ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XV

FASCICULUS IV — ANNO 1970

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS
1971

TYPIS PONTIFICIAE UNIVERSITATIS GREGORIANAE - ROMAE

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. PRO SOCIETATE

II. PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. PRO SOCIETATE

II. PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

III. PRO EXTERNIS

IV. RESPONSA

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1. **4 martii 1970**

Verba S. P. Pauli VI ad Patres Instructores tertiae probationis.

We cannot fail to extend a special word of greeting to the select group of the Society of Jesus present here today. Together with the Assistants General and the Regional Assistants we greet the Masters of Tertians who have come from all over the world to study questions relative to the Third Year of spiritual formation of the priests of the Society. The great service which the Church has received over the centuries from this illustrious Company is well known to all. Can it not be considered that a great part of that zeal and effectiveness is due to the personal holiness fostered in the Society's members by the institution of tertianship so wisely provided by Saint Ignatius?

May the blessing which we bestow on you be a pledge that, as in the past, the Society of Jesus may always contribute to bringing salvation and happiness to mankind: for the greater glory of God.

2. **8 aprilis 1970**

Verba S. P. Pauli VI ad Patres Magistros Noviciorum Soc. Iesu quarundam Provinciarum.

To Father Arrupe, to his Assistants and to the Novice Directors of the Society of Jesus present here this morning go

warm and special greetings: Grace and peace to you dear sons in Jesus Christ.

We know that you have all gathered together in Rome because of your apostolate: to take counsel and, in fraternal unity, to find new strength and help to pursue the authentic goals of Saint Ignatius. We pray that your deliberations may be blessed with discerning charity and that the Holy Spirit may himself be your guide.

We charge you to convey our message to your novices. Please tell them that the Pope loves them and that he prays for them. He prays for them to be strong and faithful, and to place all their hope and confidence in the Risen Jesus. He exhorts them to prize what is of value and to continue steadfast, devoting themselves « to the apostles' teaching and communion, to the breaking of bread and the prayers » [1].

And may all of you « set your hope fully upon the grace that is coming to you at the revelation of Jesus Christ » [2].

3. **27 maii 1970**

Verba Pontificis ad Fratres Coadiutores S. I. primo Congressu internationali coadunatos.

Vuestra deferente visita, amadísimos Hermanos Coadjutores de la Compañía de Jesús, nos es sumamente grata. A vosotros y a vuestros Padres Asistentes, nuestra cordial bienvenida.

Estáis celebrando el primer Congreso mundial de Hermanos Coadjutores: una laudable iniciativa que demuestra un verdadero afán de superación en vuestra vida de hombres consagrados, y un no menor esmero por adquirir una preparación sólida, humana y espiritual.

No olvidéis el lema ignaciano: « omnia ad maiorem Dei gloriam ». Fieles a vuestra espiritualidad y a vuestras normas comunitarias, entregad generosamente el ánimo al Señor, como siervos buenos, y proseguid confiados el camino señalado por las bienaventuranzas. A ello os aliente nuestra Bendición

---

[1] Acts 2: 42.
[2] 1 Peter 1: 13.

Apostólica, que de corazón otorgamos a vosotros y a todos vuestros compañeros.

4. 29 maii 1970

Commendatur cura iuvenum studentium praesertim Universitatum.

SACRA CONGREGATIO
PRO GENTIUM EVANGELIZATIONE
SEU DE PROPAGANDA FIDE
Prot. 1529/70

Rome, le 29 mai 1970

Très Révérend Père,

« Le sort de la société et de l'Eglise elle-même étant étroitement lié aux progrès des jeunes qui poursuivent leurs études » (Déclaration « Gravissimum educationis momentum », n. 10), cette S. C. « de Propaganda Fide » a le souci de la formation spirituelle des étudiants des Universités, catholiques ou non.

Un tel apostolat réclame un personnel nombreux et qualifié, si possible, d'origine locale, tant dans les établissements secondaires que dans les universités.

Ce problème revêt une particulière importance dans le continent asiatique où les générations montantes sont nombreuses, dynamiques et font preuve de valeur.

Il importe donc que dans les établissements d'enseignement de votre Institut — secondaires ou universitaires — le pourcentage des enseignants religieux ne diminue pas au profit des professeurs non-chrétiens si l'on ne veut pas que ces établissements perdent leur caractère propre et, par le fait même, leur efficacité religieuse et spirituelle.

Pour ce qui est des établissements non catholiques, vos religieux peuvent offrir à la jeunesse universitaire le secours d'une assistance spirituelle et intellectuelle (« Gravissimum educationis momentum », n. 10) d'autant plus nécessaire que les moyens restreints dont disposent les Oeuvres Pontificales Missionnaires ne permettent pas la multiplication des universités catholiques dont la gestion s'avère, comme vous le savez, fort onéreuse.

Je me permets donc d'inviter votre Institut à examiner la possibilité de développer dans ce sens l'aide qu'il apporte aux hiérarchies locales dans ce domaine, si important à nos yeux, de l'assistance spirituelle aux étudiants d'Asie.

A ce propos, il apparaît particulièrement nécessaire, pour éviter une dispersion des efforts, d'agir en étroite liaison avec les Ordinaires et les Conférences Episcopales intéressés (Décret « Ad Gentes », nn. 30-31; Décr. « Christus Dominus », nn. 33-35; Décr. « Apostolicam Actuositatem », n. 24).

C'est bien volontiers que je profite de l'occasion pour vous renouveler, Très Révérend Père, l'expression de ma considération distinguée et l'assurance de mes sentiments dévoués en Notre-Seigneur.

✠ Sergio Pignedoli
Segr.

5. **4 iunii 1970**

Decretum *quo nonnullae facultates Religiosis Institutis conceduntur.*

SACRA CONGREGATIO
PRO RELIGIOSIS

Ad instituenda experimenta, iuxta M. P. *Ecclesiae sanctae,* a S. C. pro Religiosis et Institutis saecularibus frequentes expostulantur a iure communi dispensationes.

Cum vero rationes quarundam petitionum communes sint omnibusque in universum Institutis aequo iure congruentes, Sacra Congregatio in Ordinario Coetu diei 24 Aprilis 1970 opportunitatem expendit nonnullos canones suspendendi vel immutandi.

Omnibus debite ponderatis, Patribus, in praefato Coetu, haec statuenda visum est:

1. - Cuiusque Instituti religiosi juris pontificii erit, ad normam juris particularis, constitutas jam provincias coniungere vel aliter circumscribere, novas condere conditasve supprimere, firma manente pro prima divisione in provincias aut pro totali earumdem suppressione, obligatione recurrendi ad Sanctam Sedem (cf. can. 494, § 1). Capitulum generale statuat

normas servandas in erectione et innovatione provinciarum, Constitutionibus inserendas.

2. - Obligatio suspenditur Sedis Apostolicae beneplacitum petendi ad domum religiosam exemptam erigendam, vel supprimendam vi can. 497, § 1 et 498, exceptis tamen Monialium Monasteriis sui iuris [1], salvisque iis quae ad normam iuris Ordinariis locorum competunt [2].

3. - Firmis propriae cuiusvis religionis Constitutionibus, quae potiorem aetatem aliaque potiora requisita exigant, ad munus Supremi religionis Moderatoris inhabiles sunt qui eandem religionem perpetuo professi non sint et annos triginta quinque non expleverint. Pro aliis omnibus Superioribus maioribus [3], praeter professionem perpetuam, sufficiunt triginta anni. Pro ceteris vero officiis ius particulare requisitum aetatis determinare valet, ita tamen ut pro Magistro Novitiorum saltem aetas triginta annorum requiratur.

4. - Suspenditur norma qua testimoniales litterae pro adspirantibus viris petendae sunt iuxta canones 544, § 2 et 545, salva semper obligatione, ex natura rei exorta, omnes utiles notitias quaerendi circa candidatos, qui admittendi sint.

5. - Ordinationibus particularibus cuiusque Instituti relinquitur exercitiorum spiritualium temporis determinatio antequam candidati novitiatum incipiant vel novitii vota temporaria nuncupent, de qua in can. 541 et 571, § 3, cauto tamen ut minimum quinque dierum integrorum statuatur et eadem spiritualia exercitia modo convenienti et aptiore peragantur.

6. - Testamenti condendi obligatio, quae nunc can. 569, § 3 statuitur circa novitios in Congregatione religiosa ante votorum temporariorum professionem, ad tempus quod immediate vota perpetua praecedit transferri potest.

7. - Voluntatis explorationis obligatio, de qua in can. 522, suspenditur.

8. - Praescriptum can. 607, quo Antistitae et Ordinarii locorum serio advigilare debent ne religiosae, citra casum necessitatis, singulae extra domum pergant, suspenditur, firmo tamen manente vigilandi onere ne incommoda oriantur.

---

1 Cf. *Perfectae caritatis,* n. 7.

2 Cf. can. 497, § 1 et M. P. *Ecclesiae sanctae,* I, 34, § 1.

3 Cf. can. 488, 8.

Summus Pontifex PAULUS PP. VI, in Audientia infrascripto Cardinali Praefecto, die 1 iunii 1970, concessa, Ordinarii Coetus sententias approbare dignatus est.

Quapropter S. C. pro Religiosis et Institutis saecularibus, praesentis Decreti tenore, praedictas deliberationes publici iuris fieri decernit.

Haec autem quae decreta sunt statim vigere incipiunt, neque formula indigent quam exsecutoriam appellant.

Praesentibus valituris donec iuris canonici Codex recognitus vim obtineat.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die 4 iunii 1970.

E. HESTON, c.s.c.
Secr.

I. Card. ANTONIUTTI
Praef.

6. 17 iunii 1970

Brevis allocutio Pontificis ad Praepositos Provinciarum Hispaniae et Lusitaniae.

Queremos expresaros, amadísimos Padres Provinciales españoles y portugueses de la Compañía de Jesús, el particular afecto y gratitud con que recibimos vuestra visita y vuestro filial homenaje.

Bien conocemos la especial importancia y significación que ha tenido y tiene la Compañía en España y Portugal, que la hace estar presente, más aún, en primera línea, en tantas y tan importantes actividades de la Iglesia en vuestra Patria.

Es por eso que nos sentimos hoy más cerca de vosotros y de todos los Jesuítas españoles y portugueses, con nuestra plegaria, nuestra paterna comprensión y nuestra palabra de aliento y de guía, considerando los graves problemas que enfrenta vuestro Instituto en España y Portugal. Problemas en gran parte comunes a los que afligen a diversos sectores de la Iglesia, pero que en vosotros, dada vuestra importancia, vuestra tradición y la amplitud de vuestro trabajo, tienen una resonancia más profunda en el conjunto de la comunidad eclesial española y portuguesa.

Os decimos de corazón que confiamos en vuestro espíritu de responsabilidad, y nos llena de sincera alegría que os hayáis reunido en Roma para estudiar serenamente estos problemas y buscar las adecuadas soluciones.

Os invitamos paternalmente a afianzar el sentido de fraterna unidad, que busca con amor sincero y abierta generosidad el punto de convergencia entre diversas y legítimas aspiraciones, manteniendo las líneas fundamentales de la ascética ignaciana, el sentido de dedicación y obediencia, y ese espíritu de fidelidad a esta Sede Apostólica y a la Iglesia, que caracterizan la Compañía de Jesús desde los tiempos de vuestro Santo Fundador.

Nuestra palabra hoy es, por lo tanto, especialmente de aliento y de esperanza. El Concilio Vaticano II ha señalado el camino a la Iglesia de nuestros días, y vuestra Congregación General ha armonizado vuestras Constituciones con los Decretos conciliares.

Por ese camino seguro os acompañamos siempre con nuestras plegarias y nuestra paternal Bendición Apostólica.

7. **27 iunii 1970**

Pontifex gratias agit pro ominibus et votis Societatis iubilaeo sacerdotali ipsius recurrente.

SEGRETERIA DI STATO
N. 158.342

Dal Vaticano, 27 Giugno 1970

REVERENDO PADRE,

E' pervenuto al Sommo Pontefice il devoto messaggio che Ella a titolo personale e quale Rappresentante della intera Compagnia di Gesù, Gli ha inviato nella fausta ricorrenza del Suo giubileo sacerdotale.

Il Santo Padre, che ha molto apprezzato il premuroso atto di ossequio, così eloquentemente dimostrato dalla Paternità Vostra attraverso le filiali espressioni di devozione e soprattutto col dono spirituale di un così cospicuo numero di Sante Messe celebrate secondo le Sue intenzioni, insieme alla offerta di altre opere buone e sacrifici, desidera, che per il

mio tramite, giunga a Lei e alla Famiglia ignaziana il Suo ringraziamento, che vuole essere anche attestato di benevolenza per aver contribuito, in maniera tanto efficace a mettere in luce, nella presente circostanza, la grandezza del Sacerdozio cattolico, fine ultimo della recente celebrazione.

Invocando da Cristo, Eterno Sacerdote, su tutti e singoli i figli di S. Ignazio i doni della sua assistenza e della sua predilezione, per i generosi propositi di riscoprire più vivo lo spirito del loro santo Fondatore a servizio della Chiesa, Sua Santità imparte la Sua speciale propiziatrice Apostolica Benedizione.

Con sensi di religioso ossequio mi confermo

della Paternità Vostra Rev.da
dev.mo nel Signore
✠ G. Benelli
Sostituto

Reverendo Padre
P. Pietro Arrupe
Preposito Generale della
Compagnia di Gesù

8. **7 octobris 1970**

Allocutio Summi Pontificis ad Procuratores Provinciarum, absoluta eorum Congregatione.

Nous voulons maintenant adresser un mot particulier aux représentants élus des provinces de la Compagnie de Jésus réunis autour de leur Général, le cher et vénéré Père Pedro Arrupe, en Congrégation des procureurs.

Chers Fils, c'est pour Nous une joie de vous recevoir et de vous dire, avec notre confiance, tout ce que Nous attendons de vous en cette heure de la vie de l'Eglise. Notre conviction profonde est en effet qu'un renouveau de la vie religieuse au lendemain du Concile portera de multiples fruits de grâces et de sainteté, sous l'influx de l'Esprit-Saint. Nul doute que, dans cette nouvelle floraison que Nous appelons de tous nos voeux, la Compagnie de Jésus n'ait une place de choix.

Pour vous aussi, c'est l'heure du discernement spirituel. Selon le conseil, plus actuel que jamais, de l'apôtre Paul: « N'éteignez pas l'Esprit. Ne méprisez pas les prophéties. Eprouvez tout. Retenez ce qui est bon. Gardez-vous de toute espèce de mal »[1]. Depuis votre Chapitre général, certaines voix discordantes se sont fait entendre, qui ont trop accaparé l'attention, au détriment de l'oeuvre apostolique admirable fidèlement accomplie par tant de Jésuites qui, pour ne point faire parler d'eux, n'en remplissent pas moins avec amour et générosité, ardeur et dévouement, leur vocation apostolique: être, dans le monde d'aujourd'hui, les témoins de l'Evangile, les porteurs de la Bonne Nouvelle, des hérauts de Dieu, des collaborateurs avisés dans l'édification de l'Eglise, vivant au milieu des hommes et leur révélant « la fraternité dans la filiation divine », tant il est vrai que « la foi est l'ossature de l'amour »[2].

Dans une étroite unité d'intention à travers la variété des situations et des engagements apostoliques, que resplendisse toujours aux yeux des hommes et devant l'Eglise le témoignage de votre foi profonde au Christ vivant. Comme saint Ignace sut hier trouver avec audace le chemin des intelligences et des coeurs de ses contemporains pour les conduire vers le Seigneur, il vous appartient aujourd'hui, dans la fidélité profonde à ses intuitions spirituelles, de répondre aux appels qui vous parviennent du successeur de Pierre et de ses frères dans l'épiscopat, pour planter l'Eglise au coeur du monde, au sein des cultures, dans le tourbillon des villes, le fracas des usines et le bouillonnement des universités, « comme un signe dressé au milieu des nations »[3].

Sur tous ces chemins de l'apostolat, chers fils, notre pensée vous accompagne, et notre prière, avec une large Bénédiction Apostolique.

---

[1] *I Thes.* 5, 19-22.

[2] R. P. Yves Raguin, *Chemins de la contemplation*, Paris, Desclée deBrouwer, 1970, Col. Christus n. 29, p. 135 et 156.

[3] Cf. *Is.* 11, 12.

9. **22 octobris 1970**

S. CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI *renovat ad aliud triennium facultatem ut Societatis Iesu presbyteri ritus orientalis sacrum litare queant diebus quoque qui aliturgici vocantur, excepta feria sexta Maioris Hebdomadae* (N. Prot. 464/68).

10. **Anno 1970**

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET VV.

S. CONGREGATIO PRO CAUSIS SANCTORUM

NOTA PRAEVIA

Die 19 martii 1969 Summus Pontifex Paulus VI decrevit reformationem Procedurae sequendae in Causis Beatificationis et Canonizationis et huius reformationis principia generalia simul indicavit [Motu Proprio *Sanctitas clarior,* d. d. 19 martii 1969]. Cum vero Normae exsecutivae eodem hoc documento annuntiatae hucusque publici iuris factae non fuerint atque ab altera parte minime opportunum visum fuerit sequi antiquam proceduram longiorem et multo minus expeditam, plurima negotia iuridica pendentia inter S. Congregationem pro Causis Sanctorum et Postulationem Generalem dilata sunt usquedum praedictae Normae exsecutivae vigere incipiant. Uti patet, Postulatio Generalis interim non paucos labores iam secundum novas orientationes perfecit eosque statim ad S. Congregationem transmittet quando nova procedura promulgata erit.

IN CAUSA:

1. BB. MM. ANGLIAE ET CAMBRIAE

   S. Congregatio typis edit et Postulationi Generali tradit Vota trium Consultorum super sanatione intercessioni 40 BB. MM. tributa, *die 7 ianuarii 1970.*

   Instante Postulatione Generali, S. Congregatio celebrat Peculiarem Congressum super declaratione formali martyrii 11 e 40 BB. MM. qui per viam cultus beatificati fuerant, *die 7 ianuarii 1970.*

   S. Congregatio typis edit et Postulationi tradit Relationem et Vota exhibita in praefato Congressu Speciali, *die 21 ianuarii.*

   R. P. Promotor Generalis Fidei typis edit et Postulationi Generali tradit Animadversiones super sanatione intercessioni 40 BB. MM. tributa, *die 31 ianuarii 1970.*

Postulatio Generalis typis edit et S. Congregationi tradit Responsionem ad Animadversiones R. P. Promotoris Generalis Fidei super sanatione intercessioni 40 BB. MM. tributa, *die 21 februarii 1970.*

Postulatio Generalis typis edit et S. Congregationi tradit Positionem super martyrio praefatorum 11 BB. MM. *die 26 februarii 1970.*

Postulatio Generalis typis edit et S. Congregationi tradit Positionem super miraculo intercessioni 40 BB. MM. tributo, *die 5 martii 1970.*

Instante Postulatione Generali, S. Congregatio in Peculiari Congressu disceptat de possibilitate procedendi ad formalem declarationem martyrii 11 e 40 BB. MM. qui per viam confirmationis cultus beatificati fuerant, *die 3 martii 1970.*

Instante Postulatione Generali, S. Congregatio in Peculiari Congressu disceptat super dubio an et de quibus miraculis constet intercessioni 40 BB. MM. tributis, *die 3 martii 1970.*

Instante Postulatione Generali, in Aedibus Vaticanis celebratur Congregatio Plenaria super possibilitate procedendi ad formalem declarationem martyrii 11 e 40 BB. MM. qui per viam cultus beatificati fuerant, *die 24 martii 1970.*

Instante Postulatione Generali, in Aedibus Vaticanis celebratur Congregatio Plenaria super dubio an et de quibus miraculis constet intercessioni 40 BB. MM. tributis, *die 24 martii 1970.*

Summus Pontifex Paulus VI edicit constare de martyrio deque causa martyrii 11 e 40 BB. MM. qui per viam cultus beatificati fuerant iubetque peculiare Decretum hac super re edi, *die 4 maii 1970.*

Summus Pontifex Paulus VI edicit constare de sanatione divinitus patrata, intercedentibus 40 BB. MM. Angliae et Cambriae, iubetque peculiare Decretum hac super re edi, *die 4 maii 1970.*

Summus Pontifex Paulus VI in sollemni Consistorio emittit sententiam decretoriam se velle die 25 octobris 1970 40 BB. MM. Angliae et Cambriae in album Sanctorum referre, *die 18 maii 1970.*

Summus Pontifex Paulus VI in Vaticana Basilica S. Petri procedit ad SOLLEMNEM CANONIZATIONEM 40 BB. MM. ANGLIAE ET CAMBRIAE, *die 25 octobris 1970.*

In Basilica S. Pauli extra Muros, in Basilica Liberiana S. Mariae Maioris et in templo Romano SS. Nominis Iesu celebrantur ss. Missae triduanae in honorem Sanctorum 40 Martyrum Angliae et Cambriae, *diebus 26, 27 et 28 octobris 1970.*

2. S. D. Hyacinthi Alegre

Postulatio Generalis S. Gongregationis pro Causis Sanctorum tradit conspectum biographicum S. D. Positioni super scriptis inserendum, *die 25 maii 1970.*

3. S. D. Ignatii Mariae Arámburu

Instante Postulatione Generali, S. Congregatio in speciali Congressu disceptat de scriptis S. D. et decernit nihil obstare quominus ad ulteriora procedatur, *die 20 martii 1970.*

Summus Pontifex Paulus VI probat et confirmat praedictam sententiam quae eodem die in forma Decreti vulgatur, *die 10 iulii 1970.*

4. S. D. Iosephi Marci Figueroa

Instante Postulatione Generali, S. Congregatio in speciali Congressu disceptat de complexis difficultatibus exortis circa validitatem Processus Ordinarii Informativi super fama sanctitatis S. D. et emanat speciale Decretum circa modum compositionis et sanationis defectuum a Tribunali Dioecesano commissorum, *die 1 iulii 1970.*

5. S. D. Iosephi Mariae Rubio Peralta

S. Congregatio emittit Decretum super validitatem Processuum tam ordinaria quam apostolica auctoritate constructorum, *die 11 aprilis 1970.*

6. S. D. Ioannis Sullivan

S. Congregatio typis edit Vota trium Theologorum Censorum super scriptis S. D., *die 12 septembris 1970.*

7. S. D. Eugenii Pacelli qui fuit Pius PP. XII

Coram Tribunali Vicariatus Urbis celebrantur 51 Sessiones in Processu Ordinario Informativo super fama sanctitatis et virtutibus S. D., *a mense ianuarii usque ad mensem decembris 1970.*

Instante Postulatione Generali, S. Congregatio emittit tria Decreta circa modum procedendi in Processibus Rogatorialibus qui celebrabuntur in Archidioecesibus Januensis, Matritensi et Lisbonensi, *die 28 iunii 1970.*

Postulator Generalis in praefatis Curiis providet aperitioni Processuum Rogatorialium praedictorum, *mense iulii 1970.*

8. Instante Em.mo Cardinali Archiepiscopo Neapolitano, Postulatio Generalis assumit curam Causae Beatificationis S. D. Iosephi Moscati († 1927), Viri laici, Medici et Professoris in Universitate Neapolitana, *die 1 octobris 1970.*

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

11. **13 augustii 1970**

S. Congregatio pro Educatione Catholica *animadversiones communicat in ordine ad approbationem Statutorum Pontificii Instituti Biblici, quae recognita fuerat secundum « Normae Quaedam » (N. Pr. 955/69/12).*

12. **20 augusti 1970**

S. Congregatio pro Educatione Catholica *eandem facit communicationem pro Statutis Pontificiae Universitatis Gregorianae (N. Pr. 954/69/19).*

13. **9 septembris 1970**

Ad P. Danielem O'Connell, gratiae ob perfunctum munus Directoris Speculae Vaticanae.

SEGRETERIA DI STATO
N. 163728

Dal Vaticano, 9 Settembre 1970

Eccellenza,

In riferimento al desiderio da Lei già espresso, testé rinnovato, d'essere sollevato — tenuto conto dell'età — dalla responsabilità della direzione della Specola Vaticana, mi pregio d'informarLa che il Santo Padre, pur con il comprensibile rammarico per l'allontanarsi di un validissimo collaboratore dal su menzionato centro di studi e di ricerche astronomiche, ha ora favorevolmente accolto la richiesta, in considerazione anche degli altri importanti impegni che Le derivano dalla carica di Presidente della Pontificia Accademia delle Scienze, ed ha nominato a succederLe il Rev.do P. Patrick J. Treanor, S. I.

E' noto all'Eccellenza Vostra l'interesse del Sommo Pontefice per ogni genere di studi nei vari settori dell'indagine scientifica e la Sua convinzione dell'opportuna presenza della Chiesa, del suo costante appoggio a queste discipline testimoniato dall'attività della Pontificia Accademia delle Scienze.

Tra le altre, un posto di particolare distinzione ha meritato dalla Santa Sede l'Astronomia, che rivolgendosi allo studio approfondito degli astri, da Dio sapientemente collocati nel cielo, contribuisce più agevolmente a richiamare l'attenzione dell'uomo alla potenza e grandezza del Creatore dell'universo.

Non Le sarà difficile comprendere i sentimenti con i quali Sua Santità accompagna l'accettazione della domanda: sentimenti che dalla stima per la cultura e competenza scientifica di Vostra Eccellenza, dal compiacimento per la diuturna, solerte ed apprezzata opera da Lei svolta alla Specola per quasi un ventennio, dalla benevolenza già più volte dimostrataLe, giungono alla paternità Sua gratitudine per la diligenza e fedeltà con cui Ella ha atteso ai compiti a Lei affidati e per gli abbondanti frutti che ne sono derivati.

Di tali sentimenti mi torna gradito rendermi ora interprete presso l'Eccellenza Vostra, assicurandoLe che il Sommo Pontefice aggiunge fervidi voti per una collaborazione ancora lunga e proficua nel campo dell'attività scientifica.

A testimonianza di ciò ed in auspicio di copiosi celesti favori, Sua Santità Le invia di cuore l'Apostolica Benedizione.

Con sensi di distinto ossequio mi professo

di Vostra Eccellenza
Dev.mo
✠ G. Card. Villot

A Sua Eccellenza
P. Daniele O'Connell
Presidente della Pontificia
Accademia delle Scienze

14. **3 octobris 1970**

S. Congregatio pro Educatione Catholica *communicat suas animadversiones in ordine ad approbationem Statutorum Facultatis Theologicae Seminarii Regionalis Kuluritani, quae recognita fuerat secundum « Normae Quaedam » (N. Pr. 959/69/14).*

15. **9 octobris 1970**

S. Congregatio pro Educatione Catholica *eandem tradit communicationem pro Statutis Pontificii Instituti Studiorum Orientalium (N. Pr. 956/69/10).*

16. **Anno 1970**

Nominationes Pontificiae quorumdam e Nostris.

5 ianuarii 1970 — P. Ioannes Berrell (Prov. Angliae) nominatur Rector Seminarii Reg. SS. Ioannis Fisher et Thomae More in Chishawasha (Miss. Salisburiens.).

20 ianuarii 1970 — R. P. Demetrius Roussos (Vicepr. Proximi Or.) designatur Administrator Apostolicus Thessalonicensis, sine charactere episcopali.

20 februarii 1970 — Exc. DD. Angelus Maria Ocampo Berréo, hactenus Archiepiscopus Tunquensis, nominatur Episc. tit. Castulonensis.

20 februarii 1970 — Exc. Augustus Trujillo Arango, hactenus Episcopus tit. Jericoensis, promovetur ad Ecclesiam Metropolitanam Tunquensem.

20 martii 1970 — R. P. Abdo Ignatius Khalifé (Vicepr. Proximi Or.) eligitur Episcopus Auxiliaris Patriarchae Maronitae.

14 maii 1970 — P. Alfonsus Borrero (Prov. Colomb.): nihil obstat quominus nominetur Rector Pontificiae Universitatis Xaverianae Bogotensis.

14 maii 1970 — P. Petrus Ferrer Pi (Prov. Tarrac.): nihil obstat quominus nominetur Rector ac Praeses Catholicae Universitatis Deustensis.

27 maii 1970 — R. P. Leo Soekata (Prov. Indones.) nominatur Archiepiscopus Djakartensis.

14 iulii 1970 — P. Paulus Molinari (Prov. Taur.) nominatur Membrum et Secretarius Pontificiae Commissionis pro Institutis Saecularibus.

12 septembris 1970 — R. P. Emmanuel Prado Pérez-Rosas (Prov. Peruv.) nominatur Episcopus Chachapoyensis.

12 septembris 1970 — R. P. Iosephus Martin Patino (Prov. Leg.) nominatur Consultor S. Congregationis pro Cultu Divino.

17 septembris 1970 — Exc. DD. Ioannes J. McEleney, Archiepiscopus Kingstonensis (Jamaica) transfertur ad sedem tit. Archiep. Lorium.

17 septembris 1970 — Exc. DD. Samuel Carter, Episcopus tit. Cenculian. promovetur ad sedem Metropolitanam Kingstonensem in Jamaica.

22 octobris 1970 — P. Franciscus Vandervorst (Prov. Austral.) nominatur Rector Seminarii Min. Regionalis in Christchurch (Nova Zelandia).

27 octobris 1970 — R. P. Iosephus Rodericks (Prov. Bombay.) eligitur Episcopus Jamshedpurensis.

19 decembris 1970 — Exc. DD. Thomas Roch Agniswami, aetatis causa, munere cessat Episcopi Kottarensis.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

17. **7 ianuarii 1970**

Quaenam sub secreto servanda circa acta in Congr. Prov.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ET VICEPROV. INDEPEND.

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Proposita est a nonnullis quaestio de secreto servando circa acta in Congregatione Provinciae. Haec solvenda est applicatione Formulae Congr. n. 48 § 3, quae remittit ad normas ad proxime praecedentem Congregationem Generales latas, et a Praeposito Generali si res fert ulterius accommodandas. Nunc vero, re bene perpensa coram Domino, R. P. Generalis sequentem earum accommodationem approbavit, quam tecum communico:

Licet communicare cum aliis:

a) argumenta tractata in Congr. Prov., nisi pro aliquo particulari argumento Praepositus Provinciae censeat secretum esse servandum;

b) exitus suffragationum, etiam circa cogendam vel non cogendam Congregationem Generalem.

Attamen secreto servanda sunt:

a) nomina eorum qui rationes pro vel contra attulerunt;

b) numeri votorum in variis suffragationibus, sive agatur de electione personarum, sive de rerum determinatione.

Hanc occasionem nactus velim in mentem revocare ea quae suo loco statuuntur de modo et tempore Acta Congregationis Provinciae Romam mittendi [1].

[1] Cf. *Formulam Congr. Prov.* n. 90, atque *Modus conscribendi Acta Congr. Prov.*

Incipiente A. D. 1970, tibi confratribusque faustissima quaeque ominor.

Commendo me ss. SS.

Romae, 7 ianuarii 1970

Tibi in Xto addictissimus,
IOANNES CORREIA-AFONSO
Secr. Soc. Iesu

18. **2 februarii 1970**

Advertenda quaedam de Congregationibus Provincialibus.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ET VICEPROV. INDEPEND.

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

1. *Acta scrutinii electionis praeviae,* hucusque ex fere 40 Provinciis vel Viceprovinciis Romam allata sunt. Ex his documentis apparet scrutinium cum cura et ordine institutum esse atque illa dubia pauca quae occurrerunt prudenter soluta esse. Quo melius autem tempori ac difficultatibus parcatur, commendatur ut scrutatores sequantur ordinem procedendi in *Instr. de parand. CC.*, Append., descriptum. De quo schemate haec peculiariter notanda veniunt:

— ad V: in Actis scrutinii referri non debent ipsi elenchi cum nominibus eorum qui suffragia retulerunt, sed numerus nominum quae in singulis elenchis recensentur.

— ad VI: ne omittantur ea quae habentur sub litt. *b,* de extrahendo nomine unius Coad. temp. — In quibusdam Provinciis, propter magnum numerum professorum 4 vot. qui suffragia retulerunt, scrutatoribus necessarium non videbatur procedere per gressus successivos hoc numero V descriptos. Exoptatur tamen ut in posterum hic ordo servetur, tum ad praecavenda errandi pericula, tum ut omnium Provinciarum Acta utili studio subici possint.

— ad VII: nec in ipso scrutinio peragendo nec in Actis scrutinii tractari debet de impedimentis eorum qui ad Congr. ius habeant, praeter solum casum de quo VII B (nempe speciale impedimentum de quo F. 29 § 3).

2. *Cetera* impedimenta ante Congregationem occurrentia tractanda sunt extra scrutinium ipsum, in coetu praevio. *Acta* specialia

coetus praevii non sunt Romam mittenda; sed de casibus a coetu praevio diiudicatis deque substitutionibus institutis referri debet in *Prooemio Actorum Congr. Prov.*, secundum schema propositum.

3. *De propria indole Congregationis Prov. deque rebus « extra formam » tractandis.*

Cum occasione Congr. Prov. conveniant socii ex variis Provinciae partibus, non pauci Provinciales hac opportunitate uti intendunt ut cum Congregatis conferant de quibusdam Provinciae rebus quae versantur extra proprium Congregationis ambitum. Et hoc laudabiliter quidem fit, dummodo rite peragantur ab ipsa Congregatione ea quae ipsi incumbunt, neque Congregationi *qua tali* ea tractanda committantur vel permittantur quae ipsius naturae et competentiae non respondeant.

Non ex arbitraria quadam lege, sed ex rerum natura Congr. Prov. respectu Provinciae nullatenus se habet sicut Congr. Generalis respectu Societatis. Dein, exinde quod ipsa non est organum quoddam stabiliter constitutum nec potest quaestionibus diu et penitus studere, nequit assimilari cuidam commissioni provinciali vel consilio Consultorum. Aliquali « iuridismo » indulgeretur si indole et auctoritate Congr. Prov. induerentur operationes quae ab hac Congregatione qua tali alienae essent. Nihil autem impedit quominus ante vel post ipsam Congregationem vel etiam ea durante, in conventibus extra formam habitis, res variae tractentur; in talibus conventibus « informalibus » seu « apertis » modus procedendi ad materias tractandas libere aptari potest.

Congregationes Provinciarum, hoc anno, cum in ordine ad C. Procuratorum habeantur, *postulata* mittere non possunt nisi ad Patrem Generalem nec nisi circa res quae in potestate P. Generalis sint. Propositiones quae extra hunc ambitum versentur, a Deputatione approbari non possunt *tamquam postulata* examinanda; videbit autem Deputatio num ex talibus propositionibus aliquando possit vel debeat erui materia illarum *quaestionum* quas Congr. Prov. Patri Generali utiliter indicet in ordine ad futuram C. G., ad normam *Form.* 86.

Quod ad eiusmodi *quaestiones et problemata* attinet, agitur « non de postulatis proprie dictis sed de documentis indicativis vel informativis » [1]. Circa has res, Congr. Prov. qua tali statuendum est utrum enuntiatio ipsa quaestionis ad Patrem Generalem mittenda sit necne; Congregationi autem non competit iudicium de quaestionis solutione.

Cum Pater Generalis communicavit Relationes Commissionis

[1] *Prax. C. Prov.* 96.

de Gradibus et de Instructione « Renovationis causam », id egit non ut Congregationes Provv. circa rerum substantiam sententiam ferrent sed ad Congregatorum informationem, nempe ut hi viderent num ex studiis institutis circa Gradus vel ex promulgata Instructione « Renovationis causam » exsurgeret peculiare motivum cogendae C. G.

Experientia teste, maximopere refert ut tempestive Provinciales omnibus sociis in memoriam exacte revocent quidnam sit, quidnam non sit postulatum a Congregatione Prov. acceptabile [2]. Nominatim locus est postulato proponendo in re quae, sive pro ipsa sola Provincia vel pro Societate, Patris Generalis attentionem vel interventum mereri videatur; postulati autem obiectum non est res quae sine interventu Patris Generalis procuranda intenditur, ut cum aliquis exoptat ut P. Provincialis cuidam negotio peculiariter attendat vel cuiusdam rei exsecutionem intra Provinciam urgeat; talia quolibet tempore P. Provinciali vel Consultoribus proponi possunt.

Si haec vel similia de postulatorum obiecto clarius innotuerint ac normae de eorum forma servabuntur, poterit non imponi Congregatis labor indebite onerosus et praecaveri offensio illorum sociorum qui secus, erronea exspectatione decepti, a Congregatione Prov. expeterent quae ipsa procurare nequeat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 2 februarii 1970.

Tibi in Xto. addictissimus,
IOANNES CORREIA-AFONSO
Secr. Soc. Iesu

19. **19 februarii 1970**

Qua ratione Superiores domorum minorum sint constituendi.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Die 10 octobris 1965 facultatem cum Superioribus Maioribus communicabam constituendi Superiores domorum minorum aut

---

[2] Cf. *Instr. de parand. CC.* 4; *F. C. Prov.* 9, 79; *Prax.* 21-22.

Collegii inchoati, sine approbatione Generalis, dummodo idem de nominatione tempestive certior fieret [1].

Aliqui dubium movent de sensu huius vocabuli « tempestive », et quaerunt an P. Generalis certior fieri debeat de nominatione facienda, an sufficiat opportuna occasione cum eo communicare nominationem iam factam.

Re bene perpensa et consulta, respondendum duco verbum accipiendum esse generatim primo sensu: Generalis igitur certior faciendus est, nisi res urgeat, antequam nominatio publici iuris fiat. Hoc enim fieri debet non ut ille rem probet, neque ut nominatio valida sit, sed ut significare possit si quid nominationi obstet. Experientia teste, fieri potest ut quis constituatur Superior cuiusdam domus minoris, praecise cum de alio munere maioris momenti illi tribuendo hic in Curia agebatur.

Haec eadem norma servetur in aliis nominationibus non parvi momenti, v.gr. Superioris a Rectore magnae domus dependentis, directoris magnorum ephemeridum, praesidis universitatis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 19 februarii 1970

Tibi in Xto. addictissimus,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

20. **20 februarii 1970**

Schema quoddam proponitur de contractibus cum Hierarchia in missionibus. - Novus Secretarius Missionum, ad tempus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Collaboratio Societatis cum Ecclesiae Hierarchia, quo fructuosior in dies evadat, praesertim in regionibus quae missionum nomine designantur, firmetur oportet quibusdam conventionibus, in quibus clara utrimque habeatur descriptio modorum huius collaborationis. Ceterum, de his iam satis actum est in Concilio [1] et

---

[1] AR XV 651.
[1] *Ad Gentes*, n. 32.

rursum necessitas collaborationis agitata deinceps est, anno 1966, in Motu Proprio *Ecclesiae Sanctae* (III, 17).

Praeterea S. Congregatio pro Gentium Evangelizatione edidit, die 24 februarii 1969, Instructionem de hac re, in qua, praeter principia quaedam generaliora, statuebat condenda esse intra annum foedera huiusmodi ubi nondum essent redacta, renovanda autem ubi iam essent.

Credidi ergo utilitati et iuvamini vobis fore textum hunc quem, velut commune fundamentum, redigendum curavi, quin necesse ideo sit ut ab omnibus, uti iacet, recipiatur: sed continere ipsum arbitror praecipuas principiorum lineas, capaces describendi fundamentaliter quodcumque collaborationis nostrae genus. Hunc textum, sollicite comparatum per collaborationem cum aliis Superioribus Generalibus, P. Generalis ratum habuit, ut nunc iacet, pro Societate. Ipsa autem S. Congregatio pro Gentium Evangelizatione unum exemplar recepit.

4. Facultatem ergo Superioribus Missionum facit P. Generalis vel contractum praeparandi cum *mandato*, vel simplicem conventionem. De his cum Episcopo disceptabitis et, quod visum fuerit, ad approbationem P. Generalis proponetis.

In redigendo hoc textu habita sunt prae oculis praesertim ea loca ubi vel collaborationem alicuius momenti cum Dioecesi sustinemus vel socios habemus qui directe in aliquo dioecesano servitio vires impendunt (e. c. in paroeciis vel in quovis alio munere): desiderat autem P. Generalis ut intra huius anni decursum solvatur haec quaestio, ita ut clare designata appareat collaboratio nostra cum Hierarchia: agitur enim de re in qua bonus ordo et harmonia reputari debent magni momenti.

Hanc occasionem nactus certiorem te facio P. Coleman Daily, postquam per tres annos fideliter in Curia laboraverat, in patriam ob infirman valetudinem redire debuisse et a munere Secretarii Missionum definitive cessasse. P. Victor Mertens, consiliarius pro rebus africanis, eius vices geret donec novus Secretarius nominetur, expleto studio in quod nunc incumbitur, de natura et functionibus ipsius Secretariatus Missionum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 20 februarii 1970

Tibi in Xto. addictissimus,
IOANNES CORREIA-AFONSO
Secr. Soc. Iesu

DRAFT FOR MODEL CONTRACT WITH THE HIERARCHY

I. Introduction:

Art. 1. The Right Reverend . . . . Bishop of . . . . representing the diocese of . . . . and the Very Rev. Fr. . . . . Superior General, representing the Society of Jesus with a view to promoting fruitful collaboration, and for the greater good of the People of God in this ecclesiastical territory have agreed to sign this contract in the spirit and in accordance with the directives of the Superior Ecclesiastical Authorities [1].

Art. 2. The purpose of this agreement is to define more clearly their mutual rights and duties in the pastoral and economic sphere, in order to ensure ever greater collaboration between the two parties. The present agreement replaces any previous one. The articles of this agreement govern relations between the two moral persons [2].

Art. 3. In interpreting this agreement consideration must be given not only to the general principles of common law, but also to the principles laid down by SCEP and to any special circumstances existing in the diocese.

II. General Principles.

Art. 4. The Bishop is the head and the centre of unity of the diocesan apostolate. It is therefore his task to direct the missionary activity in such a way that he safeguards and encourages the spontaneous activity of those taking part in it [3].

Art. 5. The Society of Jesus takes into consideration the fact that having formerly been in charge of evangelizing this territory, it now

Abbreviationes

E. S. Motu Proprio *Ecclesiae Sanctae* of 1966
P. C. *Perfectae Caritatis*
C. D. *Christus Dominus*
A. G. *Ad Gentes*
Instruction: *Instruction of the S. Congregation for the Evangelization of People (S. C. E. P.) on principles and norms concerning relations between Local Ordinaries and missionary institutions in mission territories.*
C. I. C. Code of Canon Law.

[1] Cfr: Instruction *Relationes* 14. c, E. S. III, 17, A. G., 32, E. S., 1, 24.
[2] Cfr: Instruction 1-12.
[3] Cfr Instruction 13. b, A. G. 30, C. D. 33-35.

continues to work there (by the right of a mandate received from the Holy See) [4] under the authority of the Bishop and in complete collaboration with the Secular Clergy, in the spirit of the conciliar decree « Ad Gentes ». It engages itself to help, as far as it is able and in accordance with the norms established in its Constitutions, the local Church of the diocese of ... [5].

ART. 6. The Society of Jesus preserves its own special character and its legitimate autonomy. Except for cases foreseen by the prescriptions of Canon Law, the Bishop does not interfere in the internal structure of the Society of Jesus or in the common religious life of its members. The Bishop does not impose on the missionaries work which is hardly compatible with the Constitutions without having first of all received the consent of the Major Superior [6].

ART. 7. The members of the Society of Jesus are to be allowed time for keeping themselves up-to-date and are entitled to periods of rest on the basis of ... months every ... years [7].

ART. 8. The Bishop recognises the right of the Society to accept any vocations that offer themselves [8].

ART. 9. The Bishop accepts in principle the right of the Society to establish houses and foundations of its own in the diocese. Before establishing any such house, however, the Major Superior must carry out the prescriptions of Canon Law [9].

ART. 10. a) In charge of the missionaries there is a Major Superior, whose mode of appointment and duties are laid down in the Constitutions of the Society of Jesus [10].

b) The Major Superior must avoid interfering in any manner in the running of the diocese. He has exclusive authority over the members of the Society of Jesus, where regular discipline is concerned. It is also his duty to see that the members of the Society carry out faithfully the duties entrusted to them by the Bishop. He must also spur on the apostolic zeal of his missionaries and urge them on to carry out the Bishop's decisions and to collaborate closely and sincerely with the Bishop, the diocesan priests and the other members of the diocesan family [11].

c) The Major Superior has the right to take the appropriate means to keep his missionaries faithful to the spirit of the Society of Jesus,

---

[4] This depends on whether one wishes to refer to the « mandate » or not.

[5] Cfr: Instruction 14. a, A. G. 27, Inst. 12, 14. b, 14. d.

[6] Cfr: Instruction 14. b, C. D., 35, 2-5, P. C., 2. b.

[7] Cfr: A. G., 26.

[8] Cfr: Instruction 14. a, A. G., 18.

[9] Cfr: Instruction 14. a, C.I.C., c. 492-498.

[10] Cfr: Instruction, E. S., II, 18.

[11] Cfr: Instruction 14. b; 14. d.

to call them to the annual retreat, to make the annual visitation and to deal with them on all questions concerning their private life. In the exercise of his rights, however, he must take into account the practical needs of the pastoral work, as well as the special circumstances in the diocese [12].

d) Should he consider that the Bishop is imposing duties incompatible with regular discipline, he must talk the matter over with the Bishop himself. Should the Bishop himself consider that one or other of the rules particular to the Society is insufficiently adapted to circumstances, he may refer the matter to the competent Superior.

Art. 11. For a grave cause, any missionary can be dismissed from his office, either by the Authority who appointed him, his own superior being informed — or by his own Superior, who must however inform the Authority who appointed him. In this matter they have equal rights: neither needs to ask leave of the other, nor are they obliged to state the reasons for their actions or to provide proof. The right, however, to appeal to the Holy See remains intact. As far as possible, nevertheless, the Local Ordinary and the Major Superior will act in common accord [13].

III. Pastoral Work:

Foundations.

Art. 12. The Bishop has full liberty to make new foundations (parishes, missions, schools, etc.). If, however, such new foundations impose new obligations on the Society of Jesus, the Bishop must act in common accord with the Major Superior [14].

Art. 13. If the Bishop wishes to entrust a specific diocesan foundation to the Society of Jesus (e. g. such-and-such a parish, such-and-such a diocesan school, etc.), he must clearly specify the terms and conditions of this commission. For any new undertaking a special agreement will be drawn up between the contracting parties [15].

Art. 14. Should the Bishop wish to relieve the Society of any particular diocesan activity, which has been entrusted to it (see Art. 13) he must inform the Major Superior of his intentions well in advance according to their agreement (a year or six months, etc... in advance). In the same way, if the Society finds itself unable to continue to run any given undertaking, it must warn the Bishop in advance as stipulated (one year, six months ...). The two parties may agree to a lesser delay, if they think fit [6].

[12] Cfr: A. G., 24-25.
[13] Cfr: E. S., I, 32.
[14] Cfr: Inst. 14. c.
[15] Cfr: E. S., I, 29, 2, I, 30, I, 33.
[16] Cfr: Instruction 14. c., E. S., I, 34, 3.

Appointments:

ART. 15. The competent Major Superior has the exclusive right to appoint religious personnel to work in the diocese. In principle the duration of such an appointment will not be less than that of the normal term of office according to the practice of the Society (in this territory). The Superior is free to shorten the term of office of a religious, or to transfer him to another circumscription or to another ecclesiastical territory in conformity with the Constitutions of the Society. In the exercise of these rights, however, the competent Major Superior takes into account the objections that the Bishop puts forward, and along with him, tries to find the means most suited to promoting continuity in the apostolate [17].

ART. 16. The appointment of anyone to any specific office is subject to the following regulations:

a) It is the Bishop who appoints missionary priests, who have been placed at the immediate service of the diocese. These appointments however, do not take effect until they have received the approval of the Major Superior. The latter has an equal right with the Bishop to suggest men to fill the posts.

b) It is the Major Superior who notifies anyone of his appointment to the immediate service of the diocese.

c) Until the appointment takes effect both the Bishop and the Major Superior will observe the greatest discretion concerning it.

d) Appointments to mixed communities are made by common accord [18].

ART. 17 a) Should the Major Superior wish to send one of the missionaries, working for the diocese, outside the diocese for business, study or health reasons, he must warn the Bishop in good time.

b) Should the Bishop, in the same circumstances, wish to send a missionary outside his diocese on missions or tasks that are not part of his office, he obtains the agreement of the competent Major Superior.

c) In the same way, missionaries appointed to take part in the work of the apostolate in a diocese inform the Bishop if, with their Superior's permission, they are about to spend some considerable time outside the diocese.

d) Only for very exceptional reasons should a missionary be left on his own in a post.

ART. 18. A priest even though he be a member of the Society of Jesus does not become the Religious Superior of those collaborating in the same task by the mere fact that the Bishop puts him in charge of a parish or other undertaking.

---

[17] Cfr: E. S., I, 34, 2.

[18] Cfr: E. S., I, 30, 2; 31, Instruction 14. c.

ART. 19. A separate contract should be signed between the Bishop and the Major Superior for every individual work proper to the Society [19].

IV. RENEWAL:

ART. 20. The present agreement is signed for a period of 5 yrs, 10 yrs ... By tacit agreement it is renewable for a similar period. Unilateral repudiation by one of the contracting parties will only take effect after the other party has received twelve months' warning.

N. B. - For property, finance etc... another agreement must be made.

NOTES ON PROPERTY

Concerning Property. In is nearly impossible to suggest a draft for such a contract. All we shall do here is to mention the various questions which will need to be studied in view of such an agreement.

1. Land, Buildings, movable property contained in such buildings; define the titles to possession, carry out transfer of property, etc. Study the question of civil personality of contracting parties (entities).

2. Sharing-out subsidies, the question of gifts: donor's intention, interpretation of « intuitu missionis personae », etc.

3. Animals, cultivated land, money-making schemes; settle the problem of property, management, sharing of profits, salaries of engaged personnel etc.

4. Salaries received. Who should receive salaries paid to missionaries belonging to the diocese and appointed by the diocese to salaried work? Who should receive the salary of a missionary appointed to a supra- or extra-diocesan post?

5. Leave roster; maintenance when on leave.

6. Respective responsibilities of the Society and the diocese for the maintenance of missionaries, for transport (means and running costs), medical and social security charges, financial contribution for the training of missionary; travelling expenses between home and mission; how to calculate what part the diocese will pay and what the Society should a missionary be recalled before the normal period, for health reasons, etc.

7. House belonging to the Institute: its status, how it should be run, etc.

8. Running expenses of Language Centre (responsibility of the diocese and the Society for expenses), Refresher Courses, retreats, etc.

9. Mass stipends. Personal maintenance. Allowance for Brothers.

10. Regulations for the Society's spending some time in the Diocese.

---

[19] Cfr: E. S., I, 29, 1.

21. 17 martii 1970

De exitu laborum Survey: *seu de reflexione post peractam investigationem sociologicam.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES
ET AD « SURVEY » COORDINATORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

A die 30 ianuarii usque ad 4 februarii conventus internationalis investigationis sociologicae Romae apud Curiam celebratus est ut de exitu laborum circiter ante quattuor annos incoeptorum reflexio institueretur. Ne magnus numerus participantium laborem congressus impediret, non plures quam duo coordinatores ex septem regionibus maioribus Societatis invitati sunt ut de conclusionibus regionalibus investigationis Patri Generali atque Patribus Assistentibus et aliis officialibus Curiae referrent. Septem illae regiones tali modo erant constitutae: Africa, mundus Arabicus, Europa, Regio Extremi Orientis, India, America Latina, et America Septemtrionalis.

Sicut nosti, investigatio sociologica ad iuvandam accommodationem ministeriorum nostrorum ad necessitates mundi hodierni instituta est. Talis autem accommodatio postulabat studium praevium mutationum quae effectae sunt in diversis institutis socialibus et in relationibus Ecclesiae atque Societatis erga mundum hodiernum sese continuo et profunde evolventem. Ipsa Congregatio Generalis XXXI in decretis 21 et 22 tale studium ad felicem revisionem ministeriorum nostrorum efficiendam omnino necessarium iudicavit.

Primus scopus conventus erat determinare quali successu studium in singulis Provinciis et nationibus processisset. Ex relationibus elucescebat istud studium, licet non in omni Provincia cum eadem intensitate factum, quasi ubique, paucis regionibus exceptis, effectus salutares iam produxisse, reflexionem organicam de revisione ministeriorum stimulando atque conscientiam responsabilitatis omnium sociorum Provinciae pro bono operum apostolicorum et vitae religiosae suscitando et roborando. Ex bonis sequelis huius studii iam iudicari potest non in vanum laboratum esse et confirmatur vera utilitas, immo necessitas, talis studii.

Quoad conspectum universalem totius Societatis ex interrogatorio ab omnibus sociis implendo prima vice numeris concretis monstratum est quot in diversis ministeriis et quali praeparatione

laborent, necnon cum quibus et qualibus classibus populationis Societas in ministeriis agat. Hae autem statisticae, in 27 « unitates Survey » ob rationes technicas divisae, ad regiones respectivas iam remissae sunt.

Praeter relationem de exitu investigationis in singulis Provinciis, alium secundarium scopum intendebat hic congressus finalis, comparationem scilicet instituere inter diversas mundi regiones quoad ministeriorum Societatis progressum et problemata. Licet studium istud quod vulgo « survey » nominatur, ita praeparatum sit ut in plano singularum Provinciarum vel, ubi possibile erat, nationum conduceretur, tamen comparationes utiles etiam quoad totam Societatem eruebantur documentis corroborando vel corrigendo quae passim audiuntur vel experimento subiciuntur.

Sicut notum est, investigationis sociologicae erat situationem hodiernam analysi subiicere et facta mundi evolventis Commissioni de Delectu Ministeriorum atque Consultoribus Provinciae et Patri Provinciali systematice praesentare ut ipsi his datis nixi revisionem ministeriorum melius efficere queant. Cum nostris temporibus instituta socialia et relatio nostra cum mundo ambiente celerius quam antea evolvantur, non licet nobis studio incoepto finem ponere ne nostra opera apostolica ita senescant ut necessitatibus concretis non iam correspondeant. Ideo velim omnes vos urgere ut, secundum decretum 22-um Congregationis Generalis XXXI, studia necessaria ad delectum ministeriorum ne omittatis et commissionem ipsam ad delectum ministeriorum efficaciter constituatis. Praesertim in Provinciis, ubi « Survey » nullo modo vel minore intensitate conductum est, necessarium erit ut PP. Provinciales studium serium, adiuvantibus peritis, ad ministeria aptius deligenda et accommodanda promoveant.

Concrete nunc rogo te ut consilia Commissionis de Delectu Ministeriorum, quae secundum decretum 22-um Congregationis Generalis XXXI quotannis ad considerationem Provincialis et Consultorum praeparari debent, ante finem maii cum sententia tua mihi mittere faveas, nisi hoc iam factum sit. Nam ut tendentiae, quae totam fere Societatem afficiunt, in lumine decisionum in diversis Provinciis factarum melius intelligantur, necesse est ut consilia Commissionum de Delectu Ministeriorum Romae studio subiiciantur. Haec autem consilia et relationes ad ea pertinentia una cum Patribus Assistentibus et peritis considerabo ut scire queam quali gradu accommodatio et promotio ministeriorum in tota Societate processerit et ut relationem adaequatam de ministeriis Societatis pro Congregatione Procuratorum praeparare valeam. Velim insuper te rogare ut consilia Commissionum de Delectu Ministeriorum quotannis mihi mittere faveas.

Mea ex parte providere intendo ut problemata maiora et complexiora quae in tota Societate communia esse videbuntur, a diversis commissionibus peritorum apto tempore serio investigentur.

Commendo me orationibus et Sacrificiis tuis.

Romae, die 17 martii 1970.

Tibi in Xto. addictissimus,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

22. **19 martii 1970**

Nuntiantur novi Assistentes Regionales Americae Latinae Meridionalis et Indiae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Hisce litteris certiorem te facio me, auditis Praepositis Provinciarum Americae Latinae Meridionalis necnon Assistentibus Generalibus, in Assistentem Regionalem Americae Latinae Meridionalis elegisse Patrem Laertium Dias de Moura, e Vice-Provincia Goiano-Minensi, qui nuper munus Rectoris Pontificiae Universitatis Catholicae Fluminensis (Rio de Janeiro) deposuit.

P. Candidus Gaviña, qui hucusque munus Assistentis Regionalis eiusdem Assistentiae ab anno 1965 exercet, in Curia remanebit tamquam secretarius meus privatus. Novus autem Assistens officium suscipiet die 15 octobris huius anni.

Item de consilio Praepositorum Provinciarum Assistentiae Indiae atque Assistentium Generalium, in Assistentem Regionalem Indiae elegi Patrem Ioannem Correia-Afonso, e Provincia Bombayensi, nunc Secretarium Societatis.

P. Franciscus Braganza, Assistens Regionalis Indiae, diu a me petiit ut a munere exoneraretur, ex eo praesertim quod tale munus minus sibi aptari sentiret. Post non exiguam considerationem, morem ei gerendum duxi, eique pro valido auxilio mihi dato his ultimis annis gratias ago. P. Correia-Afonso Assistentis munus

assumet die 31 maii, quo tempore novus Secretarius Societatis renuntiabitur.

Velis haec cum omnibus Nostris communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, 19 martii 1970.

Tibi in Xto. addictissimus,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc Iesu

23. **25 martii 1970**

Nuntiatur novus Praeses Secretariatus C. V. C. (CC. MM.).

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Mandante R. P. Generali certiorem te facio P. Arno Dischinger, e Provincia Brasiliae Meridionalis, hactenus adiutorem Praesidis Secretariatus Communitatum Vitae Christianae (Congregationum Marianarum) hodie eiusdem Praesidem esse renuntiatum, atque iuxta Statuta Foederationis Mundialis C. V. C. esse ipso facto eiusdem Vice-Assistentem Ecclesiasticum. P. Ludovicus Paulussen, qui tamquam Praeses ab anno 1951 labores Secretariatus sedulo ac sollerter promovit, valetudinis causa a suo munere exonerari postulavit, sed in Secretariatu manebit adiutricem suam operam praestans.

Velis hoc cum iis quorum interest tempestive communicare, praesertim cum Secretario seu Promotore C. V. C. vel CC. MM. istius Provinciae vel Missionis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 martii 1970,

Tibi in Xto. addictissimus,
IOANNES CORREIA-AFONSO
Secr. Soc. Iesu

24. **2 aprilis 1970**

De clausura domorum nostrarum ad normam canonis 604 Cod. Iuris Canonici.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Iuxta facultatem a Summo Pontifice benigne datam, clausura domorum nostrarum in posterum regi poterit normis canonis 604 Codicis Iuris Canonici, qui prius applicabatur solummodo Congregationibus Religiosis, non autem Regularibus, qui strictiore clausura papali iuxta Codicem tenentur.

Nunc autem Superiores Generales Canonicorum Regularium, Mendicantium et Clericorum Regularium, non autem Monachorum, uti poterunt hac facultate pontificia in favorem proprii Instituti. Quapropter, re mature perpensa, et auditis Assistentibus Generalibus, hanc facultatem cum Societate communico.

Non agitur, ut patet, de suppressione clausurae, cum eius observantia ipsa can. 604 obligatoria declaretur per verba « clausura servetur, in quam nemo alterius sexus admittatur », sed in ipsam admitti possunt ii « quos ex iustis ac rationabilibus causis Superiores admitti posse censuerint ».

Cum haec facultas dari possit a Superioribus localibus, nisi Provincialis in casu particulari aliud statuerit, opportunum censeo ut modus agendi habitualis ab ipso statuatur; ubi vero adest coetus Provincialium pro Natione vel Regione, ab eodem coetu determinetur. Ita beneficiis novae facultatis frui poterimus, sine detrimento clausurae, quae in domibus nostris servari debet tam ex Iure communi Ecclesiae, quam ex praescripto nostrarum Constitutionum [1].

Commendo me ss. SS.

Romae, 2 aprilis 1970.

Tibi in Xto addictissimus
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

[1] P. III, c. 1, n. 14 L [267].

25. **8 aprilis 1970**

De itinere P. Generalis in Hispaniam.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

A.R.P.N. Generalis mox visitabit Provincias Societatis in Hispania. Romam relinquet die 2 maii, die vero 19, Deo iuvante, redux erit.

De ordinariis negotiis hoc tempore cum P. Generali agendis, litterae Romam mittantur, ubi consueta ratione ex commissione P. Generalis expedientur. Si vero quaedam negotia « soli » P. Generali communicanda erunt, neque mora patiantur, epistolae inscribantur: R. P. Petro Arrupe, Maldonado 1, Madrid 6 (Hispania). Inscriptio telegraphica: Protol, Madrid.

Tuis atque sociorum precibus R. P. Generalis se et exitum itineris enixe commendat.

Romae, 8 aprilis 1970.

Tibi in Xto addictissimus
Ioannes Correia-Afonso
Secr. Soc. Iesu

26. **15 aprilis 1970**

De Congressu Instructorum Tertiae Probationis Romae habito mense martio 1970.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Ut iam tibi notum est, a die 1 ad diem 8 mensis martii habitus est in hac Curia Congressus Patrum Instructorum Tertiae Probationis, iuxta ea quae praescripta sunt in decr. 10, n. 5, C. G. XXXI. Praeter Instructores, Congressui adfuerunt plures Assistentes, et ego ipse adesse potui. Sincere et aperte de relativis argumentis actum est ac de peractis hucusque experimentis disceptatum est. Congressu absoluto, ab Instructoribus accepi docu-

mentum seu relationem, mihi valde utilem, in qua mens ac sententia ipsorum de singulis punctis ostenditur.

Dum gratias ago ipsius Instructoribus ac Patri Ioanni L. Swain, Congressus coordinatori, de labore peracto, exemplar ad te mittere statui ipsius relationis expositivae Instructorum ac simul aliqua verba addere quibus, pro praxi, suggestiones Instructorum magis determinentur.

Placet profecto nosse Instructores esse unanimes in iudicando Tertiam Probationem, utpote profundam nostrae ignatianae vocationis experientiam, servandam esse, etsi debito modo perfici debeat ac diversis locorum et personarum adiunctis aptari, ut pressius eius finis attingi queat.

Questio de fine Tertiae Probationis plene, utiliter ac fructuose agitata est. Unanimiter sentiebant Patres Instructores finem Tertiae Probationis *scholam affectus* esse, hanc intelligendo tamquam intensificationem unionis cum Deo in actione et in oratione personali, intensiorem cognitionem charismatis ignatiani et gratiae Societatis, reconsiderationem nostrae oblationis totalis Deo factae, probationem sensus profundioris experientiae fidei et Societatis prout utraque hic et nunc est.

Intensificatio unionis cum Deo significat progressum firmum ac solidum in oratione apostolica, quae totam vitam nostram animare debet. Optima occasio offertur in Tertia Probatione ut tertiani in hac oratione progrediantur eamque sibi faciant definitive familiarem: quo obtinebitur ut in propria uniuscuiusque personalitate plene integretur tum unitas, profunditas et pulchritudo veritatum illius ' depositi fidei ' per studiorum curriculum acquisiti, tum propria et interna spiritualis experientia praeteritis annis iam accumulata.

Haec erit optima praeparatio ad definitivam incorporationem corpori Societatis, « donec occurramus omnes in unitatem fidei et agnitionis Filii Dei in virum perfectum , in mensuram aetatis plenitudinis Christi » [1].

Intensior cognitio charismatis ignatiani et gratiae Societatis supponit quidem serium nostrorum documentorum maxime primigeniorum, vult tamen, et praecipue, inculcare illum intimum sensum quo singuli tale charisma degustent ac assimilent, ita ut ignatiana forma mentis efformetur in unoquoque et stabiliatur.

Ex tali experientia personali, cum sociis intime et communitarie participata, probe poterimus exspectare futuros iesuitas magis fore praeparatos ad nostras communitates postea integrandas et

---

[1] Ef. 4, 13.

vivificandas, cum, iuxta C. G. XXXI, decr. 19, n. 4: « vita communitaria florente, tota vita religiosa firmatur ».

Grave momentum debitae probationis ante Ordinationem, qua de facto coniunctio cum Societate firmior fit, non semel discussum est in congressu Patrum Instructorum, quod, etsi non tantum cum Tertia Probatione connexum, considerationi omnium Provincialium commendare velim eorumque de tali argumento sententiam afflagitare.

Consensum congressui participantium merita sunt ea quae directionem Tertiae Probationis attinent. Conveniens ac fere necessarium agnoscebatur selectus coetus hominum cum Instructore cooperantium; non tamen una mens fuit circa collegialem directionem Tertiae Probationis eo modo intellectam, in qua omnia membra coetus aequali responsabilitate gauderent. Conformius crediderim nostro Instituto et ad unitatem directionis aptius si Instructor propriam retineat ac primam auctoritatem, etsi in familiari dialogo cum coeteris coetus membris eam exerceat. Oportet quidem Instructor excellat in suis dotibus ac tum intra Societatem tum in externo apostolatu valde sit probatus.

Cum Patribus Instructoribus faveo etiam opportuno pluralismo in structura Tertiae Probationis, eo vel magis quod Sanctus Ignatius de structura ipsa parum vel nihil determinavit. Diversa quaevis structura hoc unum praestare debet: ut fructus in Tertia Probatione intenti securius ac fidelius attingantur.

Ex formis nunc propositis, et a pluribus Instructoribus approbatis, utpote quae essentialia elementa ac experimenta requisita continent, prima et altera inveniuntur iam in mea Instructione de Tertia Probatione die 8 septembris 1968 data, ac spatio saltem octo mensium in traditionali modo compleri queunt.

Tres aliae formae faciliores primo aspectu viderentur ac aliquantulum attenuata expressio Tertiae Probationis: non tamen ea erat mens Instructorum cum illas excogitarunt, bonum Societatis sectantes ac simul veria exquirentes media quibus Tertia Probatio melius adiunctis concretis posset aptari. Provinciales proinde, qui tertiam vel quartam formam adoptare intendant, accurate perpendant oportet personam vel personas quae de Tertianis curam agent et domum vel domos, in quibus intensior illa periodus adimpleri possit. Ut in Congressu iam innuebatur, haec tertia ac quarta forma quamdam personarum et linguarum homogeneitatem requirunt ac illam omnium proximitatem quae permittat ut Instructor eiusque collaboratores suum munus sincere et efficaciter obire valeant.

Quinta forma proposita non est, ut patet, communi applicationi idonea; illam tamen in specialibus casibus approbare potero,

quando nempe Provincialis, consultatione peracta, rem mihi proponat ita ordinatam ut in tuto ponatur seria Tertia Probatio et periodum includat non infra bimestrem intensioris vitae spiritualis in communi. Nec addere necessarium iudico quanti momenti sit in tali forma electio communitatis in qua tertiani vivant.

Haec varietas formarum id quaerit, inter alia, ut Tertia Probatio non nimis differatur. Opinor Tertiam Probationem, saltem generaliter, ultra triennium differendam non esse. Solliciti ergo sint Provinciales ut nostri iuvenes sacerdotes illam opportune peragant, nec cum damno tum proprio tum aliorum ultra tempus ea indebite priventur.

Omnino etiam mihi placent quae ab Instructoribus dicuntur de mense Exercitiorum iuxta methodum Sancti Ignatii peragendo. Cum Exercitiorum dynamismus haud exiguam continuitatem requirere videatur ad desideratum finem assequendum, in illis tamen casibus exceptionalibus in quibus aliqua interruptio inter hebdomadas necessaria existimetur, crediderim intervallum non esse nimis protrahendum cum periculo minorem fructum obtinendi.

Multa alia de experimentis, de quaestionibus connexis cum Tertia Probatione, etc. valde opportuna sunt in relatione Instructorum ac studio Provincialium digna quae commendentur.

Internationales domos Tertiae Probationis omnino disparere non expediret: etenim pretiosum Societati servitium praestare solent dum adiuvant etiam ad validam unitatis causam promovendam. Pro domo tamen internationali Tertiae Probationis convenientior forma videretur illa traditionalis: aliae enim formae, ut iam innui, maiorem homogeneitatem personarum et linguarum supponunt ac illam proximitatem quae extra limites singularum Provinciarum vel nationum aegre inveniri possunt.

Cum his ultimis annis domus Tertiae Probationis numero decreverint, ad plures sed minores domos Tertiae Probationis recurrendum erit. Hortor igitur Provinciales ut, re accurate considerata et prae oculis habita finalitate ipsa Tertiae Probationis, schemata mihi proponant pro Tertia Probatione intra generales normas a me supra expositas, ratione habita conclusionum Patrum Instructorum.

Hoc unum praecipue omnes Instructores desiderant ac ego ipse vehementer desidero: ut Tertia Probatio efficax sit. Summus Pontifex in brevi illa allocutione ad Instructores in publica audientia die 4 martii proxime elapsi concessa aiebat: « Magnum servitium quod Ecclesia per saecula ab illustri Societate accepit omnibus bene notum est. Num non licet cogitare magnam partem zeli et efficaciae sanctitati personali esse tribuendam, quae in membris Societatis

Iesu institutione Tertiae Probationis sapienter a Sancto Ignatio provisae, fovetur? ».

Hanc occasionem nactus meum gratum animum Provincialibus ostendere velim ob utiles ad me missas responsiones quaestionariis de Tertia Probatione et ob sollicitudinem qua stimulaverunt illas alias responsiones a plus quam centum tertianis postremorum annorum datas.

C. G. XXXI, decr. 10, n. 5, desiderabat ut, elapso prudenti experimentorum intervallo, Congressus Instructorum qui coadunaretur iuvamen foret Patri Generali « ad novam Instructionem edendam et ad Regulas Instructoris revisendas ». Nunc vero: Congressu habito, hae litterae, simul cum Relatione mihi data ab Instructoribus, locum habebunt illius Instructionis quae opportune, ulteriore accepta Patrum Instructorum collaboratione, edenda erit.

Finem impositurus his meis litteris, mea etiam facere velim verba quibus instructores finem suae relationi imponunt. « Etiam manifestare audemus quae a Societate exspectamus, adiutorium scilicet et collaborationem praesertim Provincialium, qui sincere et strenue nos adiuvent, ut fideliter et audacter aggrediamur hunc laborem, difficilem certe sed fecundum, et providentialem forte pro hodierna renovatione Societatis. Haec omnia consequemur si idem Spiritus, quo Societas exorta est, conservatur ac progreditur, nos ad Iesum Christum afficiat ».

Non dubito quin positiva etiam collaboratio exspectari possit ex parte ipsorum Patrum qui Tertiam ineunt Probationem et ornantur illa spiritus sinceritate et voluntatis generositate qua desiderant efficaces sese apostolos efficere pro mundo hodierno

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 15 aprilis 1970.

In Xto addictissimus
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

Hic apponuntur duo documenta de eodem Congressu Instructorum Tertiae Probationis.

I — Allocutio Patris Generalis ad Instructores (1 martii 1970)

Dilectissimi Patres:

Conventus huius qualis sit praecipuus scopus bene nostis ex meis ad vos litteris diei vigesimae octobris transacti anni. Congregatio enim Generalis tricesima prima Patri Generali commendaverat ut experimenta apta per tres annos fierent novaeque methodi adhiberentur ad fines Tertiae Probationis melius obtinendos; eo autem tempore transacto, conventus coadunaretur qui de fructibus talium experimentorum iudicare valeret et iuvamini esset Patri Generali ad novam Instructionem edendam et ad Regulas Instructoris revisendas [1].

Quo melius haec fierent, Quaestionarium mittendum curavi die sexta aprilis anni millesimi nongentesimi sexagesimi septimi; responsa illi Quaestionario data, ansam mihi dederunt ad litteras diei octavae septembris eiusdem anni, in quibus generalia quaedam lineamenta adumbrare volui pro peragendis experimentis.

Compendium illarum responsionum vos nuper accepistis una cum hodierni Conventus indicionis nuntio, quando etiam vobis novum aliud Quaestionarium proposui, quod veluti orientatio fieret pro nostris hodiernis laboribus.

Velim statim vobis significare me non exiguam alere spem de utilitate et fructu huius nostri Conventus. Et gratias in primis ago de accuratis responsis, quae novo dedistis Quaestionario. Patet in illis documentis quanti Tertiam Probationem habeatis et qua serena animi dispositione inveniamini coram hodiernis difficultatibus.

Sane in vestris responsis, illa animi anxietas non apparet quam Pater Ledóchowski his expresserat verbis: « ... nuntiatum est aliquos non deesse qui censerent ' scholam affectus ', ut Sancti Patris Nostri verbis utamur, iam non amplius sibi locum vindicare, sed minoris quam antea fieri. Cui dubitationi timorive ut ansam nobis adimamus, declaramus Tertiam Probationem semper primo loco scholam affectus esse debere, ut suum, quem sapientissime Sanctus Pater intendit, finem plene obtineat ... » [2].

In acceptis communicationibus, quae nunc ad me venerunt tum ex parte Provincialium totius Societatis, tum ex parte vestra, Instructorum nempe qui nunc estis vel nuper fuistis, tum etiam ex parte non exigui numeri Patrum qui Tertiam Probationem in

---

[1] C. G. XXXI, d. 10 m. 4, 5.
[2] AR III 264.

his postremis annis egerunt, apparent et sincera fiducia in ipsa institutione Tertiae Probationis et efficax desiderium obtinendi ut ex ea effectus dimanent salutares pro Ecclesiae ac Societatis utilitate.

Defatigatio quam pro unoquoque vestrum hoc iter romanum secum tulit ac opera quam his diebus impendere contenditis addentur procul dubio Spiritus Sancti gratiae in genuino vestro labore discernendi spiritus ac in aequa electione optimorum agendi mediorum.

Ex mea parte, praeterquam in oratione cum Deo, certus sum me inventurum in vobis ac in experientia vestra efficaciorem viam noscendi quid magis nunc expediat ad solutionem problematum quae Tertiam Probationem attingunt.

Problemata, inquam, seu *difficultates.* Tertia enim Probatio secum fert essentialem quamdam substantiam altissimi momenti, quam haud facile poterunt minari difficultates illae, verae quidem nec despiciendae, quae adversus eius practicam organizationem aliquibus abhinc annis exsurgere videntur.

Nec ignorare licet quam partem Tertia probatio habuerit ac servet in spiritu Societatis fovendo vel quem influxum exercuerit in ipso Ecclesiae Dei ambitu. Si Societatis nostrae historiam recolamus, si Ecclesiae indefectibilem aestimationem erga Tertiam nostram Probationem admiremur, si fructus animadvertamus ex ea secutos pro apostolicorum hominum institutione, locum non dabimus vano « triumphalismo » sed coactos nos potius sentiemus ad Tertiae Probationis essentiales fines persequendos, et simul ad perficiendum quidquid corrigendum vel adaptandum nobis appareat vel signa temporum exigant.

Difficultates quidem huiusmodi non tantum hoc tempore obortae sunt sed *semper exstiterunt.* Legenti enim historica nostra monumenta circa Tertiam Probationem obviam veniunt tum evolutio quaedam quae labentis temporis leges necessario consequitur, tum constans praesentia difficultatum non parvi momenti. Nec facile potuit semper obtineri ut sacerdotes nostri Tertiam Probationem aggrederentur illa generosa animi dispositione, illo apertae sinceritatis spiritu, quem Sanctus Ignatius in Constitutionibus praefixit [3].

Sunt vero aliae *difficultates novae, quae hodie a novis profluunt motivis.* Difficultates quidem novae: id ita testantur nuntii qui ab omni parte Societatis veniunt. Harum tamen pleraeque non ex institutione ipsa Tertiae Probationis nascuntur sed derivantur potius ex statu et evolutione generali tum Societatis, tum

[3] Const. 514, 516.

Ecclesiae, tum ipsius conscientiae socialis hominum, quamvis absque dubio influant, et non parum quidem, in ipsam conceptionem et organizationem Tertiae Probationis.

1. Dantur hodie problemata theologica, quae vitam religiosam afficiunt ac viros nostros perturbant, tum illos qui in variis institutionis stadiis adhuc versantur, tum et ipsos eorum institutores vel Superiores, qui frequenter nesciunt quam viam ineant vel qualem assumere debeant habitudinem concretam in illo mobili idearum fluxu.

Aliunde mentis humanae evolutio vel constans laboris technici progressio novum interrogationibus ac difficultatibus campum aperiunt.

2. Incidit etiam in Tertiam Probationem intrinseca illa difficultas organice ac ordinate nostros iuvenes instituendi; Tertia enim Probatio est pars illius efformationis hominis, religiosi ac sacerdotis, quae iesuitam vere constituit. Unde sollicitudines ac curae omnes quae varia institutionis Nostrorum stadia percurrunt, aliquo modo hoc postremum stadium attingunt quod, psychologice ac chronologice, tamquam corona censendum est totius curriculi praeparationis ac institutionis iesuitae.

3. Vita ipsa hodierna Societatis potest etiam aliqua problemata adversus Tertiam Probationem inferre. Societas enim nostra se ipsam interrogat, prout de Ecclesia asserebat Paulus VI; eius ergo voluntas renovationis, ex decretis Congregationis Generalis originem ducens, posset quandoque alios animo percutere, aliis offerre occasionem abusus non ferendi. Sic voluntas adaptationis Ecclesiae desideriis et Populi Dei necessitatibus poterit causa esse difficultatum ac periculum inducere ne aliquae e nostris structuris labefactentur. Ita fit ut Tertia Probatio, directe vel indirecte, patiatur nostras communes difficultates in adaptanda Societate hodiernis temporibus.

4. Est et aliud caput difficultatum quae altam nostram attentionem meretur ut quae corrigenda sint tempestive corrigantur et quae charismati subiectivo concedenda non sunt fortiter recusemus. Noscenda enim est varia dispositio Patrum, qui hoc Tertiae Probationis spirituale experimentum hodie subire debent priusquam Societati definitive devinciantur. Nam diversitati culturae, mentalitatis, adiunctorum, etc. additur hodie iuventutis ipsius modus ac qualitas, quae etsi natura sua bona est, quandoque maturos fructus non portat vel ex defectu necessariae directionis vel ex insufficientia qualitatum quae requiruntur a nostra vocatione in Societatem, vel ex voluntatis debilitate aut ex vitae deordinatione. Inquirendum ergo est quaenam sint dispositiones illae minimae ut

haec ignatiana experientia cum fructu fiat ac nemo ad illam ducatur qui elementali fiducia erga Tertiam Probationem careat.

5. Nec effugere videtur difficultatum ambitum persona ipsa Instructoris. Vix poterit unus tantum tali munere fungi si nitatur in solis illis qualitatibus quae olim requirebantur, cum minor erat et exigentia munerum et rerum implicatio.

Praeter accuratam notitiam nostri Instituti et adaequatam praeparationem theologicam nemo est qui non videat ab Instructore hodie exigi notabilem sensibilitatem ad ‘ syntonizandam ’ (sit venia verbo) mentalitatem hominis hodierni, exigi etiam capacitatem instituendi ac sustentandi dialogi, exigi illam hominis intellegentiam quae et illum plene vereatur et nihil propriae responsabilitati detrahat, exigi tandem adaptationis donum cum maxima fidelitate erga Spiritum intra nos loquentem.

Sciscitari quis poterit an possibile sit unum hominem illis omnibus dotibus ornari quae expetuntur ad hoc ut nostri iuvenes sacerdotes cum fructu peragant Tertiam Probationem. Nec deest qui cogitet coetum potius requiri bene coagmentatum, sub directione unius Instructoris, ad fines assequendos ab ipso Ignatio stabilitos in Tertia Probatione; et in defectu istius collaborationis non unus censet inveniri forsan posse causam non exigui numeri difficultatum.

6. En tandem nova difficultatum origo, quae amplum aperit campum nostrae considerationi Superiorum Societatis; quali modo ac methodo fieri debeat Tertia Probatio. Forsan in hoc potissimum argumento nobis agendum erit cum maiore spiritus indifferentia ac magis sincera intentione divinam inveniendi voluntatem. Forsan est hic ubi magis egeo vestro iuvamine ac fructu vestrae experientiae. Ad hoc peracta per trium annorum spatium experimenta, de quibus nunc erit reflectendum. Huc convenimus ad exquirendam in hoc puncto divinam voluntatem; nostrum ergo erit non solum sententias miscere sed etiam Eucharistiam celebrare ac preces indesinenter, tum privatim tum in communi, coram Domino effundere ut melius obtineamus gratiam discretionis spirituum. Christus, in medio nostrum praesens, siquidem eius nomine adunamur, nobis concedat a Patre Spiritum veritatis, cuius lumine efficacem unitatem Tertiae Probationis cognoscamus et media opportuna, diverse variis adiunctis applicanda, seligamus.

Quae sit illa via huius unitatis cognoscendae et quales fines huius diversitatis stabiliendae, spero ut eruatur ex vestris consessibus et discussionibus. Mea fiducia praecipuum habet fundamentum in opinionibus, quas in vestris responsis iam manifestastis et in consensu fere omnium vestrum circa lineamenta essentialia Tertiae Probationis, quem in eisdem invenire potui.

Obsint nobis prae oculis oportet per hos continuos dies hae difficultates solvendae, de quibus sum locutus. Adsit tamen primo loco conscientia nostrae responsabilitatis et fiduciae quam in vobis collocat Societas ex eo quod estis praecipui responsabiles ipsius Tertiae Probationis in omnibus locis Societatis. Adsit denique Spiritus Sancti gratia ac Sancti Parentis Nostri benedictio in labore quem nunc aggredimur.

Congregatio Generalis XXXI expresse sublineavit quo tendere debeat noster conatus in singulis stadiis institutionis Nostrorum. De Tertia Probatione agens, scopum nobis proposuit altiorem in dies attingendi deditionem Iesu Christi operi, eamque deditionem magis affectivam efficiendi. En verba Congregationis: « Expressio ‘ schola affectus ’ eam institutionem designat in qua sodales Societatis ita ‘ afficiuntur ad veram Christi doctrinam ’ ut ‘ procedant in spiritu et serio Christum Dominum ’ sequantur » [4].

Inde patet quale sit *obiectum principale* Tertiae Probationis. Aliud non est nisi renovatio illius spiritus ac ‘ mysticae ’, quibus movetur qui Societatem ingredi vult sub lumine Exercitiorum Spiritualium: exigentia nempe ignatiana illius « magis », quae non est consideranda tantum ut dictum quoddam programmaticum seu ‘ slogan ’, sed plena et voluntaria oblatio totius hominis, Evangelii vivida radicalitas, tertius humilitatis gradus, cuius vera mensura ac simul unica possibilitas est totalis consecratio amori Iesu Christi: illius Iesu Christi intime amati in sua historica realitate et in firmitate fidei ecclesialis, non autem illius Iesu Christi qui dissolvi videretur in quadam indefessa sollicitudine homines adiuvandi et in progressione vitae temporalis procuranda; etsi nemo negaverit quam sint haec etiam necessaria et meritoria.

Si ad *fructum* Tertiae Probationis veniamus, ille proinde erit quem Sanctus Ignatius claris verbis in Constitutionibus expressit: « Ad hoc autem conferet illis, qui ad studia missi fuerunt, absoluta iam ea cura et diligentia quae ad excolendum intellectum, adhibita fuerit, ultimae probationis tempore, in schola affectus diligentius se exercere, et in rebus spiritualibus et corporalibus, quae ad profectum in humilitate et abnegatione universi amoris sensualis, voluntatis et iudicii proprii, et ad maiorem cognitionem et amorem Dei conferunt, insistere; ut, cum in se ipsis profecerint, melius ad profectum alios ad gloriam Dei et Domini nostri iuvent » [5].

Si nostra Societas serio vult nihil omittere ut Tertia Probatio effectus a Sancto Ignatio exoptatos obtineat id explicari debet ex eo quod intime persuasa est illius spei ab ultima Congregatione Gene-

---

[4] Decr. 8, nn. 42, 43.
[5] Const. 516.

rali expressae, siquidem in nomine totius Societatis loquebatur Congregatio cum aiebat: « Iure meritoque exspectari potest fructus optimus ex hac ultima probatione: ut uniuscuiusque optatam synthesim formationis spiritualis, apostolicae et intellectualis, perficiat, qua fiet maior unificatio totius personalitatis in Domino, secundum scopum Societatis a Sancto Ignatio descriptum: 'Ut cum in se ipsis profecerint, melius ad profectum alios ad gloriam Dei et Domini nostri iuvent' » [6].

Velim tandem aliqua innuere de sensu istius « *probationis* ». Hoc enim nomine insignitur haec institutio nostra, de qua in his diebus erit vobis disceptandum. Sensus huius vocabuli aliquam potest difficultatem gignere variis de causis, sed abstrahendo ab obiectionibus quas *vocabulum* ipsum « *probatio* » levare potest, sistere velim in aspectibus quos *idea* « *probationis* » secum *fert.*

a) Periodus illa Tertiae Probationis essentialiter debet esse tempus « reconsiderationis », « reflexionis » circa oblationem totalem iesuitae, qui plures iam egit annos in contactu cum realitate Societatis viventis et agentis. Talis periodus reflexionis accommodanda est, sane, aetatis nostrae necessitatibus. Sed in omni honestate et fidelitate cogitare etiam tenemur tale tempus « reconsiderationis », forsan etiam « reconciliationis » cum ipsa Societate, melius iam nota, melius interpretata, tandem aliquando non exigi ab illo qui permanere vult in nostra Societate. Necesse quandoque erit exspectare, ratione habita personalium adiunctorum, sed si talis situatio sine fine protrahatur, nonne esset necessario cogitandum de vera aptitudine pro Societate illorum qui non fuerunt capaces illius periodi reflexionis spiritualis ac maturationis in sua religiosa oblatione Societati et ipsi Deo per Societatem?

b) Eodem prorsus modo, hac durante periodo, exposci debet sincera confrontatio cum Societate Iesu reali, nec sufficit tempus in rebus utilibus cum proventu impendere; confrontatio, inquam, vitae personalis cum vita illius Societatis quae defectibus sine dubio laborat sed spiritu Dei movetur et missionem quam habet in Ecclesia et in Mysterio Christi adimplere desiderat.

Hoc supponit libentem ac actuosam acceptationem Sacramenti per Sacros Ordines recepti, et dispositionem apertam et sinceram fidei testificandae et amoris Domini exprimendi in adimpletione trium votorum, quae semel promissa fuerunt. Propterea Sanctus Ignatius desiderabat hanc periodum inmediate praecedere incorporationi definitivae ipsi Societati: quisquis ille sit sensus quem dare volumus huic incorporationi definitivae, a filio Societatis exigitur ut cogitet, in spiritu humilitatis et amoris, de hac « via quadam ad

[6] C. G. XXXI, decr. 8, n. 45.

Deum » [7], de « intime cognoscendo et gustando spiritu Exercitiorum et Constitutionum, eodemque in propriam orationem et actionem apostolicam traducendo » [8].

Talis periodus in institutione iesuitae, qui generose se dederit isti confrontationi, constituere etiam debet veram probationem sinceritatis in amore et propriae identitatis cum elementis essentialibus ipsius Societatis.

Haec sunt, carissimi Patres, quae in initio huius Conventus vobis innuere volui. Alia multa per hos dies a vobis ipsis dicentur.

Unum mihi restat: vos omnes hortari ut, in caritate Christi coniuncti et divinam tantum voluntatem persequentes, dialogum instituatis in mutua fiducia, mentem vestram sincere aperiatis vestrasque sententias manifestetis in plena libertate spirituali. Faxit Deus ut hoc modo possimus clare perspicere et firmiter decernere quidquid ad hoc grave argumentum Tertiae Probationis spectat, ac mereamur audire eadem illa verba quae olim ab ipso Christo audierunt apostoli: « Si vos manseritis in sermone meo, vere discipuli mei eritis, et cognoscetis veritatem et veritas liberabit vos » [9].

II — Relatio PP. Instructorum ad Patrem Generalem (8 martii 1970)

Introductio:

Coetus Patrum Instructorum, Romae convocatus, gratias imprimis agere vult R. P. Generali, qui sibi occasionem praebuit conveniendi et inter se conferendi de experientiis sui gravissimi muneris.

Congressum existimamus fuisse nobis magnae utilitati idemque speramus fore ipsi Patri Generali: nam omnia quae nobis tractanda erant magna cum sinceritate et libertate spiritus in caritate tractavimus et quantum nobis possibile fuit conati sumus nos mutuo comprehendere et adiuvare.

Ut vero nostrae sententiae cum maiori claritate R. P. Generali pateant, utile esse duximus investigare opinionem singulorum circa pripncipaliora problemata, quae nobis proposita fuerunt. Hac enim via fiebat ut, postquam singulas optiones faciendas singillatim consideravissemus, lato de eisdem suffragio, melius nostram mentem panderemus.

---

[7] Formula Instituti n. 1.
[8] C. G. XXXI, decr. 10, n. 2.
[9] Io. 8, 31-32.

Suffragiis diligenter perpensis, informationem detulimus, quae in appendice huius documenti subsequitur ex qua orientationes nostras generales desumere iam licet.

Unanimi desiderio patrum Instructorum haec colligere possumus:

1) Tertia probatio est nostrae Societatis institutio quae minime labefactetur oportet, maxime hoc tempore; valde e contra convenit ut roboretur, quia ipsa est experientia profunda nostrae vocationis ignatianae.
2) Sed pariter, eius supposito momento, Tertia Probatio adaptanda est « discreta caritate » secundum condiciones hodierni temporis et singulorum necessitates.

Respicientes autem ad particularia, haec conicere possumus ex suffragiis Patrum:

I. De fine:

Finem Tertiae Probationis unanimiter Patres Instructores reponunt in eo quod sit « schola affectus », quae proinde intelligenda est tanquam intensificatio unionis cum Deo in actione et in oratione personali; tanquam intensior cognitio charismatis ignatiani et gratiae Societatis; tanquam reconsideratio nostrae oblationis totalis Deo factae, qua iesuita se ipsum probat et ab ipso Deo probatur cum auxilio sociorum in Societate reali. Habet etiam probatio sensum profundioris experientiae fidei et Societatis prout utraque hic et nunc est; tamen Patres numero longe maiore sentiunt non esse insistendum in conceptu quodam probationis iudicialis, quasi tertia probatio esset instrumentum ad iudicandum de aptitudine tertiani ad definitivam incorporationem in Societate; haec enim probatio secundum Instructores, tempore praevio ad ordinationem sacerdotalem vel compleri debuisset vel efficacius complenda erit.

Quaestio itaque generalis posita est nonne melius sit definitive hos duos aspectus separari, ita ut momentum discretionis ante ordinationem ponatur, et momentum integrationis et profundioris experientiae spiritualis aliquot post ordinationem annos habeatur. Levis maior pars ita putavit fieri debere.

II. De instructore:

Omnes fere Patres exsistimant Instructorem solum suum officium adimplere non posse: quare debet adiuvari a peritis qui rebus spiritualibus et aliis ministeriis sint dediti; hi, sub Instructoris directione, coetum efformare possent. Dividuntur vero Patres quan-

do agitur de acceptanda directione collegiali Tertiae Probationis, in qua membra coetus eadem responsabilitate gauderent.

Probant Patres ut Instructor suum munus plane exerceat, sed non ita ut fiat quoque iudex cum agitur de incorporando tertiano Societati per ultima vota, quae quidem decisio pendet a Superioribus maioribus; Instructores omnes agnoscunt suum munus esse potius patris spiritualis, quamvis auctoritatem aliquo modo exerceant etiam in vita externa tertianorum.

Commendant etiam Patres ut instructor suam activitatem apostolicam exerceat in aliis ministeriis, salva attentione quam praestare debent cum prioritate tertianis; sic enim, experientia vitae hodiernae aductus, melius et magis cognoscere et adiuvare illos poterit.

III. De tertianis:

Instructores unanimiter sentimus debere tertianos habere, tanquam minimam dispositionem, elementalem fiduciam in Tertia Probatione et fructus illius vere desiderare.

Fere omnes etiam sentiunt iuvenes patres debere ad TP accedere post apostolicam experientiam 2 vel 3 annorum, si tamen casus speciales excipiantur.

Cum dentur hodie qui tertiam probationem nondum fecerint et illam evitare conentur, curent sincere superiores illos fraterne iuvare ut ad illam accedere tandem velint. Si tamen illam recusent, videant superiores utrum tales in Societate adhuc manere possint.

Licet hodie problema ponatur de TP illorum qui sacerdotes iam sunt, quaestio tamen exorta est de illis qui nondum ordinati sunt. Preoccupatos sese praebuerunt Instructores, incertos num scholastici, antequam ad sacerdocium accedant in Societate, melius praeparentur et vere probari possint in TP. Quod haec praeparatio et probatio importet dilationem ordinationis pro omnibus, a maiori parte non acceptatur.

IV. De structura:

1. Patres Instructores convincti sunt cum unanimitate absoluta Tertiam Probationem propter ipsius naturam posse habere quemdam pluralismum structuralem, prout discreta caritas postulat; quod prae oculis habendum est maxime hodie, cum tam diversae sint condiciones regionales, ambientales, et psychologicae et adeo complexae situationes spirituales singulorum.

Existimant quoque Patres Tertiam Probationem magis quam aliam quamcumque partem formationis, debere, in sua structura et methodo subordinari fructibus quos obtinere volumus.

2. Maior pars Patrum Instructorum approbat diversa exempla tertiae Probationis quae nostro examini subjecta sunt: sive eadem fiat in domo separata ad modum traditionalem, sive in aliqua domo apostolica ad modum residentiae, sive communitas tertianorum sit in sinu alius communitatis, sive tertiani dispergantur per varias domos, quin domicilium ipsi habeant collegialiter reservatum.

3. Plures formae dantur in quibus variat distributio temporis et proportio inter commorationem et dispersionem tertianorum, in quibus tamen omnia illa experimenta ab Instructoribus proposita in conventu revera adsunt. Sic substantialiter quinque formae describi possunt:

a) Forma traditionalis 7-9 mensium retinetur.
b) Adiungitur alia in qua dantur: commoratio 3-4 mensium, ministeria apostolica per varios menses sub ductu Instructoris, et regressus ad domum, vel coadunatio in loco convenienti, ut reflexio finalis possibilis evadat.
c) Tertia forma fit per duo intensiora tempora aestivae commorationis, non neglecta directione Instructoris per tempus quod intercedat.
d) Alia forma tria tempora complectitur: tempus praeparationis, per saltem unum annum, tempus commorationis, per 2-3 menses, et tempus confirmationis quod extenditur saltem per unum annum.
e) Ultima proponitur TP in actione apostolica per tres annos sub ductu Instructoris cum conventibus periodicis et cum tempore intensiori vitae spiritualis, iuxta uniuscuiusque convenientiam.

Quattuor primae formae a maiore parte Patrum acceptantur. Ultima illa forma, licet non ubique applicari posse videatur, a fere omnibus pro aliquibus saltem circumstantiis ut apta recipitur.

4. *Experimenta*

a) *Exercitia Spiritualia*: Consentiunt Patres in eo quod Exercitia centrum TP constituant ut « fons perennis » et « expressio viventis spiritus ignatiani » (C. G., decr. 4, n. 44), quae proinde et praeparanda sunt ut praejudicia contra ea superentur, et facienda genuina methodo ignatiana, mense vel continuo vel discontinuo, simul vel individualiter, ratione habita indolis personalis aliquorum ut melius internam relationem eorundem cum charismate Sancti Ignatii percipere valeant.

b) *Ministeria*: Supposita convenientia ministeriorum pro tertianis, omnes fere affirmant saltem utilitatem sese exercendi in linea futurae destinationis et non paucis videtur illud exercitium apostolicum inter cetera optimum esse; etsi laudantur quoque mi-

nisteria in quibus experimento discitur quaenam sit vitae insecuritas apud pauperes. Quoad selectionem ministeriorum, tres oblatae sunt optiones: selectio facta tantum ab Instructore, quae quidem non probatur a maiore parte Instructorum; selectio facta a tertiano et ab Instructore approbata, quae dubia Instructoribus apparet; et tandem selectio facta mutuo dialogo et consensu et a tertiano et ab Instructore, forma quae acceptatur a maiore parte adstantium.

c) *Vita communitaria*: Nemo dubitat de momento, tum pro tertianis tum pro apostolatu, sese exercendi in autentica communitate propria Societatis, iuxta diversas formas Tertiae Probationis.

d) *Studium Instituti*: Speciale momentum tribuunt Instructores tali studio ut superetur extensa ignorantia nostrae vocationis; hoc studium extendi debet non solum ad Constitutiones et Decreta Congr. Gen. sed etiam ad Exercitia et ad fontes charismatis ignatiani. Attentio dirigatur in convenientiam stimulandi studia theologica ut nutrimentum vitae spiritualis et apostolatus.

5. *Tertia Probatio communis patrum et fratrum*

Triplex quaestio mota est: de communi TP pro patribus et fratribus; de communi domo pro diversa TP; data possibilitate in aliqua regione unionis utriusque, res ad Patrem Generalem afferatur. In duabus primis quaestionibus divisi sunt Instructores, dum fere unanimes sunt quoad tertiam propositionem.

V. De quaestionibus connexis:

Duae praeoccupationes exortae sunt, nempe, de praeparatione ad sacerdotium in Societate et de incorporatione definitiva in ipsa quatenus est in relatione ad sacerdocium.

1. Unum certe urgetur in prima quaestione: seria *praeparatio ad sacerdocium*, mediante tempore tum intensioris considerationis de vita religiosa et sacerdotali in Societate Iesu tum prolixioris orationis, ita ut inde electio maturior et magis personalis exsurgat; haec praeoccupatio coincidit cum illa quam Instructores manifestaverunt cum de Tertia Probatione pro non ordinatis actum est.

2. Quoad *incorporationem definitivam* in Societate et de eius relatione ad sacerdotium, solutio nondum clara apparet propter quaestiones historicas valde complexas. Optatur ut studia quamprimum instituantur a peritis, donec melius eluceat quale vinculum intercedat inter ordinationem in Societate Iesu et incorporationem definitivam scholastici in ea.

Conclusio.

Haec sunt quae Instructores senserunt, et cum fiducia et libertate Patri Generali exprimunt sincero desiderio Tertiae Probationis renovandae in bonum Ecclesiae et Societatis.

Etiam manifestare audemus quae a Societate exspectamus, adjutorium scilicet et collaborationem praesertim Provincialium, qui sincere et strenue nos adiuvent, ut fideliter et audacter aggrediamur hunc laborem, difficilem certe sed fecundum et providentialem forte pro hodierna renovatione Societatis. Haec omnia consequemur si idem Spiritus quo Societas exorta est, quo conservatur et progreditur, nos ad Iesum Christum afficiat.

Romae, die 8 martii anni 1970.

27. **16 aprilis 1970**

Novum paradigma communicatur informationum de mittendis in exteras partes.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

R. P. Generalis, ut ad normam C. G. XXXI decr. 7 etiam « Informationes de mittendis ad missiones exteras » [1] recognoscerentur, nominaverat parvam quamdam Commissionem e Patribus in Curia Generalitia et in aliis domibus romanis degentibus, fere omnibus aliqua saltem cognitione et experientia missionum gaudentibus. Hi Patres, quo copiosius haberent auxilium in quaesitis conficiendis, consideraverunt, praeter antiquum paradigma Informationum ad missiones, recentiora quaedam documenta, scilicet: e Concilio Vaticano II Decretum *Ad Gentes* et Declarationem *Nostra Aetate;* Decreta Congr. Gen. XXXI, praesertim decr. 24; nonnulla Memorialia a Visitatoribus in territoriis missionariis olim et recentius conscripta, quae ad scopum intentum maioris valoris videbantur; litteras denique quas iesuitae indigenae Asiae Orientalis suis confratribus aliarum nationum in Asia laborantibus anno 1968 scripserunt.

---

[1] Cf. Pract. Quaed. n. 76.

Quod attinet ad processum Informationum, servatae sunt eadem forma externa, eademque methodus quae pro novis paradigmatibus Informationum ad gubernandum et ad gradum adhibitae fuerunt. Ut vero condicionibus nostri temporis magis consuleretur nec non ut iusta desideria Nostrorum in terris missionariis degentium exaudirentur, Commissio conata est evitare expressiones quae condescensionem vel paternalismum saperent: ob hanc causam opportunum ei visum est in hoc paradigmate non usurpari verbum « missiones », eo magis quod hodie multae Missiones sunt Provinciae vel Viceprovinciae.

Commissio proposuit quoque novum quemdam modum procedendi in Informationibus colligendis, scilicet: ut confectum paradigma Informationum in Provincia originis, mittatur illico ad Superiorem Maiorem Provinciae vel territorii destinationis, ut et ipse suas animadversiones et sententiam de aptitudine candidati adiungat: paradigma sic completum Romam tandem transmittetur.

Quod ad ipsius paradigmatis textum attinet, is est quem tibi cum hisce litteris mittitur: Commissio diligenter in eius praeparationem incubuit, sed voluit ut nonnulli quoque Superiores Maiores illum inspicerent: auditis ergo horum sententiis postremae emendationes inductae sunt. Scias velim parari iam versiones (anglicam, gallicam, hispanam), quae idcirco post aliquot hebdomadas peti poterunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 aprilis 1970.

Tibi in Domino addictissimus
IOANNES CORREIA-AFONSO
Secr. Soc. Iesu

28. **16 aprilis 1970**

De obitu P. Adelardi Dugré, olim Assistentis Angliae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Die 12 aprilis, in Sancti Hyeronimi Domo Probationis Provinciae Gallo-Canadensis, pie in Domino obiit P. Adelardus Dugré, annum aetatis 89um, Societatis vero 71um agens. P. Dugré, olim Praepositus Provinciae Canadae Inferioris, die 21 novembris 1936

constitutus erat Assistens Angliae, quod munus usque ad Congr. Gen. XXIX anno 1946 retinuit, toto tempore secundi belli mundialis in Anglia ad negotia Assistentiae suae attendens.

Iuxta vigentem ordinationem de missis ad certas intentiones applicandis[1] tantum in Assistentia commendantur suffragia pro eo qui fuerit Assistens Regionalis. Attamen cum P. Dugré Assistentis munere functus sit ante Congr. Gen. XXXI, quo tempore omnes Assistentes officiis hodierni Assistentis Generalis fungebantur, nuntium de eius obitu cum universa Societate communicare et precibus omnium animam eius qui bene de Societate meritus est commendare volo.

Romae, 16 aprilis 1970

Tibi in Xto addictissimus,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

29. **31 maii 1970**

Nuntiatur novus Secretarius Societatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Per praesentes litteras tibi significo me hoc die 31 maio 1970, praehabitis informationibus et consiliis, elegisse ac constituisse Secretarium Societatis nostrae P. ALOISIUM LAURENDEAU, e Provincia Gallo-Canadensi, qui hucusque munere Viceprovincialis pro Educatione eiusdem Provinciae fungebatur.

Uti iam nosti ex meis superioribus litteris 19 martio 1970, P. Ioannes Correia-Afonso, hactenus Secretarius Societatis, constitutus est Assistens Regionalis pro Assistentia Indiae.

Faustissima ex corde omina profero et gratias ago ambobus Patribus pro eorum praeterita et futura cooperatione.

Velis haec cum omnibus Nostris communicare.

Romae, die 31 maio 1970.

Tibi in Xto addictissimus,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

[1] Cfr. AR XV 62.

30. **6 iunii 1970**

De schedulis personarum et statisticis quibusdam.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Meis litteris die 30 iulii 1967 datis [1], statueram Inquisitionem sociologicam (quae tunc agebatur) pro tota Societate locum tenere, illa vice, Informationum triennalium, quae colligi consueverant ope Schedularum « Catalogus Personarum Primus; Catalogus Personarum Secundus; Supplementum ad Catalogum primum et secundum ».

Nunc vero ratione frequentis consulationis et informationis necesse est ut hoc informationum archivum compleatur et ad diem adducatur. In brevi quadam instructione explicabitur qua ratione schedae personales sint praeparandae et mittendae.

Duo interim advertenda habeo:

1) Acceptis, etiam in Congregatione Generali XXXI, quibusdam consiliis et animadversionibus, schedae ipsae renovatae sunt, uti videre facile est.

2) Attenta mente Congregationis Generalis XXXI et consideratis iis quae in non paucis Conventibus de Fratribus Coadiutoribus proposita sunt, valde utile visum est quasdam informationes habere etiam de FF. CC., eas saltem quae habentur in prima scheda personali.

Rogo proinde te, Patrem Socium et Secretarium ut laborem mittendi, colligendi, redigendi et complendi has schedulas assumatis animo patienti et generoso, pro Societatis bono, quod unum intendimus omnes.

Hac demum occasione utor ad quoddam opusculum tibi mittendum, cum studio de statu Societatis desumpto ex notis anagraphicis sociorum prout habentur in Catalogis Provinciarum 1969. Velim ut opportuna ratione sic distribuantur ut praeter diversos Curiae P. Prov. officiales, perveniat quoque ad Procuratorem Romam venturum mense septembri, et ad Secretariatus de ministeriis et vocationibus.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 6 iunii 1970.

Tibi in Xto addictissimus,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

[1] Cfr. A. R. XV 51.

Instructio de schedis personalibus

Schedae personales tres sunt:

— Scheda personalis n. 27, cum notis anagraphicis, quae semel tantum fit.
— Schedae personalis supplementum triennale, n. 28, quae quarto quoque anno renovanda est.
— Informatio triennalis, n. 29.

Brevitatis causa vocabimus has schedas tantum numeris: 27, 28, 29.

---

1. *Scheda* N. 27 — conficienda est de omnibus sociis qui post diem 1 ianuarii 1965 Ordinem sacerdotalem acceperunt usque ad diem 31 decembris 1969. Si quis iam sacerdos Societatem ingressus est, scheda de eo fiat postquam prima vota emiserit. — Scheda n. 27 item conficienda est de Fratribus Coadiutoribus qui ultima vota emiserunt, usque ad 31 decembris 1969.

2. *Scheda* N. 28 — hoc supplementum triennale conficiendum est de sociis qui ante diem 1 ianuarii 1965 ad sacerdotium promoti sunt et nondum 65 aetatis annos attigerunt. — Scheda n. 28 fiat etiam de FF. CC. cum ultimis votis et infra 65 annum aetatis.

3. *Scheda* N. 29 — pro hac scheda idem dicendum est ac pro scheda n. 28. Non pauci erit momenti has notas habere, praesertim cum agitur de sociis de quibus nulla adest informatio ad gubernandum.

Notanda:

1) Quid intelligitur nomine *Socii?* Socii de quibus schedae faciendae sunt in Provinciis et Viceprovinciis independentibus sunt ante omnes socii *Adscripti*; insuper, considerata frequenti « applicatione Nostrorum in aliis Provinciis », petimus ut Provinciae faciant schedas de sociis aliarum Provinciarum qui sunt illi *applicati.*

2) *De Viceprovinciis dependentibus et Missionibus.* Ut tempori et expensis parcatur, ad harum Superiores directe nos schedas mittimus, ut ibi conficiantur. Ipsi vero Romam directe unum exemplar mittent, altero misso ad Provinciam a qua dependent.

3) *De illis qui stabili modo pertinent ad Domos Romanas immediate P. Generali subiectas,* nullae schedae Romam mittendae sunt, nam Delegatus P. Generalis mittet unum exemplar ad Curiam P. Generalis, et alterum ad Provinciam originis.

4) De singulis schedis olim duo exemplaria pro Curia P. Generalis requirebantur; nunc vero *UNUM* tantum exemplar mittendum est. Nos hinc mittimus schedas numero ut putamus sufficienti, ut saltem alterum exemplar in Curia P. Provincialis maneat. Sed si schedae desint, a P. Secretario plures petantur; expensae erunt solvendae tantum pro expeditione, non pro schedis ipsis.

5) Schedae 27 et 28 ita comparatae sunt ut ab ipsis sociis de quibus agitur confici possint. Sed tunc obviare oportebit periculo ne schedae mittantur ad singulos socios et dein numquam vel valde sero ad Patrem Socium restituantur.

6) Enixe rogatur ut schedae de FF. CC., de Sacerdotibus, de applicatis separatae serventur, cum Romam mittantur.

7) *Quo tempore* remittendae sunt schedae? — Valde commendatur ut ipse P. Procurator, mense septembris proximo Romam venturus, schedas secum afferat; sed, si hoc fieri nequit, curandum est ut Romam perveniant saltem ante diem 31 decembris 1970.

Romae, 17 iunio 1970

31. **9 iunii 1970**

De obitu P. Bernardi de Gorostarzu, olim Assistentis Galliae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Die 8 iunii, in Palensi Residentia (Pau-Basses-Pyrénées) pie in Domino obiit P. Bernardus de Gorostarzu, e Provincia Galliae Atlanticae, octogesimum aetatis annum agens et Societatis quinquagesimum octavum.

A Congregatione Generali XXIX anno 1946, P. de Gorostarzu Assistens Galliae electus fuerat, quod munus per decem et septem annos gessit usque ad 1963, quando munere cessare impetravit, « pro sua humilitate existimans alium Patrem exigentiis laboris ... in hodiernis adiunctis difficilioribus melius respondere ... posse ».

Dein munera apostolica cum onere superioris per plures annos in Provincia Galliae Atlanticae sustinuit, exempla viva tribuens humilitatis, fidelitatis erga Societatem, et praesertim caritatis erga omnes.

Ratione habita vigentis ordinationis de Missis ad certas intentiones applicandis [1] tantum in Assistentia commendatur Nostrorum suffragiis qui Assistens Regionalis fuerit. Cum vero P. de Gorostarzu Assistens fuerit ante C. G. XXXI, quo tempore omnes Assistentes officiis hodierni Assistentis Generalis fungebantur, nuntium de eius obitu cum universa Societate communico et omnium precibus eius animam commendare volo.

Romae, die 9 iunii 1970.

Tibi in Xto addictissimus
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

32. **15 iunii 1970**

De Calendario Liturgico Societatis pro 1971.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Cum S. Congregatio pro Cultu Divino nuperrime stabiliverit etiam toto anno 1971 adhibendum esse Calendarium Generale Provisorium quod hoc anno usui venit [1], praefatam S. Congregationem P. Paulus Molinari, Praeses Commissionis de recognoscendis calendariis, rogavit utrum et quonam sensu haec dispositio afficeret usum Calendariorum propriorum Familiarum religiosarum.

Die 5 iunii S. Congregatio respondit Familias religiosas anno 1971 debere uti eodem Calendario Proprio Provisorio quo in praesentibus utuntur.

Proinde etiam pro toto anno 1971 in vigore remanent ea quae P. Generalis die 30 iunii 1969 stabiliverat circa Societatis nostrae Calendarium Liturgicum [2].

Mandante proinde Patre Generali rogo ut hae determinationes tempestive cum omnibus quorum interest communicentur, prae-

[1] Cfr. A. R. XV 62.
[1] Cfr. Osserv. Rom. 20 maii 1970.
[2] Cfr. A. R. XV 438.

sertim cum iis quibus munus parandi Calendarium pro Provinciis demandatum est.

In Christo addictissimus
ALOISIUS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

33. **16 iunii 1970**

Qua ratione Praepositi Prov. eligere possunt locum pro ordinatione sacerdotali NN.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Non raro facultas a me petitur derogandi normis quas Patres Generales tradiderunt et saepe iterarunt ut ordinatio sacerdotalis Nostrorum et prima Missa habeantur in ipso theologatu ubi studia peraguntur [1].

Quorundam Provincialium consiliis super hac re auditis, sententia quoque exquisita PP. Assistentium, statuendum duxi ut ipsi Provinciales valeant pro suis subditis locum pro ordinatione sacerdotali statuere vel approbare diversum a scholasticatu.

Provinciales tamen, hanc concessionem facientes, prae oculis habeant rationes vere graves sive pastorales et apostolicas propagandi et honorandi inter fideles vocationem sacerdotalem, sive debitae caritatis erga parentes aetate provectiores vel aegros, vel nimis longe commorantes. Ne omittant insuper considerare contrarias rationes ex paupertate religiosa atque effectus negativos in evolvendo et firmando spiritu communitario ex absentia ordinationis ab ipso theologatu. Uno verbo: etiam in hac loci electione ratio movens habeatur maior Dei gloria, proximique emolumentum et aedificatio.

Commendo me vestris ss. sacrificiis.

Romae, 16 iunii 1970

In Xto addictissimus
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

[1] Cfr. A. R. VI 403; VII 390; XII 838; XIII 96.

34. 29 iunii 1970

Epistola post absolutum Congressum internationalem Fratrum Coadiutorum.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES ET CARISSIMI FRATRES,
P. XTI.

1. Absolutus est nuper Congressus Mundialis Fratrum Coadiutorum, eventus in fastis nostris hucusque unicus. Eventus praeterea summi cuiusdam momenti: non solum ex fine ipsi proposito, qui erat profundior intelligentia, sub luce fidei et doctrinae conciliaris, de sensu vocationis Fratrum et exactior definitio circa eorum vivendi et agendi rationem in hodierno contextu Ecclesiae et Societatis; sed summi quoque momenti, easdem ob causas, pro toto corpore Societatis.

2. Congregatio Generalis XXXI, latius quidem et diutius in quaestionem de Fratribus incumbens, tandem Decreto 7°, assertis quibusdam principiis descriptisque practicis conclusionibus, efficacem viam sternere sategerat renovationi et accommodationi Fratrum hodierno rerum statui.

Ipsa autem Congregatio, curans ut quae decreverat in exsecutionem efficaciter mandarentur, innuit Patri Generali posse creari Commissionem circa hanc rem. Ea vero, celeriter constituta et saepius coadunata, stimulos hic addidit studio quaestionum theoreticarum connexarum, hinc intelligentiae et exsecutioni certorum praescriptorum, eorum maxime quae agunt de integratione Fratrum in nostra vita communitaria et de iuniorum institutione.

Illico perceptum ab omnibus est advocandos esse in huiusmodi opus praesertim ipsos Fratres. Exinde ergo non tantum in ipsa Commissione auditi sunt, sed eorum interventus sedulo procuratus est ratione quadam magis directa in conventibus provincialibus et regionalibus omne genus.

Hinc sponte perventum est ad efformandum propositum colligendi eorum sententias ac opiniones in Congressu quodam Mundiali.

Rebus sic natura sua maturescentibus et propinquante Procuratorum Congregatione, Congressus hic, qui nihil specifici muneris, sicut Commissio ipsa, habuerat praeter Decreti VII applicationem, hoc munus transcendens, complexus tandem est universa de Fratribus argumenta immo, exemplum secuti recentium Congregationum Provincialium [1], conati sunt Fratres sese protendere

[1] Decr. 51, n. 74, § 4, 1°; § 6, 2°.

ad ultimas quaestionum solutiones, propositis mutationibus etiam profundioribus.

3. Ipse igitur Congressus, quaestionariis, conventibus peritorumque elucubrationibus diligentissime praeparatus, locum habuit diebus 20-30 superioris mensis maii. Concordi vero omnium participantium sententia, perceptus est in eo spiritus vere supernaturalis, et experimento comprobata est intensior quaedam communicatio fraternae caritatis. Omnia pertractata sunt sincera ac evidenti fidelitate, mutua opinionum reverentia, quieto ac vario sententiarum ac propositionum commercio. Splenduit autem in omnibus affectio ac dilectio Societatis et communis omnium Fratrum voluntas melius in dies Ecclesiae serviendi, ei quisque submittere paratus quidquid agere valuerit.

Solum in hoc contextu intelligi potest verus sensus conclusionum, a quibus proinde amovenda est quaevis alia interpretatio quae aestimationem, fidelitatem, obedientiam erga nostrum Institutum minuat atque debilitet.

4. Ceterum, absoluto Congressu, ipsi Fratres mihi tradiderunt, tamquam « signum eorum quae sentiunt, desiderant habereque volunt », conclusionum congeriem, quas excipere constitui eodem « spiritu familiae » quo oblatae sunt, et in quarum studium et attentam considerationem ultro incumbam, etiam in gubernandi exercitio.

Sed circa easdem conclusiones tria iam nunc considerare velim:

a) Principem locum in Congressu habuit inquisitio circa verum sensum — et cum eo, circa omnia quae inde, versus desideratam integrationem practice consequuntur — rei iam a C. G. XXXI assertae, co-participationis scilicet in eadem vocatione: « eadem, praeter sacerdotium, vocatione gaudentes » [2]. Inquisitum ergo enixe est in enucleanda tum unitate corporis Societatis, tum peculiari natura apostolica eiusdem, in qua coniunguntur omnia eius membra [3]. Materia, ut patet, et subtilis simul et implexa.

Sed non proinde omissa est consideratio explicita circa « complementarietatem exercitii visibilis sacerdotii communis et sacerdotii ministerialis »; immo, clare assertum est hoc postremum « recapitulare — in Ecclesia et in Societate — verum sensum omnis apostolatus », unde necessario consequitur « maiorem partem activitatum Societatis eo tendere ut evolvi cum fructu possit activitas sacerdotalis ministerialis ».

---

[2] Decr. 7, n. 1.
[3] *Ib.* n. 16.

Iam vero, idque in Congressu ipso animadverti, non licet dubitare de charactere sacerdotali corporis Societatis, qui explicite descriptus in Formula (n. 8) et in Bullis pontificiis probatus, ostenditur in omni actu et dictu Sancti Ignatii, et denique perficitur in tota ordinis nostri historia.

Si interpretationem hanc historicam et theologicam de natura nostri apostolatus asserere volui, id feci ne pessumdentur eius valores spirituales. Alii agendi modi qui mere sociologicos respectus sapiant, vel etiam structurae quae exteriorem tantum formam sectentur, si decurrentibus saeculis vitae nostrae adhaeserunt, revisioni subesse possunt, donec vere assequamur quae Congregatio Generalis auspicata est: Societas enim vult ut « Coadiutores temporales vitae et sociali et liturgicae nec non et communitatis operibus arcte coniungantur, sicut decet sodales qui vitam religiosam in eadem familia degunt » [4].

b) Multae ex his conclusionibus tangunt perfectiorem et exactiorem exsecutionem littera et praesertim spiritu, eorum quae continentur in Decr. 7°. Sic prolatum est desiderium ut ex parte omnium conatus fiant ad adquirendum eum interiorem mentis habitum [5] in quo agnoscantur valores vocationis Fratris. Postulatum est ut perseveretur in conatu pro vera integratione vitae, non communitariae tantum, sed apostolicae (idque tum per munera personalia tum per varias collaborationis formas), ita ut Frater evadat non tantum « vitae sodalis » sed verus « missionis socius ».

Quod vero ad institutionis quaestionem attinet, multa proposita sunt: ut scilicet Fratres instituantur magis specifice ad participationem in apostolicis activitatibus, reservato tempore intra quod sequi valeant apta studii theologici programmata; ut eis concedatur in variis muneribus aequa responsabilitas, necnon quantum co-participationis dari poterit in « decisionibus »; ut denique iuventur ad assequendam specificam capacitatem in munere quo funguntur, eamque diplomate publico comprobatam.

Tandem iterata est postulatio ut peculiari modo iuventur qui, cum proprio tempore haec non sint assecuti, valeant adhuc congrua ratione hanc metam pertingere.

c) Sunt denique quaedam conclusiones, quarum aliae clarius postea definiri poterunt vel liberae opinionis materiam offerunt; aliae e contra — eaeque sunt maximi momenti — tangunt structuram ipsam Societatis et manifeste ingrediuntur competentiam Congregationis Generalis vel etiam Sanctae Sedis, quales sunt, exempli

---

[4] Decr. 7, n. 5.

[5] *Mente etiam conversa*, Decr. 7, n. 1.

causa, de suppresione graduum, de identitate votorum, de plena participatione in Congregationibus Provincialibus et in Cong. Generali, de elegibilitate Fratrum ad quemvis gubernii vel directionis gradum. Tales igitur conclusiones ad superiorem auctoritatem perduci debent; idque iam ipsi Fratres clare perceperant fore faciendum.

Quod ad me attinet, non possum non admonere res tanti ponderis exigere pari evidentia accuratam considerationem. Ipsa autem Ecclesia nobis praebet [6] duo summa principia unde inspiratio derivanda est, quae et levitatem pariter et timiditatem fugabunt; designat enim « continuum reditum ad primigeniam institutorum inspirationem et aptationem ipsorum ad mutatas temporis condiciones ».

In hac igitur inquisitione verae renovationis, universa Societas iam incumbit, praesertim per recentes Congregationes Provinciales quibus paratur imminens Congregatio Procuratorum. Interim ergo universos sodales hortor perseverare velint, quieto ac pacato animo, in observandis omnibus quae nos adhuc in Societate vere obligant.

Meum erit officium transmittere Procuratorum Congregationi tum conclusiones ipsas, tum reliqua documenta, e quibus haurire ipsi possint pleniorem notitiam de problematibus quibus vita et activitas nostrorum Fratrum afficitur.

Dum autem innotescere volui universis Societatis sodalibus haec praecipua puncta de Congressu Mundiali Fratrum, finem facio enixe commendans, primum, ut omnes nostri Instituti socii eadem cogitare ac sentire satagant quae in Decr. VII Congr. Gen. XXXI continentur; dein ut Superiores nullam omittant curam ut quae in ipso Decreto commendantur vel praescribuntur, sedulo et sine mora in exsecutionem adducantur.

Praeterea — et haec esto mearum litterarum conclusio — serio perpendant omnes « optimas accommodationes ad necessitates temporis nostri peractas, effectum non sortiri, nisi animentur renovatione spirituali, cui semper ... primae partes tribuendae sunt [7]. »

Romae, die 29 iunii 1970

Vester in Xto addictissimus
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

[6] *Perfectae caritatis*, 2.
[7] *Ibid.*, 2, e.

35. **1 iulii 1970**

Commendatur cura studentium praesertim in continente asiatico.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Mandante Patre Generali tecum communico documentum S. Congregationis de Propaganda Fide (die 29 maii 1970) [1], quo commendatur spiritualis institutio iuvenum frequentantium sive scholas secundarias, sive universitates, praesertim in continente asiatico. Exponit S. Congregatio magnum momentum ut numerus religiosorum docentium in scholis secundariis vel universitatibus aequa proportione servetur, atque omnium conamina minime disperdantur, sed cum locali hierarchia dirigantur.

Velint Superiores nostri, quibus munus de educatione traditum est, haec simul considerare et prae oculis habere in decisionibus sumendis.

Haec Pater noster Generalis commendat et meo nomine vos omnes salutat.

Romae, 1° iulii 1970.

Addictissimus in Christo
Aloisius Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

36. **18 iulii 1970**

De obitu P. Mauritii Schurmans, olim Vicarii Generalis Societatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Die 14 iulii in Trunciniensi Domo Provinciae Belgicae Septentrionalis, pie in Domino obiit P. Mauritius Schurmans e Provincia

[1] Cfr. superius pag. 511.

Africae Centralis, annum aetatis septuagesimum agens, Societatis vero quinquagesimum tertium.

P. Mauritius Schurmans, cum munere Praepositi Provinciae Belgicae Septentrionalis fungeretur, anno 1938, facultate a Congregatione Generali XXVIII Patri Ledòchowski tunc Praeposito Generali concessa, Vicarius Generalis perpetuus renuntiatus erat. Quod officium usque ad mortem Patris Ledòchowski, anno 1942, cum peritia, pietate et zelo sustinuit. Dein in Missiones Congolenses profectus novae Provinciae Africae Centralis adscriptus est, in qua diversa munera gubernationis exercuit et partem magni momenti in condenda Universitate « Lovanium » habuit. Ultimos annos vitae iterum in Belgio transegit, Patribus 3ae Probationis et animarum curae deditus.

Iuxta vigentem ordinationem de missis ad certas intentiones applicandis [1] pro eo qui Vicarius Generalis fuerit nihil peculiare praescribitur. Attamen propter merita P. Schurmans erga totam Societatem, nuntium de eius obitu cum universa Societate communico et omnium precibus eius animam commendare volo.

Romae, die 18 iulii 1970.

Tibi in X.to. addictissimus
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

37. **31 iulii 1970**

Renovatur paradigma ad conficiendam relationem de visitatione domorum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Congregatio Generalis XXXI tum in aliis locis tum praesertim in decreto 46 (De Provincialibus) commendat necessitatem strictioris et magis regularis communicationis inter Patrem Generalem et Provinciales. Haec autem communicatio interdum fieri potest personalibus visitationibus et colloquiis, quod permultum interest. Sed praeterea haec obtinenda est relationibus scriptis et informa-

---

[1] AR XV 62.

tionibus sententiisque ultro citroque communicatis, quod multum confert ad pleniorem mutuamque cognitionem ac intelligentiam.

Annua domorum Provinciae visitatio, de qua brevem instructionem nuper dedi quam velim iterum legas [1], pretiosam porrigit opportunitatem ad veram descriptionem aspectus sive positivi sive negativi vitae religiosae in Provincia. Etsi cupio ut in hac descriptione redigenda libere agas, tamen velim aliqua puncta suggerere, quae mihi valde cordi sunt et quae existimo etiam tibi magni momenti esse posse cum agatur de rebus praesentibus cognoscendis et de futuris praevidendis. Haec puncta seu capita ad conficiendam relationem visitationis in verso referuntur atque locum tenebunt veteris Elenchi Visitationis. Noli, precor, timere ad minuta descendere, nec omittas nomina et loca usurpare quae ad luculentiorem descriptionem cuiusdam particularis facti vel status iuvare possint.

Gratias pro informationibus in antecessum agens, commendo me tuis ss. SS.

Romae, die 31 iulii 1970.
in festo S. P. N. Ignatii.

Tibi in Xto. addictissimus,
Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

Capita ad conficiendam relationem post domus visitationem

1. Accepitne Provincialis a singulis communitatis membris rationem conscientiae, mutua fiducia denotatam ipsique occasionem praebentem directionis efficientis?
2. Conditio spiritualis communitatis (oratio, Missa quotidiana, annua Exercitia Spiritualia S. Ignatii).
3. Stylus seu modus vitae communitariae.
4. Natura et efficacitas operum apostolicorum communitatis.
5. Tentamina quae in hac domo fiunt ad efficiendam *renovationem* spiritualem et apostolicam.
6. Modus gubernandi.
7. Status oeconomicus et adiuncta materialia domus.
8. Status sociorum huic domui addictorum, sed forte alibi degentium et laborantium.
9. In domibus formationis, applicatio et exitus programmatum pro spirituali, academica, et apostolica formatione.

[1] AR XV 484-485.

10. Ratione totius visitationis habita, quid boni per visitationem effectum esse existimat Provincialis?

Meminerint Provinciales una cum relatione de singularum domorum visitatione mittendum esse Romam:

a) exemplar Memorialis Visitationis,
b) statum temporalem domus anni elapsi.

38. **1° septembris 1970**

Allocutio Patris Generalis ad Patres Commissionis de Studiis Superioribus S. I. Romae coadunatos.

Cari Patres:

En denuo nos coadunamur in nostra Curia, quae mihi est causa iteratae laetitiae.

Sunt hodie adunationes non paucae Nostrorum per anni cursum, sed inter alias haec vestra adunatio speciale habet momentum plures ob causas: studia theologica ac philosophica primas absque dubio partes obtinent inter quascumque alias disciplinas; institutio Nostrorum ad nos quam maxime pertinet; praeterea clerus etiam dioecesanus ac religiosus aliarum Congregationum simul cum nostris Scholasticis nobis interdum committitur efformandus; denique ex nostris institutis studiorum superiorum non pauca promanant opera, ephemerides, articuli, etc. publici iuris facta, ex quibus iure, sicut ex coeteris operibus illinc derivantibus magnum praestari servitium potest universo Populo Dei.

Ex alia autem parte, adiuncta hodierna mutationis speciem prae se ferunt in omni fere humanae navitatis aspectu, quae profundiorem reflexionem nostram atque altiorem responsabilitatem exigit. In pluribus universitatibus inquietudinis indicia dantur, « contestationis » vox extollitur, et novae solutiones fortiter exposcuntur. Ipsi quoque alumni conscii fiunt horum omnium, nec semper facile intellegunt quam sit arduum aptum ac immediatum remedium reperire: premunt nihilominus pro adaptatione systematis docentis, pro hodiernatione administrationis et organizativae compaginis, quin et pro ipsorum alumnorum participatione in decisionibus praeparandis, sumendis ac in effectum perducendis.

Inde venit pro nobis necessitas reflexionis, tum circa obiectum ipsum nostri laboris, tum circa paedagogicas methodos, tum circa nostrorum operum efficaciorem administrationem, tum circa rec-

tam responsabilitatis distributionem inter omnes, et professores et alumnos. Inde insuper venit momentum pro nobis iniciativam sumendi ac consonum rythmum progressionis servandi in nostris studiorum centris, ne fiducia quam in nobis reposuerunt vel pereat vel minuatur.

Optime absque dubio de his omnibus disceptavistis vel disceptare contenditis. Liceat nunc mihi aliqua tantum capita leviter attingere quae videntur speciatim consideranda.

Primum quidem de ipsa doctrina. Semper nobis in ea progrediendum erit si vere velimus Ecclesiae servire: aliud tamen est res novas investigare, aliud vero christianas disciplinas edocere, quibus futuri sacerdotes et ditentur ipsi et populum christianum ditare postea possint. Vigilantia ac discretio in recta doctrina servanda ac docenda est necessaria nec obtentu facilis, praesertim pro unaquaque Facultate, ob criteriorum, mentalitatum ac adiunctorum diversitatem: forsan possibilis quaedam associationis forma Facultatum theologicarum poterit pro tali incoepto adiumento esse. Solidam doctrinam catholicam insequentes ne timeamus nostram etiam partem afferre eiusdem progressui, sicut per quatuor saecula effecit nostra Societas.

Alterum dicam de professoribus. Sint numero sufficientes, tum ut investigationi vacare possint, tum ut debita quiete compensare queant arduum studii laborem. Seligantur insuper boni ac apti pro tali munere, paedagogicorum donorum ornati.

Bene nostis non abunde hodie inveniri qui vocationem sentiant pro munere professoris: optandum ergo erit ut inter Scholasticos nostros a primis annis seligantur: secus enim vel aliis scientiis colendis interea applicabuntur vel necessario ac diuturno tempore carebunt debitae praeparationis pro suo munere. Iam a novitiatu si debitas studio theologico partes tribuamus, facile erit seligere aptiores qui deinceps specialia studia theologica amplectantur.

Tertium vobis velim commendare: in quantum ex vobis est, nitimini ut hoc studium, Scholastici nostri serio et constanter aggrediantur. Bene perspiciant quam sit necessarium serio in studium incumbere, tum si se ipsos considerent, tum si apostolatum nostrum praeparare velint: multum a nobis, et iure quidem, populus christianus exspectat et exigit.

Studia ergo ecclesiastica non ut formalitas aliqua necessario subeunda accipienda sunt; nec cum aliis studiis misceantur oportet, quae vim ac attentionem pro nostris studiis requisitam minuant; nec, sub specie professionis laicalis praeparandae, ad suppressionem practicam quarti anni theologiae deveniendum est. Ne in errorem incidamus sacerdotium ac professionem laicalem simul

persequendi: sacerdotium enim constituit pro nobis praecipuum ac essentiale elementum: professio vero laicalis poterit interdum exigi sed tantum ut medium vel modus necessarii cuiusdam apostolatus.

Ut scitis, novum nunc datur factum in aliquibus nostris domibus studiorum superiorum: migratio nempe aliquorum scholasticatuum ad magnas urbes et universitates: Heythropense Collegium ad Londinium, Westonense ad Universitatem Harvard, Woodstockense ad Universitatem Columbia, Almense ad Universitatem Berkeley, Comillense ad Matritum, Pullacense ad Monacum, Cantilliacense ad Parisios, Complutense ad Matritum, Australianum ad Melbourne. Datur hoc modo occasio professoribus novae contentionis et aemulationis, maioris efficacitatis ac expansionis in proprio labore: datur etiam uberior locus communicandi cum mundo scientifico ac commodior opportunitas aliorum labores ac investigationes cognoscendi ac iisdem usufruendi.

Pro alumnis quoque optimi fructus derivari possunt ex apertiore horizontis linea, ex opportunitate oecumenismum propius intelligendi ac exercendi, et atheismum melius cognoscendi ac efficaciore modo interpretandi.

Prae manibus habetis, cari Patres, apostolatum summi momenti, quod in reflexione theologica circa humana problemata consistit. Mundus hodiernus vehementer eget hac reflexione in sua nova, implexa ac multiplici problematum congerie. Reflexio illa est quasi nova theologiae « incarnatio », accurate persequenda ac verificanda.

Reflexio haec, inquam, futurum est ut necessario suscitet alumnorum vestrorum curiosum animum, interesse moveat, intellectualem activitatem foveat, apostolicum zelum augeat.

Faxit Deus ut his diebus novam huic vestro apostolatui ac responsabilitati lucem afferatis, sub auxilio ac protectione illius Spiritus Sapientiae, « in quo habitat omnis plenitudo divinitatis ».

Romae, 1° septembris 1970.

39. **25 septembris 1970**

De quibusdam facultatibus concessis a S. C. de Religiosis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

S. Congregatio de Religiosis decretum die 4 iunii 1970 edidit quo Superioribus Maioribus Congregationum Religiosarum nonnullae conceduntur facultates.

Tibi mitto textum huius decreti [1] et parvum commentarium, rogante Patre Generali compositum.

Confisus hoc documentum informationem et quoddam auxilium vobis praestiturum, salutem dico et commendo me ss. SS.

Romae, 25 septembris 1970.

Addictissimus in Xto
ALOISIUS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

COMMENTARIUM IN DECRETUM S. CONGR. DE RELIGIOSIS

I. - Die 4 iunii currentis anni S. C. pro Religiosis et Institutis saecularibus Decretum promulgavit, quo nonnulli canones ad religiosos spectantes suspenduntur vel innovantur. Quae ibi decreta sunt statim vigere incipiunt, neque formula indigent quam executoriam appellant, et quidem valebunt donec iuris canonici Codex recognitus vim obtineat.

II. - Ex 8 numeris Decreti nn. 7 et 8 tangunt solummodo religiosas; n. 6 de testamento condendo se refert solummodo ad Congregationes, non ideo ad Societatem, quae Regularium Iure regitur; n. 1 facultatem dat circa provinciarum constitutionem, divisionem, circumscriptionem, suppressionem, qua tamen Societas iam gaudebat (cf. Epit. 815 § 2), nunc autem novo titulo habetur.

III. - Veniunt ergo considerandi nn. 2-5, qui diverso modo augent facultatem Praepositi Generalis et aliorum Superiorum Maiorum.

[1] Cfr. superius pag. 512.

In *n. 2* obligatio suspenditur Sedis Apostolicae beneplacitum petendi ad domum religiosam exemptam (sicut sunt domus Societatis) erigendam, vel supprimendam vi can. 497 § 1 et 498, salvis tamen iis quae ad normam iuris Ordinariis locorum competunt.

Res maxime interest Curiae Generali; nam Decretum erectionis vel suppressionis semper dari debet a Praeposito Generali. Provinciae autem postulare debent, sicut antea, consensum Ordinarii loci in scriptis datum ad domum erigendam, prout praescribitur in can. 497 § 1, illumque Romam mittere.

In *n. 3* reducitur tempus professionis et aetas a Codice requisita ad munus Supremi religionis Moderatoris, et aliorum Superiorum Maiorum. Omnes debent esse perpetuo professi, sine ulteriore determinatione temporis. Quod aetatem spectat, Generalis aetas reducitur ad 35 annos expletos; aliorum Superiorum Maiorum Societatis manet sicut in Codice, scil. triginta annorum. Pro Magistro Noviciorum saltem triginta anni requiruntur, dum in can. 599 § 1 anni 35 exigebantur.

In *n. 4* suspenditur norma qua testimoniales litterae petendae erant iuxta canones 544 § 2 et 545, salva semper obligatione, ex natura rei exorta, omnes utiles notitias quaerendi circa candidatos qui admittendi sint.

In *n. 5* obligatio iuris communis, circa Spiritualia Exercitia peragenda antequam candidati Noviciatum incipiant (can. 541) vel novicii prima vota nuncupent (can. 571, § 3), determinanda nunc relinquitur Ordinationibus particularibus cuiusque Instituti, cauto tamen ut minimum 5 dierum integrorum statuatur et eadem Exercitia modo convenienti et aptiore peragantur.

Cum Ordinationes hac de re particulares contineantur in Epitome nn. 66 4°, 69 § 2 et 420 1°, ea quae ibi praescribuntur adhuc Nostris applicanda sunt.

40. 27 septembris - 6 octobris 1970

ACTA QUAEDAM CONGREGATIONIS PROCURATORUM LXV

I.

ELENCHUS PATRUM CONGREGATORUM

A. R. P. PETRUS ARRUPE

Praepositus Generalis
a die 22 maii 1965

ASSISTENTES GENERALES	PROVINCIA	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
Consiliarii Generales				
P. Dezza Paulus	Veneto-Mediol.	13.12.01	2.12.18	2. 2.35
P. O'Keefe Vincentius	Neo Eboracens.	10. 1.20	14. 8.37	15. 8.54
P. Swain Ioannes L.	Canadae Sup.	13.12.07	14. 8.25	15. 8.42
P. Varga Andreas	Hungariae	28. 3.17	30. 7.35	15. 8.52
ASSISTENTES REGIONALES				
P. Acévez Emmanuel	Mexicana	20.12.12	3. 9.29	15. 8.48
P. Blajot Victor	Boliviana	11. 8.10	15.10.29	3. 2.47
P. Correia-Afonso Ioan.	Bombayens.	15. 7.24	14. 8.46	15. 8.62
P. Dargan Herbertus	Hong-Kongens.	20. 4.18	7. 9.37	2. 2.55
P. Ganzi Hyginus	Taurinensis	10. 3.14	4.10.32	2. 2.49
P. Diaz de Moura Laertius	Goian. Min.	23. 4.18	1. 2.45	2. 2.62
P. Giuliani Mauritius	Gall. Mediterr.	13.12.16	23.10.35	2. 2.53
P. Mruk Antonius	Polon. Minor.	21.11.14	31. 7.30	2. 2.54
P. Schasching Ioannes	Austriae	10. 3.17	7. 9.37	2. 2.55
P. Small Haroldus O.	Oregonensis	21. 3.07	14. 8.23	15. 8.40
P. Snoeck Andreas	Belgic. Sept.	19. 9.10	23. 9.28	2. 2.46
PROCURATORES				
ITALIAE				
P. Bortolotti Robertus	Romana	7.12.18	14.10.34	2. 2.52
P. Tucci Robertus	Neapolitana	19. 4.21	1.10.36	2. 2.55
P. Weber Fridericus	Sicula	18.12.12	25.10.28	3. 2.47
P. Molinari Paulus	Taurinensis	17. 1.24	16.10.42	2. 2.60
P. Castelli Marius	Veneto-Mediolan.	1. 6.19	26. 2.41	15. 8.58

NOMEN	PROVINCIA	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
GERMANIAE				
P. Muck Otto	Austriae	26.12.28	7. 9.51	2. 2.68
P. Gerhartz Ioannes	Germaniae Infer.	7.11.26	13. 4.48	15. 8.65
P. Brenninkmeyer Bernw.	Germaniae Orient.	19.10.19	20. 4.38	15. 8.55
P. Pfeifer Bruno	Germaniae Super.	18.10.28	16. 9.49	2. 2.67
P. Henrici Petrus	Helvetica (Vp)	31. 3.28	15. 9.47	2. 2.65
P. Hegyi Ioannes	Hungariae	14. 4.20	14. 8.38	15. 8.55
P. Rabikauskas Paulus	Lituaniae (Vp)	16. 8.20	28. 8.38	2. 2.56
P. Van Der Meer Hyac.	Neerlandica	17. 6.26	7. 9.47	2. 2.65
GALLIAE				
P. Guervel Michael	Galliae Atlant.	21.11.16	26. 9.37	2. 2.55
P. Costes Andreas	Galliae Mediterr.	26.11.26	6.11.47	2. 2.65
P. Bonnichon Ludovicus	Galliae Parisien.	6. 9.11	5.11.35	2. 2.52
P. Noir Petrus	Galliae Septentr.	16. 2.17	30. 9.35	15. 6.69
P. Tabao Franciscus Xav.	Madecassensis (Vp)	3.12.27	19. 9.48	5. 2.66
P. Dagher Abdallah	Proximi Or. (Vp)	1. 6.14	2. 9.32	3.12.57
HISPANIAE				
P. Ramallo Vassanet Val.	Aragoniae	2. 1.33	7. 9.49	2. 2.67
P. Sobrino Iosephus	Baetica	25. 3.11	26.11.29	3. 2.47
P. Agúndez Meletius	Castellana	12. 2.28	6. 8.43	15. 8.62
P. Elosúa Rojo Francisc.	Legionensis	24. 6.27	6.10.47	2. 2.65
P. Egaña Franciscus Xav.	Loyolensis	6. 1.30	24. 1.48	15. 8.65
P. Antunes Emmanuel	Lusitana	3.11.18	7. 9.36	2. 2.54
P. Ribas Petrus	Tarraconensis	24.12.17	21.12.42	2. 2.60
P. Belda Franciscus	Toletana	5. 5.23	14. 8.45	15. 8.62
ANGLIAE				
P. Mahame Crysologus	Africae Centralis	—.—.27	14. 9.52	2. 2.64
P. Coventry Ioannes	Angliae	21. 1.15	24.10.32	2. 2.51
P. Boné Edoardus	Belgicae Merid.	15. 2.19	23. 9.37	2. 2.55
P. Van Bladel Ludovicus	Belgicae Septentr.	8. 8.23	7. 9.41	2. 2.59
P. Crowe Fridericus	Canadae Superior.	5. 7.15	6. 9.36	2. 2.54
P. Laberge Marcellus	Gallo-Canadensis	2. 5.22	24. 8.44	2. 2.61
P. Quinn Coemgenus	Hiberniae	21. 3.16	7. 9.33	2. 2.51
P. Eminyan Mauritius	Melitensis	30. 4.22	28. 9.39	2. 2.57
SLAVICA				
P. Špidlík Thomas	Bohemiae	17.12.19	23. 9.40	3. 2.58
P. Kukulian Iosephus	Croatiae	4. 2.30	14. 8.47	15. 8.64
P. Bogacki Henricus	Poloniae Maioris	30. 8.24	13. 9.43	2. 2.62

NOMEN	PROVINCIA	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
P. Slipko Thaddeus	Poloniae Minoris	18. 1.18	12.10.39	2. 2.57
P. Mikula Adalbertus	Slovakiae (Vp)	5. 5.20	30. 7.35	15. 9.69
P. Žužek Michael	Sloveniae (Vp)	29. 9.23	3.10.41	2. 2.59
AMERICAE				
P. Casassa Carolus	Californiae	23. 9.10	2. 8.28	15. 8.45
P. Horrigan Vincentius	Chicagensis	30.11.16	1. 9.36	2. 2.59
P. McGrail Ioannes	Detroitensis	12. 1.11	20. 9.28	2. 2.46
P. Campbell Gerardus	Marylandiae	26. 8.19	7. 9.39	2. 2.57
P. Smith Ricardus	Missouriana	7. 3.20	1. 9.37	2. 2.55
P. O'Neil Carolus	Neo-Aurelianen.	16.11.27	14. 8.44	15. 8.61
P. Orsy Ladislaus	Neo-Eboracensis	30. 7.21	14. 8.43	15. 8.60
P. Burke Guglielmus	Novae Angliae	7. 8.26	1. 7.43	15. 8.60
P. O'Leary Patricius	Oregonensis	22. 3.30	13. 8.48	15. 8.65
P. Sheets Ioannes	Wisconsinensis	21. 9.22	7. 8.40	15. 8.57
AMERICAE LATINAE MER.				
P. Sily Albertus	Argentinensis	5. 1.21	24. 3.42	15. 8.68
P. Menacho Antonius	Boliviana	18. 2.34	26. 9.51	2. 2.70
P. Mendes Lucianus	Brasiliae Centr.	5.10.30	3. 3.47	15. 8.64
P. Bohnen Arthurus	Brasiliae Merid.	30. 8.17	28. 2.38	15. 8.55
P. Machado Iosephus	Brasiliae Sept. (Vp)	4. 8.14	8. 2.32	15. 8.49
P. Ochagavía Ioannes	Chilensis	1. 6.28	30. 7.45	2. 2.63
P. Pereira Ioachim	Goiano-Min. (Vp)	19. 8.31	1. 2.47	2. 2.65
P. Bartra Henricus	Peruviana	7.11.13	19. 9.33	15. 8.51
P. Assandri Andreas	Uruquarensis (Vp)	30.11.21	11. 1.40	15. 8.59
AMERICAE LAT. SEPT.				
P. Villalba Alfonsus	Aequatoriana (Vp)	27. 1.17	14. 9.35	2. 2.53
P. Alemán Iosephus	Antillensis	16. 9.28	7. 9.45	2. 2.63
P. Achaerandio Aloysius	Centro-Am. (Vp)	26.12.21	19. 8.38	2. 2.56
P. De Roux Rodolfus	Colombiana	21. 7.25	5. 1.45	2. 2.62
P. De La Peza Edgardus	Mexicana	24. 2.20	7. 9.42	2. 2.60
P. Echevarría Iosephus	Venezolana	14. 3.30	3. 9.49	2. 2.67
INDIAE				
P. Rodericks Iosephus	Bombayensis	7. 6.27	28. 6.43	2. 2.61
P. Wautier Albertus	Calcuttensis (Vp)	17. 9.16	23. 9.36	22. 4.63
P. Perniola Vitus	Ceylonensis (Vp)	10. 4.13	12. 4.28	15. 8.48
P. De Melo Carolus	Goa-Ponensis (Vp)	19. 9.14	24. 1.35	2. 2.52
P. Gonzales Valles Carol.	Guajaratensis (Vp)	4.11.25	16.10.41	2. 2.61
P. Deeney Ioannes	Jamshedpur. (Vp)	27. 7.21	14. 8.39	2. 2.56
P. D'Souza Elias	Kanarensis (Vp)	9. 3.19	30. 5.37	15. 8.54

NOMEN	PROVINCIA	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
P. Murickan Iosephus	Keralensis (Vp)	18. 2.30	14. 7.47	2. 2.68
P. Gnanadickam Casim.	Madurensis	25. 4.25	14. 6.43	15. 8.60
P. Wieman Franciscus	Patnensis	27. 1.22	1. 9.39	2. 2.57
P. Toppo Polycarpus	Ranchiensis	21. 3.24	20. 6.45	21.11.68
Asiae Orientalis				
P. Begley Ioannes	Australiae	31.12.21	18. 2.39	15. 8.56
P. Chang Aloysius Berch.	Extremi Orientis	3. 3.29	30. 8.47	2. 2.65
P. Collins Edoardus	Hongkongens. (Vp)	9. 8.15	7. 9.33	2. 2.51
P. Hayashi Aloysius	Iaponica	27. 9.21	1.12.46	2. 2.64
P. Soemandar Aloysius	Indonesiana (Vp)	23.10.20	7. 9.45	2. 2.62
P. Araneta Franciscus	Philippina	21. 9.18	30. 5.36	15. 8.53
P. Prokoph Maximilian.	Zambiana (Vp)	28. 3.10	7. 9.28	2. 2.48

II.

HOMILIA IN CONCELEBRATIONE PRO INAUGURANDA CONGREGATIONE PROCURATORUM

(Romae, 27 sept. 1970)

Carissimi Patres:

Ante quadringentos triginta annos, hac eadem die, vigesima septima septembris anni millesimi quingentesimi quadragesimi, Paulus III, per Litteras Apostolicas « Regimini militantis Ecclesiae », apostolica auctoritate Societatem Iesu primo approvavit, confirmavit ac benedixit.

Ad impetrandam a Deo talem approbationem Sanctus Ignatius tria Missarum milia obtulerat: omnesque illius primi socii enixa prece Deum pro eadem intentione rogaverant. Franciscus autem Xaverius, accepto inter apostolicos labores hoc felici nuntio sic gavisus est ut ad Fratres Romae degentes haec scriberet: « Inter complures favores, quos mihi Dominus Deus noster in hac vita elargitus est et quotidie elargitur, hic est maximus: quod vivus videam quod summopere exoptaveram, confirmationem nempe huius nostrae regulae et rationis vivendi. Agantur gratiae Domino Deo nostro qui tam benigne voluit palam manifestare quod in occulto sentiendum dederat servo suo et Patri nostro Ignatio »[1]. Hucusque verba Xaverii.

Nobis quoque hodiernis hisce adiunctis gaudendum est; simili enim gaudio laetare possumus tum ob memoriam illius primae

[1] Epist. S. F. Xav. I, 176.

approbationis nostrae Societatis, tum ob iteratam eiusdem approbationem, quam paucis abhinc annis, Paulus VI benigne nobis ac explicitis verbis paterne concessit (21 aprilis 1965).

Si partes huius templi, Sancto Ignatio dicati, contemplamur, multa inveniemus ornamenta, eaque perpulcra, quae nos in proximas nostrae Congregationis Procuratorum sessiones iuvare possunt: illa praecipue in quibus ars et ingenium simul cum synthesi nostrae historiae nobis offeruntur.

Tabulam aspicite centralem, quae visionem ad La Storta repraesentat. Quoties in oratione ad Beatam Virginem, ad Filium, ad Patrem ardenter petierat Ignatius: « ut recipi possim et manere sub vexillo Christi » [2]. Quoties Ignatii socii idem iteraverant desiderium! Numquam post illam visionem dubitare valuit Ignatius de voluntate atque acceptatione divina: audierat Patrem caelestem loquentem cum Filio eique dicentem: « Volo ut hunc accipias inter servitores meos »; audierat ab ipso Filio, crucem baiulante, et ad se reverso: « Volo ut tu nobis servias ». Ab illo ergo die Ignatius certitudinem habendi partem cum Christo alte impressam in animo servabit, memor semper illius diei in quo « Pater eum posuit cum Filio ».

Nescit quid sibi possit in Urbe accidere, quales et quantae humiliationes, qualia opprobria subeunda sint, sed in eius corde firmiter fixa manent verba Salvatoris: « Ego vobis Romae propitius ero »; nihil aliud ipse intendit nisi « sub crucis vexillo Deo militare et soli Domino atque Romano Pontifici, eius in terra vicario, servire » [3] in illa nova Societate, quam Iesu nomine insigniri vult, quamque instruere properat tamquam instrumentum intime cum Deo coniunctum. Sic Ignatius Societatem Iesu solida compagine, Exercitiorum et Constitutionum ope conglutinatam, exstruxit; eam scilicet Societatem, quae postea per omnem terram adlaboratura erat; quamque decursu saeculorum, tot Romani Pontifices laudaverunt et approbaverunt; Societatem eandem quam nunc vos, ex omnibus fere nationibus Romam convenientes, repraesentare tenemini.

Quid vero Ignatius, Societatem condens, persequebatur? Perspicuum est nihil aliud eum intendisse nisi maiorem Dei gloriam et maius animarum bonum in Ecclesia per minimam suam Societatem semper procurare; hoc unum intendebat Ignatius, prius tamquam Fundator, deinde ut primus Generalis; idem cum Xaverium in Orientales regiones proficiscentem benedicit, idem cum Franci-

---

[2] Ex. n. 147.
[3] Form. Inst.

scum de Borgia in Societate admittit, idemque in omni sua multiplici ac indefessa activitate.

Vividis coloribus hunc multiplicem Ignatii zelum expressit in hoc ipso templo eximius ille pictor, Frater noster Andreas del Pozzo. Si oculos levatis ad summitatem navis principalis huius templi, vobis occurret ignatiani operis glorificatio, magnis proportionibus ac imaginibus illustrata. In centrali parte splendet Trinitas Sancta: Pater, Spiritus, ac redemptricem crucem portans Filius, a quo caeleste lumen in cor Ignatii procedit ut inde, per omnes apostolos et martyres nostrae Societatis communicetur ad singulas mundi partes: Europam, Asiam, Africam, Americam. Depinguntur quoque huius apostolicae missionis Societatis effectus salutares: vitia freno compressa, sanctitas obtenta, salus multorum adquisita, maior Dei gloria indesinenter procurata. Caeleste illud lumen, divinusque ignis, quem angeli suscitant, sustentant ac lumen manibus propagant, alius non est, ut ibi scriptum apparet, nisi ignis quem Iesus venit mittere in terram, ignis quo Iesus vult terrae omnes accendantur, amor nempe Dei et amor hominum usque ad plenam sui ipsius abnegationem.

Nunc, ut illud apostolicum Societatis opus melius adimpleatur, huc convenistis vos ex illis totius mundi dissitis regionibus quas Frater del Pozzo tam sollerter expressit, in quibus Societas nostra laborat; et venistis quidem tamquam *missi* a Provinciis vestris, testes activitatis et pluralitatis earum, in hoc romanum centrum, symbolum ac vinculum necessariae unitatis.

Societatem Iesu, ab Ignatio fundatam et ad mutabilia temporum adiuncta identidem accommodandam, conservare volumus et debemus fidelissimam procul dubio originali suo charismati impense laborandi pro Christo ac eius Ecclesia, sed etiam, pari officio, vigilem ac sollertem ad interpretandum qui singulis diebus idem charisma exigat, sub afflatu Spiritus, qui per hodiernas Ecclesiae voces loquitur nec non per *signa temporum* non obscure sese manifestat. Hic est huius Congregationis Procuratorum scopus ut accurate perpendamus quid sit melius pro hoc nostro ignatiano spiritu servando in hodiernis Ecclesiae et Societatis adiunctis. Deus, qui Spiritus Sancti illustratione corda fidelium semper docuit, det nobis nunc in eodem Spiritu recta sapere!

Societas nostra, non aliter ac domus Israel, de qua nobis locutus est Ezechiel Propheta in prima lectione liturgica huius concelebrationis, debet a Spiritu Dei mundari ac sanctificari: « ut sciant gentes quia ego Dominus, cum sanctificatus fuero in vobis coram eis » [4]. Bene scimus hanc minimam Societatem per se ipsam

---

[4] Ez. 36, 23.

parum facere posse, nec ignoramus quot hodie circumveniamur insidiis, oblectamentis ac periculis, adeo ut non pauci deficiant in via licet nobiscum hucusque laboraverint. Utinam audire nobis detur Dei verbum quod nuper audiebamus: « Et congregabo vos de universis terris ..., et effundam super vos aquam mundam ..., et dabo vobis cor novum et spiritum novum ponam in medio vestrum. Auferam cor lapideum de corde vestro et dabo vobis cor carneum. Et spiritum meum ponam in medio vestri ... Eritis mihi in populum et ego ero vobis in Deum » [5].

Illum spiritum novum, verum Spiritum Paraclitum, nobis a Christo promissum cum Ignatio dixit: « Ego vobis Romae propitius ero », qui docebit nos omnem veritatem, nos quoque humiliter, prout olim fecerunt apostoli et primi nostri Patres, deprecemur una cum Maria Matre Iesu, in unione mentium et cordium ac unanimiter in oratione perseverantes, ut ad nos veniat, nos roboret ac nobiscum per hos dies nostrae Congregationis indesinenter maneat: « accipietis virtutem supervenientis Spiritus Sancti in vos et eritis mihi testes ... usque ad ultimum terrae » [6].

Longa enim nobis restat via si velimus exspectationi populi Dei respondere et gratiam vocationis nostrae non labefactare. Speciali Dei adiutorio egemus ad hoc ut Societas prosequatur in suo quater centenario servitio Ecclesiae Sanctae Dei. Adhuc in memoria nostra sunt illa verba, humanitatis plena, a Summo Pontifice prolata mense aprili anni transacti ad aliquos e NN. qui peculiari colloquio de gubernandi munere interfuerant:

« Dum vobis peculiari hac data occasione gratum animum profitemur, aiebat Paulus VI, facere non possumus quin permoveamur ad effusiorem plenioremque solvendam gratiarum actionem, quam universo Instituto vestro debemus. Scilicet Societati Iesu meritam debitamque gratiam referimus, quod quattuor amplius saecula actuosam sapientemque operam confert ad defendendam, promovendam, illustrandamque Ecclesiam sanctam Dei, ac numquam cessavit strenuam filiisque dignam praestare fidelitatem erga servum servorum Dei, hoc est Romanum Pontificem, et erga hanc ipsius Apostolicam Sedem, in qua catholicae Ecclesiae unitatis et universalitatis centrum constitutum est. Item grati animi sensus proferimus de innumeris operibus et inceptis, quae Societas Iesu ad maiorem Dei gloriam suscepit promovit atque perfecit, in quovis navitatis campo, quae ad Ecclesiae munus spectat, praesertim quod attinet ad praedicationem verbi Dei, ad spiritualem animarum

[5] Ez. 36, 24.
[6] Act. 1, 8.

curam, ad ecclesiasticam profanamque mentis culturam, ad sacras missiones inter gentes nondum Evangelii luce collustratas, ad Christum Iesum extollendum atque defendendum per suorum exemplorum imitationem, ad testimonium denique, verbis et exemplo, eius nuntio salutis praestandum, quod quidem apud eos usque ad sanctitatis fastigium et sanguinis effusionem pertingit ».

« Haec autem laudes nostra quoque aetate inclitae strenuaeque Societati Iesu sane debentur; ac dum libenter hac utimur opportunitate, ut eas ex intimo animi nostri sensu proferamus, enixe Deum rogamus, ut inaestimabilibus suis praemiis Institutum vestrum remuneret illudque singulari amore supernoque auxilio continenter prosequatur; itemque vota facimus ut vos omnes vestrique sodales tam praeclarae traditionis digni sitis heredes, eamque religiose servare ac pergere valeatis ».

Talia Pauli VI verba et vota considerantes, divino Sancti Spiritus auxilio illuminati ac roborati, in dies melius comprehendere ac sentire conemur illam caritatis et amoris legem quam idem Spiritus Sanctus scribere et in cordibus imprimere solet et quae potius quam ullae externae Constitutiones vel regulae nos ad finem nostrum adiuvare potest. Illae enim externae normae, ut ipse Ignatius docet parum proderunt nisi vivificentur sincera et totali omnium nostrum consecratione Deo et continua hominibus deditione, quae ex caritate procedit. Caritas et amor operibus ostendantur oportet, fidelitate nempe continua erga Deum, indefesso labore pro Ecclesia Christi, generoso ac constanti erga proximos sacrificio. Christum audiamus in Evangelio nobis hodie loquentem: « Si quis diligit me, sermonem meum servabit. Et Pater meus diliget eum et veniemus ad eum et mansionem apud eum faciemus. Qui non diligit me sermones meos non servat ».

Sacrificium hoc eucharisticum simul nunc concelebraturi, Christo uniamur qui est centrum et fons totius verae unitatis: et corda nostra mundet Spiritus Sancti infusio. Nostros labores nostramque Congregationem idem Spiritus Sanctus sui roris intima aspersione fecundet.

Patrem deprecemur, in huius Missae eucharistica oblatione et sacrificio, ut nos omnes « ponat cum Filio »; ut nos uniat cum Christo, vero capite nostrae Societatis; ut nobis elargiri dignetur amorem illum vere personalem erga personam Christi, qui amor est unicum, solidum et altum fundamentum omnis servitii Christi et totius ignatianae spiritualitatis; ut nos doceat quid ipse Pater et Filius a nobis hodie exposcant; ut nos faciat mundum videre iisdem oculis quibus Ipse eum videt; ut veram spirituum discretionem nobis concedat; ut Eius summa caritas nos urgeat ad id

solum semper et ubique, praesertim vero durante hac nostra hodierna Congregatione, quaerendum ac eligendum quod magis conducat ad maiorem gloriam aeterni Patris nostri, qui in caelis est.

III.

P. GENERALIS ALLOCUTIO PRIMA AD PATRES PROCURATORES

(Romae, 27 sept. 1970)

Dilecti Patres:

Magna cordis mei laetitia omnibus vobis salutem quam plurimam exoptare velim. Si occurrere cuivis Societatis nostrae membro semper est mihi pergratum, fons est mihi intensioris gaudii vestra hodierna praesentia. A singulis enim Provinciis electi, totam reapse Societatem repraesentatis, quae vos ad me misit ut de statu singularum Provinciarum referatis, ut deliberetis de Congregatione Generali cogenda vel non cogenda, ut demum de negotiis maioris momenti pro universa Societate velitis mecum consilia conferre.

Haec praeterea Procuratorum Congregatio peculiarem induit significationem atque pondus , tum ob adiuncta concreta Ecclesiae et Societatis in hoc temporis momento et hoc in statu mundi hodierni, tum ob novum modum quo nuper fuistis a Provinciis electi, sed maxime ob informationis copiam, quae validissimo subsidio esse poterit, data multiplici situationum, experimentorum, eventuum varietate in ambitu totius Societatis.

Saluto ergo vos ex imo corde.

Argumentum huius allocutionis introductoriae breviter exprimitur in n° 14 Formulae Congregationis, « exhortationem brevem habeat Praepositus Generalis de fine Congregationis, commendet omnibus ut in his quae agenda sunt fideliter se gerant secundum praescripta Formulae; deinde, si voluerit, statum Societatis Patribus Congregatis breviter exponat. Quibus addere potest, quae sibi in Domino videbuntur ».

Vobis etiam notum est Congregationem Procuratorum, praeter suffragationem de cogenda vel non cogenda Congregatione Generali, nullam aliam habere legislativam potestatem, occasionem tamen offerre valde propitiam ad argumenta tractanda maioris momenti et ad utilem omnium vestrum intercommunicationem.

De vestra erga Societatem fidelitate et amore bene sum conscius cum Societatis ipsius personam agatis.

Documentorum congeriem curavi ut vobis tempestive praepararetur; commendationem addo attente illa legere velitis, eo fine

ut de Societate pleniorem acquiratis notitiam deque iis omnibus quae pro exsequendis C. G. XXXI praescriptis ubique fiunt.

Ita breviorem possum habere sermonem, id tantum intendens ut vobis offeram aliqua reflexionis puncta circa ea quae, elapsis iam 5 a C. G. annis, ex conatu procurandae Societatis, obtenta quodammodo esse videbuntur.

In Decreto 1° « De hodierna Missione Societatis » Congregatio Generalis metam sibi proprii laboris praefigebat: « Intendit ergo Societas suam indolem atque missionem intimius cognoscere, ita ut, fidelis suae vocationi perseverans, sese renovet atque vitam suam et activitatem ad exigentias Ecclesiae et ad necessitates hominum nostrorum temporum accommodet » (n. 1).

Quae quidem renovatio ac adaptatio nihil intendebat aliud quam voluntati Ecclesiae respondere, manifestatae tam in concilio Vaticano II quam in deinceps subsecutis documentis nec obsonum est dicere exigi eandem per sic dicta signa temporum: « hodie Societas nostra — ibidem dicebatur — pariter ac tota Ecclesia, adiuncta profunde mutata historiae humanae experitur » (ibid., n. 5); necessaria quidem aliunde ad finem Societatis attingendum: « Congregatio Generalis renovationem ita pro viribus promovere nisa est, ut a nostro corpore amoveantur quae Societatis vitam constringere eamque a fine suo plene attingendo impedire possint atque sic interna libertas dynamica ad omne servitium Dei expedita fiat et in suo vigore corroboretur (ibid. n. 7).

Praecipua nota, quae totum hodiernae transformationis processum distinguit est nota mutationis, et quidem cum subnotatione celeritatis. Mutatur prorsus mundus; mutatur proinde ipsa Ecclesia, quae ut salutis sacramentum mundo aptari debet, ut eum salvet; pari ergo gressu mutari debet Societas, suum cum praestet servitium et Ecclesiae et mundo. Nec de actuali statu Societatis verum iudicium proferre poterimus si abstrahamus ab hac mundi et Ecclesiae situatione. Difficultates enim quas nos experimur, tota Ecclesia, magna ex parte, experitur.

Hic mutationis status novam mentis actitudinem exigit in membris Societatis, nec semper obtentu facilem; eamque diversam ab ea quam requirebant tempora maioris stabilitatis, quando mundus ipse in aspectu sociali ac culturali alius erat ac noster et condiciones historicae toto caelo distabant ab hodiernis condicionibus.

Et quidem, supposita illa fundamentali optione a Societate iam facta quaerendi nempe adaptationem apostolicam hodierno mundo saecularizato, cum hanc novam induit actitudinem, Societas conscia est fore ut necessario exsurgant complures tensiones, locus etiam detur aliquibus forte erroribus, insecuritatis quaedam pos-

sibilitas persentiatur quoad successum finalem, nec periculum desit quarundam defectionum a Societate. Nihilominus, Societas plane persuasum habebat fore ut per talem potissimum actitudinem magis ad propriam missionem adimplendam procurreret, ac exoritura inde esse non exigua commoda si animo sincero, in omni obiectivitate et humilitate, solutionem problematum persecuti penitus fuerimus, nullam effugientes difficultatem nec deterriti ullo sterili « tabù »; si constructivam demum instituerimus evaluationem situationum, activitatum structurarum, etc. nostrae Societatis. Id quidem solum obtinebimus reposita fiducia in Deo qui, cum permiserit et voluerit hanc postconciliarem permutationem, dabit etiam lumen ac vigorem necessarium ad difficultates solvendas, et servandam fidelitatem erga spiritum, ex quo Societas orta est.

Bene nostis huius temporis tensiones, quae originem ducunt ab hac actitudine mutationis ac saepesaepius procedunt ex causis vere obiectivis, quae graviores fiunt ob defectum communicationis vel ob adiuncta personalia uniuscuiusque nostrum vel ob affectiva et temporaria elementa. Tales quandoque tensiones profundiores sunt et magis accensae, quandoque vero debiliores ac superficie tenus exsurgentes. Velim quasdam ex his tensionibus vobiscum conferre, quae frequentius mihi videntur manifestari:

1) *Charisma et structura.*

Charismatis hodie sensus ac valor auctus est indubie, secum portans revisionem institutionum ac structurarum simplificationem. Sed inest plerisque tam spontanea repulsio omnis structuralis vel iuridici elementi, ut obliviscantur ipsum charisma, si efficax esse velit ac duraturum, structuris ac debitis legibus inniti debere. Nec desunt quidem qui Societati valedicant affirmantes sese structuris suffocari.

2) *Unitas et pluralismus.*

Animorum unio pro conservatione Societatis est quidem elementum essentiale , sed non necessario debebit excludere vel impedire convenientem pluralismum, hinc ex motivis apostolicis ortum, hinc diversis moribus, diverso coelo, diversa civili consociatione radicatum. Societatis imago quae requirit unionem fundatam in quadam uniformitate turbatur hodie ex una parte per pluralismum qui ex scientifica investigandi libertate nascitur, et ex alia parte per multiplices illas culturae differentias, quae, celeri communicationum motu, facilius ad invicem cognoscuntur et iuxtaponuntur.

Evolutionis culturalis rythmus, adeo diversus in variis mundi regionibus, et differentia mentalitatum et generationum intra eandem culturam sunt totidem novarum tensionum causae quae possunt gignere non spernendum defectum mutuae comprehensionis et unionis.

Quod ad pluralismum attinet nemo est qui non videat continendum esse intra limites quos necessaria unitas in rebus essentialibus determinat. Haec est autem una e quaestionibus hodiernis quae maiorem attentionem merentur in actuali problematica. Tensiones quae secum ferunt periculum divisionis inter nos, caritatem serio laedere possunt: iam vero unio animarum in caritate et obedientia a Sancto Ignatio aestimatur tamquam nota « sine qua neque esse nec regi potest Societas », licet in Constitutionibus sermo non raro fiat de necessaria adaptatione ad concreta adiuncta rerum et ad sic dictum « medium ambiens ».

3) *Vocatio personalis et oboedientia.*

Propriam quisque personalitatem ac vocationem habemus, sed ingressi sumus in Societatem « ad serviendum in illa sub obedientia ». Vita erga nostra determinatur a « missione » quam accepimus a Deo per obedientiam, quae divinae voluntatis est interpres.

Nunc vero, quando tam civilis societas quam ipsa Ecclesia in Concilio Vaticano II tantopere extulerunt charisma individuale sicut et iura propriae personalitatis ac eiusdem evolutionem et corresponsabilitatem in praeparandis et exsequendis decisionibus, accuratius definienda erunt tum conceptus ipse tum maxime exercitium auctoritatis et obedientiae, quae absolute necessaria sunt in nostra vocatione.

Erunt profecto, ut patet, vocationes personales proprie dictae, quas Superior agnoscere et recipere poterit, sed pessumdaretur rectus agendorum ordo si admitteretur autodeterminatio proprii laboris et illa cogitandi forma qua quis credit Societatem debere adiutricem operam dare executioni personalium incoeptorum, quae absque ipsius Societatis approbatione personae singulares aggrediuntur. Tam enim individua quam ipsa Societas voci Spiritus obedire tenentur in persequendo Ecclesiae servitio.

4) *Conscientia et oboedientia.*

Vetus est hoc problema, de quo Sanctus Ignatius bene conscius erat cum amplum campum dabat debitae « repraesentationi ».

Superior rationem habebit conscientiae uniuscuiusque, sed singuli debent vicissim agnoscere exsistentiam legis aut praecepti Superioris tamquam unum ex elementis quibus conscientia efformanda est. Si ad solvendam legitimam conscientiae obiectionem

normas sequimur a Decreto de Obedientia in C. G. datas nullum erit periculum incidendi in illum damnosum subiectivismum, quo quis propriam voluntatem sequitur ac separatur ab oboedientia.

5) *Propria responsabilitas et disciplina religiosa.*

Timor ille, quod scilicet minuta quaedam disciplina suffocare possit propriam activitatem et personalitatem, ducit ad sternendam viam absolutae negationi omnis disciplinae, sub specie sic melius evolvendi propriam personam ac responsabilitatem.

Disciplina autem religiosa, per quasdam saltem normas fundamentales expressa, ut necessaria habenda est ad evolutionem harmonicam propriae personae, ad exercitium vitae spiritualis, ad progressum in studiis, ad ipsam apostolicam activitatem.

Effectus vero « libertatis haud disciplinatae » nemo est qui non videat et ipsae communitates consciae fiunt in dies huius rei. Unde patet vitam apostolicam communitariam, qualis sectanda est in Societate, dari non posse sine adaequata disciplina.

6) *Sacerdotium et professionalismus.*

Non defuerunt in Societate qui munere laicali diverso a sacerdotali functi sint, sed aliquas nunc Provincias pervadit cogitatio quod sine laicali quadam professione, quo altius quis mundo inseratur, apostolatus vere modernus exerceri nequeat. Neminem fugit quam graves deviationes haec idea gignere valeat et quantum per eam sacerdotalis indoles Societatis obscuretur, nos paulatim reducendo ad formam quamdam « Instituti saecularis ».

Non est infitiandum quod professionalis activitas in certis adiunctis viciniores nos reddat determinato sociali coetui, sed talis professionalismus erit et manebit semper medium specificum apostolatus, quod nec unicum nec, in genere loquendo, magis proprium nostrae Societatis dici potest.

7) *Principia doctrinalia et realis concretio.*

Alia apparet, et interdum fortis tensio, in qua cuiusdam « frustrationis » species datur ob sic dictum « sinceritatis defectum », cum nempe valde inter sese distare reperiuntur doctrina theorica vel criteria actionis et ipsa cotidiana praxis vel executio concreta. Inde exsurgit frequens critica, quae in dedecus auctoritatis et Superiorum vergit et aliquos ducit ad « initiativam » propriam assumendam et actitudines quae, arbitrariae cum sint et extra obedientiae cursum, effectus vere perniciosos producunt.

Sed huiusmodi tensionis sunt etiam effectus quidam positivi, si scilicet tensio ipsa in bonum evolvatur; iuvat enim ad modos

agendi, tum apostolicos tum personales, recognoscendos et conformandos cum Ecclesiae ac Societatis normis.

Experti estis procul dubio in vestris Provinciis tensiones has, sicut et alias quae enumerari possent, habere effectus tum positivos tum negativos: circa utrosque invigilet oportet attentio omnium, nisi inutiliter didicimus a Patre Ignatio discretionis spiritualis artem.

Inter effectus positivos ponendus in primis est, omnium sententia, conatus quidam perspicuitatem maiorem persequens in ideis, in conceptibus, in principiis; dein ortus novorum valorem et realium possibilitatum; tum profundior cognitio nostri spiritus; celerior processus — sit venia verbo — catalizationis quo aestimulatur studium ac reflexio circa vias renovationis et quo alacritas augetur in aggrediendis difficultatibus ratione quadam realistica et efficaci. Effectus quoque positivi dicendi sunt, nec facile spernendi, maior quaedam humilitas personalis et collectiva, sincera dispositio ad agnoscendas limitationes, errores vel etiam individuales et communitarias ignorantias; agnoscitur hodie ubique necessitas vitae communitatis apostolicae, quae fundetur in profundiori omnium unione et in vera caritate, quin propterea damnentur varietates individuales. Hi positivi effectus nos ad spem procul dubio erigunt, firmata obiectiva rerum visione.

Sed sunt quoque effectus alii negativi. Ortus est in quibusdam sensus quidam frustrationis in vita religiosa et in ipsa vocatione. Dantur casus in quibus perventum est ad profundam spirituum divisionem, ad indebitam saecularizationem, ad vitam prorsus laicalium propriam: inde via patuit ad frigidam vocationis perceptionem et, admissis mundi illecebris, ad neglectum vitae communitariae, ad spiritualium mediorum ignorationem vel non usum, denique ad frustrationem hominis et personae. Hic ponendum est initium plurimarum defectionum.

Alius harum tensionum effectus, saltem iuxta eos qui extra Societatem res nostras considerant, manifestatur in defectu novarum vocationum: si divisi videmur, si incerti circa metam persequendam, si dicimur non sufficienter novisse veram Societatis identitatem et parum diligere nostram specificam vocationem, nihil mirum quod rarae vocationes excitentur et quod nonnulli etiam e nobis fateantur minime velle se easdem parare et promovere. Hic vocationum defectus ponendus est inter graviora nostra problemata.

Iam vero haec omnia negativa quae detegimus, suntne effectus hodiernae evolutionis et cuiusdam dialecticae tensionis, an potius ipsius altior causa? Ne facile quis respondere audeat, siquidem inquirenti circa pleraque huiusmodi negativa phaenomena radices

apparent profundissimae, quae intimiorem personalitatem pertingunt, unde crises excitantur, plerumque seriae, circa identitatem iesuitae, circa status religiosi naturam et vim, circa ipsa fidei supernaturalis fundamenta.

Crises enim circa fidem in Societate plures in dies designantur et quivis intelleget quibus consectariis in vita orationis et in sensu religioso nostri apostolatus. Turbantur alii pervadente *saecularizatione,* qua quis pleniorem in dies arripit sui autonomiam adversus normas et instituta quae sacrum vel religiosum ordinem exprimunt: sic enim fit ut conceptus ipse vitae religiosae sensu suo destituatur et consecratio quae Deo facta erat privetur significatione et efficacia. Alii, qui tamen extrema huiusmodi non pertingunt, dubitant de nostra *identitate iesuitarum* idque vel quia spiritum Societatis non penitus noverunt, ignorantes Institutum nostrum eiusque documenta potiora, et identitatem reponentes in iis quae ad eam non pertinent, vel quia reputant charisma ignatianum obsoletum, superatum scilicet per novas expressiones et formas, vel denique quia persuasum habent totam vitam religiosam hodie esse in processu penitioris studii et transformationis, cuius nondum clara appareat solutio.

Non est hic locus ample evolvendi haec tanti ponderis argumenta, circa quae redeat saepe oportet nostra reflexio. Societas Iesu, cum non sit res quaedam abstracta sed dynamicum corpus, incarnatum per realem vitam in suis viris: hi vero, hoc praesertim tempore *renovationis et adaptationis* quod secum fert analysim et inspectionem in omnia quae valere olim videbantur, volvimur vorticibus huius profundae transformationis, in qua, permixtis negativis et positivis effectibus, non semper emitti potest perspicuum rerum iudicium, in qua ipsa aequanimis discretio perdifficilis evadit.

Cum aedes reficiuntur, non obstante parietum ac fundamentalis structurae soliditate, omnia apparent foedata, inordinata, ad habitandum inutilia; cum vero in finem perducuntur labores et singula elementa in proprio situ collocantur, totum opus in omni sua perfectione ac splendore elucet.

Sic Societas Iesu videretur nostris diebus posse describi per non pauca elementa negativa quae in ea primo vix apparent — *detrimentorum* elenchus protrahi facillime posset — sed quando vera et serena discretione perpenduntur omnia, multo plura elementa positiva elucescunt. Aliqua exempla vobis offeram, ut concrete loquar. Ampla enim diffusio et strepitus comitatur quidquid scandali vel exaggerationis speciem prae se fert, tam in unum quam in contrarium sensum, etsi de perpaucis personis agatur; nulla vero diffusio et publicitas subsequitur permagnam illam

silentiosam turbam, quae abnegate laborat ac, in propria vocatione alacriter consistens, adiunctis hodiernis conatur sese disponere atque aptare.

Verum quidem est postremis hisce annis ab aliquibus *orationem* personalem ac privatam non ut prius usurpari, et Societati hoc problema inter praecipua annumerandum esse: insecuro enim criterio innixi quod actio apostolica locum habeat orationis, eo aliqui venerunt ut primum minuerint praxim, dein spiritum orationis amiserint. Sed non minus est verum accendi hodie apud plerosque ardens desiderium viam inveniendi authenticae orationis et eius exercitii, crescere in multis conatus pro intensa personali oratione acquirenda, et adesse iam de facto in aliis, et quidem non paucis, voluntatem redeundi, per internam persuasionem necessitatis orationis, ad orationem privatam diu neglectam vel forse derelictam.

Gravior fit in dies in actuali humano convivio *auctoritatis crisis,* per sic dictam *autodeterminationem,* per difficultatem normas impositas acceptandi, per obedientiae defectum diversimode manifestatum. Affirmatio iurium personalium, desiderium propriam assumendi responsabilitatem, maturitas orta ex maiore obtenta praeparatione in variis officiis relationis humanae, etc. Paulatim criteria evolvunt et mentis actitudines producunt quibus spiritus obedientiae et submissionis minuitur, ac disponibilitas decrescit. Aliunde motiva rerum exposcuntur, dialogus, participatio, corresponsabilitas, et iuste quidem sed eo ipso difficiliores fiunt et ipsa mutua comprehensio et desiderata decisio. Eosdem in Societate effectus persentimus, ac obedientia, qua nos distinguimur, saepius vel his condicionibus obnoxia manet vel a suo vigore decidit. Conscientiae obiectio, si frequens ac indebite adhibeatur, verum obstaculum poterit constituere vel bono personali vel communitariae actioni.

Realia profecto sunt haec pericula et timenda: sed iuxta ea progressus quosdam invenire possumus per quos obedientiae paulatim ignatianus sapor restituitur. Illam in primis dixerim conceptionem quae auctoritatem respicit tamquam verum servitium; illam sinceram sermocinationem ac apertum cum Superiore dialogum; illam participationem in decisionum responsabilitate; immo ipsam illam exigentiam qua multi reclamant ut accuratior cura de singulis personis habeatur. Alia huiusmodi.

Non aliter res procedunt in campo *paupertatis.* Si hinc dolendum erit de excessibus in modo vivendi nimis facili, in independenti usu pecuniae, qui interdum in verum *peculium* desinit, in itineribus ac relaxationibus non necessariis, in instrumentis laboris forte superfluis — quae quidem omnia indubium ac profundum

constituunt « vulnus » paupertatis —; hinc tamen ubique, et magis quam numquam alias, etiam in nostra Societate, manifestatur seria praeoccupatio verum testimonium paupertatis exhibendi. Fiunt experimenta, tam a privatis individuis quam a coetibus plurimorum excogitata, quibus novae viae quaeruntur ad efficax paupertatis exercitium efficiendum, eo difficilius procul dubio quo abundantior est materialibus bonis vita ipsa socialis qua participamus.

Castitatem quoque religiosam dixerim indubie labefactari, nisi altis radicibus firmetur, medio in pansexualismo quo circundamur et respiramus. Argumenta afferuntur diversi prorsus ordinis: alius enim loquitur de desiderio vitam realem propius cognoscendi, alius de obtinenda « harmonica » evolutione affectivitatis, sed per utramque viam pervenitur ad audendum quae religiosum virum dedecent, et ad recipiendam rationem agendi et intimas cum personis alterius sexus relationes quae probari nequeunt, nam, qualis est humana fragilitas, nemo poterit hoc pacto castitatem servare; et clare manifestavi iam cunctae Societati tales agendi modos componi nullatenus posse cum nostra Deo consecratione.

Attamen in hac quoque materia verum progressum agnoscere debemus: anxietates multae ac timores vani evanuerunt, maior interna spiritualis libertas orta est, bene capax sese intra debitos limites contineri et illam humanae prudentiae mensuram adhibere a nostra fragilitate requisitam.

Inter valores illos, qui hodie salutari effectu reinveniri dicerentur, unus certo est *conceptus vitae communitariae*. Plerique volunt communitatis apostolicae vitam plene evolvere, idque necessario secum fert pleniorem membrorum inter se integrationem, solidam spiritualem amicitiam, reciprocum apostolicum iuvamen, vividiorem liturgiam, pleniorem psychologicam relaxationem. Sed ratio haec agendi interna vi spoliabitur si communitas concipiatur tamquam coetus quidam clausus et independens « amicorum », si praesentia et directio Superioris recusetur, si adiuncta localia impedimento sint vitae orationis et studii, si de facto amittatur contactus cum toto Societatis corpore: sic enim modus quidem vitae creatur fragmentarius, sterilis et nullo moderamini pervius. Dum eiusmodi methodus nequit admitti, ut patet, communitas e contra spiritualis et apostolica aequilibrata signat verum progressum relate ad tempus praeteritum.

Longus nunc fit sermo de *compromissione temporali.* Multa quidem erunt adhuc facienda si sequi velimus Ecclesiae et Societatis voluntates, sed fateri debemus gressus vere positivos in hoc sensu non defuisse. Requiritur in plerisque maior praesentia nostra in concreta vita hominum, realis integratio cum mundo, inde-

fessus labor pro operariorum coetu sociali ac praesertim in favorem illorum qui, tamquam ad marginem societatis derelicti, carent essentialibus condicionibus ad vitam degendam vero nomine humanam. Dixerim hanc mundi hodierni realitatem melius persentiri a nova iuvenum generatione. Interim maior realismus ac positivus impulsus nostro sociali apostolatui datus est; qui contrarium affirmaret iustitiam laederet: id enim probatur novis socialibus centris instauratis, coetibus actionis socialis efformatis, studiis peractis, libris editis, investigatione perseveranter perfecta, novis ideis pastoralibus in hoc campo exsurgentibus. Ut videtis, agnoscere debemus quot iam perfecta sunt, etiamsi multa deinceps peragenda restent. Urgens quidem problema, de quo mundus magis ac magis conscius efficitur. Nec etiam desunt qui, ob hanc eamdem causam, forsan indebite in excessus devenerunt qui probari nequeunt: illi nempe qui problematum gravitate perculsi et desiderio verae compromissionis ac identificationis cum egentibus ducti a recto itinere deviare videntur vel per radicalismum suarum positionum vel per violentum extremismum in modo agendi. Fuerunt nonnulli iuvenes qui illusione quadam supremi huius idealismi allecti Societati valedicere decreverunt, spem alentes fore ut se totos plenius ac efficacius consecrarent huic pro mundo labori, sine ligamentis, ut ipsi aiunt, structurarum Societatis. Fallax illusio!; quam cito vita ipsa eos convincere de contrario valuit; edocens illos multo plus facere potuisse si fideles mansissent primae a Deo acceptae vocationi.

Acriori attentione a Societate hoc punctum accurato examini est subiciendum, ut in omnibus efformetur ille novus mentis habitus, qui efficaciores rationes ac aptiora media persequatur ad laborem ab omnibus praestandum in favorem iustitiae socialis, ut demum debitum egentibus auxilium praebeatur, necnon et cunctae familiae hominum. Strenuo animo adlaborandum est, tempestive agendum, non quidem per extremas illas ac radicales solutiones quae a christiano acceptari nequeunt, sed vitando etiam inertiam illam, pigritia simul et commoditate propria plenam, quae coram iniustitia systematum vel societatum renuit agere aut dat manus victas. Committi fortasse potuerunt imprudentiae in modo agendi aliquorum in ordine politico vel sociali, lapsus fortasse admissi sunt a quibusdam relate ad auctoritates civiles vel etiam ecclesiasticas, sed non dubito quin adsit in Societate maior nunc sensibilitas socialis, intensior horum problematum inquisitio et altius desiderium debitae inveniendae solutionis.

Unum e consectariis huius in mundo insertionis et studiorum immediatae applicationis in solutione problematum quae magis videntur immediata et urgentia est quidam *anti-intellectualismus,*

quo studia serio facta minus aestimantur, et severa investigatio ac labor diuturnae praeparationis repelluntur. Huic phaenomeno tribuenda videtur remissio in studendo et ille sic dictus « dilettantismus » in labore, in publicationibus, quae in dedecus venit tam Societatis nostrae quam eius apostolicae activitatis.

Positio nostra relate *ad personam Christi Vicarii* eadem remanere debet: nempe, magnae erga Summum Pontificem fidelitatis. Societas in hoc puncto deflectere nequit a constanti suo testimonio servitii et obedientiae erga Sanctam Sedem et ecclesiasticam Ierarchiam. Alius agendi modus eo vel magis dolendus foret cum Sanctus Pater scripto, verbo, opere benevolam ostenderit Societati voluntatem. Nostrum tempus insubordinationem colit, apertam amat criticam, discussionem vel condemnationem aliorum actuum vel operum velut virtutem censet. Iactatur in dicendo libertas et in communicando celeritas; ius informationis obiectivae abstrahit ab aliis fortasse gravioribus iuribus; denique in exprimenda disconformitate ruditas pro iustitia habetur. Haec et alia huiusmodi, situationem aggravant quae iam suapte natura difficilis ostenditur. Hinc ortae sunt in Societate non rarae offensiones, quarum nonnullae ingratissimae quidem evaserunt cum Societatis detrimento, et causa fuerunt deminutae fiduciae ex parte Episcoporum.

Persuasum quidam habere videntur servitium Ecclesiae praestandum esse hodie in maxima sinceritate, sed non semper habent prae oculis consectaria propriae actionis, nec satis perpendunt quam complexa sint elementa haud paucorum problematum hodiernorum. Nemo est qui dubitet quod studium quaestionum liberae discussionis fieri possit iuxta normas scientificae investigationis, sed patet eodem modo vitandam esse indiscriminatam communicationem opinionum lectoribus qui debita carent ad id praeparatione. Spero in Domino graves defectus, qui in hoc capite acciderunt, fore ut denuo non iterentur. Ceterum, etiam in libera diffusione opinionum diversarum vitandus erit prorsus apertus contra personas impetus in verbis, praesertim si agitur de personis in publica auctoritate constitutis.

Specialis attentione digna et quae simul explicat in non paucis casibus concretas exsurgentes difficultates est exigua copia hominum qui vere capaces sint alios dirigendi et respondere queant exigentiis actualium adiunctorum.

Egemus aptis viris ad illam nunc necessariam adaptationem dirigendam, viris inquam qui, vero Societatis spiritu imbuti, praediti simul sint debita comprehensionis virtute, opportuna flexibilitate, et praesertim caritate Christi, ita ut, modo vere positivo, prudenti et efficaci, mutationes hodie requisitas conducere valeant.

Mallent plerique ut Superiorum interventus esset frequentior ac fortior, nam, tali deficiente, aiunt, sequitur exsecutio neglecta vel in iis quae agenda sunt pro communitatibus ambiguitas. Et quidem grave problema hic apparet, nam difficultas quam Superiores ad efficaciter agendum inveniunt, oritur ex ipsa mundi situatione, ex illa celeri temporum mutatione quae exercitium auctoritatis requirit plane diversum. Propterea dixi egere nos nunc hominibus qui his adiunctis obviam ire valeant.

Haec mea prima ad vos allocutio, dilecti Patres, iam forsan nimis protrahitur: desideraveram profecto vobis exponere et quae mihi causa firmae spei sunt, et quae timorem incutiunt vel anxium interdum animum efficiunt, ac animadverto nunc me vix haec omnia perstrinxisse. Adiumentum ergo vestrum nunc et sollicito et exspecto, quod dabit vestra experientia, et quam ex omnibus Societatis Provinciis vobiscum attulistis rerum notitia. Vestrae relationes vestraque consilia mihi erunt magni pretii.

Ad apostolicam Societatis adaptationem obtinendam, clare video omnibus vobis unanimiter insistendum esse in quibusdam punctis essentialibus, de quibus breviter sum locutus:

1. *in spirituali renovatione,* sine qua omnis noster apostolatus sensum et efficaciam paulatim amittet;

2. *in solido spiritu unionis,* qui et in caritate et in obedientia fundetur, et foveatur per mutuam communicationem in omni genere agendorum;

3. *in spiritu communitario,* et in adhaesione universali Societatis corpori;

4. *in concreta nostri apostolatus orientatione* in mundo hodierno et in mutationibus structuralibus quas talis orientatio secum ferat;

5. *in solvendo problemate vocationum,* nempe, in conservandis actualibus Societatis membris et in aliis novis procurandis.

Congregatio Generalis tricesima prima de his omnibus ampla et perpulchra nobis obtulit documenta. Restat nunc eorum executio, quae maximi momenti hodie est, prout fuit etiam heri et erit adhuc in posterum. Nec sufficit nec satis confert bonas tantum habere leges, si vitam nostram illis quotidie non accommodaverimus.

Inter haec omnia, quae hucusque dixi, nolui tamen, et quidem intento animo, mentionem facere de principiis illis positivis, quae directionem et inspirationem conferre debent nostro in actuali mundo apostolatui. Ne nimis protraherem meum sermonem, haec amandanda duxi in aliam occasionem, forsan in hos proximos dies.

Noster nunc labor erit argumenta considerare quae ex permutatione nostrarum reflexionum ac experientiarum deriventur, et

ex quibus appareat num bonum Societatis exigat ut nova Congregatio Generalis sit illico indicenda, ita ut intra decem et octo menses coadunetur, num e contra experiat ut gubernium ordinarium Societatis prosequatur in suo labore ac simul paulatim praeparet futuram Congregationem Generalem, post longiorem temporis periodum convocandam.

Insuper, iuxta novum spiritum in Formula Congregationis Procuratorum expressum, perpendemus aliqua puncta quae ad statum hodiernum et activitatem Societatis referentur, quae usui esse possunt omnibus Societatis moderatoribus ut conscii fiant tum de huius nostri temporis momento tum de invisibili Spiritus Santi actione, quam non impedire, immo potius, quacum cooperare tenemur.

Haec tractatio rerum, quae inspiretur oportet sano realismo, illuminabit non solum historicam hanc ac exsistentialem qua invenimur realitatem, sed etiam illam aliam transcendentem realitatem, quae scilicet nos decet esse omnes in manu Dei, qui praesens in hac mundi scaena adest, atque adeo, qui manifestatur in his hodiernis mutationibus, quae tandem in suam gloriam conferent.

Consideremus proinde nosmetipsos tamquam cooperatores huius magni eventus historici: conscii vero nostrae exiguitatis et fiduciam deponentes in Spiritu fortitudinis, nova quadam spe erecti, tempus venturum intueamur.

Vestram confido Congregationem fore novum inspirationis fontem atque renovati animi originem, ita ut, nostrae vocationi fideles, maius in dies Ecclesiae ac hominibus servitium praestare possimus.

Nostra colloquia, deliberationes nostrae in sinceritate sint, in humilitate, sint animo supernaturali imbutae, in perquisitione illius quod *magis conducere* possit.

Velit Dominus nobis omnibus inspirare quod maiori suae gloriae ac maiori Societatis bono magis conferat.

IV

EXSECUTIO DECRETORUM CONGREGATIONIS GENERALIS XXXI

Res Patri Generali a Congregatione Explicite Commendatae Ut Exsecutioni Mandarentur

Materia	*Quid Factum*
Decretum 2, n. 3 (cfr. AR. XIV 805-1020). Sic censuit [Congr.] regimen integrum Societatis hodiernis necessitatibus esse accommodandum ... ditandum.	Multa in hunc finem facta sunt. Ea quae inferius concrete indicabuntur, huc referenda sunt.
Decretum 3, n. 17. Praep. Gen. commendatur ... ut in Colloquio cum Summo Pontifice agat de munere Soc. erga atheismum.	Factum.
Decretum 4, n. 4. Rescissio poenarum, Coll. Decr. d. 305, a S. S. petenda.	Omnia parata sunt: petitio tamen nondum fit, quia nondum opportunum visum est.
Decretum 5, n. 5. *De graduum discrimine*: a) Commissio constituatur.	a) Constituta est, 5. I. 67. *AR* XV pp. 32-33.
b) Congr. Proc. (1970) certior facienda de labore.	b) Ita fiet.
Decretum 6, n. 2. *De diaconatu permanente*: Fiat prudens experimentum.	Quaestio consideratur in S. Congr. de Religiosis pro tota Ecclesia Occidentali. Ordinatus est unus Frater in ritu Orientali.
Decretum 7, n. 8. *De coadiutor. temporal.*: Commissio peritorum instituenda.	Instituta est, 5. I. 67, *AR* XV pp. 32-33; 269. *Congressus*: per regiones: *AR* XV pp. 339-40. generalis: *ibid.* pp. 437-8.

Materia	*Quid Factum*
Decretum 8, n. 12. *De NN. institutione*: Media quaerere sub ductu P. Gen. quae diversis adiunctis melius aptentur.	Conventus de NN. institutione, 1-9 Sept., 1967, habitus; *AR* XV pp. 33-4. 2 Conventus Mag. Novitiorum: Romae (ling. anglica); in Hispania. Instructio de NN. institutione in spiritu, 25. XII. 67 - *AR* XV pp. 106-33. Mutationes in disciplina religiosa in antecessum approbandae proponantur: *AR* XIV pp. 710-711. De institutione NN. puncta quaedam: *AR* XV, pp. 485-488.
Decretum 8, n. 48. *De NN. institutione*: Praesto sint instrumenta, opera S. Ign., scripta Soc., communicentur informationes.	Excerpta Constitutionum Soc. *AR* XV pp. 272-73. CIS: Centrum Ignatianum Spiritualitatis: litt. P. Gen. 6 nov. 1969. Praeterea non pauca communicata sunt, ope diversarum publicationum, v. gr. *Jesuit International, Jesuitas Por El Mundo.*
Decretum 9, n. 16. Ordines Studiorum a P. Gen. approbandi.	Constituta est Commissio de studiis: *AR* XV pp. 32-3. Ordines approbantur, prout praesentantur.
Decretum 9, n. 31. *Ordinatio sacerdotalis*: tempus	Normae non sunt praesentatae. Sed paratae sunt informationes. Tempus discutitur: *AR* XV p. 467
Decretum 10, n. 4. *De tertia probatione*: experimenta fiant ...	Facta: *AR* XV pp. 36; 52-57.
Decretum 10, n. 5. Conventus Instructorum.	Habitus: *AR* XV pp. 465-7. De Congressu Instruct.: litt. P. Gen. 15 apr. 1970 - Relatio Instructorum, 8 mart. 1970; *Cfr. superius* p. 554.
Regulae Instr. revisendae:	Nondum: non videtur adhuc opportunum.

Materia	*Quid Factum*
Decretum 11, n. 7. Ut totus informationis processus ... investigetur et recognascatur.	Factum relate ad inform.: ad gubernandum, ad missiones, ad promotionem ad gradum, ad admissionem ad theol. ad sacerdotium ad elenchum Visit. domorum *AR* XV pp. 337, 297, 463 ... Litt. P. Gen. 31 iul. 70; *cfr. superius* p. 572.
Decretum 12. *Ordinationes de*: Concelebratione in emissione ultimorum votorum. Usu linguae vernaculae in votis biennii. Admissione saltem familiarium ad eadem vota.	Factum: Ordinatio circa emissionem votorum: *AR* XIV pp. 766-769.
Decretum 14. De oratione	Cf. documentum hac de re. Instructio P. Gen. *AR* XV pp. 114-115.
Decretum 14, n. 15. De Oratione Communi.	*AR* XV pp. 37-38.
Decretum 15, n. 5. De Cultu SS. Cordis Iesu.	Cf. documentum hac de re.
Decretum 16, Intro. De Castitate in S. I.	Litt. de sic dicta tertia via: *AR* XV pp. 179-180. Instructio P. Gen. *AR* XV p. 110 et passim; Cf. documentum hac de re.
Decretum 18. De Paupertate.	*AR* XV pp. 35, 58-90, 276-295.
Decretum 18, n. 16. De Gratuitate Ministeriorum.	
Decretum 18, nn. 18, 19. De Fundationibus non Collegialibus.	
Decretum 18, n. 20. De Commissione Definitorum.	

Materia	*Quid Factum*
Decretum 19, n. 14. De Revisione Regularum.	Typis mandata sunt Excerpta Constitutionum. 15 dec. 1966 constituta fuit Commissio de Revisione Regularum quae ita laboravit ut praeparati sint 4 textus post multas coadunationes et consultationes. Textus quartus missus est omnibus Superioribus Maioribus 12 mart. 1968 ad animadversiones habendas. Ex responsis acceptis non visa est opportuna promulgatio huius revisionis. Cf. autem *AR* XV p. 497 de obligatione servandi regulas quas ante C. G. XXXI vocabantur communes.
Decretum 19, n. 16. Ordinationes de variis materiis.	*AR* XV p. 38.
Decretum 20. De Lectione ad Mensam.	*AR* XV p. 38.
Decretum 24, n. 8, 5°. Secretariatus Missionum ampliandus.	Studium factum a P. Donohue (Iraq). Cf. documentum hac de re.
Decretum 25. Normae de itineribus missionariorum.	Relictae Provincialibus Facultates iisdem datae, *AR* XIV p. 756.
Decretum 26, n. 14, 1°. Consilium oecumenicum. Consiliarius.	Constitutum, non renuntiatum. *AR* XV p. 270; et *inferius* p. 628.
Decretum 26, n. 14, 2°. Instituta oecumenica.	Nihil.
Decretum 26, n. 14, 3°. Revisio textuum.	Nihil.
Decretum 27, n. 11. De op. pastor., EE. SS.	Cf. Centrum Ignatianum Spiritualitatis. Duo cursus de EE. SS. apud Villam Cavalletti.
Decretum 28, n. 31. Secretariatus educationis.	*AR* XV pp. 48-9.

Materia	*Quid Factum*
Decretum 31, n. 4 a. Viri pro domibus Romanis.	*AR* XV pp. 275-6.
Decretum 31, n. 4 b. Consilium Administrativum.	ibid. pp. 134-6.
Decretum 31, n. 4 c. Consilium pro Planificatione Academica.	Constitutum, non renuntiatum.
Decretum 31, n. 4 d. Recognitio statutorum.	Factum.
Decretum 34. Vinculum cum laicis.	Diversa tentamina practica sine successu. Studetur a PP. Paulussen, Dischinger.
Decretum 36. Radio Vaticana.	Cf. documentum hac de re.
Decretum 37. De Servitio informationis.	*Jesuit Intern.* et *Jesuitas Por El Mundo.* « Press Office » constituitur.
Decretum 38. De Congr. Gen. praeparanda.	Omnia essentialia continentur in Formulis Congregationum retractatis.
Decretum 39. De Congregationibus Procuratorum et Provincialium.	Essentialia incorporantur in Formulis retractatis.
Decretum 40. De Congregatione Provinciae.	Omnia incorporantur in Formula Congr. Prov. retractata.
Decretum 42. De itineribus Praepositi Generalis.	Saltem unum iter iam factum est in unamquamque Assistentiam.
Decretum 44. De Praepositi Generalis Assistentibus et Consiliariis.	Praeter 4 Consil. Generales et 11 Assistentes Regionales, P. Generalis nominavit sex Consiliarios Peritos, pro nempe oecumenismo, educatione, mediis communicationis, opere sociali, rebus Afri-

Materia	*Quid Factum*
	canis et rebus islamicis. Cf. documentum hac de re.
Decretum 46, n. 6 a. Communicatio Patris Generalis cum Provincialibus.	Anno 1969, coadunatio cum unoquoque coetu Provincialium. Cf. *AR* XV p. 457.
Decretum 46, n. 6 c. Delegatio facultatum Provincialibus.	Multa iam facta. Cf. *AR* XIV pp. 651 sqq. et pp. 751 sqq.
Decretum 48, n. 7. De Cooperatione Interprovinciali.	Generalatus iam promovit iurisdictionem coordinatricem in Gallia, Hispania et Italia. Existunt etiam plerique secretariatus interprovinciales — in Amer. Sept., Asia Orient. (*Asian Bureau*), Brasilia, Germania, Hispania, India. Cf. documentum hac de re.
Decretum 48, n. 9. De Domibus Communibus.	Ordinatio pro tota Societate non facta; adhuc res clarificari debet in statu hodiernae mutationis.
Decretum 52. De Formulis Congregationum Perficiendis.	Form. Congr. Prov. et Form. Congr. Proc. et Prov. retractatae et promulgatae sunt; Form. Congr. Gen. retractata sed nondum promulgata.
Decretum 53. De Catalogo Censurarum et Praeceptorum.	CG. XXXI concessit P. Generali ut secundum eius prudens iudicium et sub quibusdam condicionibus, posset abrogare poenas canonicas et praecepta quae iure proprio Societatis imponuntur, atque nomine Societatis posset a Sancta Sede postulare abrogationem poenarum iure pontificio particulari statutarum. Ad exercendam hanc facultatem iam studia historica et deliberationes praeviae facta sunt. Ne-

Materia	*Quid Factum*
	gotium tamen non est adhuc absolutum, quia prudentius visum est aliquantulum exspectare ut tota res conficeretur iuxta nova criteria, praesertim Commissionis Codici Iuris Canonici recognoscendo. Speramus fore ut res sine nimia mora conficiatur.
Decretum 54. De praevia censura librorum.	Ordinatio iam promulgata est. Cf. *AR* XV pp. 62-65.

V.

INFORMATIONES QUAEDAM CIRCA MUTATIONES POST C. G. XXXI INDUCTAS IN STATUM PROVINCIARUM AC DOMORUM

I. *De Provinciis, Viceprovinciis, Missionibus*

(Cfr. C. G. XXXI d. 48 De cooperatione interprovinciali; *AR* XIV 981)

Pro omnibus (5) Provinciis *Italiae* constitutus est Delegatus Praepositi Generalis; eius plenae iurisdictioni subiciuntur Domus communes et ipse fungitur munere Secretarii et Promotoris Coetus Provincialium. Pro omnibus (4) Provinciis *Galliae* constitutus est Praepositus qui Provincialis Galliae dicitur, cum iurisdictione in res quae bonum commune harum Provinciarum spectent, nominatim in Domos formationis; dein creatus est eiusdem Praepositi Delegatus ad iuventutis institutionem aliusque Delegatus ad ministeria inter opifices; praevidentur creandi alii Delegati sectoriales et Coordinatores regionales. In *Hispania* per aliquod temporis spatium exstiterunt Delegati P. Generalis, alter pro Universitate Comillensi Matritum transferenda, alter pro Domibus formationis; dein constitutus est pro omnibus (7) Provinciis Praepositus qui Provincialis nationalis dicitur; praeterea in Provincia Baetica et in Toletana habentur apud Provincialem duo Viceprovinciales sectoriales, in Provincia Loyolensi et Tarraconensi Delegatus sectorialis. In *Anglia* Provincialis habuit Delegatos, alterum pro parte septemtrionali, alterum pro meridionali; quod experimentum post biennium interruptum est; cogitatur autem de Viceprovinciali ad formationem Nostrorum deque Moderatoribus ad varia ministeriorum genera. In Provincia *Belgica Meridionali* nunc habetur Vicepro-

vincialis ad Collegia externorum; antea exstiterat Delegatus pro Scholasticis, dein Viceprovincialis ad Domos formationis. In *Iugoslavia*, pars Slovenica a Provincia Croatiae seiuncta et in Viceprovinciam independentem Sloveniae erecta est.

Provinciae Canadenses Montis Regii et Quebecensis, ortae ex divisione Provinciae Canadae Inferioris, nunc conflatae sunt in unam Provinciam *Gallo-Canadensem;* in hac Provincia Viceprovinciales curam gerunt alter de ministerio instituendae iuventutis, alter de apostolatu sociali et pastorali. In Provincia *Canadae Superioris* habentur Viceprovincialis ad Nostrorum institutionem, Superior missionum in Ontario ac Superior operis Exercitiorum. In *Statibus Foederatis Americae,* Provincia Buffalensis, olim orta ex divisione Provinciae Neo Eboracensis, cum hac in unitatem redacta est; in Provinciae *Neo Eboracensi* Viceprovinciales quattuor regunt respective Nostrorum formationem, scholas superiores (Universitates et *Colleges,* scholas secundarias *High Schools,* opera pastoralia et socialia. In Provincia *Californiae* habentur Viceprovinciales duo, alter ad Nostrorum institutionem, alter ad iuventutis educationem. In Provincia *Neo Aurelianensi* Viceprovinciales duo praeficiuntur alter Nostrorum formationi, alter operibus pastoralibus et socialibus.

Ambae Provinciae *Mexicanae* conflatae sunt in unam; in quam invecta est structura huiusmodi: Praepositus Provincialis omnia gubernat mediantibus Viceprovincialibus duobus, Delegatis quattuor unoque Subdelegato; Socii servitiis apostolicis plene dediti pendent ab uno Viceprovinciali, qui de vita religiosa ipsorum et communitatum curam directam ipse habet, opera vero dirigit per tres Delegatos; unum ad Universitates et Collegia, alterum ad rem socialem et media communicationis, tertium ad apostolatum seu evangelizationem in genere, cum Subdelegato pro Residentiis; Viceprovincialis alter, cui committuntur Nostri in formatione, adiuvatur a Delegato ad institutionem academicam.

In Viceprovincia *Centro-Americana* constitutus est Delegatus pro Scholasticis et in Viceprovincia *Aequatoriana* Delegatus ad iuventutis institutionem. Viceprovincia *Antillensis* et Viceprovincia *Peruviana* factae sunt Provinciae. Intra Provinciam Peruvianam habentur territoria duo, Septemtrionale et Meridionale, cum propriis Superioribus Maioribus; in hanc Provinciam Peruvianam redintegratum est territorium prius commissum Provinciae Chicagiensi, quae tamen in auxilio praestando pergit. Idem dicendum est de territorio Osorno, in Provincia *Chilensi,* ubi operantur Socii ex Provincia Marylandiae. Provincia autem *Argentina* a Provincia Wisconsinensi iuvatur. Viceprovincia *Boliviana* independens facta est. Ex ambabus Provinciis *Colombiae* facta est Provincia una.

Cuius Praepositus iuvatur a Viceprovinciali ad iuventutis institutionem et Viceprovinciali ad opera pastoralia et socialia.

In *Brasilia,* Viceprovincia *Bahiensis,* a Provincia Veneto-Mediolanensi dependens, auxilia accipit ex Provincia Novae Angliae. Provincia Neo Aurelianensis adiutorium praestat Provinciae *Brasiliae Centralis;* in hac creatus est Viceprovincialis ad partes administrativas et oeconomicas. Viceprovincia *Goiano-Minensis* facta est independens; eius Praepositus Delegatum habet ad res spirituales.

In *Africa,* Territorium *Camerounense* evasit Regio Provinciae Parisiensis. In *Uganda* mitti coepti sunt Socii ex Viceprov. Melitensi. In *Tanzania* (Mwanza) opus missionale promovetur a Sociis Viceprovinciae Goa-Poonensis; spes est in *Sudano* operaturos esse missionarios ex Provincia Ranchiensi; in *Nigeria* evolvitur Missio Provinciae Neo Eboracensi. Intra Provinciam *Africae Centralis* constituta est Regio Orientalis. Missio *Mozambicana* effecta est Viceprovincia a Provincia Lusitaniae dependens. In *Zambia* autem, unitis Missionibus Chikunensi et Lusakensi, erecta est Viceprovincia independens, nunc nulli Assistentiae adnexa. Studio subicitur quaestio de constituendo *Assistente Regionali Africae.* Habet P. Generalis Consiliarium de rebus Africanis et Consiliarium de rebus Islamicis.

In Viceprovincia *Proximi Orientis,* constitutae sunt Regiones tres, nempe Aegypti, Libani, Syriae.

A Viceprovincia *Madecassensi* insula Mauritius translata est ad Provinciam *Madurensem.* Supra dictum est de Sociis ex India ad Tanzaniam et Sudanum destinatis; conatur Provincia *Bombayensis* Socios aliquot in *Guyanam* mittere. Cogitatur de constituendo quodam Delegato ad opera variis Indiae Provinciis communia (Domus communes, Institutum sociale, Consociationem Iesuiticam ad Educationem).

In Provincia *Extremi Orientis* creata est Regio Vietnam-Thailandiae. Missio *Hong Kong* erecta est in Viceprovinciam independentem. Haec et Provincia *Australiae* adnexae sunt ad Assistentiam Asiae Orientalis.

Saltem in maioribus nationibus vel regionibus sat homogeneis operantur sic dicti *Coetus Provincialium,* cum statutis plus minusve evolutis atque Secretariatibus aliam et aliam pro adiunctis operam navantibus (nominatim in Asia Orientali, India, Germania, Hispania, Statibus Foederatis Americae, Brasilia).

Ab annis pluribus non pauci Socii, ex Provinciis Slavicis extra patriam degunt propriasque Domos efformant, speciatim in America Septemtrionali et Anglia. Gubernandis his Sociis ac Domibus assignati sunt Superiores, Romae habitualiter degentes, vices ge-

rentes respective Provincialium Poloniae, Provincialis Bohemiae ac Viceprovincialis Slovakiae.

II. *De Domibus formationis*

(Cfr. C. G. XXXI d. 8 De NN. instit. spir.; d. 9 De Schol. instit.; d. 10 de Tert. Prob.; d. 26 De Oecum.; *AR* XIV pp. 865; 877; 885; 941).

In variis Assistentiis, regionibus vel Provinciis elaboratus est *Ordo Regionalis Studiorum* nec parum mutatus est modus quo inter se disponuntur varia formationis stadia. V. g. alicubi ante noviciatum ordinatur *praenoviciatus* quidam; est ubi cum aliqua parte noviciatus (in Gallia cum sex ultimis mensibus) componatur *experimentum studii theologici.* Ratione generaliore quam antea, instituuntur studia universitaria maxime diversa, civilibus gradibus sancita, idque in Facultatibus vel Institutis sive Societatis sive aliis; studia eiusmodi cum ante tum post philosophiam fiunt vel etiam cum ea, saltem pro parte, combinantur. Ad Tertiam Probationem applicatur alia vel alia ex formulis a P. Generali hoc anno probatis.

Ex his aliisque motivis, non tantum ob imminutum numerum noviciorum, Scholasticorum iuniorumque Fratrum vel ob experimentum minorum quae dicuntur communitatum, sed et ad Facultatum aliorumque Institutorum aptiorem collocationem eorumque latiorem influxum atque ad fecundiorem cooperationem ecclesialem, non paucae Domus formationis translatae, suspensae vel suppressae sunt, aedibus in alios usus conversis aut alienatis, problematibus circa bibliothecas aliter et aliter solutis.

Suppressa sunt quattuor saltem *Seminaria minora* Societatis vel Scholae Apostolicae (in Italia, Aequatore, Colombia, Madagascar); exstruuntur autem eiusmodi Seminaria duo, alterum in Provincia Croatiae, alterum in Viceprovincia Sloveniae. *Noviciatus* novus erectus est in Viceprovincia Bahiensi et in Missione Guyanensi; noviciatus ex Rhodesia in Zambiam translatus iam pluribus Circumscriptionibus Africanis lingua anglica utentibus inservit. Suspensae vel suppressae sunt Domus noviciatus nominatim in Provinciis Veneto-Mediolanensi, Toletana, Galliae Mediterranae, Antillensi ac in Viceprovincia Aequatoriana; unus nunc habetur noviciatus in Gallia, in Colombia, in Mexico; in Italia paratur similis unificatio. Provinciae Missouriana et Chicagiensis proprios noviciatus cum Domo probationis Provinciae Detroitensis conflaverunt. In utraque Provincia Belgica noviciatus per unum pluresve annos suspensus erat; in Provincia Gallo-Canadensi et Argentina et in Viceprovincia Hong-Kongensi nunc suspensus est.

Tertia Probatio unica exstat nunc in Assistentiis Germaniae et Americae Latinae Meridionalis, in Gallia, in Brasilia, in India; item una pro Assistentia Asiae Orientalis, hoc tamen anno suspensa; in Belgio utraque suspensa erat, sed hoc anno resumitur; item in Italia. Suspensa est in Provinciis Hiberniae, Gallo-Canadensi. Detroitensi, Missouriana, Novae Angliae, Oregonensi. Alibi, ut in Provincia Mexicana, exstant Coetus Tertiae Probationis sine proprio domicilio. In Hispania habentur tres cursus T. P. pro Patribus, unus pro FF. CC.

Nec minor mutatio afficit Scholasticatus; sunt quorum scholae externis aperiuntur; alibi autem Collegia Nostrorum reducuntur ad meros convictus Scholasticorum qui scholas externas frequentant; pluribus in locis (ut in Provinciis Canadae Superioris. Californiae, Chicagiensi, Extremi Orientis, Australiae etc.) nostra instituta alia et alia ratione componuntur vel cooperantur cum institutis sive ecclesiasticis (catholicis vel oecumenicis) sive aliis. Romae Scholasticatus Provinciae Romanae factus est Collegium internationale immediate a P. Generali dependens. Universitas Comillensis translata est Matritum, in qua civitate nunc numerantur 30 parvi coetus Scholasticorum ex septem Provinciis; ex Oña in Bilbao, ex Heythrop in civitatem Londinensem migravit Scholasticatus. In Provincia Philippina erectus est novus Scholasticatus pro theologis, philosophis ac iunioribus.

In Hispania iam non habetur traditionalis cursus qui *iunioratus* dicebatur. In Viceprovincia Madecassensi ordinatus est Iunioratus Fratrum Coadiutorum. Provinciae Italiae unicam servant Domum *philosophiae;* philosophatus Gallicus ex Chantilly Lutetiam Parisiorum nunc transfertur. Facultas nostra theologica simul cum Facultate Seminarii Neapolitani, facta est sectio unius Facultatis Italiae Meridionalis. In Belgio, cessante Facultate philosophica Societatis propria, Scholastici philosophiae student in Facultatibus civilibus nostris, Antverpiae et Namurci; eadem fere contingunt in Provincia Antillensi, in Viceprovincia Aequatoriana et Venezolana. Viceprovincia Indonesiae nunc instituit novum philosophatum in Djakarta et Provincia Australiae centrum pro Scholasticis in Camberra.

III. *De aliis Domibus et institutis*

(Cfr C. G. XXXI d. 21 De minist. delig.; d. 27 De inst. pastor.; d. 28 De apost. educ.; d. 32 De apost. soc.; d. 35 De med. comm. soc.; *AR* XIV 927; 945; 949; 963; 967).

De Universitatibus et scholis superioribus — Societas iam non dirigit Seminarium Regionale in Reggio Calabria et in Aegypto

cessit Seminarium copto-catholicum, atque in Africa Centrali Seminarium Mayidense ad partem philosophicam redactus est. In Gallia Schola superior agriculturae Andegavensis laicis tradita est. Scholas universitarias in civitate Bagdad florentes Nostri derelinquere coacti sunt. In Statibus Foederatis Americae Universitates et « Colleges » gradatim committuntur administranda coetibus « Boards of Trustees », in quibus laici saepe plures quam Nostri partem habent; separatur regimen communitatis nostrae a regimine scholae. Studio subiciuntur quaestiones ortae ex imminuto numero Sociorum qui in scholis doceant. Similia eveniunt alibi, v. g. in Provincia Chilensi, Argentina, Belgica Septemtrionali.

De Collegiis vel scholis secundariis — in Italia suppressa sunt Collegia in L'Aquila et Livorno. In Gallia cessum est Institutum professionale Nannetense; in Lille et Metz Collegia qua Societatis propria suspensa sunt sed per modum fusionis cooperantur cum aliis collegiis catholicis. In Anglia et Canada Superiore praevidetur recessus Nostrorum a quibusdam Collegiis. In Hibernia vero et Anglia nova « comprehensive school » statalis Societati regenda committitur, et in Belgio Socii Provinciae Septemtrionalis partem habent in novo collegio a laicis promoto; in Provincia Meridionali Collegium Namurcense transit sub directionem mixtam et admittet, ut alibi iam fit, coeducationem alumnorum. In Statibus Foederatis Americae suppressae sunt tres *High Schools*. In Syria amissa sunt ex nationalizatione Collegia duo et in Ceylon tria gubernio tradita. Nova Collegia erecta sunt vel creantur, unum in Africa Centrali, unum in Provincia Antillensi, unum (technicum) in Indonesia. In India Collegium Allepeyense (Kerala) restitutum est Dioecesi, Kathmanduense (Nepal) in duo dividitur, et aliud Collegium assumitur a Provincia Patnensi; nova Collegia duo inchoantur a Viceprovincia Guajaratensi.

De Residentiis, Domibus Exercitiorum variisque Centris — Residentiae aliquot suppressae, paucae quaedam erectae sunt; in Residentias autem conversae sunt nonnullae Domus formationis vel Collegia. Paroeciae assumptae sunt in Italia, Gallia, Hispania (ad duodecim), Belgio, Bolivia, Peruvia, Brasilia, non paucae in America Latina Septemtrionali atque magno numero in Indonesia, ob ingens conversionum incrementum. Novae Domus Exercitiorum erectae sunt in Indonesia et Africa Centrali et alia inchoatur in Viceprovincia Kanarensi, dum alibi duae pluresve supprimuntur atque una alterave transfertur. Provincia Mexicana commutavit duas residentias cum ecclesiis in centris urbanis sitas pro domibus ad curam coetuum humiliorum aptioribus.

Pro temporum condicionibus, in multis regionibus instituta sunt *centra* varii generis, in quibus vel per lectiones vel sine scholis

sed per investigationes, scripta periodica et alia, sessiones atque diversa incepta foveatur apostolatus sive in ordine curae pastoralis (ut Messanae in Sicilia vel in *East Asian Pastoral Institute* in Philippinis), sive studio problematum hodiernorum, sive inter coetus rurales vel industriales, non exclusa industria *turismi* (*Fe y Secularidad* aliaque instituta Hispanica, Brasiliana *instituto de desenvolvimento* et *Instituto de estudos sociales,* similia instituta in Chile et in Colombia), sive per media communicationis (v. g. Centra de Radio et televisione in Indonesia et Vietnam, stationes radiophonicae erectae in Hispania et alibi), sive inter universitarios (v. g. duo centra studentium in Thailandia). Notum est quoque coordinationis officium *Bureau of Asian Affairs* Assistentiae Asiae Orientalis.

Passim occurrunt difficultates vel problemata ex motu demographico in Societate: minuitur enim numerus iuniorum; magnopere crescit proportio seniorum, et aucta longaevitate et ad aetatem maturam vel provectam nunc pertingentibus Sociis illis qui tanto numero Societatem ingressi erant durante intervallo inter bellum mundiale prius et alterum. Praeterea, quod ad Indiam spectat, aegre accedunt missionarii novi ex Europa vel America.

Conclusio

Ex hac sat longa et implicata enumeratione, quaedam orientationes erui posse videntur, quae tot mutationibus subsunt easque quodammodo explicant.

In *gubernatione* tendentia apparet maiorem collaborationem instituendi inter provincias eiusdem nationis, quin etiam plures provincias, si nimis magnae non sunt, in unam coniungendi, ut aptior et efficacior fiat tum Nostrorum formatio tum operum planificatio; ad hunc finem tendentia simul apparet gubernii structuram magis organicam habendi tum in tota natione tum in singulis provinciis.

In *formatione Nostrorum* plura dantur incepta quae eo tendunt ut imprimis melius coordinentur et integrentur formatio spiritualis et doctrinalis, philosophica et theologica, generalis et specialis; praeterea ut Nostrorum formatio magis accommodata sit exigentiis diversarum regionum et ideo institutio fundamentalis potius in propria regione habeatur; tandem ut formatio non Nostris reservata, sed magis aperta sit, sive alumnos externos ad nostras scholas admittendo, sive nostros scholasticos mittendo ad alias scholas frequentandas.

In *universitatibus et collegiis pro externis,* decrescente Nostrorum numero et horum institutorum crescentibus exigentiis, maior

in dies fit cooperatio cum aliis, sive clericis, sive religiosis, sive praesertim laicis, ut institutorum necessitatibus melius provideatur, etsi in eis character et influentia iesuitica minuantur.

Similiter in aliis *apostolicis operibus* tendentia apparet maioris cum aliis collaborationis, maioris insertionis in apostolatu dioecesium, et ideo crescit paroeciarum numerus, quae Nostris commissae sunt, et pariter augetur Nostrorum activitas in operibus quae iam Societatis non sunt. Num haec omnia recte fiant, an contra propria Societatis opera nimis negligantur, materiam constituit utilis considerationis.

26 septembris 1970.

VI.

ALLOCUTIO SECUNDA P. GENERALIS AD PATRES PROCURATORES (4 octobris 1970)

Cari Patres:

Suffragatio vestra de non cogenda Congregatione Generali sicut et disceptatio quae per transactam hebdomadam protracta est occasionem mihi offerunt non exiguae considerationis, dum in mente recolere intendo quae a vobis dicta et quae a vobis hodie facta sunt.

Videor vos suffragio vestro ostendere velle, ni fallor, desiderium permittendi ut Societas prosequatur in suo renovationis accommodatae conatu, reali ac efficaci, et in hodiernis adiunctis adeo necessario; permittendi etiam ut Gubernium ordinarium Societatis ultro procedat in exsequendis Decretis Congregationis Generalis XXXI. Ac simul sentio vos omnes intelligere eo nos devenisse in hodierna evolutione ut suscitentur problemata et mutationes exigantur quae, ipsius Generalis cum superent facultatem, novam Congregationem Generalem necessariam faciant, cuius tamen indictionis tempus, si ex una parte non oportet ut restringatur ad decem et octo mensium intervallum, ex altera parte nimis protrahi non expedit, quamvis nondum possit concrete determinari.

Nova Generalis Congregatio, hanc opinor vestram esse sententiam, accurato modo praeparari deberet, omnium sodalium quaesita et obtenta participatione, ita ut omnes Societatis filii momentum illius praeparationis persentiant ac propriam in illa unusquisque assumat responsabilitatem. Ageretur enim de opere, quod vere dici ac esse debebit omnibus commune, tum si de precibus pro eo coram Deo effusis agatur, tum si de activa ac sollerti collaboratione praestanda sermo fiat.

Pater Generalis, ita vos velle arbitror, considerare deberet tamquam unum e potissimis suis laboribus hoc munus suscitandi, dirigendi et *catalizandi*, ut ita dicam, omnia illa elementa quae ad meliorem novae Congregationis praeparationem conferre possent.

Proinde, priusquam Roma discedatis, a vestro conventu sincero prorsus animo, efflagitare velim quid sentiatis de aptiore modo praeparandi futuram Congregationem Generalem.

Rem pressius attingendo, quaererem quid vobis videatur:

1° — de methodo praeparationis adhibenda

2° — de argumentis seu thematibus praecipuis seligendis

3° — de genere personarum, quae aptiores erunt ad finem propositum obtinendum. Quod vero ad nomina concreta personarum attinet, mallem, ut si quae vobis in mentem venerint, illa mihi privatim manifestare velitis.

In antecessum gratias ago de quocumque mihi a vobis in hac re consilio oblato.

VII.

FINALIS ALLOCUTIO PATRIS GENERALIS AD PP. PROCURATORES

(6 octobris 1970)

Cari Patres,

huic nostrae Congregationi finem imponens, vobis nunc breviter manifestare velim quos in animo meo sensus experior.

Et primo quidem, gratum me sentio erga vos omnes ob vestrum, quem accurate fecistis, laborem, tum in aula tum in coetibus et in quotidiana reciproca communicatione; ob magnam, qua locuti estis et quam in omnibus servavistis, sinceritatem; ob constantem diligentiam adhibitam in aggrediendis et perficiendis disceptationibus et laboribus; ac demum ob miram caritatem quae dialogis vestris et discussionibus in aula indesinenter praefuit.

Hunc grati animi sensum non possum quin etiam ostendam erga omnes illos, quorum opera pretiosa nobis fuit pro Congregationis felici successu: Vicepraesides dico seu Moderatores, Secretarium, Relatores, Secretarios Regionales, traductores, necnon et laudandum Patrum ac Fratrum coetum, cuius silenti labori debetur ut iam ante Congregationem tot haberemus prae manibus documenta, ac durante Congregatione continuo nobis suppeditarentur illa quibus egebamus.

Omnibus ergo, et vobis et illis omne genus collaboratoribus, gratias ago quam maximas ex intimo cordis.

Alter est sensus laetitiae ortus ex vestro commercio et conversatione, ex frequenti vobiscum contactu, qui totius mihi Societatis imaginem referebat. Vobis loquentibus, Provincias vestras audire videor et in vestra narratione historiam perlegere vestrarum Provinciarum, spei plenam et apostolicis ardoribus saepius, quandoque etiam difficultatibus ac praeoccupatione non carentem.

Abundavit etiam in me per totam hanc Procuratorum Congregationem sensus responsabilitatis meae, dum cognoscere melius potui Societatis realitatem ac problemata in vestris relationibus et colloquiis manifestata, et sentiebam melius quale debeat esse inter haec omnia officii mei munus.

Nec facile e memoria excident dies in hac domo transacti ac colloquia ac disceptationes vestrae.

Me movet vos scire vero Societatis amore perculsos, quem manifestastis in desiderio profundioris unionis inter membra totius nostrae familiae, intensioris vitae spiritualis Nostrorum, aptioris gubernationis in bonum totius Societatis, quae a Curia ipsa nostra inspirationem accipiat; intimioris vitae communitariae omnium sodalium; efficacioris apostolatus hodierni novis temporibus ac novis necessitatibus accommodati. Vestrorum in his omnibus capitibus consiliorum ac suggestionum memor ero.

Nec silere possem quam me iuverint vestrae opiniones circa non facilem quaestionem de diversitate graduum in nostra Societate, necnon et commentaria vestra in argumentum non certe gratum de illis omnibus, qui ex nostris erant et nunc ulterius non pertinent ad nostram Societatem.

Tandem singulari gaudio sum affectus, cum viderim vos iterum atque iterum redeuntes in illud argumentum, quod omnes in animo habemus, de Fratribus nempe nostrae Societatis; ac senserim vos ardenter expetentes ut magis ab omnibus nostris intellegatur verus sensus eorum in Societate vocationis. Votum de non cogenda Congregatione Generali non exprimit quidem indifferentiam erga eorum desideria in Congressu Fratrum recenter manifestata, sed e contra voluntatem vestram permittendi et obtinendi ut simul cum aliis argumentis, cum quibus arcta nectuntur connexione, argumenta de Fratribus maturiora postea adveniant ad proximam Congregationem Generalem, in qua definitivo studio ac solutioni subici possint. Ex mea parte, ut saepius iam dixi, praesertim durante tempore Fratrum Congressus, totum hoc negotium in corde porto ac, in quantum in me est, curabo ut omnia fiant iuxta spiritum Decreti septimi C. G. XXXI.

Paucissima nunc addam ad reflexionem complendam circa profundiorem sensum suffragationis de non cogenda Congregatione Generali.

Patet ex dictis in hac aula quod Societas renovationem profundam desideret et accommodationem plenam in suo erga Ecclesiam et Summum Pontificem servitio; illas vero, et renovationem et accommodationem, secum ferre necessarias mutationes tum in apostolatu nostro, tum in ipsa vita spirituali et communitaria, ac in structura quoque institutionali Societatis.

Momentum hoc dicerem in historia Societatis vere singularem propter mutationum profunditatem, universalitatem et intensitatem. Momentum quod exigit eam structurarum nostrarum novam compaginem quae non nisi a supremo legislativo corpore Societatis definienda ac decernenda erit.

Nova autem Congregatio Generalis XXXII non tamen esse deberet, meo iudicio, nisi finalis iuridica expressio totius laboris Provinciarum et reflexionis communitariae omnium sociorum circa melius obtinendam spiritualem illam et apostolicam renovationem nostram; iuridica expressio profecto, quae charismati ignatiano novum vigorem infundat, cum charisma non nisi in concretis formis externis exprimi semper debeat.

Structura nequit charismati freno esse aut mutilationi, sustentaculi potius ac ordinamenti officium exerceat oportet, ut fidele sibimetipsi charisma perseveret in sua *incarnatione* historica.

Quare, si rem in nudo suo realismo perpendamus, non erit futura Congregatio Generalis quae principaliori modo spiritualem ac apostolicam renovationem excitabit, sed e contra, Societatis renovatio et apostolicus ardor omnium sodalium perducere debet ad Congregationem, quae expressionem novam sanciri queat charismatis primaevi. Nova tunc decreta exaranda eodem vivificabuntur spiritu a quo nata erunt per totum tempus intensae praeparationis.

Requiretur enim diuturna, conscia ac seria praeparatio Congregationis per profundiorem cognitionem et assimilitationem, individualem et communitariam, ignatiani spiritus, a quo procedat necesse est novus aliquis, fortis ac vigens dynamismus in tota vita Societatis, capax interpretandi et perficiendi divinam voluntatem, capax respondendi expectationi Ecclesiae, capax etiam expellendi elementa illa omnia, forsan et personas, quae nequeunt renovatae imagini unicae illius Societatis sese aptare.

Requiretur etiam vera ac interna animi conversio; Deo purior consecratio, quae sese manifestet in personali amore erga personam Christi, in radicalitate tertii Humilitatis gradus, in realismo efficaci non secundi tantum Binnarii, sed tertii Binnarii, in constanti superationis spiritualis et apostolicae tensione, quae semper « magis » expetat et ad maiora semper tendat in servitium Dei et animarum.

Requiretur reinventio novae in Christo communitatis, qua invicem iuvemur ad unionem animorum intensiorem in dies faciendam, ad difficultates tum nostras tum proximorum clarius dignoscendas et superandas, ad concretas possibilitates apostolicas perpendendas, ad verum exemplum fidei et caritatis omnibus praebendum.

Totius demum corporis Societatis, in totali sua unitate et universalitate, requiretur collaboratio assidua, oratio frequens, ininterruptum conamen id obtinendi, ut paenitus nempe agnoscantur quae in praesenti temporum nostrorum opportunitate a nostra Societate praestari debent ac fieri.

Haec sunt generalia lineamenta, quae proximo labente tempore ulterius enucleari debebunt, vestro et coeterorum sociorum adiutorio. Initium posuistis vos in hac Congregatione: faxit Deus ut omnia pedetentim in finem possint perduci.

Habemus metam concretam, quae universae Societatis desiderio respondet: novam Congregationem habere post prudens temporis spatium.

Habemus durationem sufficientem ut serio talis Congregatio praeparari possit, ita ut maturiores fructus producendi sit capax.

Habemus opportuna media, quae vos ipsi iam annuistis et postea ulterius et amplius a tota Societate, praehabitis communitariis colloquiis et disceptationibus, suppeditari poterunt.

Habemus praesertim habitudinem mentis novam, quae unus dicendus est e praecipuis fructibus ultimae Congregationis Generalis XXXI: habitudo illa, quae laborem communitarium fovet et sincerum dialogum instituere didicit: habitudo mentis, quae in vestra Congregatione iam apparuit manifeste et mihi videtur tanquam pretiosum donum Spiritus Sancti nos adiuvantis.

Nonne etiam dicenda erit iterata divina gratia nobis concessa ille quasi « desolationis status », purificatio nempe Societatis, facta in dolore et in communitaria humiliatione, quam postremis his annis passi sumus? ...

Nolim longo vos defatigare sermone: iam per hos dies pluries ad vos verba dixi, nec occasio deerit de rebus concretis post non longum tempus novum retexere sermonem.

Nihil proinde restat nisi gratias Deo quam maximas agamus de beneficiis ab Eo acceptis per totam hanc Congregationem Procuratorum. Et nunc, iuxta praescriptum nostrae Formulae, priusquam ad Eucharisticum Sacrificium offerendum omnes simul transeamus, alternatim ac submissa voce recitemus hymnum liturgicum: TE DEUM LAUDAMUS.

Eo dicto, declaro Congregationem Procuratorum sexagesimam quintam finitam et clausam esse.

DE NUPER PERACTA CONGREGATIONE PROCURATOR. LXV

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

CARISSIMI IN XTO. PATRES AC FRATRES:

Vix absoluta erat Procuratorum Congregatio cum de mittendis his litteris cogitare coepi ut de ea vobiscum fraterne colloquerer, siquidem agitur de re quae ad nos omnes propius pertinet.

I

Dixerim cogitationes ac universorum sensum de hac Congregatione ad quattuor puncta contrahi posse. Haec enim Procuratorum Congregatio fuit in primis:

1) *Novum quoddam experimentum.* Erat enim prima quae locum habebat iuxta novam eam Formulam quae, iuxta Congregationis Generalis XXXI praescripta, redacta fuerat. Erat quoque nova ob finem ei assignatum, qui praeter *votum de cogenda necne Congregatione Generali,* et praeter notitiam quam P. Generali dare debebat de statu Provinciarum (omnia haec in praecedentibus Procuratorum Congregationibus includebantur), vices agebat amplioris alicuius consultationis pro P. Generali circa graviores hodiernas quaestiones in Societate, ut sunt quaestiones de ipsius gubernio, de vita communitaria, de operibus apostolicis, de graduum distinctione, de Fratribus, etc. Erat insuper nova ob modum quem Procuratores in deliberando secuti sunt, per sessiones videlicet pleniores, per coetus iuxta Assistentiarum distributionem, per argumentorum praeparationem et disceptationem, alia huiusmodi. Erat item nova ob adiuncta historica in quibus vivimus; movemur enim hodie inter spem et animi tensionem, inquirentes quid sit melius et perseverantes in reflexione. Nova tandem fuit ipsa sedes Congregationis, Collegium Sancti Roberti Bellarmino, in loco scilicet ubi omnes fere Patres congregati commorari una potuerunt, auctis sic occasionibus conveniendi, etiam extra formam, et usurpandi temporis interstitia ad colloquia quae pleniorem notitiam uniuscuiusque rei vel personae fovebant.

2) Congregatio fuit praeterea *experimentum valde instructivum.* Docuit enim nos, vel saltem notitiam confirmavit, de pluribus aspectibus hodierni rerum status, quos nova luce illustravit. Mihi quidem licuit rursus manibus quasi tangere quam alte fundata

sint problemata quae Societas hodie experitur, siquidem non solum identitas vel vocatio iesuitae qua talis tangitur, sed pertingitur ipsa vita religiosa in genere, et radix ultima detegitur in ratione vivendi fidem nostram. Problemata igitur panduntur in limites valde universales; dantur enim — licet diverso gradu et figura — fere ubique, nulla excepta aetate, licet notae quaedam pro aetatum diversitate varient. Sed simul animadverti problemata huiusmodi esse valde inter se diversa: tangunt enim omnia, instituta et structuras, pastoralem rem et apostolicum zelum, theologicas et spirituales doctrinas, conceptus sociologicos et religiosos, personas tandem et communitates.

Haec vero problemata secum trahunt consectaria practica valde disparia: hinc enim sequuntur sensus quidam insecuritatis: defectus alacritatis vel imminutio impetus creativi, sensus frustrationis qui dicitur, immo otiosa passivitas, abusus, aberrationes quaedam « saecularizantes ». Ex alia vero parte enascitur genuinum desiderium renovationis et adaptationis spiritualis et apostolicae, idque vel tanquam urgens responsum ad mundum hodiernum vel tanquam reactio adversum ipsam problematum congeriem.

3) Tum ipsa Congregatio tum colloquia cum Procuratoribus fuerunt mihi praeterea *experimentum insignis cuiusdam consolationis,* licuit enim videre quam dilexerint Procuratores omnes Societatem et quam sincere ac realistice eius bono consulere properaverint; id maxime patuit in simplicitate et caritate qua hi in colloquiis utebantur: eminebat enim eorum sensus responsabilitatis, nam prae se ferebant *missos se fuisse* a Provinciis et sustinendum sibi esse grave onus votum ferendi de proxima Congregatione Generali. Id eos compulit ad ampliorem informationem circa peculiaria quaedam problemata diutius persequendam.

Ostensa quoque est profundior eorum unio in essentialibus, quae in eadem Societatis dilectione fundabatur, in quadam fundamentali criteriorum unitate, in ipsa conscientia « missionis » vel particularis vocationis Societatis in Ecclesia; denique in intima persuasione, quam omnes experiebantur, eam unionem, Societatis propriam iuxta Sanctum Ignatium, esse essentialem pro vita nostri Ordinis.

4) Tandem Congregatio Procuratorum experimentum fuit quod *omnium animos sublevavit.* Siquidem ostensa plane est in ipsa totalis identificatio cum Congregatione Generali XXXI eiusque spiritus continuatio, cum communi omnium desiderio ut eiusdem Decreta firmiter ac efficaciter applicentur. Et desiderantibus nonnullis ut clarius appareret quo tenderet centrale Societatis gubernium utque praecisae normae a Patre Generali accipiantur, manifesta apparuit

sincera omnium voluntas collaborandi tum cum ipso gubernio centrali tum cum Provinciarum moderatoribus.

Utilitati quoque et animi solatio mihi fuit perceptio tam grandis laboris quem Societas effecit occasione huius Congregationis Procuratorum. Id deprehendi primum in perlegendis Actis Congregationum Provincialium, in quibus dilucide apparet quam serio incubuerint omnes in analysim hodierni rerum status; dein in momento et pondere argumentorum de quibus facta sunt Postulata, in Relationibus quas de sua quisque Provincia Procuratores et Relatores redegerunt, tandem in colloquiis quae cum singulis habui. Quae omnia imaginem mihi exhibuerunt Societatis, tum in singulis eius etiam minutissimis aspectibus, tum in universo hodierno statu, qui uno velut intuitu conspiciendus apparuit. In quo, licet non absint seriae praeoccupationis motiva, quorum et fui et sum bene conscius, non deest alacritas plane evidens, qua nitimur fideles perseverare nostrae missioni in Ecclesia.

Cum, absoluta Congregatione, alterna voce TE DEUM recitavimus, sentiebam illa verba, quae in gratiarum actione proferebamus, minimum esse prae bonorum copia quam nobis Deus elargitus erat.

II

Capitale punctum Congregationis Procuratorum est illud de imponenda Praeposito Generali obligatione cogendae vel secus Congregationis Generalis.

Bene scitis, non obstante extensione, profunditate, varietate, urgentia quoque problematum quibus afficitur hodiernus rerum status suffragia plura data esse pro *non cogenda Congregatione Generali.* Quid autem significat hoc votum in mente Congregationis Procuratorum et in hodiernis concretis adiunctis?

Significat remedium efficacius ad obtinendam nostram *accommodatam renovationem* non esse illam Generalem Congregationem quae, iuxta Formulam, necessario cogenda esset intra decem et octo mensium spatium. Significat e contra verum remedium ponendum esse in universorum perseveranti, sereno ac efficaci conatu, quo scilicet omnes nitamur, sub ordinario regimine Societatis. Supponit tandem hunc eundem conatum, personalem et collectivum, per se ipsum eo perventurum ut nova Generalis Congregatio convocetur, quae tum tantum locum habebit cum eius convocationis opportunitas appareat, seria praehabita et ordinata praeparatione. Est igitur labor hic, personalis et communitarius, prae oculis in primis ponendus, ut in eum totis viribus hic et nunc omnes incumbamus.

Sit autem hic labor vere *universorum*, siquidem omnes eandem responsabilitatem sustinere debemus, sentientes Societatem non esse aliquid extra nos positum, sed per nos ipsos constitui ac efformari.

Sit quoque oportet *quam maxime profundus et extensus*, idque tum in ordine spirituali, per renovationem et interiorem conversionem iuxta Exercitiorum spiritum, tum in ordine apostolico, per fidelitatem in applicandis ignatianis principiis, satagentes invenire qualis nostra via esse hodie oporteat, quales structurae institutionales ad finem intentum magis inserviant, qualia item media removendis obstaculis aptiora demonstrentur, etc.

Ut autem hic labor sit vere efficax, exsequendus erit in unione caritatis, quae imperturbata — etiam in media mentium et situationum diversitate — maneat, et quae certas metas et proposita persequatur, efficaci ratione pertingenda. Sed non propterea in discrimine ponenda erit *animorum serenitas*, nec in strepitum inutilem incidendum neve impatienter vel nervose erit agendum: talis enim esset agendi ratio eorum qui uno temporis puncto vel uno ictu putarent omnes simpliciter difficultates superari posse.

Sic Congregatio Generalis XXXII postremus erit gressus sollertis huius processus praeparationis, fundamento solido insistet, fideli scilicet exsecutione Decretorum Congregationis Generalis XXXI, diiudicabit de experimentis per hos postremos annos peractis vel posthac peragendis, et normas vel agendi rationes indicabit quibus magis in dies determinetur conatus renovationis totius Societatis in hac periodo postconciliari.

III

Habemus igitur prae manibus opportunitatem unicam et providentialem — a Spiritu Sancto sine dubio oblatam — collaborandi ut Societas renovetur et mundo hodierno aptetur: opportunitatem igitur praestandi ex parte nostra optimum quod possumus servitium Ecclesiae et hominibus.

Asserere non dubito desiderium hoc renovationis et adaptationis a Spiritu Sancto in nobis esse inductum. Nonne eius origo in Concilio ipso est reponenda, cuius erat ius renovationem fovere totius Ecclesiae? Profundae autem mutationes, quae hodie in mundo celerius et profundius quam umquam efficiuntur, nonne consilia Dei providentis revelant, sese manifestantis per ea quae *signa temporum* dicuntur? Nonne idem reperiri potest in ipsa Congregatione Generali XXXI, quae in suis Decretis conata est spiritum Concilii interpretari et ad rythmum hodiernae humanitatis Societatem movere?

Desiderium hoc respondet apostolicae Ignatii siti, *magis* usque volentis: nascitur e vera apostolica urgentia salvandi mundum, non illum praeteritum, sed hunc hodiernum. Id vero exigit a nobis mentalitatem novam, Concilii scilicet et Congregationis Generalis XXXI, ut nova media novosque cooperatores quaeramus, laborantes in intima cooperatione, prout circumstantiae patiantur, cum illis omnibus qui — sive intra Ecclesiam sive extra ipsam — eadem ac nos sollicitudine permoventur eosdemque fines persequuntur: et quidem adhibentes quam maxime in subsidium nostrae operositatis illa efficacissima hodierna communicationis media, quibus praedecessores nostri uti non potuerunt. Exigit tandem ut ministeria nostra, si obsoleta appareant, renoventur, utque nova actionis apostolicae genera sectemur, qualia videlicet suggeruntur ampliori et universaliori mensura in Constitutione Pastorali *Gaudium et spes*.

Renovatos nos quidem mundus exspectat, novis procul dubio obnoxius problematibus, sed onustus novis agendi possibilitatibus, novis subsidiis, nova spe. Id impellit nos versus renovationem et adaptationem, quae, licet audax esse debeat, animetur necesse est profunda caritate et vera discretione, ne scilicet in discrimen incidat (non raro iam manifestum) abigendi alios a vera via eosve in errores, in divisiones, in alia deteriora consectaria perducendi.

Qualis ergo consulenda est in hodiernis adiunctis dispositio? Unde primum incipiendum?

Imprimis, per conversionem vel *metánoiam* uniuscuiusque et communitatum singularum, id est, si renovet in se quisque verum Exercitiorum spiritum, studens eum ad propria sui adiuncta applicare, eundemque infundere et vivere una cum reliquis communitatis suae membris.

Haec purificatio spiritualis augebit nostram interiorem libertatem spiritus et nobis praebebit eam apostolicam actuositatem qua indiget renovatio et adaptatio quae a nobis requiritur. Coget nos eligere quae *magis conducunt* in servitium Christi eiusque Ecclesiae, licet id interdum a nobis difficiles mutationes exigat, et individuales et communitarias.

En primam quam expostulo collaborationem: fere dixerim velle me etiam *imperare* — in quantum haec iuberi possunt — ut sinceram *vitae revisionem* faciatis, iuxta illam vitae reformationem quam in Exercitiis didicimus, utque efficaciori modo ac magis ignatiano viam aperiatis Spiritus Dei inspirationibus.

Considerare conamini quid unusquisque vestrum facere possit ut Societas iam nunc in vobis renovata appareat, atque ita vos disponite ut pro bono aliorum sincero corde adlaboretis, opiniones vestras in communem utilitatem proferendo. Haec unusquisque

recogitet: ne vacuis verbis, velleitatibus vel eversivo criticismo contenti maneamus. Satis iam superque dictum est de his quae reliqui facere debent: id incipiat quisque quod sibi faciendum constat: dicat sibi *Nunc coepi.*

Normae undique expetuntur perspicuae et certae: en principaliorem omnium vobis commonstro: unusquisque praefixum sibi habeat debere se esse iesuitam fidelissimum et, in quantum id possibile est, perfectum, qui per suam collaborationem talem Societatem conetur efficere qualem sanctus Ignatius in ea condenda prosequebatur: manipulum videlicet hominum paratorum « soli Domino ac Ecclesiae, Ipsius sponsae, sub Romano Pontifice... servire » [1]. Hoc est quod summopere exopto.

Quod ad proxime venturos annos attinet vos equidem hortarer pleni realismi ac spei in eos prospicere velitis. Prostat procul dubio ingens labor conficiendus, cuius responsabilitatem nemo excutiat oportet; et siquidem in ea omnes comparticipes sumus effecti, omnes pariter eiusdem conscii efficiamur.

Sicut Societas nostra nata est tam grandi cum fructu ex illa *Primorum Patrum Deliberatione*, sic Societas hodierna, post peractam personalem uniuscuiusque conversionem, colligenda est in spiritu orationis et conversionis seu *metánoias* communitariae, spirituali deliberationi vacans.

Haec est unica, optima, autentica ratio vivendi ac in rem perducendi Decreta C. G. XXXI, et sic praeparandi elementa per quae futura Congr. Generalis continuare et consolidare valeat quod in praecedenti obtentum est. Si scilicet omnes, sicut nostri maiores, in spirituali deliberatione perseveremus.

Periculosiores nostrae historicae navigationis scopulos nunc praeternavigamus: vigilemus ergo ne per nos Dei consilia evanescant vel Ecclesiae spes concidat.

Orationibus vestris valde me commendo.

Romae, 25 octobris 1970, in die canonizationis
SS. MM. Angliae et Cambriae

Vestrum omnium in Xto.
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

[1] Formula Iulii III.

41. **10 octobris 1970**

De mox habenda canonizatione 40 Martyrum Angliae et Cambriae.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

Dilecti Patres ac Fratres,

Die 25 huius mensis octobris 1970 Summus Pontifex in sanctorum numerum solemniter referet Quadraginta Martyres Angliae et Cambriae, quorum causa anno 1958 commissa est Postulationi nostrae Societatis.

Ex hoc manipulo decem Societatis nostrae sunt membra: Patres novem et unus Frater Coadiutor:

P. Edmundus Campion	(† 1 decembris 1581)
P. Alexander Briant	(† 1 decembris 1581)
P. Robertus Southwell	(† 21 februarii 1595)
P. Henricus Walpole	(† 7 aprilis 1595)
Fr. Nicolaus Owen	(† 2 martii 1606)
P. Thomas Garnet	(† 23 iunii 1608)
P. Edmundus Arrowsmith	(† 28 augusti 1610)
P. Henricus Morse	(† 1 februarii 1645)
P. Philippus Evans	(† 22 iulii 1679)
P. David Lewis	(† 27 augusti 1679)

Qui omnes, nostri fratres, mortem subierunt per suam firmam fidelitatem erga Christum et eius Evangelium, ut martyres nostrae fidei catholicae et veri martyres libertatis conscientiae. Noluerunt enim cedere pressioni potestatis civilis, quae tenebat Caput Status idem esse etiam Caput Spirituale Ecclesiae Angliae et Cambriae.

Ut claro apparet ex studio Actorum huius Causae et eorum biographiis, vita et martyrium horum nostrorum Fratrum a principiis recta sunt quae circumstantias locorum et temporum transcendunt; qua de causa etiam nunc plenum servant et verum valorem testimonii imitatione digni.

Mors quam hi socii nostrae Societatis sustulerunt ob defensionem doctrinae catholicae de sancto Missae sacrificio et ob fidelitatem sinceram et firmam erga Romanum Pontificem, nobis omnibus occasionem offert intime reflectendi, incitamentum excitandi, proponendi, orandi.

Hi Quadraginta Martyres exemplum esse possunt fortitudinis omnibus qui pro Christo et pro fide in Eo patiuntur; vis possunt

esse excitans omnibus qui animo sincero et bona voluntate operam dant in campo oecumenico ad unitatem inter christianos promovendam.

Velint potissimum nostri decem Martyres, qui cito inter Sanctos adnumerabuntur, nos, sua supplici intercessione, adiuvare, ut Societas nostra, fideliter persequens carisma ignatianum, sit etiam in Ecclesia hodierna verus fons apostolicae sanctitatis.

Commendo me omnium vestrum precibus.

Romae, 10 octobris 1970.

In Christo addictissimus
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

42. **20 octobris 1970**

Prov. Extremi Orientis vocabitur Provincia Sinensis.

Cum Congregatio Provinciae Extremi Orientis, hoc anno habita, postulaverit ut nomen Provinciae in *Sinensem* mutaretur, ex eo quod, nuper erectis Regionibus dependentibus Vietnamensi et Thailandica, nunc melius congruat cum actuali statu Provinciae, auditis Patribus Assistentibus, statuo ut inde a 6 novembris 1970, festo Omnium Sanctorum Societatis, Provincia Extremi Orientis nuncupetur Provincia Sinensis.

Romae, 20 octobris 1970

Addictissimus in Xto.
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

43. 21 octobris 1970

In Provincia Sinensi erigitur Regio Thailandica.

DECRETUM

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

Die 15° Augusti 1966, erecta est Regio Vietnamensis-Thailandica cum suo Superiore Maiore proprio tamquam pars integra Provinciae Extremi Orientis[1]. Post quattuor annos omnibus patet hanc divisionem secum tulisse bonos fructus et facilioris administrationis et unitatis fraternae. Nunc, autem, propter easdem fere rationes, diversitatem nempe et culturarum et linguarum et problematum, atque difficultatem consequentem unionis inter eos qui in dissitis nationibus et in tam diversis adiunctis laborant, fere omnibus sodalibus in istis duabus civitatibus laborantibus alteram mutationem structurae gubernationis instituere visum est. Quod propositum placebat etiam Congregationi Provinciae Extremi Orientis, necnon eiusdem Provinciae Praeposito et Superiori Regionis Vietnamensis-Thailandicae cum eorum consultoribus; qui omnes suadent ut territorium Thailandicum in Regionem magis autonomam a Regione Vietnamensi separatam erigatur, et eius administrationem superiori dependenti cum potestate Superioris Maioris committatur.

Itaque, lumine divino enixe implorato, auditis etiam Assistentibus Generalibus necnon Assistente Regionali Asiae Orientalis, haec quae sequuntur in Domino decerno:

Una atque integra manente Provincia Sinensi, manente etiam Regione Vietnamensi cum suo Superiore Maiore, omnia opera et domus intra territorium Vietnamense amplectente, et firmis pro ea Regione, mutatis mutandis, omnibus quae pro Regione Vietnamensi-Thailandica iam decreta sunt[2], erigitur nova Regio Thailandica a Regione Vietnamensi distincta, quae amplectetur territorium eiusdem nominis atque administrabitur a proprio superiore cum potestate Superioris Maioris, a Praeposito Generali nominando.

Ad novam Regionem pertinebunt omnia opera et domus Societatis intra idem territorium nunc exsistentia vel in posterum ibi erigenda.

Quod ad socios attinet, Superioris Regionis iurisdictioni subsint omnes Nostri civitatem Thailandicam habentes, qui vel hu-

---

[1] Cf. AR XIV pp. 736-738.

[2] AR, loc. cit.

cusque vel in posterum adscripti sunt vel erunt tamquam socii Provinciae, et insuper omnes qui actu sunt vel erunt a Provinciali applicati domibus vel operibus eiusdem territorii. Provincialis autem applicatos ne avocet a territorio Regionis neve ei novos applicet nisi audito Superiore Regionis. Erga hos omnes, sive in Regione degentes sive extra eam, Superior Regionis iurisdictionem habebit tamquam eorum Superior Maior immediatus.

Praepositi Provinciae Sinensis erit singulis annis saltem unum Scholasticum extraneum in novam Regionem regulariter mittere, donec Praepositus Generalis aliter statuerit.

Superior Regionis iis facultatibus iisque officiis gaudebit quae Praepositis Viceprovinciarum dependentium tribui solent, suosque habebit consultores a Praeposito Provinciae Sinensis nominandos.

Intra territorium Regionis igitur, inter alia, suos ab una domo ad aliam libere transferet, visitationes annuas domorum instituet, rationes conscientiae accipiet. Negotia cum Praeposito Generali tractanda fiant iuxta Regulam 4am Praepositi Viceprovinciae dependentis. Convenit autem ut Provincialis Sinensis quandoque visitet Regionem ut personas et res melius cognoscat.

Quoad epistolarum commercium in Regione ex officio cum Praeposito Generali et cum Provinciali, serventur normae quae superioribus et consultoribus Viceprovinciarum dependentium in Instituto praescribuntur.

Impraesentiarum nulla erit communium bonorum divisio inter Provinciam et Regionem; propterea ex Arcis Provinciae solventur sumptus communes Regionis. Ut autem habeatur ordinata et stabilis ratio eiusdem sumptus solvendi, Provincialis cum Superiore Regionis conventum ineat atque Praeposito Generali approbandum proponat.

Si in his normis exsequendis ortum fuerit dubium, id Praeposito Generali proponatur solvendum.

Hae litterae in omnibus domibus Provinciae Sinensis die 6 Novembris 1970 ad mensam legantur, ab illoque die haec nova ratio territorii Regionis gubernandi vigere incipiat.

Dominus Noster, intercedente Beatissima Virgine Maria, faxit ut hac administrationis divisione facta, opera apostolica in Regione, necnon in reliqua tota Provincia Sinensi, magis magisque promoveantur et evolvantur, ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die 21 Octobris 1970.

Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

Aloisius Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

44. **26 octobris 1970**

P. Robertus Tucci Consiliarius nominatur de rebus oecumenicis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Cum P. Ioannes Long (Prov. Neo Ebor.), qui ab anno 1968 munus exercebat Consiliarii Patris Generalis pro apostolatu oecumenico, nominatus sit *Capo Ufficio della Sezione Affari Orientali* in Secretariatu pro Unione Christianorum, P. Generalis ad munus Consiliarii de re oecumenica advocavit P. Robertum Tucci (Prov. Neap.), Directorem periodici « La Civiltà Cattolica », qui partes iam habebat in nostra Commissione Centrali de Oecumenismo.

Hac utens occasione, rogo Superiores Maiores itemque omnes Nostros qui huic apostolatui vires impendunt ut contactus vel renovare vel statuere velint cum Consiliario Commissionis de re oecumenica.

Romae, 26 octobris 1970.

In Xto addictissimus
ALOISIUS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

45. **6 novembris 1970**

Suffragia pro defuncto Card. Richardo Cushing commendantur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Nuntius forsitan tibi pervenit de obitu Card. Richardi Cushing, (2 nov. 1970), Archiepiscopi Bostoniensis.

Ob eius generosum animum sacerdotalem eiusque insignes eleemosynas erga opera et domus nostrae Provinciae Novae Angliae, R. P. Janssens die 3 iunii 1958[1] titulum Fundatoris pro eadem Provincia illi tribuerat.

---

[1] Cfr. AR XIII 554.

Nunc vero praeter suffragia peculiaria in illa Provincia offerenda, meum esse duco animam Cardinalis Cushing omnium Nostrorum precibus commendare, mentem et morem secutus Sancti Ignatii, qui eximius omnino fuit in devotione et grato animo proferendo erga benefactores vivos atque defunctos.

Salutem in Domino Tibi dico et rogo ut haec cum tuis velis communicare.

Romae, 6 novembris 1970.

Addictissimus in Christo
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

46. **8 novembris 1970**

De quadam facultate religiosis non-sacerdotibus concessa.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

In litteris ad Superiores Generales die 8 octobris 1970 datis, Sacra Congregatio de Religiosis certiores faciebat Superiores de facultate in administratione Baptismi a Summo Pontifice concessa religiosis non-sacerdotibus etiam extra territoria missionis, ita scilicet ut:

1) *Quoties habitualiter absit ordinarius Baptismi minister, religiosi laici et religiosae possint administrare dictum sacramentum, sequentes ritum a catechistis adhibendum prout describitur in Ordine Baptismi Parvulorum, a S. C. de Cultu Divino die 15 maii 1969 promulgato.*

2) *Haec vero facultas subest sequentibus condicionibus:*
  a) *ut a loco absit ordinarius Baptismi minister (sacerdos vel diaconus): iudicium autem num haec absentia — physica vel moralis — habitualis sit censenda pro toto nationis territorio vel pro eius parte, reservatur Conferentiae Episcoporum.*
  b) *ut religiosi laici et religiosae attigerint aetatis annum decimum octavum et vel primam religiosam professionem emiserint vel aequivalens onus susceperint et congrua insuper instructione catechetica parati sint.*

c) *in concessione huius indulti meminerint omnes debere Conferentias Nationales Episcoporum vel singulos Episcopos postulare observantiam vigentium Iuris Canonici normarum circa patrinos, locum, tempus et inscriptionem Baptismi, nisi quae abrogatae sint in Ordine Baptismi Parvulorum.*

Hac igitur nova facultate extendit Summus Pontifex ad religiosos non-sacerdotes potestatem catechistis in territoriis missionis olim concessam. Nihilominus animadvertendum est eam facultatem non Superioribus religiosis directe concedi sed locorum Ordinariis, quorum erit deinceps determinare concretas condiciones quibus liceat hanc potestatem exercere.

Patris Generalis nomine Te rogo ut hanc concessionem eiusque extensionem ad tuorum Sociorum notitiam afferas.

Romae, 8 novembris 1970.

ALOISIUS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

47. **13 novembris 1970**

Quaedam mutationes in paradigmatibus annuis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES EORUMQUE SOCIOS

REVERENDE IN CHRISTO PATER:

Patre Generali probante, postquam Assistentes auditi sunt, visum est ulterius procedere in revisendis paradigmatibus Societatis, nonnulla supprimendo, aliaque ad simpliciorem formam reddendo.

Suppressa sunt:

a) Elenchus Nostrorum qui promoti sunt ad gradus academicos (hoc enim iam habebitur per Schedas personales triennales).
b) Elenchus philosophorum qui dispensati sunt a gradibus academicis.
c) Elenchus nostrorum Neosacerdotum qui dispensati sunt ab examine quiquennali.
d) Statisticae de Collegiis, quae inscribendae sunt in Catalogo Provinciae pro singulis collegiis vel scholis.

Renovatum est paradigma cui titulus « Tabulae Statisticae ». Vocabitur « Statisticae Personarum », in eoque referendi sunt solummodo numeri de Sociis relate ad tria capita, scilicet quinam fuerit:

— Motus personarum perdurante anno civili ...
— Status personarum ineunte anno civili ...
— Status personarum sed considerata natione in qua ineunte ianuario Nostri inveniuntur.

Huic epistolae annectuntur quaedam exemplaria novi paradigmatis, in quo paucae normae traduntur (etiam lingua anglica, hispanica et gallica) de ratione procedendi. Hoc unum animadvertendum habeo: haec folia ad statisticas colligendas nos quotannis ineunte mense novembri mittemus non solum ad Socios Provinciarum et Viceprovinciarum independentium, sed etiam ad Praepositos Viceprovinciarum dependentium et ad Superiorem missionum, qui ineunte ianuario unum exemplar remittent debite confectum ad Secretarium Societatis, alterum exemplar ad Socium Provinciae a qua dependent.

Romae, 13 novembris 1970.

Aloisius Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

48. **16 novembris 1970**

De Commissione pro remota praeparatione C. G. XXXII.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Carissimi in Xto. Patres,
P. Xti.

Litterae quas recenter ad universam Societatem misi ostenderunt vobis quid ego, post absolutam LXV Procuratorum Congregationem, sentirem.

Etsi Congregationis suffragium de non cogenda Congregatione Generali ab omni aequivocatione liberum evasit, disceptationes tamen quae id suffragium praecesserant satis clare ostenderunt parandam esse, diuturniore quodam temporis spatio, novam Congregationem Generalem, quae tum tandem erit habenda cum pe-

culiaris illa praecesserit praeparatio in qua — quantum id fieri potest — omnia Societatis membra partem habuerint.

Iam vero, si ex altera parte responsabilitatem meam plena perspicio non differendi huius praeparationis processum, ex altera parte repetere non desinam nullam fore meliorem praeparationem C. G. XXXII quam efficacem exsecutionem Decretorum C. G. XXXI; immo, crediderim summopere fore damnosum Societati processum qui eius vitam normalem et ordinariae gubernationis exercitium intermitteret.

Decretum 38 superioris C. G. dilucide, in paragrapho 1ª, decrevit pertinere ad P. Generalem cum Assistentibus Generalibus « curam habere de omnibus quaestionibus et problematibus quae remote exspectant ad futuram C. G. » Sed clare apparet ad tam arduum laborem tuto exsequendum, quin inde ordinarium Societatis regimem detrimentum patiatur, necessarium esse ut P. Generalis collaborationem expostulet manipuli cuiusdam hominum competentium et ab omni alio munere vel occupatione expeditorum; idque ibidem C. G., in paragrapho 3ª, praeviderat, clare indicans Patrem Generalem posse ope peritorum iuvari.

Velim ergo constituere peritorum coetum qui, sub nostro ductu ac responsabilitate, Congregationis Generalis XXXII praeparationem technicam, sane remotam, incipiat.

Potestne iamnunc dilucide describi labor qui tali coetui erit concredendus? indicari quot et quales periti seligendi? statui quot eorum in Urbe commorari de more debeant? Immaturum equidem censeo temptare his quaestionibus responsum offerre, quae nihilominus proponuntur; et arbitror per gressus esse procedendum in constitutione talis organi centralis. Praevideri vero certo potest debere ipsum sequentia munia suscipere:

— Perficere examen *quaestionum et problematum* quae Congregationes Provinciales Romam miserunt in ordine ad futuram C. G.

— Aestimationem efficere complurium documentorum in quibus agitantur problemata varii generis, Societati obversantia, quorum absolutissimum studium posset ad C. G. deferri. Talia sunt: conclusiones, singulares vel universales, inquisitionis sociologicae (*SURVEY*), placita diversarum Commissionum de Ministeriis (quae C. G. XXXI voluit ut in Provinciis crearentur), Acta Provincialium vel Regionalium Conventuum, Acta recentium Congregationum Provincialium, alia huiusmodi.

— Postulare complementarias quasdam notitias quas de magis peculiaribus punctis Provinciales vel studiorum coetus suppeditare poterunt: de novis scilicet apostolatus formis, de stilo vitae

religiosae, de nova regiminis structura tum centrali tum Provinciarum, etc.

— Synthesim conficere laborum quos perfecerunt variae illae Commissiones post C. G. XXXI creatae; v. g. de Gradibus, de Fratribus, de Paupertate, etc.

— Parare studium magis technicum de problematibus quae Formulam Congregationum — Provincialium et Generalis — proxime tangunt (praesertim quod ad ipsarum compositionem et procedendi modum pertinet).

— Examinare quaenam optima ratio reperiatur qua fructus huiusce laboris praevii, aestimationis et synthesis, cum Provinciis ita communicetur ut vicissim possint ipsae in re tota agere et cominus intervenire in argumentis quae posthac Congregationi Generali proponantur.

Res non sane facilis erit determinare qua potissimum ratione omnes nostri sacerdotes, fratres et scholastici partem habere possint in eo labore, ita ut responsabilis detur omnium collaboratio in vita Societatis et in eius agendi ratione. Hoc enim modo servabitur tum libera initiativa inquirendi et sese exprimendi, tum normalis actio omnium organorum regiminis. In quo puncto peculiare habebit momentum, actione sua, coetus iste constituendus, quippe qui arcte mecum et cum Assistentibus in laborem suum incumbet et cum Provincialibus collaborabit, communicationem et sententiarum commercium perpetuo sectando.

Exsurgent procul dubio problemata in hac via, quorum iam nunc possem plura innuere vel enunciare, sed non inde licet initium rei differre donec omnia resoluta appareant! Pauca quae innui mihi videntur satis expeditam viam ostendere qua primos gressus iam nunc facere incipiamus.

Modus autem concretus et rythmus praeparationis futurae Congregationis Generalis deinceps debito modo vobiscum communicabitur.

Nunc autem, ut prima Commissio laboris constituatur, Provinciales singulos rogo suppeditare mihi velint *tria nomina,* quorum duo eligant ex Assistentia ad quam ipsorum Provinciae pertinent: tertium vero extra propriam Assistentiam quaeritent. Quae selectio, ut patet, fieri debet ope non tantum Consultorum Provinciae, sed eorum omnium quos Provinciales crediderint capaces suggerendi res utiles.

Viri autem qui a me, post huiusmodi indicia, eligantur, ut superius dixi, a quavis alia occupatione liberabuntur. Fiduciam igitur alo fore ut momentum ac pondus ipsum laboris, quem pro bono universae Societatis aggredientur, iustum criterium constituat pro eorum designatione et abstrahere suadeat a quavis alia considera-

tione quae, utut legitima, discrimen induceret praeferendi individuale bonum — Provinciae vel nationis — bono universali Societatis.

Ut autem in tuto ponatur bonum initium huius laboris, et quidem sine gravi mora, velim propositiones vestras quam primum accipere, saltem non ultra diem 31 ianuarii 1971.

Magnopere vestrae cooperationi confisus, primum hunc gressum facio pro paranda Congregatione, cuius momentum nemo est qui non videat fore maximum. Alia deinceps erunt in prosequendo hoc labore constituenda, quae velim — in quantum fieri poterit — una vobiscum constituere. Deliberatum ergo habeo personaliter vobiscum saepius convenire, aut cum singulis aut per coetus, idque tum in Urbe tam aliis in locis, prout dabit opportunitas.

Visum est enim mihi confirmandum nunc magis quam unquam esse, praesertim cum tanta laboris moles est suscipienda, vitale vinculum quod inter Provinciales et Generalem intercedit, siquidem agitur de praeparandis iis mutationibus quae, ut ostendebam Patribus Procuratoribus sub finem ipsorum Congregationis, inducendae necessario sunt in nostrum apostolatum, in nostram vitam et spiritualem et communitariam, in ipsam Instituti nostri structuram.

Per se patet quodcumque mihi suggerere, exponere, consulere velitis, id benignissime iri acceptum.

Et dum responsa vestra exspecto laetusque prospicio nostros futuros, forte proximos, conventus, sinceram animi mei affectionem vobis iterum, cari Provinciales, aperio, unitumque me vobiscum in communi ad Deum precatione profiteor.

Romae, 16 novembris 1970.

Vestrum omnium in Domino
PETRUS ARRUPE
Praep.Gen. Soc. Iesu

49. 17 novembris 1970

Ratio statuitur informationes colligendi de promovendis ad Ordines sacros.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Peracta iam revisione *informationum ad gradum, ad gubernandum* et *de mittendis ad exteras partes,* opus manebat recognoscendi etiam informationes *de promovendis ad ordines ecclesiasticos.*

Hodie, magis quam unquam alias in historia Societatis, praeparatio apta, probatio seria, aestimatio serena et scrutinium ante promotionem ad ordines, momentum habent quam maximum. In conventu autem hoc anno habito Patrum Instructorum tertiae probationis, visum est practicum iudicium de incorporatione in Societatem iam fieri quando Nostri ad ordines promoventur.

Maxime ergo commendandum est ut Provinciales, qui ut ordinarii, responsabilitatem ultimam habent admittendi ad ordines, modum quam aptissimum quaerant praeparandi illud scrutinium.

Formulae informationum quas hic proponimus vere et proprie ad Provinciales pertinent. Officii Patris Generalis est providere ut eae formulae scite conficiantur, meditate repleantur, serio denique examinentur.

Accommodari autem poterunt ad peculiares Provinciarum condiciones; sed tales accommodationes mecum communicentur oportet, cum agatur de re tanti momenti in qua uniformitas quaedam pro tota Societate requiratur.

Parva commissio attente consideravit totum modum procedendi in hac re et recognovit formulas adhibendas ad petendas illas informationes. Annuentibus autem Assistentibus Generalibus, infra propositas ad experimentum approbavi.

Mens auctorum erat fovere collaborationem et corresponsabilitatem multorum in acceptandis candidatis ad ordinationem. Quod videre est perlegendo proceduram propositam.

Relate ad formulas adhibitas commissio intendebat ut inquireretur pleniore quodam modo in candidati personalitatem potius quam ut minutum de qualitatibus interrogatorium conficeretur. Proposuit ergo aliquod speculum simplex, licet particularibus interrogationibus inter uncinos positis sufficienter adumbratum.. In genere valores quidam humani essentiales, valores fidei persona-

lis, valores sacerdotales et valores vitae apostolicae in nostra Societate, modo quodam positivo attenduntur.

Vitata omni speculativa controversia circa hodiernum sacerdotium visum est informatores sufficienter iuvari ut plena corresponsabilitate iudicium suum exprimant de promovendo candidato in corpus nostrum sacerdotale.

Modus typis componendi formulas vult suggerere amplam libertatem qua informator uti poterit in exprimendo suum responsum; tamen hinc inde ponuntur certae interrogationes, ne properanter faciliori modo globali per '*ita*' vel '*non*' respondeatur.

Ut videre est, quaeritur id maxime ut prudentia et discretione procedamus in admittendo ad sacerdotium in Societate. Ita speramus fore ut gaudium augeamus multorum in Ecclesia et in Societate, non admittendo in coetum nostrum apostolicum nisi quos vere aptos noverimus ad praedicandum Dei Populo salutiferum Verbum Dei.

Tuis ss. SS. et OO. me commendo.

Addictissimus in Xto
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

I. DE PROMOVENDIS AD ORDINES SACROS

I - *Quomodo procedendum antequam quis in Societate ad ordinationem sacram proponatur.*

1. Initio anni quo scholasticus normaliter ordinationem possit recipere (licet iam non omnes simul et eodem tempore ordinari debeant), P. Provincialis, si commode fieri potest, rationem conscientiae candidati recipiat. Secus illi scribat epistolam personalem. In colloquio autem vel in epistola commendet ut candidatus sese per aliquod tempus recolligat et sibi ipsi aliquas quaestiones ponat, antequam Provinciali formalem petitionem faciat ordinationis recipiendae: v. g.

a) an adsit aliquis in Societate qui bene me cognoscat?
b) an unquam potuerim dare fiduciosam et apertam rationem conscientiae?
c) an contentus vivam in Societate « sub vexillo Crucis Christi militans »?
d) an paratus sim, Christo penitus devotus, « servire Deo et Ecclesiae sub Romano Pontifice », in Societate qualis hodie realiter vivit?

e) an, non obstante crisi quae undequaque de momento, forma et perpetuitate sacerdotii ministerialis viget, sufficientem notitiam habere me credam de charactere sacerdotali vocationis nostrae in Societate, in qua sacerdotium petiturus sum?
f) an habeam inclinationem ad exercitium sacerdotii ministerialis?
g) an nunc, mea sponte ac liber ab omni pressione sociologica, psychologica aut morali procedam?
h) an sint quaedam obviae indicationes contra sacerdotium in mea vita?

2. Candidatus, sumpto sibi aliquo tempore intensioris reflexionis et orationis, (quod tamen non excedat aliquod tempus praefixum), scripto et formaliter vel dilationem sacerdotii petat vel ordinationem postulet, explicando motivationem suam et declarando suam libertatem.

3. In casu quo ordinari postulet, proponat, si velit, aliquot nomina eorum qui ipsum melius noverint, ut Superiores possint, ab illis informationes de candidato petere. Formula autem informationum, eadem quae informatoribus, a Patre Provinciali selectis, mittatur quoque ad ipsum candidatum. Ita omni specie secretu vitata, ipse bene perspiciet quae de se inquirantur. Immo valde oporteret vellet ipse informationes de seipso dare, quae opportune conferri deinceps possent cum illis quae ab aliis recipientur.

4. A quattuor vel pluribus selectis informatoribus, candidato bene notis, informationes petantur, secundum formulam annexam vel aliam. Formulam vero epistola, plus minusve qualis annexo proponitur, comitabitur.

5. Insuper, pro illis candidatis qui in Institutis nostris vel domibus formationis vivunt, Consultores tum Facultatis tum domus ipsius, in consultatione de hac re habenda iudicium de ordinandis exprimant.

6. Omnes tandem informationes et iudicia a consultoribus Provinciae examinentur, qui, tum privatim, tum coniunctim, iudicium suum ferant et cum Patre Provinciali communicent.

7. Tempore utili communicentur toti Provinciae nomina eorum qui a Provinciali, auditis consultoribus, in hoc primo scrutinio approbati sunt.

8. Tum vero ut plane vera fiat illa responsabilitas totius communitatis de qua Episcopus in ritu ordinationis aget, petatur a Pa-

tribus et Scholasticis qui in eadem communitate cum candidato vivunt, utrum ordinationi consentiant. Responsa autem privatim et, si volunt, sub secreto commisso, ad Provincialem mittantur.

9. Denique P. Provincialis decisionem finalem sumat eamque, simul cum relatione de ordinandis, cum Patre Generali communicet ad notitiam.

II - *Exemplar epistolae Patris Provincialis ad informatores.*

... Uti iam noveris, NN. libere — quod hodie maxime importat — petivit ut ad sacerdotium in Societate Iesu promoveretur. Immo motivationem suam mecum scripto communicavit.

Ad bonum Ecclesiae et Societatis necessarium est ut Superiores, quando aliquem ad ordines suscipiendos Episcopo commendant, de eius aptitudine positivum iudicium ferre possint.

Nostris hodiernis adiunctis arduum est, obiective simul ac cum omni reverentia pro personis, tum informationes recipere tum eas recte interpretari.

Itaque novam viam ad difficultates in hac re superandas suggerimus, qua scilicet auxilium et consilium multorum petatur.

Praeter ea quae generaliori quodam modo a multis petuntur de aptitudine candidati ad sacerdotium, petimus a te, cui, ut supponimus, bene cognitus est candidatus, sententiam paulo magis elaboratam, si modo nos et ipsum candidatum adiuvare velis. Patet has tuas informationes, utpote confidentiales, tantum sub secreto commisso tractatum iri a solis consultoribus meis et a meipso.

Potiusquam minutis quibuscumque quaestionibus respondeas, consideres velim proposita in annexo folio, quod ceteroquin etiam candidato fuit missum. Ea sunt quae, seiuncta omni controversia speculativa, pro hodierno sacerdotio in Societate Iesu necessario deliberanda videntur et aliquando indicant qualis esse debeat candidatus de quo respondet Societas cum ordinandus ad Episcopum accedet.

His itaque adiumentis speramus fore ut sententiam tuam nobis modo tibi magis convenienti de candidato communices, certa pro certis, dubia pro dubiis referendo.

De tuo auxilio gratias plurimas in antecessum referimus.

(*P. Provincialis*)

III - Informationes de candidatis ad ordines ecclesiasticos

— Candidatum bene novisti?
— Videtur tibi personalitas aperta, facile cognoscibilis?

1. *Quoad qualitates humanas candidati*

Vir maturus, psychologice sanus, aequilibratus in affectibus et in iudiciis de personis, de situationibus, immo de seipso, capax suscitandi constructivas amicitias, apertus etiam valoribus culturalibus atque quaestionibus nostri temporis.

Vir proinde authenticus et sincerus, capax liberae decisionis personalis, fortis etiam in responsabilitatibus assumendis, iisque constanter perferendis.

Vir expeditus a complexibus, qui non praebet indicia turbatae emotionalitatis neque vitae psychice vel moraliter disordinatae).

1. In quibus praesertim laudandus?
2. In quibus praesertim deficit?
3. Quid in genere censes?

2. *Quoad dedicationem christianam, in quantum ex modo se gerendi candidati iudicari possit*

Fide vivit forti, quae naturalismum transcendit, immunis saltem a diuturnis fidei crisibus aut a negativismo sceptico.

Fiducia in Deo strenuus, spe gaudens atque caritate permotus, ducitur lege evangelicae libertatis ac fortitudinis.

Christo personaliter deditus, in Ecclesia per Verbum Dei ac per sacramenta crescit.

Experientiam habet orationis personalis, in qua, sicut in proximo ac in suo labore, cum fidelitate et gustu Deum constanter invenit.

1. In quibus maxime laudandus?
2. In quibus deficit?
3. Quid in genere censes?

3. *Quoad sacerdotium*

Satis profunde intelligit sensum sui sacerdotii eiusque missionis in Ecclesia hodierna, sine dubiis paralizantibus quoad naturam et formas sacerdotii.

Scit se vocari ad sequelam Christi apostolicam, missum ad praedicandum Evangelium Dei.

Huic vocationi ac missioni libera decisione respondet, radicali disponibilitate, fiducia totali in Deo, quin securitatem potius in munere professionali vel in statu quodam sociali quaeritet.

Recte sentit et agit circa magisterium et Hierarchiam. Momentum vitae liturgicae percipit, utpote qui sensum Eucharistiae et reliquorum Sacramentorum, populum Dei congregans, est communicaturus.

Sui oblitus et ad inserviendum populo Dei paratus, personam quoque aliorum et adiuncta intuens, hominum communitati facile se inserit, pacem et unionem inspirans.

In sana ac evoluta theologia versatus, capax fidem in proximo aedificandi et confirmandi.

1. Rationes quae multum ordinationi favent.
2. Rationes contra, si sunt.
3. Quid censes?

4. - *Quoad insertionem in coetu apostolico Societatis*

Ad ministeria Societatis idoneus, contentus in ipsa vivit.

Sincera et cordiali communione sollicitus est ut bene se habeant qui simul in communitate apostolica nostra vivunt et laborant, active cum fratribus collaborat eosque in difficultatibus adiuvat.

Viam nostram evangelicam ad Deum sequi volens, testimonium dat paupertatis nostrae, exigentiis vitae ac laboris moderate satisfaciendo, dum fraternam bonorum communitatem atque communicationem fovet.

Libenti firmaque decisione ac sine nimia difficultate, ut ex conversatione et modo se gerendi apparet, per castitatem propter Regnum se Deo perpetuo consecrat, quin de suo sacro coelibatu dubiis inhaereat.

Denique persuasum habens per oboedientiam inveniri voluntatem Dei, apertus et notus suis superioribus vivit, liberam eis sui dispositionem relinquens, initiativam et responsabilitatem cum dependentia componens.

1. In quibus praevidetur maximum successum habiturus?
2. In quibus praevidetur minus bonum successum habiturus?
3. Qualem in genere eum praevideas?

Nunc facilius quaestionibus generalioribus respondebis:

5. Quid in gradu notabili laudandum vel reprehendendum?

6. Ad quos labores in Societate magis vel minus est aptus?

7. Videturne vir inclinatus ad exercitium sacerdotii ministerialis?

8. Habeturne aliquid quod possit causare problemata in futura vita sacerdotali in S.I. ?

9. Data occasione, velles habere candidatum ut cooperatorem tuum? ut membrum tuae communitatis?

Denique iudicium tuum proponas secundum quod:

— BENE APTIUS EST AD SACERDOTIUM IN SOCIETATE IESU
— DUBIUM HABETUR DE APTITUDINE AD VITAM NOSTRAM
— VIDETUR EXPEDIRE AMPLIOREM INFORMATIONEM PETI
— MONENDUS VIDETUR
— ULTERIUS PROBANDUS ANTE SACERDOTIUM IN SOCIETATE
— APTUS EST AD SACERDOTIUM SED NON IN SOCIETATE
— AD SACERDOTIUM INEPTUS

50. **30 novembris 1970**

Documenta Triennalia expetuntur et Instructio traditur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Elapso triennio ab ultimis Documentis Triennalibus confectis, tempus advenit ad iterum Documenta Triennalia conficienda.

His meis litteris sequentia annexa mittuntur[1]:

a) Instructio de Documentis Triennalibus

b) Folium a te adhibendum ad petenda exemplaria diversorum paradigmatum de Documentis Triennalibus (N° 45). Hunc Indicem rite conscriptum *ante 31 decembris 1970* ad me remittere velis.

c) Quattuor exemplaria folii quod inscribitur *Index Documentorum Triennalium* (N° 44). Quod folium rite conscriptum et subsignatum Romam mittendum est simul cum ipsis Documentis Triennalibus *ante finem septembris proximi anni 1971.*

---

[1] Haec documenta mittuntur *ad notitiam* etiam ad Praepositos Viceprovinciarum dependentium et ad Superiores Missionum.

Ut labor in Curia Provinciali aliquomodo sublevetur, incepimus distribuere per diversorum annorum spatium petitionem documentorum quae a Provinciis ad Patrem Generalem sunt mittenda. Unde pro anno 1971 ex documentis triennalibus, quae olim omnia simul exquirebantur, petimus tantum:

1) Elenchos Triennales Personarum,

2) Documenta historica de Provinciis et Domibus,

3) Documenta administrativa, de quibus annectitur instructio quaedam.

Anno praeterito 1969 quaesivimus ex Provinciis Informationes ad Gubernandum, et hoc anno 1970 Schedas Personales, nn. 27, 28, 29 (quae intra decurrentem annum 1970 conficiendae sunt). Si ob quamcumque rationem documenta annorum 1969 et 1970 nondum parata et missa sunt, confidimus ut auxilium nobis praebeatis omnia rite et tempestive complendo.

Iam ex nunc gratias ago ob vestram collaborationem et ominor ut, pro tua diligentia, documenta de quibus agitur in annexa Instructione, ad nos perveniant ante finem mensis septembris 1971.

Appropinquante iam festo Nativitatis Domini, faustissima quaeque tibi ominor.

Romae, 30 novembris 1970.

Addictissimus in Xto
ALOISIUS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

INSTRUCTIO DE DOCUMENTIS TRIENNALIBUS

Ex omnibus Provinciis et Viceprovinciis independentibus anno 1971 Romam mittendis

I - ELENCHI TRIENNALES PERSONARUM

Elenchus I: Admissorum in Noviciatum: Scholastici (N° 30).
Elenchus II: Admissorum in Noviciatum: Coadiutores (N° 31).
Elenchus III: Admissorum ad prima vota: Scholastici (N° 32).
Elenchus IV: Admissorum ad prima vota: Coadiutores (N° 33).
Elenchus V: Promotorum ad ultima vota: Professi votorum sollemnium (N° 34).
Elenchus VI: Promotorum ad ultima vota: Coadiutores spirituales (N° 35).
Elenchus VII: Promotorum ad ultima vota: Coadiutores temporales (N° 36).

Elenchus VIII: Transcriptorum definitive ex hac in aliam Provinciam (N° 37).
Elenchus IX: Transcriptorum definitive ex alia in hanc Provinciam (N° 38).

Notanda:

a) In hos elenchos referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui a die 1 ianuarii 1968 ad diem 31 decembris 1970 in eam admissi vel transcripti sunt.

Verbis *socii Provinciae adscripti* intelleguntur omnes qui aut pro hac Provincia admissi neque a Praeposito Generali in aliam Provinciam definitive transcripti sunt, aut in hanc Provinciam a Praeposito Generali definitive transcripti sunt, ubicumque degunt, etiamsi alienae Provinciae sunt applicati.

Inter Socios Provinciae adscriptos, illi etiam habendi sunt omnes qui erga hanc Provinciam *destinationis* quadam *adscriptione inchoata* gaudent, iuxta quam, etsi in praesens applicati, impletis quibusdam condicionibus in hanc Provinciam ipso facto et definitive transcribentur [1].

Curare debent Provinciales ut de iis, qui suae Provinciae sint *applicati* (sed *adscriptione inchoata* non gaudeant), debita mittatur informatio ad Praepositum alienae Provinciae, cui singuli sint adscripti, nec exspectandum est donec Praepositus alienae Provinciae hanc informationem petat.

b) Ad conficiendos hos elenchos adhibenda sunt paradigmata Romae impressa et a singulis Provinciis petenda. Qui pertinent ad dependentem Viceprovinciam vel Missionem *extra* territorium Provinciae aut ad Regiones intra Provinciam erectas, in separato *paradigmate* inscribendi sunt.

II - Documenta historica

1. Litterae Annuae

(quae constant ex historia *singularum domorum* atque narratione earum rerum generaliorum *quae ad totam Provinciam, Viceprovinciam, Missionem attinent*).

a) Mittantur « Litterae Annuae » postremi triennii, computatis annis aut scholasticis (1967-68, 1968-69, 1969-70) aut civilibus (1968, 1969, 1970), pro modo computandi singulis Provinciis proprio.

---

[1] Cfr. AR XIII 590-592.

b) Modus conscribendi « Litteras Annuas » explicatur in libello « Practica quaedam ad Formulam scribendi » nn. 40-43. Historia domus *ne instar ephemeridis* conscribatur, sed scriptor semper prae oculis habeat ordinem qui in praedicto libello (n. 41) aperte indicatur. Permittitur autem ut lingua vernacula conscribatur.

c) Historiae a *singulis domibus* mittantur *non directe Romam sed ad Provincialem* (*Vicepr., Super. Miss.*). Antequam deinde Romam omnes simul transmittantur, Provincialis curabit ut sedulo recognoscantur, examinando praesertim num historia omnium et singularum domorum adsit et num praescripta (Pract. Quaed. n. 41) fideliter servata sint, atque ut iis praemittantur ea quae ad generalem Provinciae statum significandum pertinent [2].

d) Ad conscribendas « Litteras Annuas », adhibeatur charta circiter 28 cm. longa et 22 cm. lata (mensuris anglicis: 11 unc. et 8½ unc.); scribatur in una tantum folii facie; ad sinistram scribentis *relinquatur* margo 3 cm. (1¼ unc.). Historia singularum domorum in *separato* folio (vel foliis) conscribatur.

2. Summarium vitae defunctorum

a) Hoc Summarium *lingua vernacula* confici potest, atque in foliis separatis a « Litteris Annuis », secundum ordinem chronologicum obitus, de omnibus sociis Provinciae (eodem modo intellectis ac supra, de Elenchis personarum, I a), qui annis civilibus 1968, 1969, 1970 defuncti sunt. De sociis ergo, qui extra Provinciam sunt defuncti, necessaria informatio ex Provincia obitus petenda est.

b) De singulis defunctis referenda sunt: Nomina baptismi et familiae; nomina parentum; locus et tempus nativitatis; dies ingressus; gradus (Prof. 4 vot., Prof. 3 vot., Coad. spir., Schol., Coad. temp. form., Coad. temp. approb., Nov. Coad.), et si res fert, dies ordinationis sacerdotalis necnon dies promotionis ad ultima vota; officia gesta in Societate: locus et dies obitus. Nomen loci nativitatis et obitus scribatur lingua vernacula et, nisi sit notissimum, addatur nomen provinciae civilis in qua situs est, immo regionis, si situs sit extra Provinciam Societatis ad quam quis pertinet. Addantur virtutes memoria vere dignae, singulorum etiam factorum narratione confirmatae, nisi hoc eodem modo ac pro « Litteris Annuis » ad normam *Pract. Quaed.* n. 42 § 2 suppleri potest.

c) Ad conscribendum hoc Summarium adhibeantur paradigmata Romae impressa et a singulis Provinciis petenda (N° 39).

---

[2] Pract. Quaed. n. 42.

Praeponatur inscriptio: « Summarium vitae defunctorum Provinciae N. a die 1 ianuarii 1968 ad diem 31 decembris 1970 », et *index nominum* defunctorum.

d) Si summarium vitae alicuius defuncti unicum folium superat, *nomen et Provincia* defuncti scribantur in summa pagina adiuncta.

3. Catalogus Ephemeridum et Libellorum Periodicorum

a) In hunc Catalogum recenseantur omnes ephemerides, libelli, folioli, schedulae, quidquid quadam periodicitate gaudet, licet sit tantum manu impressum (v. g. annuarium Collegii, non autem elenchus praemiorum qui ad finem anni scholaris edi solet), quod a NN. hoc anno 1970 editur vel dirigitur.

Adiungatur in folio separato: elenchus ephemeridum et libellorum periodicorum, quae etsi nunc iam non eduntur, post diem tamen 1 ianuarii 1968, per aliquid temporis, in lucem prodierunt.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et a singulis Provinciis petenda, et quidem singula pro singulis ephemeridibus et libellis periodicis (N° 41).

III - Documenta administrativa

N. B. Ad referendum Statum Temporalem Triennalem Arcarum Provinciae necnon Domorum, adhibenda sunt eadem paradigmata ac hucusque adhibita sunt, nisi pro omnibus Provinciis alicuius Assistentiae vel etiam Regionis — consentiente Economatu Generali — aliud paradigma magis adaptatum introductum fuerit.

Omnia haec documenta de statu temporalis administrationis mittenda sunt ad *Secretarium* Societatis cum reliquis documentis. *Iudicium vero Revisoris Arcarum* (Epit. Inst. n. 580 et Instr. de doc. triennal. n. III 1, b.) semper mittendum est, et quidem tempestive et in separatis litteris ad *Patrem Generalem.*

1. Status Temporalis Triennalis Arcarum Provinciae vel Missionis (1968-1970)

a) Adhibeantur paradigmata Romae impressa et a singulis Provinciis petenda (N° 42). De Arcis Viceprovinciae vel Missionis a Provincia dependentis separatum folium usurpetur.

b) Iudicium Revisoris Arcarum, de quo in Epitome Instituti n. 580, 3°, non in ipso folio « Status temporalis triennalis » scribendum est, sed *litteris separatis* Romam mittendum [3].

[3] Cfr. Instr. de adm. temp. n. 217.

2. Status Temporalis Triennalis Domorum

a) Ratio reddenda est de statu temporali omnium domorum quae Societatis propriae sunt, ac praeterea omnium earum domorum, quarum administratio Societati plene commissa est, ut sunt pleraque Instituta et Collegia Pontificia, aliqua Seminaria dioecesana, etc. Quod si in his domibus, et in aliis, quarum administratio Societati plene commissa non est, Societas aliqua bona propria habeat, de iis separatim referatur. Si domibus nostris paroeciae coniunctae sint, satis est referre rationes ipsius domus omissis rebus paroeciae.

b) Adhibeantur paradigmata Romae impressa et a singulis Provinciis petenda (N° 43). Folia soluta maneant. Suus cuique folio ascribatur numerus, et *in fine addatur index alphabeticus domorum* secundum nomen vernaculum loci, indicato numero folii in quo singulae domus reperiuntur.

3. Status Temporalis Operum Maioris Momenti

a) Nomine *operum maioris momenti* intellegenda sunt:

1° In primis periodica et collectiones, sive indolis scientificae (ut quae agant de rebus theologicis, philosophicis, iuridicis, sociologicis, oeconomicis, historicis, de scientiis naturalibus, etc.), sive ad lectores excultos destinata (cuiusmodi sunt periodica similia « La Civiltà Cattolica »), Nuntii SS. Cordis, periodica praecipua de Communitatibus Vitae Christianae, de Missionibus, et alia quae, sive ratione materiae sive ob numerum lectorum, merito maioris momenti dici possunt.

2° Praeterea, alia opera maioris momenti, quorum administratio sit distincta ab administratione domus, in qua habetur.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo atque de *Litteris Annuis* notatum est (supra: II, 1d); prae oculis autem habeatur paradigma « Status temporalis triennalis domorum » et simili quadam ratione conscribatur: i. e. indicando non solum summam omnium acceptorum et expensorum, sed etiam singillatim praecipua accepta et expensa, ita ut totius status temporalis operis clarus habeatur conspectus. De periodicis haec praeterea addantur: Quot fuerint subscriptores singulis annis triennii? — Quinam fuerit, in fine triennii, valor venalis librorum et libellorum qui collecti fortasse servantur ut externis vendantur? — Si (ad normam Epitomes n. 534 § 1, 1°) facultas concessa fuerit alicui periodico habendi propriam typographiam, quinam sit valor venalis rerum omnium ad typographiam pertinentium?

4. Exemplar Contractuum Perpetuorum, qui a die 1 ianuarii 1968 ad diem 31 decembris 1970 initi fuerint.

a) Intelleguntur ii contractus seu pactiones cum potestate ecclesiastica vel civili aut etiam cum privatis initae, quarum notitia sit utilis ad gubernationem Societatis vel ad historiam aliquando conscribendam.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo ac de « Litteris Annuis » notatum est (supra: I, 1. d).

c) Singulis contractuum exemplis subscribat Provincialis ut de authenticitate constet. Addatur latine brevis explicatio rei de qua agitur.

Notanda quaedam

1° Exemplar indicis documentorum omnium a Provinciali subscribi debet. Adhibeatur folium cum hac Instructione missum (N° 44).

2° Documenta dependentium Viceprovinciarum, Regionum et Missionum mittantur *simul cum documentis Provinciae* a qua illae dependent.

3° Romam mittendum est *unum exemplar documentorum.*

In archivo Provinciarum et Viceprovinciarum independentium servandum est unum saltem exemplar omnium documentorum, quae Romam mittuntur.

In archivo dependentium Viceprovinciarum, Regionum et Missionum servandum est unum exemplar omnium documentorum, quae ad res ac personas Viceprovinciae, Regionis vel Missionis spectant.

Quare: a) In Provinciis et Viceprovinciis independentibus paranda sunt duo exemplaria documentorum.

b) In dependentibus Viceprovinciis, Regionibus ac Missionibus paranda sunt *tria* exemplaria documentorum.

4° *Documenta omnia scribantur accurate et nitide, ita ut commode legi possint.* Scribantur autem machina dactylographica et Romam mittatur *exemplar primum, directe impressum*; atramentum sit *nigrum* (non violaceum vel caeruleum) et bene coloratum.

Romae, die 30 novembris 1970

51. **8 decembris 1970**

Viceprovincia Venezolana erigitur in Provinciam pleno iure.

DECRETUM

PETRUS ARRUPE
PRAEP. GEN. SOC. IESU

Viceprovincia Venezolana inde ab anno 1916, quo in anno post restitutam Societatem, denuo Nostri apostolicum opus aggressuri se ad urbem Caracensem contulerunt, cum numero Sociorum tum etiam operum inceptorumque momento, constanter, Deo iuvante, succrevit. Parvus enim coetus qui praedicto anno, a Missione Colombiana dependens, Caracense Seminarium Maius dirigendum adivit, paulatim novis sodalibus adiectis novisque laboribus educationis necnon et pastoralibus assumptis, adeo progreditur ut anno 1958 in Viceprovinciam independentem a Castellana Provincia seiunctam evectus, nunc eam maturitatem attigisse videatur quae requiri solet ad Provinciae dignitatem assequendam. Constat enim Sociis 320, propriam habet Formationis domum vocationibus nativis satis alitam, opera sustinet ministeriaque exercet omni existimatione digna uti sunt, compluribus omissis, Universitas Catholica « Andrés Bello » apud urbem Caracensem, Collegia quinque, tres Domus Exercitiorum, ephemerides binae, duodecim paroeciae, complexus scholarum pro educatione populari « Fé y Alegría » in quibus alumni 30 000 instituuntur, aliaque id genus quae Viceprovinciam Venezolanam et in praeterito tempore valde laetos fructus edidisse in posterum autem ipsa fore ut maiores etiam proferat plene confirmant.

Quapropter, re penitus considerata divinoque implorato lumine, eiusdem Venezolanae Viceprovinciae Praepositi Sociorumque votis annuentes auditisque Patre Assistente Regionali et Patribus Assistentibus Generalibus, ea auctoritate usi quam Praeposito Generali Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones conferunt, decernimus in Domino Viceprovinciam Venezolanam in Provinciam esse erigendam, eamque hisce nostris Litteris erigimus cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Societatis Provinciis secundum nostrum Institutum competunt, eodem nomine iisdemque finibus servatis quibus hucusque utebatur, itemque Provinciis et Viceprovinciis Assistentiae Americae Latinae Septentrionalis etiam in posterum annumerandam.

Hoc nostrum Decretum in omnibus novae Provinciae Domibus proximo die festo Sollemnitatis S. Dei Genitricis Mariae et

impositionis Ss. Nominis Iesu, Tituli Societatis nostrae, 1 mensis ianuarii 1971, promulgetur et ab eodem die plenam vim suam obtineat.

Ea autem quae per has litteras decrevimus, Dominus Noster, intercedente Beatissima Virgine Maria, rata habere confirmareque dignetur suoque divino auxilio novam Provinciam sic dirigat atque sustineat ut omnes sodales, arctissimo animorum vinculo coniuncti, maiores in dies fructus ad salutem hominum divinamque gloriam cumulare contendant.

Datum Romae, die 8 decembris 1970, in festo Immaculatae Conceptionis B. M. V.

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

II. — DE PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

52. **13 ianuarii 1970**

De Statuto quo regitur P. Provincialis totius Hispaniae.

AD SOCIOS PROVINCIARUM HISPANIAE

Queridos Padres y Hermanos:

En los últimos años, sobre todo desde la Congregación General XXXI, se han intensificado notablemente las relaciones entre las diversas Provincias de la Compañía en España, como resultado de las reuniones periódicas de la Junta de Provinciales; de la creación y trabajo de Comisiones nacionales para diversos campos de apostolado y para problemas comunes de formación y vida religiosa; y de la aparición de nuevas obras interprovinciales.

Todo ello ha ayudado a sentir la necesidad de una mayor coordinación general en las actividades y en la vida religiosa y comunitaria de todas las Provincias y de una más estrecha cooperación entre ellas; y ha descubierto un área importante de nuestra vida real, cuyos problemas y tareas afectan prácticamente por igual a todas las Provincias. Con una estructura de gobierno exclusivamente provincial-territorial es imposible atender debidamente a todas estas necesidades; pues las tareas de las respectivas Provincias absorben el tiempo y el trabajo de los Provinciales y no se puede esperar legítimamente que éstos puedan dedicarse con la debida eficacia a la labor de coordinación general y a la organización de la necesaria colaboración interprovincial.

Este problema ha estado frecuentemente presente, como sabéis, en el temario de las reuniones de la Junta de Provinciales en la última temporada; y no son pocos los Nuestros que se muestran interesados por él y por una mayor interprovincialización de la Compañía en España, según ha puesto de manifiesto el resultado de la encuesta dirigida por el Survey.

Con el fin de encontrar una solución adecuada a esta situación, la Junta de Provinciales promovió, hace poco más de un año, un estudio sobre las posibilidades de reestructuración del gobierno de la Compañía en España. Los resultados de este estudio fueron examinados por las Consultas, generalmente ampliadas, de las

Provincias y por la Junta de Provinciales. Aunque no ha parecido posible llevar a la práctica ya desde ahora todas las recomendaciones de aquel estudio, se ha juzgado necesario proceder a la institución de una Autoridad nacional para la Compañía de España, que llene el vacío que se sentía y dé efectividad a la coordinación interprovincial en los diversos aspectos de nuestra vida y de nuestro trabajo, que lo necesiten. Esta solución, implantada ya en algunos países, está prevista, por la Congregación General XXXI (D. 47, 8, 3).

El Estatuto concreto que regula el cargo de Provincial de España, aprobado por mí el pasado día 20 de diciembre, determina con la posible exactitud el carácter, funciones y facultades propias del cargo; así como sus relaciones con los demás Provinciales y con los Jesuítas de España.

La función básica del Provincial de España es atender los asuntos relacionados por su misma naturaleza con el bien común de la Compañía en España y promover la coordinación conveniente, a nivel nacional, de la actividad apostólica de las Provincias, así como la cooperación necesaria entre ellas, lo mismo en lo que se refiere a las personas que en cuanto a los recursos materiales. En este campo, su jurisdicción se extiende a toda España y a todos los Jesuítas de las Provincias españolas, y sus decisiones obligan a los demás Provinciales.

Se conserva con todo la organización territorial de las Provincias. En ellas los Provinciales siguen teniendo las mismas funciones y facultades que les asigna el Instituto, en cuanto no queden restringidas por el Estatuto del Provincial de España.

Considero que esta medida puede contribuir mucho al bien de la Compañía en España, y, sobre todo, ayudarnos a prestar un mejor servicio a la Iglesia y a los hombres, a quienes somos enviados. Es claro que un cambio estructural, como éste, no puede pretender resolver por sí solo todos los problemas y dificultades del momento presente, en cuya solución han de intervenir otros muchos factores. No podemos, sin embargo, dejar de poner en práctica todos los medios que parezcan convenientes para asegurar una mejora, por pequeña que sea, en nuestro servicio a la Iglesia y a los hombres.

Tengo gran confianza que este paso significará para todos los Jesuítas españoles una verdadera llamada a una colaboración más estrecha, más ágil y más universalista en relación con su vocación en este momento del mundo y de la Iglesia, lleno de exigencias para quienes hemos dedicado la vida a su servicio. Sólo una respuesta sin reservas a esta llamada, más allá de las determinaciones de un Estatuto, puede garantizar la consecución

de los resultados pretendidos con esta iniciativa. Pidamos al Señor que la bendiga para su mayor gloria, bien de la Iglesia, de la Compañía y de las Provincias de España.

Me encomiendo en vuestras oraciones.

De todos hermano en Cristo,

Roma, 13 de enero de 1970

PEDRO ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

ESTATUTO DEL CARGO DE PROVINCIAL DE ESPAÑA

I. CREACIÓN Y NATURALEZA DEL CARGO.

1.1. (*Creación y finalidad del cargo*). Con base en el Decreto 48 (47 de la edición castellana) de la Congregación General XXXI (nn. 7 y 8, 3°, c y d), se crea el cargo de Provincial de España, para atender a los asuntos relacionados con el bien común de las Provincias españolas de la Compañía de Jesús y a la promoción y organización de la cooperación entre ellas.

1.2. (*Nombramiento*). El Provincial de España será nombrado por el P. General de la Compañía por un procedimento semejante al de los demás Provinciales.

1.3. (*Autoridad y jurisdición*). El Provincial de España tiene, en virtud de su cargo, la autoridad propia de un Provincial, según el derecho de la Compañía. Su jurisdición ordinaria se extiende a todo el territorio nacional y a todos los jesuítas de las Provincias de España, en los asuntos propios de su competencia.

1.4. (*Duración*). La duración en el cargo de Provincial de España será la mísma que la de los demás Provinciales, según el Instituto.

II. RELACIONES CON LOS DEMÁS PROVINCIALES.

2.1. (*Conservación de las Provincias territoriales*). La creación del cargo de Provincial de España no altera la organización territorial de la Compañía española.

2.2. (*Relación de los Provinciales con sus propias Provincias*). Los Provinciales conservan la autoridad y funciones, que el Instituto les concede para el gobierno de sus respectivas Provincias, en cuanto no queden restringidas por las disposiciones del presente Estatuto.

2.3. *Poder vinculante de las decisiones del Provincial de España*) Las decisiones del Provincial de España, dentro del ámbito de su competencia, obligan a los demás Provinciales en el gobierno de sus Provincias.

2.4. (*Solución de dudas en la competencia*). Las posibles dudas de competencia entre el Provincial de España y otro u otros Provinciales se someterán a consideración de la Consulta de aquél. Si los pareceres de la Consulta, favorables a la propuesta del Provincial de España, no llegaran a la mayoría absoluta del número de sus miembros, decidirá el P. General.

2.5. (*Posible recurso de los Provinciales*). Si un Provincial estima que alguna decisión del Provincial de España, tomada en consideración del bien común de la Compañía española, menoscaba desproporcionadamente los intereses privativos de su Provincia, podrá recurrir al P. General; sin que este recurso sea obstáculo, por sí mismo, para que el Provincial de España, en los casos que estime de verdadera urgencia, pueda poner en práctica su decisión.

III. Funciones del provincial de España.

3.1. (*Función general*). De un modo general, corresponde al Provincial de España la promoción y ordenación de cuanto se relaciona con el bien o interés común de la Compañía de Jesús de España.

3.2. (*Funciones particulares*). Como desarrollo de la función general expresada en el número anterior, el Provincial de España tendrá las siguientes funciones, que se enumeran a título enunciativo y no limitativo:

3.2.1. La planificación y coordinación, a nivel nacional, realizada a través de los Provinciales territoriales, de los siguientes aspectos:

1º de la acción de la Compania en los diversos sectores de actividad apostólica y de las relaciones entre unos y otros sectores.

2º de los aspectos de vida religiosa, comunitaria y disciplinar, que requieran, de forma permanente u ocasional, un modo uniforme de proceder.

3º de los aspectos comunes de la formación de los jesuítas (sacerdotes, escolares y hermanos).

3.2.2. La atención al trabajo de estudio de los problemas de orden doctrinal y de difusión de ideas y a los medios por los que estas actividades se realizan, en cuanto lo exija el bien común de la Compañía de España.

3.2.3. La orientación y supervisión de la actividades de los jesuítas de España en los medios de comunicación social (prensa, radio y televisión) de difusión nacional.

3.2.4. El gobierno, como Superior Mayor, realizado por sí mismo o por otros, de las casas y obras interprovinciales.

3.2.5. La promoción y organización de la cooperación interprovincial (su preparación, decisión y ejecución) en todos los aspectos de la ayuda mutua, tanto de personal como de comunicación de bienes.

3.2.6. La preparación, de acuerdo con las exigencias apostólicas, de la conveniente organización de conjunto para la Compañía de España.

3.2.7. La representación de toda la Compañía de España, en los asuntos de interés común, ante las autoridades eclesiásticas y civiles.

IV. Facultades del Provincial de España.

4.1. (*Facultades generales*). En el *ámbito de su competencia, el* Provincial de España tendrá las facultades propias de un Provincial de la Compañía.

4.2. (*Facultades especiales*). El Provincial de España, en virtud de la naturaleza particular de su cargo, tendrá todas las facultades necesarias para el desarrollo de las funciones propias del mismo, y, entre ellas, de modo especial las siguientes:

4.2.1. Determinar campos de apostolado, actividades y obras de atención prioritaria, en función del bien común o de la coordinación apostólica de la Compañía de España.

4.2.2. Decidir la iniciación de actividades nuevas o la supresión de actividades existentes, por razón de una planificación apostólica de conjunto a nivel nacional, habida cuenta de la ayuda que se ha de prestar a Latinoamérica, tercer mundo, misiones extranjeras y obras romanas internacionales.

4.2.3. Destinar a los jesuítas de las Provincias españolas a obras interprovinciales, oído especialmente el parecer del propio Provincial.

4.2.4. Aplicar jesuítas de una Provincia a otra, consultados los Provinciales interesados.

4.2.5. Disponer qué obras de una Provincia presten un determinado servicio de colaboración, sin aplicación permanente de personas, a obras de otra.

4.2.6 Recabar de los Provinciales información acerca de sus respectivas Provincias, en lo que se refiere a personas (sal-

vo siempre el secreto debido por razón del cargo), actividades y proyectos apostólicos, nuevas formas de vida comunitaria, recursos económicos, etc.

4.2.7. Dar su informe al P. General sobre el nombramiento de Provinciales y demás cargos de gobierno particularmente importantes de las Provincias y sobre cualesquiera otros asuntos, según crea que lo pide el bien común.

4.2.8. Hacer la visita canónica de las obras y casas gobernadas por él directamente.

4.2.9. Reservarse, oída su Consulta, la visita canónica de otras casas y obras, cuando lo exijan razones del bien común de la Compania de España.

4.2.10. Para el mejor desempeño de su cargo, visitar las obras y casas de cada Provincia, que estime conveniente, de acuerdo con los Provinciales respectivos.

V. Medios de gobierno del Provincial de España.

5.1. (*Consulta de gobierno*). El Provincial de España tendrá una Consulta de gobierno, compuesta por los siete Provinciales, a la que podrá convocar, además, a otros jesuítas, cuando lo juzgue conveniente. Esta Consulta se reunirá, normalmente, una vez al mes.

5.2 (*Otras consultas, comisiones y secretariados*). Podrá, asímismo, organizar otras consultas, comisiones o secretariados permanentes o transitorios, de carácter técnico, asesor o ejecutivo; particularmente, una Comisión nacional para la selección de Ministerios.

5.3. (*Personal colaborador*). El Provincial de España tendrá un Secretario, aprobado por el Padre General; un Administrador y el personal auxiliar que necesite.

5.4. (*Delegación de funciones y facultades*). El Provincial de España podrá delegar en otros el ejercicio de algunas de las funciones propias de su cargo, concediéndoles las facultades necesarias para ello. Si en algún caso esta Delegación hubiera de ser permanente, deberá ser aprobada por el Padre General.

VI, Medios económicos.

6.1. (*Capacidad jurídico-patrimonial*). La Institución creada por el presente Estatuto, como distinta de las Provincias territoriales, tiene la capacidad jurídico-patrimonial propia de una Provincia.

6.2. (*Formación de fondos económicos*). El Provincial de España podrá formar aquellos fondos económicos, previstos en nues-

tra legislación, que juzgue necesarios para el desarrollo de las funciones propias de su cargo. Para ello podrá recurrir a las contribuciones de las Provincias, oída la Consulta y con aprobación del P. General.

6.3. (*Presupuesto ordinario de gastos*). El Provincial de España elaborará anualmente un presupuesto ordinario de gastos (para sostenimiento propio y de sus colaboradores, gastos de ofinica, comisiones y secretariados interprovinciales, ayuda circunstancial a obras interprovinciales, etc.), que, mientras no existan los fondos mencionados en el párrafo anterior, será cubierto mediante contribución proporcional de las Provincias.

6.4. (*Necesidades económicas extraordinarias*). Las necesidades extraordinarias, que se presenten fuera del presupuesto ordinario, y el modo de cubrirla se someterán cada vez a estudio de la Consulta del Provincial de España.

VII. Derechos inherentes al cargo.

7.1. (*Participación en Congregaciones*). El Provincial de España, por derecho propio de su cargo, participa en la Congregación de Provinciales y en la Congregación General.

VIII. Duración y revisión del Estatuto.

8.1. (*Duración*). Este Estatuto permanecerá en vigor, mientras no se determine expresamente lo contrario.

8,2. (*Revisión*). Con el fin de adaptarlo a las exigencias que la experiencia vaja descubriendo, el presente Estatuto será sometido a revisión por el Padre General a los dos años de su entrada en vigor; pudiendo serlo, si pareciere necesario, en cualquier momento anterior.

53. **19 martii 1970**

Ad Praepositos Assistentiae Slavicae Romae coadunatos. Allocutio Patris Generalis.

Reverendi in Xto. Patres,
P. Xti.

Similiter ac cum Praepositis aliarum Provinciarum volui etiam Vobiscum habere contactum magis vividum ac immediatum et ideo convocavi Vos Romam, ut simul immoraremur in considerandis

principiis quae maxime tenenda sunt et simul ut responsum Vobis darem ad quaestiones particulares, quae ad me attuleratis. Sane etiam apud Vos sentitur tensio illa dialectica inter commendatam accommodationem actualibus vitae condicionibus et vividam curam servandi verum spiritum Societatis, eiusque unitatem. Programmati igitur conventus vestri praefixistis duo problemata centralia, inter se intime connexa, quorum primum praeambulum est secundi, scilicet formationem Nostrorum et nostrum apostolatum.

Interrogastis, imprimis, qualis sit formandus iesuita hodiernus? Antequam Vobis ad hanc quaestionem respondeo volo inculcare necessitatem accuratae selectionis tum eorum qui in Societatem intrare cupiunt tum eorum qui accedunt ad Sacram Ordinationem tum in fine eorum qui Societati plene integrari debent. Premit vos speciale problema, quia Parva Seminaria, quae sub variis formis apud Vos exsistere pergunt, sunt Vobis etiam nunc praecipuus fons vocationum, sunt id quod in aliis nationibus Societatis Collegia fuerunt. In regionibus vestris multi sunt iuvenes, qui ad sacerdotium et ad ipsam Societatem anhelant, sed hunc finem obtinere nequeunt nisi a nobis adiuventur, dirigantur. Multi Patres vestrarum Provinciarum, virtute ac scientia insignes, hac potissimum via pervenerunt ad Societatem, quam proinde praecludere non audebimus, sed huic praenovitiatui debemus curam specialem applicare ut iuniores, qui ita a nobis instituantur, quam aptissimi fiant ad ingrediendam Societatem; debemus ergo eos ita formare ut perducantur ad maturitatem moralem boni iuvenis catholici, quam illi soli in scholis et in vita vix adipiscerentur.

Multus est hodie sermo de diminutione vocationum ad Societatem, sed debemus nos interrogare, utrum habeamus curam easdem suscitandi, utrum studeamus conciliare Societati nostro exemplo, apostolatu et etiam verbo eos iuvenes, quos nobis Christus mittit. Verum est solum Christum vocare, sed inde a principio Christus utitur etiam mediatione hominis, ut vidimus in Evangelio. Aliquando nostra indifferentia in hoc campo demonstrat nostram parvam aestimationem vitae in Societate, parvum zelum internum.

In Societatem admittantur tantum selecti, ii scilicet qui conscii sint se esse vocatos a Christo et vocatos ad Societatem, qui desiderent in ea perpetuo manere, in eaque usque ad mortem laborare et hanc decisionem sincere obsignare audeant votis religiosis emissis in fine novitiatus. Hic est primus gradus illius maturitatis moralis, quam merito Societas exigit ab iis, qui vota biennii nuncupant.

Formatio autem Nostrorum sit virilis et austera, simulque et familiaris. De exercitiis spiritualibus exire debent nostri novitii in-

spirati amore personali Christi, Eiusque Ecclesiae, conscii obtulisse sese, suas vires et talenta Deo in servitium Ecclesiae in Societate, statuisse non ultra quaerere seipsos, sed semper prae oculis maiorem Dei gloriam habituros: futuros denique esse homines mundo crucifixos et quibus mundus crucifixus est.

Iesuita modernus debet esse homo apertus, prae se ferens vivum sensum responsabilitatis coram Deo, Ecclesia et Societate; sciat habere contactum cum mundo moderno, sed illum videat oculis Christi; discat se adaptare sanis exigentiis loci et temporis, sitque homo socialis in vita cotidiana. Et cum Societas debeat esse iesuitae communitas apostolica, sicut familia, in qua vivat atque laboret, ideo Societatem, eiusque spiritum cognoscere ac amare debet. Haec cognitio Societatis, quacum communicatio eius spiritus stricte coniungitur, nostris diebus multum inculcanda est, quia proh dolor non exigua notatur apud plerosque Nostrorum ignorantia nostri spiritus ac nostrae historiae. Societatem vero debemus cognoscere non tantum ex libris, sed magis ex experientia vitae religiosae ignatianae. Ex conceptione autem vitae Societatis ut familiae, naturaliter etiam sequitur formam gubernationis ac oboedientiae habere in Societate suam basim in immediato contactu Superioris et subditi, nempe in ratione conscientiae.

Nemo est qui non videat multum inter Superiores cogitari de praeparandis operariis pro apostolatu scientifico, pro apostolatu pastorali, sed aeque curandum est de praeparatione illorum, qui sunt educatores nostrae iuventutis, ut sunt Magistri Novitiorum, Instructores Tertiae Probationis et Patres Spirituales. Experientia teste constat non convenire ut Novitiorum Magistri sint ingenii tanti, ut sua personalitate opprimant illos, quos efformare debent, neque sint nimis iuvenes. Magister Novitiorum sit imprimis humanus, habeatque experientiam laboris apostolici et aestimatione debita ac auctoritate apud novitios gaudeat. Necesse non habeo innuere Magistrum Novitiorum debere amare suos novitios amore Christi et Societatis ac ipsorum formationem primo loco ponere ante omnem aliam activitatem apostolicam.

Novitiatus sit nostris novitiis schola orationis familiaritatisque cum Deo: ad hunc finem assumat necesse est per aliquod tempus characterem quasi eremiticum, qui tamen non propter sese colatur sed tantum in ordine ad intensiorem formationem asceticam. Novitii vero cognoscant, etiam per hoc tempus, vitam realem domorum Provinciae, habeant contactum cum viris insignioribus, et acquirant conscientiam se esse de Societate, de hac Provincia, in qua Christo et Ecclesiae serviunt. Exerceantur novitii in initiativa personali et responsabilitate ac in sensu vitae communitariae. Non eis praecludatur accessus ad media communicationis mundi

hodierni, et in ipso novitiatu discant eis bene uti, debitam prioritatem aliorum valorum semper sectando.

Iure hoc loco interrogatis me: qualis erit habitudo nostra relate ad traditiones et ad varia exercitia ascetica, quae nunc anachronica apparent? Prae oculis semper habete conservandum esse internum ac integrum spiritum ignatianum, formas vero externas varias et diversas esse posse, immo debere, dummodo sint sincerae, efficaces et indoli individui ac populi accommodatae. Erga traditiones ostendamus debitam reverentiam, sed ne timeamus eas relinquere, si inutiles factae sunt, dummodo eis substituamus alias meliores. Praeter instructionem in historiam salutis ac convenientem scientiam veritatum fidei, quae unicuique in initio vitae religiosae dandae sunt, possunt novitii incumbere studio problematum theologicorum, ita tamen ut haec studia sint accommodata exigentiis et necessitatibus tam novitiatus quam ipsorum novitiorum, numquam vero constituant verum cursum theologicum cum concursu ad gradum academicum.

Problema speciale est vobis novitiatus Fratrum Coadiutorum. Etiam illi veniunt ad nos nondum praeparati ut cum fructu novitiatum peragere queant et ideo congruum apparet praemittere eis non tantum postulatum, sed etiam verum et proprium praenovitiatum, in quo recipiant vel compleant formationem humanam, spiritualem et technicam. Hac in re iure possumus uti experientia aliorum ordinum.

Formatio Nostrorum tam Scholasticorum quam Fratrum Coadiutorum absoluto novitiatu continuanda est, nam novitiatus non est concipiendus ac si esset quid clausum in se et absolutum. Formatio enim Nostrorum religiosa incipit in novitiatu, immo etiam in praenovitiatu, perficitur vero per annos studiorum, vel per alias formas religiosae operositatis, et harmonice demum concluditur in Tertia Probatione ac in momento definitivae incorporationis in Societate. Hinc etiam haec longior periodus debet habere suum programma cum diligenti consideratione ac cura praeparatum. Scholasticatus hodierni sunt potissimum opera communia plurium Provinciarum, quia hoc modo speratum est iri obtentum meliorem formationem intellectualem Nostrorum, sed utinam obtineant et meliorem formationem religiosam et spiritualem. Tales Scholasticatus habeant suam disciplinam, disciplinam scilicet Provinciarum, quarum sunt, formam vero interprovincialem.

Formatio intellectualis Nostrorum sit vera praeparatio ad activitatem apostolicam et ad vitam pastoralem et ideo respiciat necessitates vestras specificas: hinc necessitas cognitionis philosophiae marxisticae et problematum oecumenismi ac atheismi. Prae-

paratio autem sit profunda et radicata in veris principiis, ut evitemus omnem superficialitatem. Tempora nostra exigunt homines vere scientificos, qui cum profunda scientia coniungant profundiorem vitam religiosam.

Multi conqueruntur hodie de frequentibus defectionibus de Societate, sed hoc non debet nos nimium turbare, potius ponenda nobis erit quaestio, utrum Societas dederit eis ex sua parte omnia media necessaria ad obtinendam plenam formationem religiosam. Sumusne hic sine culpa? E Societate dimittendi sunt omnes ii, quibus Societas fidere non potest et illi etiam qui Societati non sunt aperti. Vita religiosa in Societate exigit ex parte Superiorum vigilantiam, sed illa non debet procedere ex diffidentia erga socios, qui Superiori subduntur, sed ex sensu responsabilitatis officii, cuius est dirigere activitatem sociorum sibi concreditorum. Ne sint Superiores reprimentes initiativam suorum subditorum, sint potius plus quam ipsi iuvenes praevidentes ac intuentes condiciones futuras.

Id quod modo speciali mentes vestras praeoccupat est problema unitatis Societatis et quaeritis responsum ad quaestionem qualia criteria assignare possimus, ex quibus possibile sit cognoscere Societatem hodiernam esse revera unam Societatem, non aggregationem Provinciarum, esse Societatem, quam S. Pater Noster Ignatius fundavit; qualem possumus et debemus amplecti pluralismum sine amissione unitatis? Apostolatum nostrum certissime accommodare debemus condicionibus mundi hodierni, nam et locus et tempus imponunt pluralismum, et ideo debemus bene cognoscere mundum modernum et situationem specificam regionis, sed ad accommodationem non possumus accedere nisi prius bene etiam cognoscamus spiritum Societatis et charisma S. Ignatii. Tantum habita hac cognitione possumus secure tendere ad finem assequendum: ad authenticum concrete spiritum apostolicum, eiusque quam maximam efficaciam.

Unde autem provenit unitas Societatis, unitas tam interna quam externa? Unitatem internam dat nobis id, quod est essentiale in Societate et in Formula Instituti continetur, nempe unitas missionis a S. Sede. Eadem unitas interna constituitur etiam amore personali Christi, qui deducendus est ad ultimas consequentias, ad quaerendam ubique et semper maiorem Dei gloriam, conscio amore Societatis, vivido sensu pertinendi ad unam familiam ac demum spiritu apostolico Societatis iuxta inspirationem Exercitiorum.

Sed qualis est nostra unitas externa? Unitas nostra externa provenit in primo loco ex realitate auctoritatis et regiminis in Societate. Insuper unitas externa in Societate provenit ex sincero spiritu paupertatis et ex realitate familiaris commercii vitae com-

munitariae. Danturne praeter illa etiam alia elementa, quae talem unitatem patefaciant, opera specifica Societatis? Opus proprium Societatis est omne id, quod melius conducit ad maiorem Dei gloriam. Hinc essentialis est Societati haec flexibilitas, quae exigit continuum ac maturum examen condicionum vigentium, mutationumque oeconomicarum ac socialium, quae saepissime irreversibiles sunt, et consequenter exigunt continuam et audacem accommodationem coniunctam tamen cum sana prudentia.

Non est mihi multum immorandum in secundo puncto vestri programmatis, scilicet in apostolatu. Labor vester apostolicus habet certas limitationes, ei enim excluditur campus socialis et scholarum sed etiam in hoc campo sic circumscripto non minus insudare debemus ad maiorem Dei gloriam, immo conandum nobis est ut defectus extensionis nostri apostolatus per eius maiorem profunditatem compensetur. Non exspectemus, incerti in quodam immobilismo spirituali, condiciones magis favorabiles, quia debemus intime persuasum habere nostrum campum apostolatus, vineam nobis concreditam esse ex voluntate divina ibi et in tali situatione, in qua Deus, Christus nos collocavit. Regnum Dei est fermentum, quod non destruit, sed transformat. Regnum Dei est universale et ideo non ligatum alicui culturae vel systemati oeconomico. Praeterea Vobis apertus est campus scientiarum sacrarum, apertus est labor apostolicus inter intellectuales et universitarios, apertus est campus exercitiorum spiritualium, missionum popularium, catechisationis et apostolatus verbi scripti. Verum est illa esse partim circumscripta condicionibus, sed exinde conandum est, ut interna eorum vitalitas magis augeatur. Sic descriptus campus vestri apostolatus est adhuc nimis vastus pro exiguis Provinciarum viribus, nam Vos quoque conquerimini de insufficienti numero membrorum Provinciae, nec tot viros bene praeparatos habetis quot exigit varietas apostolatus hodierni; vobis ergo recurrendum quoque est ad selectionem ministeriorum. Talis autem selectio fit convenienter et necessario, si prius facta sit seria investigatio in praesentem statum ac condiciones tum laborum tum personarum in Provincia, addita praevisione proximae necessitatis ac evolutionis, sub prudenti consilio peritorum Provinciae et Commissionis de delectu ministeriorum. A campo nostri apostolatus non excluduntur labores paroeciales et ipsae paroeciae, ut hoc clare enuntiat ultima Congregatio Generalis XXXI sequendo mentem Concilii Vaticani II, sed acceptentur vel conserventur hae solum, quae nostrum apostolatum extendunt ac efficaciorem reddunt, non vero illae, quae nostrum apostolatum coarctant ac vires inutiliter disperdunt.

Apostolatus noster sit christocentricus, amplectens elementa ac principia supernaturalia quin ideo respuat naturalia. Mundum hodiernum debemus aspicere oculis Christi. Vita nostra, stilus nostrae vitae religiosae necessario accommodari debet vitae actuali mundi sed hoc fiat intacte conservato spiritu ignatiano. Memores enim esse debemus nos quidem esse in mundo, sed non de mundo esse, ideo nostra principia debere esse praeprimis supernaturalia, fundata in profunda ac viva fide. Stilus nostrae vitae sit et remaneat verum testimonium paupertatis evangelicae.

Has ideas volui Vobis, Reverendi Patres, praesentare ut fructus nostri conventus. Maerore afficior quod duo ex Praepositis Assistentiae propter rationes adversas non potuerint convenire nobiscum. Similiter dicendum est de P. Viceprovinciali Rumeniae: qui omnes aderant in spiritu. Non defuit tamen conventui elementum proprie ignatianum, scilicet audientia apud Summum Pontificem, quae sua significatione repetitio erat propriae oblationis uniuscuiusque socii vestrarum Provinciarum in servitio Ecclesiae in manus Vicarii Christi ac attestatio fidelitatis erga charisma S. Patris Nostri Ignatii. Benedictio a Summo Pontifice impertita Vobis et omnibus membris vestrarum Provinciarum sit pignus profundae vitae internae et fructuosi apostolatus.

Commendo me ss. SS. omnium et singulorum Patrum Provincialium.

Romae, die 19 martii 1970,
in festo S. Ioseph Sponsi B. M. V.

Vestrum omnium in Xto
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

54. **27 martii 1970**

De statu Societatis Iesu in Hispania.

EPISTOLA AD SOCIOS PROVINCIARUM HISPANIAE

QUERIDOS PADRES Y HERMANOS: P. XTI.

Hace ya algún tiempo se viene manifestando una diversidad en la Compañía de España respecto al modo como se ha de vivir el espíritu ignaciano y las Constituciones tanto en el aspecto religioso y espiritual como en el programa de vida y de acción al servicio de la Iglesia.

Hasta se ha llegado a concebir la posibilidad de que fuera permitida la creación de algunas casas o provincias en las que, bajo la dirección y autoridad del Padre General, se pudiera realizar un género de vida juzgado por algunos más conforme a la naturaleza y a la tradición de nuestra vocación: así se me insinuó en escrito privado y así se ha manifestado también a la Santa Sede.

Recientemente supe que a la Conferencia Episcopal española fué pedido parecer sobre dicho plan; y al llegar esta noticia al dominio público, no ha sido de extrañar que aun la misma prensa se hiciera eco de ella, interpretándola, como suele suceder, en los más diversos sentidos.

Viendo todo esto y la natural preocupación no sólo de los Provinciales sino también de otros muchos jesuítas de España ante tal estado de cosas, creí que era mi deber dirigirme directamente al Santo Padre para conocer mejor su pensamiento y poder después actuar conforme a su deseo y voluntad.

Pedí, pues, audiencia con el Santo Padre que, con gran bondad de su parte, me fué concedida sin tardanza alguna, de modo que habiéndola suplicado la víspera de mi viaje a Atenas, que duró poco más de un día, a mi regreso a Roma en la tarde del 20 de marzo, encontré ya la entrevista señalada para la mañana siguiente.

Largo y cordial fué mi coloquio con el Papa.

Le expuse mi seria preocupación por el desenvolvimiento que este problema venía teniendo en España y las inevitables repersecusiones que habrían de darse también en otros países, así como mi verdadero deseo de conocer en esto el pensamiento concreto de Su Santidad y de oir directamente sus observaciones sobre el estado actual de la Compañía.

Trataré de reflejar con la mayor exactitud posible lo que el Santo Padre ha querido manifestarme:

Me renovó la gran estima que tiene de nuestra Compañía, cuyos servicios a la Iglesia le son de gran ayuda y aliento, el afecto constante que profesa a nuestra Orden y las grandes esperanzas que abriga con respecto a la Compañía, de modo especial en España, en base a la tradición, al número y a la posición que ocupa dentro de la Iglesia española.

Insistió el Papa en subrayar el considerable influjo que la Compañía ha ejercido y ejerce en el seno de la Iglesia (clero, religiosos y fieles) y la grave responsabilidad que dicho influjo implica.

No me ocultó al mismo tiempo el Santo Padre la impresión y preocupación que le vienen causando las noticias, informaciones,

cartas, etc., que acerca de la Compañía le han hecho llegar diversas personas, entre ellas algunos miembros de la misma Compañía. Por todo lo cual se quiso hacer una consulta privada, que habría de ser mantenida en reserva, para conocer algunas opiniones autorizadas acerca de la posible creación de un régimen especial de comunidad y vida religiosa en la Compañía de España.

Me dijo el Santo Padre que no pensaba sustituirse al gobierno de la Compañía, sino que confiaba a dicho gobierno (P. General, Curia generalicia, PP. Provinciales) el buscar los caminos y remedios más eficaces para orientar y corregir lo que fuese necesario en los momentos presentes. Recomendaba, sí, a la Compañía el poner especial acento en consolidar las bases fundamentales de la vida religiosa: la obediencia, la pobreza, la piedad y prácticas ascéticas, en especial la oración y los Ejercicios espirituales, así como el verdadero espíritu de la disciplina religiosa y de la vida comunitaria ordenada. La Compañía debía además mantenerse siempre fiel al Vicario de Cristo y al magisterio de la Iglesia, procuarndo por todos los medios a su alcance seguir la tradición que le ha recabado siempre la confianza de la Jerarquía, del clero y del pueblo fiel.

Tocaba a los Superiores lograr que esta fidelidad fuera mantenida en todas las actividades y de un modo especial en las publicaciones de la Compañía. No dudaba el Papa de que así lo harían.

El Sumo Pontífice deseaba, en fin, que todos, en espíritu de unidad, trataran de conformarse con las medidas que adoptaran los Superiores y, se esforzaran, aun con positivo sacrificio personal, por seguir sus directivas, que debían estar basadas en el espíritu de San Ignacio y en su legítima interpretación, realizada por la Congregación General XXXI. Separaciones o divisiones como las propuestas, me decía el Santo Padre, no son una verdadera solución; y sí en cambio lo será este trabajar unidos por ser fieles a la esencia y al espíritu de la Compañía.

Por mi parte expresé al Santo Padre lo obligado que me sentía a secundar sus deseos, no solamente por conocer su voluntad concreta, sino también por descubrir a través de sus palabras y de su acento una paternal solicitud para con la Compañía y una gran confianza en ella y en sus Superiores.

Le prometí que todos, Superiores, Comunidades e individuos, estudiaríamos estos puntos, analizándolos delante de Dios con todo cuidado, y nos esforzaríamos eficazmente por no defraudar sus esperanzas. Le recordé cómo éste es un momento muy propicio y oportuno ya que están a punto de celebrarse las Congregaciones Provinciales de España en las cuales se ofrece ocasión

para mejor conocer el estado de las Provincias, y que acaba de inaugurarse en España una nueva estructura de gobierno, que puede favorecer tanto una acción conjunta, uniforme y eficaz.

Así terminó mi entrevista con Su Santidad.

Nos encontramos, por tanto, Padres y Hermanos de España, en un momento muy propicio para demostrar a Su Santidad nuestro filial e incondicional deseo de servicio a la Iglesia. Van a comenzar las Congregaciones Provinciales. Los que toman parte en ellas procuren, con espíritu sobrenatural, con un discernimiento ignaciano y en la mayor unión y caridad ayudar al P. General en esta reflexión señalando también en lo posible los mejores medios para realizar de modo eficaz esta labor de renovación espiritual y de apostólica adaptación que tanto el Concilio como la Compañía nos piden.

Y todo el resto de la Compañía española, siguiendo ese mismo espíritu, piense seriamente cómo puede contribuir a esta renovación y adaptación que el Sumo Pontífice instantemente nos pide.

Supuesto que a todos nos mueve el mismo espíritu de unidad, « ut omnes unum sint », El nos ha de conducir a aquella mutua unión que San Ignacio considera necesaria a la Compañía y sin la cual no puede ella existir ni ser gobernada.

El mismo Sumo Pontífice nos exhortaba hace poco al amor personal de Cristo. Ese amor a la persona de Cristo será el origen de nuestra mutua caridad, el lazo de unión entre todos.

Por nuestra parte, la fidelidad de todos a una misma vocación, a unas mismas Constituciones, a una misma renovación acomodada de ellas en la Congregación General XXXI, la obediencia a unos mismos Superiores, serán fundamento indispensable y firme para lograr esa unión, como lo son también las virtudes humanas básicas, que la Compañía ha integrado a su espíritu: la sinceridad, la claridad mutua y con los Superiores, etc.

Termino con las palabras que la Iglesia ha puesto estos días en nuestros labios: « Tua nos misericordia, Deus, et ab omni subreptione vetustatis expurget et capaces sanctae novitatis efficiat » [1].

Me encomiendo en los ss. SS. y oo. de todos.

Roma, 27 de marzo de 1970

Afectísimo de todos en Cristo
PEDRO ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

[1] Fer. III Hebd. Sanct., ad Vesp.

55. 29 iunii 1970

Ad Socios Provinciarum Hispaniae, peracta a Patre Generali visitatione diebus 2-19 maii.

A LOS PADRES Y HERMANOS DE ESPAÑA

Queridos Padres y Hermanos:

Ha pasado ya más de un mes desde mi regreso a Roma después del inolvidable viaje a España. He preferido dejar sedimentar tantas y tan variadas impresiones y conferirlas con los Padres Provinciales, antes de dirigirme de nuevo a vosotros.

No tengo mucho que deciros, una vez que en España tuve ocasión de pronunciarme sobre los más variados temas, pero aún me queda por comunicaros precisamente la impresión global que en mí han dejado aquellos diecisiete días llenos de vivencias auténticas y profundas. Os escribo con el deseo de prolongar la comunicación personal, íntima, fraterna que caracterizó nuestras charlas, en las que aprendí mucho y gocé aún más, incluso en aquellas que, por la tensión misma de la problemática, pudieron parecer más polémicas pero que constituyeron momentos de una profunda experiencia personal, haciéndome sentir verdaderamente como hermano entre hermanos.

Muchos son ya los viajes que he realizado como General. Cada uno ha tenido sus propios matices. También el de España. Circunstancias, unas de carácter general, otras de un sabor más personal, han dado a este viaje un relieve característico. La visita a lugares ignacianos o íntimamente ligados a nuestra historia, como Loyola, Manresa, Monserrat, Javier, Gandía, Villagarcía, etc., y el pasar por sitios tan unidos a mi infancia y a los estudios de mi juventud, han puesto en este viaje notas del todo peculiares.

Por otro lado, la significación política, ajena naturalmente a mi intención, que algunos temían se le pudiese dar, y que contribuyó a atraer la atención de ciertos sectores de la opinión pública, era un elemento típico de este viaje, ya que hasta ahora en ninguno de mis anteriores viajes se había presentado.

Si se me preguntase ahora cuál fué mi impresión global al regresar de España, contestaría, como respondí en Villa San José pocos minutos antes de salir hacia Barajas camino de Roma, que, a pesar de la intensa actividad de los días pasados en España, me encontraba físicamente como cuando llegué, pero espiritual y psíquicamente mucho mejor, pues comprendía más de cerca los problemas de España, con el contacto personal se habían

desvanecido muchas preocupaciones y podía apreciar el deseo eficaz de todos de servir a la Iglesia del mejor modo posible, como jesuitas.

Aprovechando, pues, esta experiencia y con la confianza puesta en Dios, cuya ayuda no nos ha de faltar, paso a exponer algunos puntos particulares con el fin de orientar más eficazmente la ejecución de lo que la Iglesia y la Compañía nos piden hoy.

En las diversas regiones del mundo, la Compañía vive hoy un momento de adaptación, una inquietud de búsqueda, un deseo y una voluntad de servir mejor en la actualidad a la Iglesia; este momento origina asímismo y trae consigo una problemática del todo peculiar, de signo frecuentemente ambivalente.

Tales elementos se repiten también en España, pero en ella revisten un relieve aún más pronunciado, debido tal vez al propio temperamento español, a la situación actual que vive el país, a la multiplicidad y variedad de los trabajos apostólicos de la Compañía que le imponen una especial responsabilidad ante la Iglesia española. Lo que conduce fácilmente, si se añade la diversidad de interpretación respecto a la figura y a la acción del jesuita de hoy, a cierto radicalismo de criterios y actitudes, y a que una natural disparidad de pareceres adquiera un carácter muchas veces polémico y tenso.

A quien con buena voluntad considera las Provincias y las Casas de la Compañía en España, se le descubren enseguida múltiples elementos positivos: el dinamismo apostólico, que impulsa a buscar nuevos caminos y un contacto directo con las personas y problemas que nos rodean; la sinceridad de seguir una problemática hasta el fondo; la búsqueda de nuevas formas de vida comunitaria, de oración, de pobreza personal e institucional; el empeño de nuestra juventud por encontrar nuevas rutas y caminos tanto para su propia formación como para su futuro apostolado; el esfuerzo de la Compañía formada por comprender la situación actual y adaptarse en lo posible a las circunstancias de hoy. Las mismas divisiones y tensiones, que son reales y deberán evitarse, pueden tener un sentido muy constructivo, ya que partiendo todos de un mismo ideal y deseo del bien de la Compañía será éste el que ha de prevalecer sobre las apreciaciones y deseos más particulares de cada uno.

Pero con no menor evidencia aparecen también en España no pocas limitaciones concretas: una falta de mútua comprensión y comunicación a diversos niveles, individual y colectivo, entre superiores y comunidades, entre grupos y aun entre individuos de una misma comunidad, con las consecuencias de distanciamiento y desconocimiento recíproco y de juicios desfavorables sin suficiente

fundamento a veces, que ahondan la separación; la necesidad de una mayor reflexión y una justa valoración de los diversos experimentos, comenzados quizá en ocasiones sin la debida preparación y que deben ser revisados con criterios que permitan evaluarlos; un sentimiento de frustración, desánimo y como cierta indiferencia o distancia afectiva de la Compañía actual, que puede tener su origen en la falta de oración, en formas de proceder fuera del marco y ámbito de la obediencia, en la presente diversidad de opiniones sobre la vida religiosa, el apostolado, etc. y verse fomentada por la multiplicación de comunidades demasiado pequeñas; cierta introversión hacia los problemas nacionales, regionales o de las propias obras, que debilitan el impulso apostólico universal; una disminución de intensidad en el nivel y esfuerzo de los estudios; cierta tendencia hacia un profesionalismo, que puede ser muy ambiguo tanto en su concepción como en su realización.

Problemática ciertamente y en buena parte universal y común a muchos otros países. No digo esto para disminuir su importancia, sino para evitar que se atribuya casi exclusivamente a circunstancias o personas de una región lo que es un problema más universal de la Iglesia y de la sociedad actual.

En esta situación de cambio se suelen dar tres actitudes, explicables pero inaceptables:

— la del *péndulo,* o tendencia de pasar de un extremo al extremo opuesto, sin detenerse en pasos intermedios;
— la de la *alergia,* o modo de reaccionar repulsivo, instintivo o irracional ante expresiones, fenómenos, actitudes, valores humanos o ascéticos;
— la de la *acción* y la *reacción,* o sea, el querer buscar en las actitudes inadmisibles de algunos una justificación para otras actitudes no menos inadmisibles de signo contrario.

Ninguna de estas actitudes puede ser admitida como legítima y correcta: por el contrario, la única verdadera actitud es la de una reflexión seria y dinámica, acompañada de una sana y rigurosa discreción espiritual de individuos y comunidades bajo la dirección de los Superiores.

Todos tenemos hoy que reflexionar y discernir.

Una Orden apostólica debe mantenerse en un permanente crecimiento de su espíritu apostólico y esto requiere una ininterrumpida renovación espiritual. Sin base espiritual sólida todo edificio apostólico está amenazado de ruina.

Este es también el motivo por que he querido después de mi viaje a España reunirme con todos los Provinciales de la Asistencia: deseaba pensar con ellos sobre el presente y el futuro de la Com-

pañía en España y sobre aquellos puntos que nos parecían más necesarios para una profunda y en lo posible rápida renovación postconciliar. No era fácil abarcar en pocos días tanta materia y por eso nos hemos aplicado preferentemente al análisis de cuanto puede favorecer la renovación espiritual y comunitaria de las Provincias españolas; más tarde, en otoño, con la ayuda del Señor, y provistos de todos los datos necesarios, hemos de estudiar cuanto se refiere más directamente a nuestro empeño y actividad apostólica.

En el campo, por tanto, de la renovación espiritual y comunitaria dejo a los Padres Provinciales el comunicar las determinaciones concretas que se han tomado y la aplicación más práctica y más propia de una Provincia, comunidad o necesidad particular y quisiera solamente señalaros aquellas orientaciones que me parecen más generales y necesarias a todos.

1) Todo espíritu apostólico tiene que fundarse en un contacto íntimo con Dios, en el espíritu y en la práctica de la oración. Fomentar el espíritu de oración será dar un paso adelante definitivo en nuestra renovación espiritual. Individuos y comunidades deben poner el máximo empeño en procurar no sólo practicar personalmente la oración sino crear en la comunidad un ambiente que la favorezca. Es este encuentro con Dios, esta experiencia religiosa personal del contacto con Jesucristo lo que nos llevará a la verdadera renovación interior y a que los valores espirituales sólidos se integren en nuestra vida cotidiana. La vida de la Compañía supone esencialmente la oración personal: un jesuíta que no ora está ya viviendo prácticamente fuera de la Compañía.

2) Hoy más que nunca, la vida comunitaria es necesaria: para la eficacia apostólica, para el sostenimiento psicológico de la vocación, para el testimonio de presencia evangélica en el mundo que nos rodea. La Compañía está concebida como una comunidad apostólica cuyo centro es Cristo y en la que se convive en profunda intimidad. El descubrimiento de las relaciones comunitarias, que el apostolado y la vida de hoy están requiriendo, debe ser también el objeto de un esfuerzo colectivo, de una especial atención y de una cooperación de todos, hasta desarrollar y practicar de un modo actualizado esa unión que se funda en la caridad y abre el camino a la obediencia tan propia de la Compañía. Esta mútua unión, esta sincera comunicación interpersonal, en una forma a la que no siempre estábamos acostumbrados, hará que se pueda llegar a una convergencia constructiva, en la que sea posible utilizar, coordinándolos, tantos elementos positivos como cada una de las tendencias aparentemente opuestas pueden ofrecer.

3) Necesario también es el conocimiento y estima de nuestra vocación y de la Compañía tal y como el Señor la ha venido diri-

giendo por medio de las orientaciones de la Iglesia, de los Decretos de la Congregación General y del gobierno de los Superiores concretos. Contribuirán a esa estima el estudio y el conocimiento de la esencia y significación de la vida religiosa y de lo que constituye la auténtica ' identidad ' de la Compañía, el conocimiento de nuestra historia y de nuestro Instituto, así como también la debida información de la Compañía actual, con sus éxitos y fracasos. Si no se ama lo que no se conoce, ¿cómo vamos a estimar y amar a la Compañía si la desconocemos? ¿No será esa ignorancia y su consiguiente falta de estima de nuestra propia vocación una de las causas de no pocas desviaciones y aun dolorosas salidas, así como también de la falta de vocaciones? Este problema vocacional es vital y no podrá resolverse si no presentamos una imagen de nuestra vocación genuinamente ignaciana, moderna y vivida por todos con entusiasmo. No consideremos la exposición objetiva de nuestros trabajos apostólicos como ' estéril triunfalismo ', al mismo tiempo que nuestros posibles defectos parece que tuvieran derecho a ser pregonados a todos los vientos; no caigamos en el ' neo-triunfalismo ' de la crítica destructiva, que sólo produce derrotismo y desaliento, y es origen de profundas divisiones entre hermanos, lo que ahuyenta vocaciones precisamente cuando tanto las necesitamos.

4) La sana preocupación por las obras confiadas a cada uno o por los problemas específicos de la España actual, preocupación legítima y necesaria, no nos lleve hasta el punto de desinteresarnos o vivir menos los problemas tan agudos y urgentes o más de otros países y de transcendencia más universal, o de aquellos a cuya solución podríamos nosotros más directamente colaborar. Permitidme que os diga que me pareció no ver como antaño aquel impulso apostólico que lleva a preocuparse por los problemas universales. Ojalá fuera ésta una impresión equivocada mía! Pero si fuese una realidad, sería necesario restituir en todo su vigor los ideales apostólicos universales, que han sido siempre una nota característica de la Compañía, y en particular de España.

5) Una de las notas positivas de la Compañía es hoy el deseo de una verdadera pobreza evangélica y apostólica. Ese deseo se manifiesta también en España de un modo muy peculiar y no puedo menos de alegrarme de ello. Es sin duda un influjo carismático del Espíritu de Dios, que nos restituye al ideal ignaciano de la pobreza que se centra en la unión personal con Cristo pobre, con Cristo que quiso para sí la pobreza.

Superiores, comunidades e individuos deben reflexionar y buscar modos concretos de realizar y practicar la pobreza individual y comunitaria, aunque humanamente sean dificultosos por llevarnos a una vida austera y a una inseguridad económica, a la que se

resiste nuestra naturaleza, acostumbrada tal vez a sentirse ' instalada ' y a gozar de relativa comoditad y seguridad. Con la confianza puesta en la Providencia, una experimentación bien pensada nos irá llevando a descubrir nuevas formas pastorales y estructurales que nos acerquen a la pobreza de Cristo y de su Evangelio y a encontrar modelos de vida pobre adaptados a las circunstancias actuales que puedan ofrecerse como un nuevo servicio a otras Provincias de la Compañía.

6) Veo que a algunos el deseo de una mayor encarnación en el mundo de hoy y de una mayor eficacia apostólica les ha impulsado hacia el así llamado ' trabajo profesional '. Juzgo que en este punto debemos huir de toda ambigüedad. Si por trabajo profesional se entiende que en nuestras actividades apostólicas, ministeriales o de otro género, hemos de proceder con la competencia, responsabilidad, ética de un verdadero profesional, tal iniciativa no puede ser sino muy laudable. El mundo moderno con su tecnicismo y especialización exige más que antes seriedad de conocimientos en cualquier profesión y verdadera competencia, incluso refrendada por títulos académicos, en cuantos trabajan al servicio de los demás. Pero si el profesionalismo significa que para poder trabajar eficazmente se necesita siempre una profesión no sacerdotal o el ejercicio simultáneo de una profesión laica, si el deseo de entrar en una profesión se basa en una devaluación sea de la naturaleza y oficio sacerdotal, sea de los medios espirituales de apostolado, es claro que tal tendencia no puede ser admitida. Nuestro apostolado no se identifica con el apostolado seglar sino que tiene que estar regulado por principios sobrenaturales y nunca debe llevar a una falta de disponibilidad para cualquier clase de colaboración necesaria dentro de los planes pastorales de la Compañía.

7) En los varios contactos que tuve en España con nuestra juventud, me impresionó su sinceridad, su dosis de impaciencia, su iniciativa, una despierta percepción hacia la realidad del mundo actual. Fue para mí experiencia interesante palpar la fuerza psicológica del grupo y el influjo que ejerce en los individuos, saludable unas veces y de efecto positivo, contraproducente otras veces al ejercer una presión que puede inhibir el desarrollo de la personalidad o su manifestación espontánea y coartar la libertad de expresión: se ve en esas circunstancias qué difícil es, al menos en público, manifestar un disenso contra una minoría, constituida de hecho en grupo de presión, pero que no representa la opinión de la mayoría.

8) Si todos debemos evitar un ' dilettantismo ' fácil e insistir en el estudio serio y profundo, esto se aplica en cierto modo con mayor razón a nuestros jóvenes y a su preparación intelectual. Hoy

se exige más que nunca un nivel de conocimientos, especialmente filosóficos y teológicos, y un esfuerzo continuo de renovación científica para poder ejercer un apostolado eficaz en la Iglesia. La tradición de la Compañía, que se inicia en San Ignacio y en su idea de crear un grupo de apóstoles capaces de servir a la Iglesia de un modo especial, coincide netamente en este punto con lo que el Pueblo de Dios espera de nosotros. No podemos permitir el descenso del nivel de estudios ni nos debemos dejar ilusionar con la tentación fácil de una acción inmediata, que quita tal vez eficacia a nuestra verdadera misión; ni tampoco creer que el único estudio ha de ser la reflexión espontánea sobre la vida. El nivel académico no es mera fórmula jurídica, sino la exigencia del servicio que la Compañía ha de prestar siempre a la Iglesia.

Es cierto que una modificación en nuestro estudios y métodos pedagógicos es necesaria, pero este esfuerzo, esta seriedad de preparación, necesarios en la juventud, deben permanecer durante toda la vida, aun después de la formación, si queremos manterernos al ritmo del avance científico y responder a las siempre renovadas necesidades del apostolado.

No olvidemos además que trabajar por Cristo exige un empeño y una duración del trabajo diario que no permite el ocio, sino que obliga a muchas horas de intensa labor. La falta de ocupación en personas que aún serían aptas por su edad, salud, cualidades, etc. puede tener, entre otras, dos razones: el número excesivo de religiosos y sacerdotes en algunos lugares, o la falta de adaptación a las circunstancias postconciliares, que hacen que el trabajo de algunos de nuestros operarios sea menos apreciable, por no hablar de la inconsciente irresponsabilidad ante la obligación del trabajo, precisamente en estos tiempos en que faltan operarios en tantas partes del mundo.

9) No hay duda que una serie de causas hacen hoy difícil la unión sincera y profunda que todos deseamos y necesitamos. Modos de vida o ministerios que nos fueron queridos no se abandonan a veces sin grande pena y sacrificios personales y aceptar actitudes o visiones de las cosas diferentes de las propias requiere siempre una profunda humildad y caridad. El convencimiento absoluto de la verdad de la propia posición aun en puntos no esenciales y opinables o la rigidez exclusivista en uno u otro sentido, que impide todo diálogo, ceden facilmente ante la humildad que reconoce la caridad que acepta a quien opina de diverso modo. Por eso nos es hoy tan necesario el mútuo contacto, el diálogo sincero que sepa utilizar los elementos positivos que en toda posición y actitud pueden descubrirse siempre. Nadie tiene la verdad absoluta. Todos

podemos y tenemos que aprender en un mundo que cambia y se renueva siempre.

Una fidelidad profunda por parte de todos a la única Compañía tal como Dios quiere que ella sea hoy; una actitud constructiva, franca y leal, de unos frente a otros; un gran sentido de comprensión aun para nuestras faltas y errores, ayudará más que cualquiera otra cosa a hacer real nuestra unión.

Esto supuesto, un contacto sincero, sobre todo si se realiza en una atmósfera espiritual, y mejor aún si se centra en la Eucaristía, es el medio más adecuado para fomentar la mutua estima y el mutuo respeto, para hacer posible la acción de conjunto de nuestra vocación apostólica y para evitar cualquier motivo de desunión o discordia, que ofende a la caridad.

Esto es cuanto por hoy quería manifestaros. Son puntos más para reflexión que para una mera lectura de pasada. Más para examinarlos en el silencio del corazón, en la presencia del Señor o en el ambiente cálido de la reunión comunitaria, que para considerarlos como imposición externa de nuevos documentos escritos.

Al escribiros en la fiesta de San Pedro, mi mayor deseo es que el Señor os conceda, y nos conceda a todos los hijos de la Compañía, vivir de aquella fe, confianza y amor que El exigió a Simón Pedro en Cesarea de Filipo, sobre las olas del Tiberíades y a la orilla del mismo lago de Galilea.

En vuestros santos Sacrificios me encomiendo.

Roma, 29 de junio de 1970.

Vuestro en el Señor
PEDRO ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Ieus

56. **4 augusti 1970**

De recitatione et commutatione divini Officii.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

Many thanks for your letter ... in which you inquire about the recitation of the Breviary.

I think the mind of the Church and of the Society about the Divine Office is declared with sufficient clarity in the Vatican II Constitution *Sacrosanctum Concilium*, nn. 83-101, and in the 31st General Congregation's decree 14, n. 10.

About commutation, you may consult n. 97 of the same Constitution, as well as our Elenchus Facultatum, and approved authors. For proportionately grave reasons, you may grant commutation in individual cases, but not in general. And as you may commute the recitation of the Breviary into the recitation of the Rosary, or some other pious work, you may also commute it into the reading of the Scriptures. But the latter cannot be a general substitute for the Divine Office, which remains the official public prayer of the Church, « the prayer of Christ with His Body to the Father ». Those who wish to abandon the Breviary seem to forget this, and to forget also that a large part of the Breviary is actually taken from the Scriptures.

One may wonder how many priests there are who are faithful to the daily hour of personal prayer, and really cannot find 30 minutes for the Breviary! Leaving aside special cases, one would be inclined to believe that those who drop the Breviary are also likely to be unfaithful to their mental prayer. Let us hope that the new reform of the Divine Office will make it more meaningful and attractive to all.

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

57. **8 decembris 1970**

Ad Socios nuper erectae Provinciae Venezolanae.

QUERIDOS PADRES Y HERMANOS:

Al quedar vuestra Viceprovincia Venezolana promovida desde hoy a la categoría de Provincia, me es grato enviar a todos y cada uno de vosotros mi saludo y mis congratulaciones, unido fraternalmente a los sentimentos de alegría que seguramente os comunica este acontecimiento de tanta importancia en vuestra vida. La pequeña simiente — llamémosla así — que hace 55 años sembraron los primeros jesuitas que, tras la grande ausencia de 149 años, ingresaron al país para hacerse cargo del Seminario Mayor de Caracas, ha madurado paulatinamente hasta la plenitud. Agradezcamos a los que plantaron y demos gracias al Señor que ha asegurado el crecimiento.

Y ahora os invito a reflexionar unos momentos en el significado y la proyección que comporta para todos vosotros, dentro del ámbito de vuestra vida religiosa y apostólica, la creación de la Provincia en estos precisos momentos.

El comienzo de la nueva etapa, que es coronamiento de un desarrollo vigoroso y promesa de ulteriores esperanza, coincide con la labor de planificación de ministerios: momento el más oportuno para poner las bases de una Provincia de cara al futuro. El proceso de planificación se está llevando a cabo también cuando el mismo país de Venezuela está en un plan de desarrollo creciente a diversos niveles. Sus recursos básicos parecen garantizar el éxito de los planes socio-económicos. Por otro lado, desde el punto de vista religioso, ese proceso lleva consigo una fuerte tendencia a la secularización y hasta al ateismo práctico. De ahí la importancia de que se piense en una Provincia cuya actividad apostólica esté presente en los puntos claves de aquel proceso, de forma que contribuyamos para que la presencia de Dios y de la Iglesia no se borre con el desarrollo.

Pensemos ante todo que la fisonomía, y por decirlo así, la salud de una Provincia son el resultado de la fisonomía y la salud de todos sus miembros: a mayor dinamismo de éstos, a mayor vida interior y apostólica, mayor vitalidad en la Provincia. De aquí la necesidad de sentirse co-responsables unos con otros, de todo lo que acontece o deja de acontecer a nivel de cuerpo. Por esto, si todos colaboran con este sentido de co-responsabilidad en hacer la renovación y planificación, todos estarán haciendo el futuro de la Provincia.

Es éste un proceso laborioso, un proceso urgente también, pero por lo mismo, no de un día, aunque pueda parecer paradógico, y un proceso que requiere netas actitudes de parte de todos si se ha de conseguir plenamente el objetivo: actitud de compromiso personal, de magnánima indiferencia, de sano optimismo, de reposada prisa.

Está en la conciencia de todos que debemos marchar al ritmo de los acontecimientos del tiempo que vivimos y adaptar métodos y obras a las urgentes exigencias de la Iglesia postconciliar. Esto sin embargo, no debe llevarnos a reacciones de fácil impaciencia, a la precipitación, a la improvisación, cosas que a la larga pueden conducir a una serie de frustraciones de resultado nada positivo. No pasividad, no lentitud; sino trabajo y trabajo activo, si queremos, trabajo febril, pero impregnado de espíritu y guiado por la sabiduría del *festina lente*.

Partiendo del deseo de una profunda renovación, el trabajo de reflexión y búsqueda se debe hacer con este signo de serenidad al par que con verdadera indiferencia. Se trata de una búsqueda para una mejor adaptación, a nivel de individuos y de corporación. Esto difícilmente se conseguiría si cada cual permanece aferrado a determinados criterios sin dar cabida a un clima de sin-

cero respeto, de comprensión, de mutua estima y caridad hacia personas e ideas diferentes que no pueden faltar. Al mismo tiempo será necesario asegurar la indispensable unidad mediante un sincero afán por seguir siempre la ruta señalada por los criterios del mayor servicio divino, del bien más universal, de las necesidades más urgentes, de la eficacia a larga distancia de ciertos ministerios más importantes para los que podemos contar con la preparación proveniente de nuestra vocación específica.

En la reflexión indicada debe entrar la participación activa y responsable de todos los miembros de la Provincia. Ninguno debe esperar que se le dé hecho todo. Cada uno de vosotros está haciendo la Provincia de hoy y la Provincia del mañana. Pesa sobre todos una responsabilidad colectiva y una responsabilidad personal. Es de esperar — y contamos con esto — que cada comunidad se convierta en un verdadero grupo de reflexión donde los Superiores descubran las bases orientadoras para acertar en las decisiones. Mi deseo sería que todos los Superiores, como sintiendo sobre sí los ojos de toda la Provincia, asuman con renovado entusiasmo e ignaciana discreción de espíritus su papel de animadores y guías de su comunidad, papel que en estos momentos viene a ser particularmente decisivo.

Por lo demás tenéis sobrados motivos para llevar adelante con entusiasmo y optimismo la obra que tenéis entre manos: es la obra de Dios y es la obra de vuestra Provincia. Es sumamente alentadora la que podría llamarse tradición de progreso y adaptabilidad que caracteriza la historia de la Compañía en Venezuela. Lo evidencia ampliamente un somero análisis de las cuatro etapas del medio siglo que ha precedido a la creación de la Provincia, para no hacer mención de la lejana y maravillosa etapa colonial. La fase fundacional ensaya desde los comienzos los principales ministerios que habrían de configurar la personalidad de la Compañía contemporánea: Seminario Mayor de Caracas, Seminario Menor de Coro, Residencias de San Francisco y San Felipe, Colegio de San Ignacio de Mérida. La Viceprovincia dependiente fragua dos grandes rasgos que caracterizan una época de 24 años, la expansión educativa y la búsqueda de nuevas fórmulas para la respuesta adecuada a los múltiples problemas de una nación abierta súbitamente al desarrollo: Colegios *Gonzaga* de Maracaibo y *Javier* de Barquisimeto, Asociación Venezolana de Educadores Católicos, Movimiento de educación popular *Fe y Alegría*, Universidad Católica *Andrés Bello*; y tan pujante como el desarrollo educativo, el de lo pastoral y social, y como paso decisivo para atender al problema de las vocaciones, la fundación en 1937 del Noviciado en Venezuela. Por fin la Viceprovincia independiente, no obstante lo

complejo y difícil de las situaciones que debe afrontar, actúa con enorme sentido de responsabilidad y adaptabilidad sin frenar el desarrollo de las actividades apostólicas y buscando nuevos objetivos con preocupación cada vez más acuciante en el campo de lo social. Una trayectoria a todas luces confortante!

Debe animaros aún más la realidad de un hecho no menos positivo que estáis comprobando: hay en la actualidad un mayor número de jesuitas venezolanos, en puestos de responsabilidad y decisión tanto dentro como fuera de la Compañía; hay un mayor número de vocaciones nativas, sobre todo a partir de 1964, cuando la Provincia de Loyola dejó de enviar su generosa contribución anual de Novicios. Venezuela tiene un Noviciado que pudiéramos llamar floreciente para el comienzo de este curso escolar. Hace dos años había entre vosotros solamente las etapas del Noviciado y Juniorado. Ahora hay también el Filosofado.

Este hecho situado en el contexto de la planificación de la Provincia, al par que debe ser motivo de confianza y optimismo, está reclamando una especial atención, en cuanto que la formación de los jóvenes debe ocupar sitio de preferencia en la labor de reflexión y planeamiento de obras. Os recomiendo por tanto que dentro de la revisión global, señaléis con énfasis particular el campo de la formación y preparación de los nuevos jesuitas. Estudiad de inmediato la aplicación adecuada del *Ordo Studiorum* y la preparación y dedicación oportuna de suficientes y bien seleccionados formadores futuros, así como de ayudantes de los actuales. Creo que todos alcanzáis a ver la importancia que esto tiene en cualquier circunstancia y por lo mismo la preferente atención que reclama, aunque exija un gran sacrificio en otros campos de apostolado.

Sabiendo además que, después del llamamiento divino, la imagen que presenta la institución es uno de los factores que más pesan en una vocación a la Compañía, se comprende que la Provincia deba hacerse presente en los campos y en las preocupaciones de la juventud de hoy, que siente especial angustia e inquietud por las estructuras sociales de sus pueblos. La Compañía debe hacerse presente aún más en el campo social por un anhelo de justicia y como un atractivo para las futuras vocaciones.

Finalmente, para que toda vuestra labor, tanto la relacionada con el apostolado directo con los de fuera, como la que mira a la formación propia y preparación para ese apostolado, sea de verdad una labor fecunda espiritualmente y con garantías de perduración, desearía que os hagáis un llamado constante a vigorizar la vida comunitaria y a incrementar vuestra comunicación personal con Dios en la oración.

La vida comunitaria es el soporte y el ambiente natural de nuestra vocación religiosa y apostólica. La permanencia en situaciones difíciles y aun críticas que supone el apostolado en un mundo secularizado, exige una vivencia en profundidad de la fe, vivida comunitariamente. La soledad, incluso en el ejercicio de la fe, es ocasión de desánimos y defecciones. A su vez esta fe vivida en profundidad, supone la comunicación personal con Dios. Por tanto no dejéis de insistir — y quisiera repetiros esto *opportune et importune* — no dejéis de insistir siempre en la vigorización y renovación de vuestra vida comunitaria, especialmente en el aspecto religioso, con atención a la vida de oración personal y comunitaria con frecuencia tan venida a menos por la apertura, muchas veces necesaria, a valores, comportamientos y estilos de vida del mundo en que vivimos. No olvidemos que vuestra Provincia forma parte del cuerpo universal de la Compañía con la cual cada uno de vosotros se debe sentir un miembro vivo unido a ella por « la caridad y obediencia »: Procurad conocerla lo más profundamente posible, pues ese conocimiento os llevará a sentir aquella estima que hacía escribir a San Francisco Javier: « Si comienzo a hablar de la Compañía no puedo parar ... Si te olvido oh Compañía de Jesús, que mi derecha sea dada al olvido » (Ps. 136, 5).

No puedo terminar sin invitaros a expresar conmigo un profundo y perdurable agradecimiento a las Provincias de Loyola y de Aragón que hasta 1958 formaban la Provincia de Castilla Oriental, y que han contribuido generosamente a la implantación y desarrollo de la moderna Compañía en la República de Venezuela. En los 54 años de historia de la reinstalación de la Compañía en Venezuela, han contribuido con 201 jesuitas la Provincia de Loyola y con 19 la de Aragón. Quede para siempre consignado el testimonio de nuestra gratitud y el Señor se lo pague incesantemente!

Pido al Corazón de Cristo que derrame su gracia abundante sobre todas las empresas de vuestra Provincia y os bendigo.

Roma, 8 de diciembre de 1970.
Fiesta de la Inmaculada Concepción.

PEDRO ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

III. — PRO EXTERNIS

58. **3 ianuarii 1970**

Sensus devotionis et fidelitatis erga Romanum Pontificem renovat Pater Generalis nomine totius Societatis.

AD SUMMUM PONTIFICEM PAULUM SEXTUM

SANTÍSIMO PADRE!

Después de la bellísima ceremonia del día 1 de enero en el Gesú, no quiero dejar de manifestarle a Su Santidad mi hondo reconocimiento por haberse dignado escoger esta Iglesia de la Compañía de Jesús para celebrar el Día de la Paz.

Tuve el pensamiento de renovar en tal ocasión ante el cuerpo de San Ignacio, allí presente, la fidelidad de toda la Compañía y la mía personal hacia la persona del Vicario de Cristo, Vuestra Santidad.

Dado el caracter universal de la ceremonia, no pareció el momento oportuno para hacerlo, pero hoy al menos privadamente, y como un obsequio de Año Nuevo, quisiera reiterar nuestro incondicional « servicio a la Iglesia bajo el Romano Pontífice » y renovar nuestro voto de obediencia al Vicario de Cristo, en la persona de Su Santidad. Voto que en opinión del mismo San Ignacio constituía « el Principio y Fundamento » de la Compañía de Jesús.

Así, pues, Beatísimo Padre, hoy quiero asegurarle nuestra devoción y al mismo tiempo manifestarle que si algunos miembros de la Compañía, en estos tiempos de confusión y falso concepto de la Autoridad, se han comportado de un modo indigno de un hijo de la Compañía, han sido casos individuales a los que se ha debidamente amonestado y corregido, (ya algunos no están en la Compañía), pero la Compañía como cuerpo hoy por mi medio quiere manifestar a Su Santidad su entrega y fidelidad incondicionalmente.

Repitiendo mi más profunda gratitud y absoluta fidelidad hacia su Augusta Persona y pidiéndole su bendición Apostólica para toda la Compañía de Jesús.

Villa Cavalletti, 3 de enero de 1970.

Pedro Arrupe
Prepósito General de la C. de Jesús

59. 22 augusti 1970

Allocutio R. P. Petri Arrupe, Praesidis Unionis Superiorum Generalium, ad Conferentias Episcopales Africae et Madecassensem in urbe Abidjan (Côte d'Ivoire), 22 augusti 1970.

Eminences, Excellences, Chers amis,

Il m'est particulièrement agréable de pouvoir adresser quelques mots à votre auguste assemblée, au nom de l'Union des Supérieurs Généraux et spécialement au nom de ceux dont les confrères oeuvrent en Afrique et Madagascar. Je voudrais vous assurer que leur désir le plus sincère est de collaborer le plus efficacement possible à faire croître l'Eglise dans ces régions.

Voilà déjà une centaine d'années que l'Eglise fit un nouvel et important effort pour évangéliser l'Afrique. Elle fit pour cela appel à de nombreux Instituts missionnaires. C'est ainsi, comme l'a rappelé Mgr Yago dans son discours inaugural, que les religieux prirent une part importante dans l'implantation de l'Eglise sur le Continent. Nous sommes heureux aujourd'hui de voir la Hiérarchie Africaine et Malgache se développer rapidement. Ce sont les Eglises d'Afrique et de Madagascar qui prennent en main leurs propres destinées. Le rôle des religieux est en passe d'y devenir ce qu'il est dans l'ensemble de l'Eglise: des coopérateurs de l'Evêque dans les oeuvres d'apostolat.

Afin que la collaboration des religieux à cet apostolat de l'Eglise en Afrique et Madagascar porte de plus en plus des fruits abondants, nous croyons pouvoir vous faire part de quelques suggestions:

1. Les besoins de l'Eglise en Afrique et Madagascar deviennent, en maints endroits, très grands et leur solution revêt un caractère d'urgence. Le manque de prêtres est tel dans certains pays qu'on a pu dire que la cote d'alerte y avait été atteinte. Les Supé-

rieurs Généraux sont souvent assaillis de demandes diverses et nombreuses. Elles émanent, la plupart du temps, d'Evêques préoccupés d'assurer à leur diocèse la collaboration de religieux pour telle ou telle oeuvre. Ne serait-il pas de l'intérêt de l'Eglise que des demandes d'aide puissent être présentées par des Conférences Episcopales, après étude d'une planification, ou, du moins, avoir leur appui? On éviterait ainsi d'aider un diocèse qui en a moins besoin au détriment d'un autre qui est dans la détresse. Les Supérieurs Généraux seraient grandement aidés dans les choix qu'ils ont à faire si les Conférences Episcopales pouvaient leur indiquer quels sont les secteurs qui, dans leur région, doivent par priorité être aidés. Une demande émanant d'une Conférence Episcopale a toujours plus de chance d'aboutir que lorsqu'elle provient d'un seul diocèse.

2. Afin que la collaboration entre Evêques et Religieux soit rendue plus facile et plus effective, il serait utile d'avoir à tous les échelons, des institutions de dialogue.

Dans cette ligne, l'exemple donné par le Symposium des Conférences Episcopales d'Afrique et Madagascar est digne d'éloge. Les religieux y sont invités et y participent à tous les travaux. Il nous semble que cette façon d'agir serait bénéfique à l'Eglise d'Afrique et Madagascar, si elle pouvait être imitée par toutes les Conférences Episcopales en y invitant des représentants des Supérieurs Majeurs. En plusieurs endroits cette heureuse collaboration est déjà réalisée.

D'autre part, dans l'Eglise d'aujourd'hui, il n'y a pas mal de tendances divergentes quant à la façon de concevoir l'apostolat, le rôle de l'Eglise, le rôle des prêtres, l'exercice de l'autorité, le sens de la vie religieuse, la catéchèse, la liturgie, et tant d'autres choses. L'Eglise d'Afrique et Madagascar ne sera épargnée par aucun de ces mouvements d'idées et aucune des tensions qu'elles pourraient provoquer. Il est utile que les opinions, même les plus opposées, puissent être exprimées et discutées en commun. Cela suppose que, chacun soit animé du désir de faire une recherche loyale de la vérité et soit prêt à accepter les décisions qui, après discussion, seront prises par les responsables. Les institutions de dialogue qui faciliteront cette recherche en commun ont été prévues par le Concile: nous parlons du « Conseil presbytéral » et des « Conseils paroissiaux ». Nous croyons qu'il est indispensable que ces Institutions fonctionnent régulièrement et d'une manière efficace. Leur bon fonctionnement aidera l'Eglise d'Afrique et de Madagascar dans la recherche de sa propre identité dans un monde en pleine évolution.

3. Enfin il y a un troisième point qui pourrait, croyons-nous, aider l'Eglise d'Afrique et de Madagascar à parvenir à sa pleine maturité et ainsi soutenir les Evêques dans leur tâche. Nous pensons qu'il est nécessaire que soient favorisées les vocations religieuses de Frères, de Soeurs et de Prêtres africains. La vie religieuses, nous dit le Concile, appartient inséparablement à la vie et à la sainteté de l'Eglise (L. G. 44). Construire l'Eglise locale c'est favoriser à la fois le développement du clergé diocésain et du clergé religieux africain. Ce dernier fait partie intégrante du clergé local. Il y a pour le moment en Afrique plus de 3.000 prêtres diocésains africains et seulement environ 200 prêtres religieux africains. Historiquement cette grande différence peut s'expliquer. En effet les directives de la Congrégation pour l'Evangélisation des Peuples furent pendant très longtemps telles qu'en Afrique la priorité soit donnée à la formation du clergé diocésain à l'exclusion du clergé religieux. Les religieux missionnaires ont généreusement travaillé selon ces directives pendant plus de 50 ans. Depuis une vingtaine d'années Rome a estimé que petit à petit on pouvait commencer à former des religieux prêtres africains. Nous savons qu'actuellement cette autorisation est devenue un désir positif de la Congrégation pour l'Evangélisation des Peuples.

Nous croyons qu'il y va du bien même de l'Eglise d'Afrique et de Madagascar à voir se multiplier les vocations de prêtres religieux africains. Ils aideront à donner à l'Eglise de ce continent sa pleine maturité et son visage authentiquement africain. Ils resteront au service de l'Eglise d'Afrique et Madagascar; certains d'entre eux donneront même à cette Eglise sa dimension missionnaire, en étant appelés à exercer leur apostolat dans d'autres pays.

A côté de congrégation religieuses strictement africaines, il est utile que se développent aussi des Congrégations qui ont été fondées sur d'autres continents. Celles-ci feront participer l'Eglise d'Afrique et de Madagascar au charisme religieux de l'Eglise universelle.

Ce charisme religieux fut donné par l'Esprit-Saint, d'abord aux Fondateurs d'Instituts religieux, et ensuite à ceux qui, poussés par le même Esprit, entrent dans ces Instituts.

Chacun de ceux-ci et leurs membres ont, en vertu même de ce charisme, une mission spéciale dans l'Eglise. Elle est reconnue par la Hiérarchie par le fait même de leur approbation solennelle par le Pontife Romain en tant que Pasteur de l'Eglise universelle et Chef du Collège des Evêques.

Cette approbation et cette confirmation ne sont pas simplement un « Nihil obstat » de la part du Souverain Pontife, mais un acte positif par lequel ces Instituts sont insérés d'une façon défi-

nitive dans la vie et les structures de l'Eglise, et leur confère une mission charismatique spéciale au service du Peuple de Dieu.

Le développement de la vie religieuse sacerdotale africaine répond au désir du Concile Vatican II qui dit que « dans les jeunes Eglises, les diverses formes de vie religieuse doivent être cultivées avec soin, afin de montrer les divers aspects de la mission du Christ et de la vie de l'Eglise » (A. G. 18). De plus, la présence d'un nombre grandissant de religieux prêtres africains donnera à l'Eglise d'Afrique et de Madagascar cette nécessaire mobilité du personnel sacerdotal dont on a déjà plusieurs fois parlé au cours de ce Symposium et qui semble indispensable pour répondre à certains besoins urgents de l'Eglise dans ces régions.

Pour un Evêque c'est certes un sacrifice que de voir entrer un jeune homme de son diocèse dans un Institut religieux. Mais ne devons-nous pas nous dire que c'est l'Esprit qui invite tel ou tel à devenir prêtre ou à devenir religieux. Il est donc nécessaire et équitable de respecter cette action de l'Esprit. Un jeune homme ou une jeune fille qui aurait un désir réel de se consacrer à Dieu dans la vie religieuse doit pouvoir le faire en toute liberté. C'est Dieu qui les appelle.

4. Je crois pouvoir vous dire un mot au sujet des très nombreuses religieuses qui se trouvent en Afrique. Il y a en elles un immense potentiel de dévouement. Certaines ont été remarquablement préparées; elles sont pour l'Eglise d'Afrique et de Madagascar une réelle source d'espérance. Mais elles se demandent parfois si elles sont employées au mieux de leurs possibilités et dans les secteurs qui ont le plus besoin de leur aide. Elles sont désireuses de services désintéressés, mais un bon nombre parmi elles souhaiteraient parfois pouvoir participer davantage à l'élaboration de plans apostoliques et aux décisions qui sont prises à leur égard par les autorités ecclésiastiques. Elles voudraient ainsi collaborer plus efficacement avec leurs Evêques.

5. Qu'il me soit permis en terminant de vous redire, Eminences, Excellences, notre gratitude pour l'invitation qui nous a été faite par le Président du Symposium; elle est le signe évident d'un désir de collaboration franche et loyale. La présence de plusieurs Supérieurs Généraux à vos travaux sera certainement une source d'encouragement pour beaucoup de religieux et religieuses.

Je puis vous dire au nom de 220 Supérieurs Généraux, et je crois pouvoir être l'interprète des 2.500 Supérieures Générales, que notre seul désir est de servir l'Eglise. Nous souhaitons collaborer le plus et le mieux possible avec les Evêques. Ce désir, nous souhaitons le voir se réaliser toujours davantage en Afrique. Notre collaboration vous est assurée.

Sans doute nous sommes limités par le nombre de nos religieux, sans doute avons-nous commis parfois des erreurs et des fautes dans notre mode de collaboration — ou notre absence de collaboration ... — mais vous pouvez être assurés que, selon ce qu'attend Vatican II, notre volonté est d'être de dévoués coopérateurs des Evêques. Nous souhaitons oeuvrer au développement des pays où nous travaillons et aider l'Afrique à devenir toujours davantage elle-même, enfin nous voudrions surtout, par la diversité des charismes différents, collaborer à « la construction du Corps du Christ au terme de laquelle, comme le dit St Paul, nous devons parvenir tous ensemble à ne faire plus qu'un dans la foi et la connaissance du Fils de Dieu » (Eph. 4, 12).

60. **10 septembris 1970**

Pater Generalis dum partes habebat in LXXXIII Deutscher Katholikentag (Trier), die 10 septembris in Residentia Maiore Coloniensi S. Petri Canisii Reverendissimum Dominum Dr. IOSEPHUM TEUSCH *propter auxilium quod ut Vicarius Generalis Archidioeceseos Coloniensis Missioni Iaponicae, imprimis Universitati Tokyensi ferebat, et propter benevolentiam qua ut Vicarius episcopalis diversas petitiones confratrum Societatis tractat,* BENEFACTOREM EXIMIUM SOCIETATIS *declaravit, eumque omnium fructuum et operum apostolicorum Societatis participem fecit.*

61. **8 octobris 1970**

Commemoratur P. Augustinus de Cardaveraz secundo recurrente centenario ab eiusdem obitu.

MUY QUERIDO SEÑOR OBISPO:

He de agradecer ante todo a V. E. su amable invitación a participar en la celebración del segundo Centenario de la muerte del Padre Agustín de Cardaveraz.

Con toda razón se sienten particularmente comprometidas en esta celebración Hernani, Villa natal del Padre, y la entera Diócesis de San Sebastián. Y a ellas no podría menos de asociarse la Compañía de Jesús, que cuenta en Cardaveraz uno de sus más señalados hijos.

Ya que no me es posible acudir en persona, he rogado al Padre Provincial de Loyola me quiera representar entre ustedes y por mi parte aseguro a V. E. mis especiales oraciones al Señor por el éxito y fruto de esta conmemoración.

La Compañía de Jesús ha tenido siempre gran estima del Padre Cardaveraz por su incansable actividad apostólica, su profunda vida espiritual y sus valores personales poco ordinarios.

Si se admira la eficacia de su predicación sagrada, que hacía resultasen pequeños los templos para tanto auditorio que acudía a escucharlo y le obligaba a predicar al aire libre; si es de alabar su celo por ser útil a los demás que lo llevó a preparar en vascuence varias obras originales, casi todas religiosas, a escribir su famosa « Retórica vascongada », o a traducir al vascuence publicaciones hechas en otras lenguas; encuentro, con todo, dos rasgos en el Padre Cardaveraz que no puedo menos de subrayar.

Cronológicamente es Cardaveraz el primer apóstol en España del culto al Corazón de Jesús, después de las revelaciones de Santa Margarita. Según propia confesión, ya practicaba Cardaveraz este culto desde el 1727. Hacia él orientó en 1733 al Padre Bernardo de Hoyos, secundando más tarde incansablemente las iniciativas del Padre Hoyos y recogiendo de sus manos el empeño apostólico de propagar en España el culto al Corazón de Cristo.

Fué Cardaveraz el primer predicador sagrado que, durante el mes de junio de 1733, desde un púlpito de Bilbao, lo dió a conocer en ocasión solemne. Se dedicó con celo incansable a propagar este culto y a difundir el amor a la persona de Cristo. Al terminar sus misiones populares dejaba una huella profundísima, y grupos perfectamente organizados que se comprometían a conservar el fruto de la misión en manifestaciones de fervor religioso y en ejemplos de vida cristiana.

Así fundó en el Colegio Imperial de Madrid una de estas Congregaciones en 1736, y al año siguiente, en Elorrio, la que sería la primera entre las muchas Congregaciones que se seguirían estableciendo después en las Provincias Vascas.

El segundo rasgo que no puede olvidarse en Cardaveraz es su celo incansable en favor de los Ejercicios de San Ignacio. El fué el verdadero fundador de la Casa de Ejercicios de Loyola y, en los 30 años que en ella vivió, organizó numerosas tandas y dió personalmente Ejercicios a muchas personas privadas.

Creo que estos dos aspectos de Cardaveraz no son sólo una página de historia, sino que nos hacen hoy reflexionar.

Frente a la frialdad jansenista, el culto al Corazón de Cristo reavivó entonces en los cristianos la experiencia del amor de Dios. También en los momentos actuales necesitamos de una intensa

vivencia de amor de Cristo, que logre encauzar las grandes fuerzas de energía, de que dispone nuestro mundo. Ese cristocentrismo, de que nos ha hablado el Concilio Vaticano II y que constituye el centro de la espiritualidad ignaciana, es la única fuerza que puede realizar la verdadera transformación del mundo. Pueden existir expresiones o formas externas de devoción que no sean hoy tan adecuadas y de las cuales se pueda prescindir por no ser esenciales, pero se debería evitar el error de identificar un posible sentimentalismo de expresión con la profundidad teológica, llena de significado.

Tampoco ha pasado la gracia especial que a través de San Ignacio de Loyola recibió la Iglesia en los Ejercicios Espirituales. Afanosamente siguen buscando los hombres una orientación clara de la vida, la paz que sólo Cristo puede dar, la inspiración profunda de un dinamismo apostólico. Y esos son los frutos de los Ejercicios bien realizados. Hoy también siguen siendo los Ejercicios la gran escuela de apóstoles, de quienes quieren « señalarse en el mayor servicio divino ». Y en este sentido me ha alegrado no poco saber que con el deseo de responder a las exigencias actuales, se está renovando la Casa de Ejercicios de Loyola, como también se ha renovado recientemente la Casa de Ejercicios en Manresa.

Veo que esta carta se me ha ido alargando casi sin darme cuenta con estas referencias a la Compañía de Jesús. Quiera San Ignacio, el Santo guipuzcoano, Fundador de nuestra Compañía y hombre del mayor servicio y de la mayor gloria de Dios, alcanzar las mejores bendiciones divinas sobre cuantos participamos con gozo en estas conmemoraciones centenarias de este su paisano e hijo, el admirable Agustín de Cardaveraz.

Reitero los sentimentos de mi mayor estima para con V. E., y quedo afectísimo suyo en Cristo,

Roma, 8 de octubre 1970.

Praep. Gen. Soc. Iesu
PEDRO ARRUPE

Excmo. y Revdmo. Sr. D.
JACINTO ARGAYA, Obispo de
SAN SEBASTIAN

62. **23 novembris 1970**

Litterae postulatoriae pro introductione causae beatificationis sacerdotis Orestis Fontanella, e Dioecesi Vercellensi (1883-1935).

IV. — RESPONSA

B) ALIA RESPONSA
(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

63. **13 ianuarii 1970**

Quibus condicionibus respondeant oportet ii qui ad Professionem quattuor votorum sunt promovendi.

Curandum semper est ut qui ad professionem quattuor votorum proponuntur non tantum respondeant normis Societatis, sed qua tales habeantur generatim in Provincia.

Novae enim normae Congregationis Generalis XXXI, etsi latiores, faciliores non sunt. Exigunt enim in omnibus ad ultima vota promovendis ut emineant in Christi sequela in Evangelio proposita [1]; ut praestantia virtutis positive comprobata sit eaque conspicua, ita ut bono suo exemplo ceteris praeluceant [2]; ut praeter sufficientem doctrinam theologicam, constet Praeposito Provinciali eiusque Consultoribus de egregio valore apostolico et ministeriali candidati [3].

64. **4 aprilis 1970**

Cuius Provincialis sit admittere ad Ordines sacros Scholasticum iam destinatum ad aliam Provinciam [1].

Je réponds avec un peu de retard à votre demande concernant le Supérieur Majeur responsable de l'admission aux Ordres. Votre demande peut se résumer dans la formule suivante: « Cuius Provincialis sit admittere ad Ordines sacros quando Scholasticus des-

---

[1] C. G. XXXI decr. 11, 1.
[2] *Ibidem* 2, 1°.
[3] *Ibidem* 4 § 2.
[1] Cfr. normas iam statutas anno 1959 de sociis « Provinciarum destinationis », AR XIII 590-592.

tinatus est ad aliam Provinciam vel Missionem diversam ab illa in qua inscriptus est ».

Le concept de « destination » a évidemment besoin d'être éclairé par de sérieuses études juridiques. Dans votre question, la « destination » est à prendre comme une sorte de contrat passé entre deux Supérieurs Majeurs dont l'un prend en charge un Scholastique ou un Frère ou un jeune prêtre inscrit dans le territoire de l'autre.

Si le sujet a déjà séjourné dans le territoire de sa destination, ou s'il y séjourne de fait pour des raisons d'étude ou d'apostolat, l'admission aux Ordres dépend du Supérieur Majeur de destination, après avoir pris l'avis du Supérieur Majeur d'inscription. Si au contraire le sujet n'est pas encore allé dans le territoire auquel il est destiné, il est clair qu'il y est trop peu connu pour que le Supérieur Majeur de ce territoire puisse prendre la responsabilité de son admission aux Ordres sacrés; dans ce cas, c'est au Supérieur Majeur d'inscription à prendre cette responsabilité, après consultation du Supérieur Majeur du territoire dans lequel séjourne le sujet (par exemple pour l'étude de la théologie) et éventuellement du Supérieur Majeur de destination.

L'application de ces normes permettra de résoudre les cas difficiles. Mais il faudra toujours veiller à ce que soit spécialement consulté le Supérieur Majeur qui, de fait, connaît le mieux le sujet.

65. **19 octobris 1970**

Quibus diebus emittenda sint ultima vota.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Pluribus acceptis Superiorum Maiorum litteris petentium ut magis pateat facultas eligendi diem ad ultima vota emittenda, rem cuidam peritorum coetui considerandam proposui quorum sententia a PP. Assistentibus examinata est.

Proinde, PP. Assistentium Generalium opinione audita, haec decernenda statui:

1) Ad ultima vota emittenda consueta et traditionalia festa serventur, scilicet:

— 2 februarii, festum Praesentationis Domini, olim Purificationis B. M. Virginis.

— 15 augusti, festum Assumptionis B. Mariae Virginis.

2) Si qui autem PP. Provinciales diem mutare velint, idque non per modum actus, sed pro norma plus minusve stabili, eis concedam, si petierint, ut ultima vota emitti etiam possint diebus:

— 22 aprilis, in festo B. Mariae V. Reginae Societatis Iesu.

— 5 vel 6 novembris, in festo Omnium Sanctorum Societatis Iesu.

3) Pro aliis casibus facultas a P. Generali erit toties quoties petenda.

Tuis ss. SS. me commendo,

Romae, 19 octobris 1970.

Addictissimus in Xto
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

66. **24 octobris 1970**

De erectione domorum religiosarum iuxta novam disciplinam.

1. - In Decreto dato a S. C. pro Religiosis die 4 Iun. 1970 (Prot. N. Sup. R. 13/70), quod statim vigere incipit valetque « donec iuris canonici Codex recognitus vim obtineat », legitur sub n. 2:

> « Obligatio suspenditur Sedis Apostolicae beneplacitum petendi ad domum religiosam exeptam erigendam vel supprimendam vi can. 497 § 1 et 498, exceptis tamen Monialium Monasteriis, salvisque iis quae ad normam Iuris Ordinarii locorum competunt (Cfr. can. 497 § 1 et M. P. *Ecclesiae Sanctae* I, 34 § 1.) ».

2. - Hucusque tres gressus requirebantur ad erectionem canonicam domus Societatis:

a) Ordinarii loci consensus in scriptis datus (can. 497 § 1)
b) Beneplacitum Sedis Apostolicae, quod habetur:
   — communiter per Rescriptum S. C. pro Religiosis,
   — pro locis subiectis S. C. de Propaganda Fide, insuper per Rescriptum huius S. Congregationis.
c) Decretum erectionis confectum a P. Generali.

3. - Vi novi Decreti supprimitur *solummodo* necessitas beneplaciti Sedis Apostolicae, *quatenus respicit S. C. pro Religiosis*. Ma-

net interea, iuxta interpretationem datam ab officiali ipsius S. C. pro Religiosis, necessitas Rescripti S. C. de Propaganda Fide in locis ipsi subiectis.

NB. Sequelae practicae *Pro Provinciis* nullae sunt, nam eadem documenta atque antea mittere debent ad Patrem Generalem.

67. **21 decembris 1970**

Utrum ex-iesuitae admitti possit collaboratores in nostris operibus.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

... Para la admisión de ex-jesuitas, sobre todo ex-sacerdotes, como colaboradores en nuestras obras e instituciones, me parece habría que distinguir diversos casos:

a. En Institutos para la formación de los NN. y en general para la formación de los aspirantes al sacerdocio (seminarios, facultades de teología, etc.), no debe haber excepciones y tales personas no deben ser admitidas. Aunque haya habido causas razonables para la salida, no me parece que en principio la influencia pueda ser demasiado positiva.

b. En Colegios de Segunda Enseñanza: dado que los alumnos por su poca formación y sus familias son más sensibles al escándalo, y teniendo en cuenta el influjo que por el estrecho contacto el educador ejerce en los alumnos, creo que la excepción debe ser más bien difícil; sobre todo cuando es en la misma institución.

   Se podrían admitir excepciones cuando es en otra ciudad, o en la misma después de algún tiempo; pero siempre teniendo muy en cuenta la persona de que se trata y el ambiente.

c. En las Universidades creo que es menor el peligro de escándalo y de influencia menos positiva. Por tanto, cabe la posibilidad de un mayor número de excepciones. Naturalmente que se ha de examinar a fondo cada caso; y en ese examen deben considerarse atentamente los antecedentes y las ideas. Asímismo conviene tener en cuenta las complicaciones que muchas veces pueden surgir de la presencia en una obra nuestra de personas que creen conocer íntimamente nuestras cosas, y que tienen por lo mismo un criticismo mucho más agudo. La experiencia va demonstrando

que algunos « ex » son a veces los que crean conflictos más graves al interno de nuestras obras.

Sin querer agotar la materia, me parece haber recorrido los casos principales en los que se puede presentar el problema. Según los principios indicados, los Provinciales pueden resolver los varios casos con la máxima prudencia y en caso de duda pueden consultarme.

. . . .

Pedro Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XV

FASCICULUS V — ANNO 1971

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS
1972

TIPIS PONTIFICIAE UNIVERSITATIS GREGORIANAE - ROMAE

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. PRO SOCIETATE

II. PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. PRO SOCIETATE

II. PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

III. PRO EXTERNIS

IV. RESPONSA

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I — PRO SOCIETATE

1. **8 decembris 1970**

Litteris 30 martii Secretarius Soc. cum omnibus Superioribus Maioribus communicabat textum decreti S. Congregationis pro Religiosis, quod agebat de usu et administratione sacramenti Paenitentiae apud vitam consecratam agentes: textus hic apponitur quamvis anno superiore fuerit emissus.

SACRA CONGREGATIO PRO RELIGIOSIS
ET INSTITUTIS SAECULARIBUS
Prot. n. Sp. 44/70

Decretum

Dum canonicarum legum recognitio perficitur, Sacra Congregatio pro Religiosis et Institutis saecularibus opportunum duxit, ob non paucas instantes causas, in Plenario Coetu suo examini subicere quaestiones quasdam circa usum et administrationem Sacramenti Paenitentiae, praesertim apud Religiosas, necnon circa idoneitatem ad professionem religiosam in quodam casu peculiari.

Omnibus igitur mature perpensis, Patres in Coetu Plenario, diebus 26 et 27 Octobris 1970 celebrato, haec statuenda censuerunt:

1. — Religiosi, utpote speciali ratione cum Ecclesia coniuncti, quae *paenitentiam et renovationem continuo prosequitur* [1],

[1] Const. *Lumen Gentium*, n. 8.

magni faciant Sacramentum Paenitentiae, quo primarium donum *metanoiae* seu conversionis ad Christi regnum per baptismum olim receptum, in membris Ecclesiae peccantibus restauratur et roboratur [2], venia offensionis Deo illatae ab eius misericordia obtinetur et simul reconciliatio fit cum Ecclesia, quam peccando vulneramus [3].

2. — Inde pariter magni faciant huius Sacramenti crebrum usum, quo recta sui ipsius cognitio augetur, christiana crescit humilitas, salutaris animarum moderatio procuratur atque gratia uberior efficitur; hi et alii mirabiles fructus non solum ad alacriorem cotidie per virtutis iter progressionem faciendam maxime adiuvant, sed etiam ad commune bonum totius communitatis afferunt incrementum [4].

3. — Religiosi igitur, de propria coniunctione cum Deo fovenda solliciti, frequenter, i. e. bis in mense ad Paenitentiae Sacramentum accedere satagant; Superiores vero frequentiam huiusmodi promovere studeant atque provideant ut sodales alternis saltem hebdomadis ac etiam saepius, si id cupiunt, sacramentalem confessionem peragere possint.

4. — Quod ad confessiones Religiosarum nominatim attinet, statuitur:

a) Religiosae omnes atque novitiae, ut in hac re debita libertate fruantur, confessionem sacramentalem valide et licite instituere possunt apud quemcumque sacerdotem ad confessiones audiendas in loco approbatum, neque ad hoc specialis iurisdictio (c. 876) vel designatio requiritur.

b) Tamen, quo melius communitatum bono consulatur, monasteriis vitae contemplativae, domibus formationis et communitatibus numerosioribus confessarius ordinarius detur; et saltem monasteriis praedictis necnon domibus formationis etiam extraordinarius, nulla vero facta obligatione ad illos accedendi.

c) Pro aliis communitatibus confessarius ordinarius nominari potest, si adiuncta peculiaria id suadeant, iudicio Ordinarii, ac de praevia communitatis instantia vel consultatione.

---

[2] Cfr. Const. Ap. *Paenitemini*, AAS, 58, 1966 pp. 179-180.
[3] Cfr. Const. *Lumen gentium*, n. 11.
[4] Cfr. Litt. Encycl. *Mystici Corporis*, AAS 35, 1943 p. 235.

d) Ordinarius loci confessarios accurate seligat, qui congruenti maturitate aliisque necessariis qualitatibus polleant; ipse iudicet de numero, aetate et duratione in munere, necnon ad illos nominandos vel ulterius confirmandos procedat collatis consiliis cum communitate cuius interest.

e) Praescripta canonum, quae praecedentibus determinationibus contraria sunt, vel quae cum illis componi nequeunt, vel quae, illis perspectis, ratione et applicatione carent, suspensa manent.

5. — Quae praecedenti numero statuuntur, valent quoque pro communitatibus laicalibus virorum quatenus ipsis applicari possunt.

Quoad clausulam finalem can. 637 C.I.C., ea ita intelligenda est, ut a votis renovandis vel a professione perpetua emittenda excludi possit a Superiore competenti de consensu sui Consilii professus a votis temporariis qui, praevio medicorum vel aliorum peritorum iudicio, ob infirmitatem physicam vel mentalem, etiam post professionem contractam, non idoneus comperitur ad vitam religiosam ducendam absque damno sive ipsius religiosi, sive Instituti ad quod pertinet. In his casibus diiudicandis caritate atque aequitate uti oportet.

Has dispositiones Summus Pontifex Paulus PP. VI in audientia die 20 Novembris huius Sacrae Congregationis Secretario concessa, dignatus est approbare, easdemque statim in usum deduci iussit absque ulla exsecutionis formula et donec iuris canonici Codex recognitus vim obtinebit.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die 8 Decembris 1970.

I. Card. ANTONIUTTI
Praef.

2. 26 martii 1971

Approbatur Calendarium Liturgicum pro Societate Iesu.

S. C. PRO CULTU DIVINO
Prot. n. 651/71

SOCIETATIS IESU

Instante Rev.mo Patre Petro Arrupe, Praeposito Generali Societatis Iesu, litteris die 12 martii 1971 datis, vigore facultatum huic Sacrae Congregationi a Summo Pontifice PAULO VI tributarum, Calendarium proprium Societatis Iesu, prout in adiecto prostat exemplari, perlibenter confirmamus, ita ut ab omnibus, qui eo tenentur, in posterum servetur.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Ex aedibus Sacrae Congregationis pro Cultu Divino, die 26 martii 1971.

ANNIBALE BUGNINI
a Secretis

CALENDARIUM LITURGICUM SOCIETATIS IESU

IANUARIUS

1 In octava Nativitatis
SOLLEMNITAS SANCTAE DEI GENITRICIS MARIAE ET IMPOSITIONIS NOMINIS IESU, tituli Societatis Iesu — *Sollemnitas*

19 Iacobi Sales, presbyteri et Villelmi Saultemouche, religiosi; Ioannis Ogilvie, presbyteri; Melchioris Grodecz et Stephani Pongracz, presbyterorum; Ignatii de Azevedo, presbyteri, et sociorum; Jacobi Bonnaud, presbyteri, et sociorum, martyrum — *Memoria ad lib.*

FEBRUARIUS

4 S. Ioannis de Brito, presbyteri, et BB. Rodulphi Acquaviva, presbyteri, et sociorum; Francisci Pacheco, Caroli Spinola, presbyterorum et sociorum; Iacobi Berthieu, pres-

	byteri; Leonis Mangin, presbyteri et sociorum, martyrum	*Memoria*
6	SS. Pauli Miki, religiosi, et sociorum, martyrum	*Memoria*
15	B. Claudii La Colombière, presbyteri	*Memoria ad lib.*

APRILIS

22	*B. Mariae Virginis, Matris Societatis Iesu*	*Festum*
27	S. Petri Canisii, presbyteri et Ecclesiae doctoris	*Memoria*

MAIUS

16	S. Andreae Bobola, presbyteri et martyris	*Memoria*

IUNIUS

21	S. Aloisii Gonzaga, religiosi	*Memoria*

IULIUS

2	S. Bernardini Realino; S. Francisci Régis; S. Francisci de Geronimo; B. Iuliani Maunoir; B. Antonii Baldinucci, presbyterorum	*Memoria*
31	**S. Ignatii de Loyola,** presbyteri et Fundatoris Societatis Iesu	*Sollemnitas*

AUGUSTUS

2	B. Petri Favre, presbyteri	*Memoria ad lib.*

SEPTEMBER

9	S. Petri Claver, presbyteri	*Memoria*
17	S. Roberti Bellarmino, episcopi et Ecclesiae doctoris	*Memoria*

OCTOBER

3	S. Francisci Borgia, presbyteri	*Memoria*
19	SS. Ioannis de Brébeuf, Isaac Jogues, presbyterorum et sociorum, martyrum	*Memoria*
31	S. Alphonsi Rodríguez, religiosi	*Memoria*

NOVEMBER

5	OMNIUM E SOCIETATE IESU QUI CUM CHRISTO SUNT IN GLORIA	*Festum*
13	S. Stanislai Kostka, religiosi	*Memoria*
14	S. Iosephi Pignatelli, presbyteri	*Memoria*
16	BB. Rochi González, presbyteri, et sociorum martyrum	*Memoria*
26	S. Ioannis Berchmans, religiosi	*Memoria*

DECEMBER

1	SS. Edmundi Campion, Roberti Southwell, presbyterorum et sociorum, martyrum	*Memoria*
3	*S. Francisci Xavier*, presbyteri	*Festum*
21	(Commemoratio S. Petri Canisii quae secundum Calendarium Generale Ecclesiae hac die est celebranda, in Societate nostra celebrabitur die 27 aprilis)	

3. **15 octobris 1971**

Renovatur ad quinquennium facultas Missae votivae S. Ignatii in fine Exercitiorum [1]. *Cum agatur de novo textu propter mutatas normas liturgicas, concessionis textus integer hic ponitur.*

PRO CULTU DIVINO
S. CONGREGATIO
Pr. n. 1769/71

SOCIETATIS IESU

Instante Rev.mo P. Petro Maria Abellán, Procuratore Generali Societatis Iesu, litteris die 9 octobris 1971 datis, vigore facultatum huic Sacrae Congregationi a Summo Pontifice PAULO VI tributarum, perlibenter concedimus sodalibus eiusdem Societatis facultatem celebrandi Missam votivam in honorem S. Ignatii de Loyola die quo exercitia spiritualia clauduntur,

[1] AR XIV 698.

dummodo non occurrat dies liturgicus in nn. 1-4 tabulae praecedentiae inscriptus [2].

Quae gratia *ad quinquennium* datur.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Ex aedibus Sacrae Congregationis pro Cultu Divino, die 15 octobris 1971.

ARTURUS Card. TABERA
Praefectus

---

[2] Cfr. Normae universales de Anno liturgico et de Calendario, n. 59, I: *Calendarium Romanum,* Typis Polyglottis Vaticanis 1969, pp. 20-21.

4. **Anno 1971**

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET VV.

S. C. PRO CAUSIS SANCTORUM

IN CAUSA:

1. S. D. HYACINTHI ALEGRE
   S. Congregatio typis edit Vota trium Theologorum Censorum super scriptis S. D., *die 9 septembris 1971.*

2. BB. IGNATII DE AZEVEDO ET CC. MM.
   Postulatio Generalis ad Summum Pontificem transmittit proposita quaedam circa proceduram sequendam in disceptationibus futuris circa praefatorum MM. Canonizationem, *die 4 martii 1971.*

Die 19 martii 1969 Summus Pontifex Paulus VI decrevit reformationem Procedurae sequendae in Causis Beatificationis et Canonizationis et huius reformationis principia generalia simul indicavit [Motu Proprio *Sanctitas clarior,* d. d. 19 martii 1969]. Cum vero Normae exsecutivae eodem hoc documento annuntiatae hucusque publici iuris factae non fuerint atque ab altera parte minime opportunum visum fuerit sequi antiquam proceduram longiorem et multo minus expeditam, plurima negotia iuridica pendentia inter S. Congregationem pro Causis Sanctorum et Postulationem Generalem dilata sunt usquedum praedictae Normae exsecutivae vigere incipiant. Uti patet, Postulatio Generalis interim non paucos labores iam secundum novas orientationes perfecit eosque statim ad S. Congregationem transmittet quando nova procedura promulgata erit.

3. S. D. Adalberti Mariae Baudiss
Investigationibus praeliminaribus et formalitatibus necessariis expletis, Postulatio Generalis incipit agere Causam S. D. Adalberti Mariae Baudiss (1842-1926) e Provincia Poloniae S. I., *die 42 novembris 1971.*

4. S. D. Francisci Rodriguez da Cruz
S. Congregatio emittit Decretum super scriptis S. D., *die 30 decembris 1971.*

5. S. D. Villermi Eberschweiler
Postulatio Generalis typis edit Litteras Postulatorias, *die 21 decembris 1971.*

6. S. D. Francisci Garate
Instante Postulatione Generali, S. Congregatio emittit Decretum aperitionis Processus Ordinaria auctoritate constructi in Curia Victoriensi super asserta mira sanatione intercessione S. D. tributa, *die 26 maii 1971.*

7. S. D. Ferdinandi de Huidobro Polanco
Postulatio Generalis typis edit Litteras Postulatorias, *die 18 decembris 1971* .

8. S. D. Alberti Hurtado
Investigationibus praeliminaribus et formalitatibus necessariis expletis, Postulatio Generalis incipit agere Causam S. D. Alberti Hurtado (1905-1952) e Provincia Chilensi S. I., *die 1 iunii 1971.*

9. S. D. Ruperti Mayer
S. Congregatio emittit Decretum super validitate Processuum tam Ordinaria quam Apostolica auctoritate constructorum, *die 28 maii 1971.*

10. S. D. Iosephi Picco
S. Congregatio typis edit Vota trium Theologorum Censorum super scriptis S. D., *die 12 martii 1971.*

11. S. D. Iosephi Mariae Rubio Peralta
Postulatio Generalis typis edit Summarium Processuum Ordinaria et Apostolica auctoritate constructorum super virtutibus et miraculis in specie, Romae, 1971, pp. 436, *die 20 octobris 1971.*

12. S. D. Eugenii Pacelli qui fuit Pius PP. XII
Coram Tribunali Vicariatus Urbis celebrantur 48 Sessiones in Processu Ordinario Informativo super fama sanctitatis et virtutibus S. D., *a mense ianuarii usque ad mensem decembris 1971.*

Concluduntur Processus Rogatoriales celebrati in Archidioecesibus Januensi, Matritensi et Lisbonensi, *anno 1971.*

Instante Postulatione Generali, S. Congregatio emittit duo Decreta circa modum procedendi in Processibus Rogatorialibus celebrandis in Archidioecesi Monacensi et Friburgensi atque in dioecesi Berolinensi, *diebus 19 iunii et 24 septembris 1971.*

Postulator Generalis in praedictis Curiis providet celebrationi Processuum Rogatorialium, *mensibus iunii et septembris 1971.*

13. S. D. Claudii Lopez Bru, viri laici, Marchionis de Comillas
Instante Postulatione Generali S. Congregatio emittit Decretum aperitionis Processus Apostolica auctoritate constructi super virtutibus in specie, *die 11 ianuarii 1971.*

S. Congregatio emittit Decretum super validitate Processuum tam Ordinaria quam Apostolica auctoritate constructorum, *die 9 octobris 1971.*

II — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

5. **30 martii 1971**

S. C. PRO INSTITUTIONE CATHOLICA: *Facultas Theologica, olim Zikaweiensis, cum inserta sit in «Fu Jen» Universitate Catholica, declaratur posse gradus academicos concedere quibusvis alumnis idoneis.*

6. **7 iunii 1971**

S. C. PRO INSTITUTIONE CATHOLICA *per decretum N. Prot. 454/69/39 statuit ut Altior Theologiae-Philosophiae Schola a Sancto Georgio nuncupata, seu Theologica Facultas Francofurtensis (Pr. Germ. Inf.) in posterum omnibus patefiat auditoribus qui, si idonei, acquirere possint gradum baccalaureatus et licentiae in S. Theologia.*

Item, die 27 novembris 1971 (Prot. N. 1336/71/4) conceditur ut alumni etiam non iesuitae acquirere possint baccalaureatum in Philosophia post 4 semestres biennii philosophici.

7. **3 iulii 1971**

S. C. DE PROPAGANDA FIDE *bullam emittit qua Praefectura Apostolica S. Francisci Xaverii (Peruvia) elevatur ad gradum Vicariatus Apostolici, et Exc. Antonius de Hornedo Correa, S.I., nominatur Episcopus tit. Castellominorit. et Vicarius Apostolicus eiusdem nuper erecti Vicariatus.*

8. **7 iulii 1971**

S. C. PRO INSTITUTIONE CATHOLICA *erigit in Pontificio Instituto Orientali Romae Facultatem Iuris Canonici Orientalis, cum potestate conferendi gradus academicos ad normam iuris.*

9. **8 septembris 1971**

S. C. pro Institutione Catholica *erigit apud Deustensem Ecclesiae Universitatem (Pr. Loyol.) Facultatem « De Ciencias Empresariales ».*

10. **25 octobris 1971**

S. C. pro Institutione Catholica *per decretum datum die 25 octobris 1971 (N. Pr. 848/70/36) declarat Altiorem Philosophiae Scholam* [« Hochschule für Philosophie »] *seu Monacensem Philosophiae Facultatem (olim Pullacensem) (Pr. Germ. Super.) in posterum patefieri omnibus auditoribus, qui idonei sint, ut gradum baccalaureatus et licentiae acquirere possint, ablata reservatione pro Nostris tantum alumnis Societatis.*

Die 3 novembris 1971 (N. 848/70/37) emittit novum decretum quo etiam doctoratus ab externis acquiri possit.

11. **Anno 1971**

Nominationes pontificiae quorundam e Nostris.

9 ianuarii 1971 — P. Eduardus Dhanis (Pr. Belg. Sept.) nominatur Consultor S. C. pro Clero (*Secr. Status*).

27 februarii 1971 — Ex. P. Victor Razafimahatratra nominatur Episcopus Ecclesiae Cathedralis Farafanganae in Madagascar (*S. C. de Prop. Fide*).

1 martii 1971 — P. Marialouis Mudiappan (Pr. Madur.) constituitur Rector Seminarii Regionalis S. Pauli Tiruchirapallensis (*S. C. de Prop. Fide*).

28 martii 1971 — P. Alphonsus Raes (Pr. Belg. Sept.) munere Praefecti Bibliothecae Apostolicae Vaticanae nuper functus, nominatur Praefectus emeritus.

4 aprilis 1971 — P. Stanislaus Miranda (Viceprov. Kanar.) nominatur Rector Mangalorensis Seminarii Interdioecesani S. Ioseph (*S. C. de Prop. Fide*).

17 aprilis 1971 — P. HERIBERTUS ALPHONSO (Pr. Bombay): nihil obstat S. Congregationis ut nominetur Rector Athenaei scientiarum ecclesiasticarum Poonensis (*S. C. pro Instit. Cath.*).

26 iunii 1971 — P. GEORGIUS SAUPIN (Pr. Ranch.) nominatur Episcopus Daltonganiensis Dioecesis nuper erectae ex divisione Archidioecesis Ranchiensis.

3 augusti 1971 — P. IOSEPHUS CRUZ AYESTARÁN (Pr. Venez.) nominatur Rector Pontificii Collegii Pio Latino Americani de Urbe (*S. C. pro Instit. Cath.*).

20 septembris 1971 — Exc. MARTINUS NEYLON, S. I., Episcopus tit. Libertin. successionem adivit Exc. Vincentii Kennally in munere Vicarii Apostolici Insularum Carolinarum et de Marshall (*S. C. de Prop. Fide*).

10 novembris 1971 — P. PAULUS DEZZA, Assist. Gen., nominatur Commissarius pro causis de sacra Ordinatione apud S. Congregationem de Sacramentis.

ADVERTENDUM

Inter nominationes pontificias a. 1970, (cfr. AR XV 523) nuntiatum est Exc. DD. Angelum Mariam OCAMPO, e Prov. Colombiana, munus Archiepiscopi Tunquiensis abdicasse, in eiusque locum nominatum esse Exc. DD. Augustum Trujillo Arango — Advertendum, quaeso, hunc Archiepiscopum non esse e Societate Iesu.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I — PRO SOCIETATE

12. **15 februarii 1971**

De relatione quam ex officio redigere debent Directores Universitatis, Collegii et Scholae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Inter multa quae in hodierno rerum fluxu mutantur, mutata saepius designatur positio eorum Superiorum qui non eodem tempore sunt Directores operum vel centrorum educationis. Inducta enim hac munerum divisione, Superior religiosus largius vacare potest bono spirituali membrorum suae communitatis, dum e contra, Director Scholae vel Collegii, cum iam non sit Superior communitatis, facilius incumbere valet suis muneribus tum erga personas singulas, et laicas et religiosas, tum erga organa educativa Provinciae, status et si quid aliud.

Ex munere ipsis commisso sequitur oportere ut huiusmodi religiosi qui effecti sunt Directores centrorum educationis (sive sint Universitatum Praesides, sive Collegii vel Gymnasiorum Directores, etc.) teneantur, pari modo ac reliqui qui activitatum apostolicarum Societatis responsabilitatem gerunt, annuam relationem apud Provincialem facere.

Postulo ergo Patres Provinciales velint certiores facere huiusmodi Directores operum Societati commissorum, de opportunitate referendi de omni ipsorum centrorum activitate ac de valore apostolico eorumdem.

Ipsi autem Provinciales, in litteris quas ad me ex officio dare tenentur, referre ne omittant quae sciant esse alicuius momenti

circa huiusmodi centra scholastica. Si vero de eisdem, ipsorum Directores censeant oportere ut alia Curiae organa sciant, speciatim Secretariatus de Opere Educativo Societatis, ne dubitent eamdem relationem quam apud Provinciales confecerint, in Urbem quoque remittere.

Commendo me vestris ss. Sacrificiis,

Romae, 15 februarii 1971

Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

13. **16 februarii 1971**

De obitu P. Timothei Buscaren, olim Procuratoris Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

P. Timotheus L. Bouscaren (e Prov. Chicagiensi) vita functus est die 10 februarii in publico nosocomio. Reversus erat in suam Provinciam postquam in Urbe Societati universae servierat in munere Procuratoris Generalis (1948-1962).

Quamvis iuxta vigentem ordinationem de Missis ad certas intentiones applicandis [1], nulla Missa applicanda in hoc casu praescribitur, debet tamen eius obitus cum universa Societate communicari et specialia pro eo suffragia commendanda sunt: quod libenter facio, memor Patrem Bouscaren, tamquam Procuratorem Generalem, bene meritum esse de Societate.

Romae, 16 februarii 1971.

Tibi in Xto addictissimus
Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

[1] AR XV 62.

14. **20 februarii 1971**

De itineribus Patris Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER

P. Generalis, postquam exeunte anno 1970 convenit Provinciales Hispaniae (mense novembri) et Galliae (decembri) eorumque laboribus interfuit, prosequi constituit in hac ratione adeundi alios coetus Provincialium atque ita complendi visitationes quas ab aliquot iam annis peragit.

A die igitur 28 februarii ad 6 martii visitabit socios Provinciae Neerlandicae. Deinde, eodem mense martio, intererit laboribus Provincialium Italiae. Mense vero aprili perget in Iaponiam, ubi conveniet Superiores Maiores Asiae Orientalis. Pertinget tum Koream, Insulam Formosam (Taiwan) et Hong Kong, revertensque in Urbem consistet in Bombay, interfuturus ibidem laboribus Provincialium Assistentiae Indicae.

Primis mensis maii diebus Americae Status Foederatos petet, coadunatos Provinciales illius Assistentiae conventurus. Tum versus meridionales nationes iter prosequens, consistet in urbibus Panamá, Quito et Guayaquil, Provincialesque Americae Meridionalis Limae adibit. Eodem exeunte mense speratur redux Romam adventurus.

Mense augusto P. Generalis, postquam Dublini interfuerit Congressui Oecumenistarum S. I., de quo infra videatur eius allocutio [1], versus Orientem perget, sed tum iter faciens per Belgium, ubi consistet, interfuturus in urbe Liège conventui Antiquorum Alumnorum nostrorum Europae Collegiorum: iter vero orientale complebit P. Generalis visitationibus Insularum Carolinarum ac Philippinarum; immorabitur quoque tum in Indonesia, Malaysia et Thailandia: tempora vero horum itinerum propius vobiscum communicabuntur, cum scilicet omnia sint accuratius constituta.

Commendo peculiaribus vestris precibus omnia haec itinera omnesque conventus, qui tam magni momenti esse possunt pro unitate ac pro gubernio Societatis.

Romae, 20 febr. 1971

Addictissimus in Xto,
ALOISIUS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

---

[1] Cfr. inferius p. 744.

15. 5 martii 1971

Decretum quo nova Assistentia Africae constituitur.

DECRETUM

PETRUS ARRUPE

Praepositus Generalis Societatis Iesu

Congregatio Generalis XXX, Romae anno 1957 coadunata, concesserat Patri Generali ut, cum ad id, maturescentibus Ecclesiae et Societatis rebus in Africa, invitaretur, novam Africae Assistentiam constitueret [1].

Studium, quod rebus africanis a nostra paenultima Congregatione Generali consecratum est, primaevae Societatis semitas persequitur, immo, voluntatem ipsam nostri Conditoris plane repetit: scitum enim est primos iesuitas qui pedem in Africam intulerunt, missos esse ab ipso Ignatio: alios scilicet in Congum (anno 1547), alios in Aethiopiam (anno 1556), alios vero in Maroccum. Quos subsecuti sunt qui in Mozambicum anno 1560 advenerunt. Tres tamen priores expeditiones, successus aliquales consecutae sed durissime item probatae, derelinquendae fuerunt. In Mozambico vero et Angola labor apostolicus usque ad Societatis suppressionem subsecutus est.

Deo favente abhinc annos circiter 80 potuimus activitates nostras regulari cursu in regioni subsahariana resumere; in insula vero Madagascar Societas iam plus saeculo feliciter laborare pergit. Quo fit ut, aucta in dies collaboratione Societatis erga Ecclesiam Africae et Madagascar hodie pro hac mundi parte adlaborent, in 20 nationibus, circiter 1600 iesuitae, quorum 17% id est, 270, sunt vel africani vel madecassenses, dum reliqui proveniunt ex Europa, ex America Septemtrionali et Latina, ex Asia.

Operam exsequimur multiplicem et variam, servire volentes in pluribus necessitatibus, tum in cura spirituali clericorum et laicorum, idque praecipue per Exercitia Spiritualia et per Maiora Seminaria; tum in activitate educativa, regentes 26 Scholas Secundarias et docentes interdum in Scholis Gubernii vel in Universitatibus; tum etiam in apostolatu sociali; tum denique in omni activitatum genere, apud communitates vel iam christianas vel ad christianismum quoquomodo accedentes, idque et in agris et in

---

[1] *Coll. Decr.* n. 428. - Cfr. AR XIII 345.

urbibus etenim in 9 dioecesibus onera paroecialia magna ex parte Societati concredita sunt.

Rebus sic stantibus, anno 1966, prae oculis habitis numero Nostrorum in Africa et Madagascar laborantium, nec non multiplicitate, varietate ac progressu operum Societati commissorum, sentiens fovendam esse collaborationem inter omnes Nostros qui in his regionibus adlaborant, et maiorem impulsum dandum esse in hac parte *africanizationi* Societatis, sub finem Congr. Gen. XXXI deliberavi cooptandum esse apud me quemdam « Consiliarium de rebus africanis ».

Nunc, quinquennio in finem vergente, video res nostras in his regionibus sese constanter evolvere, numero sociorum et praesertim novis oneribus eisdem concreditis. Insuper instauratus est novitiatus internationalis in Lusaka (iulio 1969); advenerunt novi Societatis socii in Ugandam (oct. 1969); erecta est Viceprovincia Zambiae (nov. 1969) [2], et iamiam paratur transitus Viceprovinciae Madecassensis in Provinciam. Praeterea, dum inquisitio « survey » perficiebatur, novus gressus collaborationis interafricanae perfectus est, aucta in omnibus conscientia laboris quem exsequimur, amplitudinis munerum ad cuius adimpletionem vocamur, complexitatis denique problematum quae exsurgunt. Insimul, in rebus politicis, oeconomicis et religiosis, Africa et Madagascar in annos singulos progrediuntur celeriterque sese, non sine sequela peculiarium problematum, evolvunt, dum structurarum organizationem ratione quadam continentali perficiunt.

Haec facta, saepius et sub diverso lumine considerata, me in persuasionem duxerunt oportere iam ulteriorem gressum facere, ita ut instituta Assistentia Africae melius nos, et activitate apostolica et organizatione administrativa, mutato rerum statui aptemus.

Superiores Maiores Africae et Madagascar, sicuti etiam alii Provinciales externi qui iurisdictionem ibidem adhuc servant, de hoc proposito edocti, id libenter acceperunt. Itaque, re cum Assistentibus Generalibus perspecta et postulato suffragio deliberativo illorum Curiae sociorum qui iure sunt membra Congregationis Generalis, diu lumine Domini circa eamdem rem implorans, decrevi iam nunc constituendam esse Assistentiam Africae eidemque proprium Assistentem assignare. Is igitur suo consilio iuvabit me in rebus quae ad Societatem circa eius viros et opera in tota Africa et Madagascar spectant, exceptis, pro tempore vigente, Marocco, Algeria, Aegypto et Insula Mauritiana. Ipse praeterea considerabit

[2] AR XV 467.

quid in illis regionibus ad id consequendum quod sibi Societas proponit, iuvare possit [3]. Curis proinde Assistentis Africae committuntur territoria quae vel constituunt nunc unitates independentes (Prov. Africae Centralis, Viceprovincia Madecassensis, Viceprovincia Zambiae), vel adhuc sub regimine dependentiae perseverant, nempe Viceprov. Mozambicana, omnesque Missiones ac Regiones et opera, exceptis iis quae exsistunt in territoriis supra indicatis. His ita dispositis, evenire poterit ut quaestiones quaedam pertineant simul et ad Assistentem Africae et ad alium Assistentem Regionalem: id secum feret Romae adaptationem aliquam administrativam. Sed pro ipsis sociis qui in Africa et Madagascar laborant, nihil ex constituta nova Assistentia subsequetur quod mutare cogat vincula quae cum 15 aliis Provinciis exsistunt: Africa enim et Madagascar pergent adhuc subsidio egere aliarum Provinciarum et Assistentiarum: immo, ea generosa cooperatio qua Provinciae quaedam hucusque eminuerunt, protrahenda vel etiam dilatanda erit, auctis hodie necessitatibus auctoque momento historico evolutionis Africae et Madagascar.

Hoc Decretum valere incipiet die 19 martii 1971, in die festo Sti Ioseph. Velint autem Superiores Maiores notitiam de eo inter omnes Nostros diffundere.

Mihi vero, rem concludenti, liceat ostendere gratitudinem totius Societatis erga eos omnes, vel reduces ad Patrem vel adhuc viatores, ex quorum fide, labore, fortitudine ac animi generositate enati sunt fructus uberrimi quos nos hodie colligimus: quorum principem necesse est nominare Beatum Iacobum Berthieu, in Madagascar anno 1896 martyrio coronatum. Sed Deo praesertim gratiae agendae sunt ob segetes quas sumus collecturi, siquidem Ipse, sicut incrementum dedit, easdem ad maturitatem usque perducet; et quod maximus est solus Ipse suscitare valebit in Africa et Madagascar complures ad Societatem vocationes. Quem proinde precamur ut institutio novae huius Assistentiae compellat Societatem ut evadat, penitius in dies, Africana et Madecassensis, quin eo ipso amittat spiritum universalis disponibilitatis erga generales Ecclesiae necessitates. Largiatur tandem Deus ut valeat Societas nostra melius respondere missioni sibi concreditae in his nationibus spei plenis.

Datum Romae, die 5 martii 1971

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

ALOISIUS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

[3] *Constit.* IX, c. 6, n. 10 [803].

16. **5 martii 1971**

Nuntiatur novus Assistens Regionalis Africae: P. Victor Mertens.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Hisce litteris certiorem te facio me, auditis Praepositis Provinciarum et Superioribus Regularibus Africae et Madagascar necnon Praepositis Provinciarum a quibus dependent Missiones vel opera in hac mundi parte sita, auditisque Assistentibus Generalibus, in Assistentem Regionalem Africae elegisse Patrem Victorem Mertens, e Provincia Africae Centralis, qui iam munere consiliarii Praepositi Generalis pro rebus Africae fungebatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 5 martii 1971

Tibi addictissimus in Xto
Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

17. **26 martii 1971**

P. Ioannes-Yves Calvez constituitur Consiliarius Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Notum vobis facio nominatum quoque esse P. Ioannem-Yves Calvez (adhuc Galliae totius Provincialem) Consiliarium Generalem [1] et Praesidem Commissionis Praeparatoriae futurae Congregationis Generalis. Haec nominatio, sicuti initium quod eo ipso fit remotae praeparationi Congregationis Generalis, praevisa iam erat in litteris quas ad vos dedi die 16 novembris 1970, in quibus ostendebam vobis ad quas conclusiones pervenissem post absolutam mense octobri Procuratorum Congregationem, et in quibus postulaveram ut mihi tria nomina suppeditaretis, e quibus membra Com-

[1] Cfr. CG XXXI d. 44, 7, 1°: AR XIV 977.

missionis Praeparatoriae seligerem. Alia membra huiusce Commissionis deinceps nominabuntur.

Commendo me vestris oo. et ss. SS.

Romae, die 26 martii, 1971

Addictissimus in Christo,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu.

18. **3 aprilis 1971**

De praeparatione futurae Congregationis Generalis.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI

Agitari apud nos sermonem de constituenda quadam commissione quae parare inciperet futuram Congregationem Generalem XXXII, satis superque innotuit Superioribus Maioribus, quibuscum, post absolutam Procuratorum Congregationem et magis explicite mense novembri, de hac re egeram. Idque imprimis a me iam ab initio desiderari sciunt ut, quo tutius omnes suos effectus haec iuridica decisio obtineat, non prius in rem deducenda sit quam omnes Societatis socii profundam ac seriam « deliberationem collectivam » sub signo Spiritus instituerimus.

Decurrente mense martio convocavi Romam nonnullos peritos, quorum nomina mihi a Superioribus Maioribus proposita fuerant: Patres scilicet Ioannem-Yves Calvez (Gallia), Horatium de la Costa (Philipp.), Thomam Gannon (U.S.A.) et Thomam Zamarriego (Hispania), quibus commisi ut mecum et cum omnibus PP. Assistentibus dispicerent per quales gressus futura Congregatio Generalis esset paranda, et qualia organa et servitia viderentur ad rem instituenda, ita ut iam ab initio tota Societas quodammodo in tam gravi deliberatione implicaretur.

Documentum quod, absoluto suo munere, periti redegerunt, cuius saltem lineamenta summa vobis traduntur, aliud hucusque non est nisi schema quod per Superiores Maiores ditandum, definiendum mutandumque erit, itemque rursus per eos qui mox advocabuntur ad efformandam Commissionem Praeparatoriam, cui datus est iam Praeses P. Ioannes-Yves Calvez.

Dum igitur vobis communico agitari iam de constituenda Commissione Praeparatoria, unum punctum mihi imprimis declarandum

venit: nam mirabuntur fortasse nonnulli quod, postquam Procuratorum Congregatio suffragium tulerit pro « non cogenda Congregatione Generali », invitetur tamen Societas ad conatus alacriter perficiendos potissimum ad Congregationem Generalem parandam! Iamvero, ut a me iam alias scriptum est, etsi Procuratorum Congregatio non imposuit Patri Generali obligationem cogendi intra sesquiannum Congregationem Generalem, nihilominus clare desiderare sese ostendit ut eiusdem praeparatio sine mora et serio inciperetur. Ceterum, ex his quae postremis hisce mensibus compertum habui, tum Superiores quibuscum egi, tum diversi sociorum coetus, varii muneris apostolici itemque aetatis variae, quos adii, consentire mihi omnes visi sunt ut, quo statu se res in Ecclesia post Concilium habent, dispiciamus quam primum qualis sit nostrarum rerum status et constituamus quale esse debeat Societatis munus in mundo hodierno.

Imminentia Congregationis Generalis, re vera relative longinqua, suggerit mihi nonnullas considerationes quas opportunum duco vobiscum communicare.

Est imprimis evidens praeparationem Congregationis Generalis, si iuxta nostri temporis exigentias fiat, movere debere, immo et coadunare, vires quas in commune bonum omnes conferre valeant; id autem ita tantum successum habere vocatum esse si nos, omnes et singuli, in realem coparticipationem trahamur. Iamvero exsistunt in omnibus fere nationibus, provinciis vel regionibus organa quae huiusmodi participationem realem efficiunt: pertinebit ergo ad eos quibus praeparatio Congregationis demandabitur, in arcta cum Superioribus Maioribus collaboratione, iis omnibus viribus uti.

Est quoque summi momenti ad eumdem scopum obtinendum, ut nostrum unusquisque ita futuram Congregationem Generalem iam inspiciat ut unum e praecipuis temporibus cuiusdam processus « deliberationis et conversionis », in quem universae Societati erit incumbendum. Conferre circa hanc rem velitis quae ad universam Societatem nuper scripseram praeterito mense octobri (AR XV 618 ss).

Tandem praeparatio haec quae a longe suscipitur, minime suspendit rerum quotidianarum cursum nec applicationem normarum quae vigere pergunt, earum praesertim quae per Congregationem Generalem XXXI vel decretae sunt vel accuratius descriptae. Immo potius, si revera praeparatio efficienda est efficax et « spiritualis », haec quietis animis comparanda est, per quotidianae vitae perfectionem persequenda, et sub ordinarii regiminis ductu, ita ut locum suum quisque retineat et a proprio munere incipiat illam profun-

diorem reflexionem ex qua renovatio totius nostrae vitae — spiritualis, apostolicae et communitariae — iure speratur.

Cum visitationes quas institui absolvero, occasionem arripiam vobiscum rursus colloquendi circa hanc « communitariam deliberationem », quam respicere debemus velut responsum « signis » per quae Spiritus hodie sese manifestat, et tamquam profundius studium, quod Societas hodie perficere debet, charismatis ignatiani.

Nunc satis iam sit, conclusionis more, semel atque iterum inculcare opus quod exsequi paramus successum non habiturum nisi pleno consensui omnium nostrum nitatur, et, quod ad me personaliter attinet, nisi adsit alacris collaboratio omnium Superiorum, in cuius locum, pro recto regimine rerum tum localium tum universalium, nulla alia vis substitui potest.

Orationibus vestris me valde commendo.

Romae, 3 aprilis 1971

Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

19. **28 aprilis 1971**

P. Horatius de la Costa nominatur novus Assistens et Consiliarius Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Accepta, ad normam decr. 41, I, 3, Congr. Gen. XXXI (AR XIV 976), approbatione Assistentium Generalium et maioris partis Provincialium, hisce litteris nomino P. Horatium de la Costa (Prov. Philipp.) Assistentem Generalem et Consiliarium Generalem, loco P. Ioannis L. Swain. Nominatio autem valere incipiet die 1° maii, quamvis nonnisi decurrente proximo mense iunio novus Assistens Romam sese transferet.

Finem hisce litteris non imponere audeo nisi prius Patri Swain testor, cum ominibus pro celeri ac integra virium recuperatione, sinceros animi mei sensus ob tam multa quae de Societate universa meritus est, praesertim per hos postremos tredecim annos, tum ut Angliae Assistens, tum ut Societatis Vicarius Generalis, tum denique ut Generalis Assistens et Admonitor P. Generalis. Plurima ei remissa testimonia, praesertim a Superioribus Maioribus, ostendunt quanti

fuerit pretii eius consilium et in quanta aestimatione servetur memoria indesinentis servitii quod omnibus praestitit.

Commendo me vestris orationibus et sacrificiis.

Romae, 28 aprilis 1971

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

20. **30 aprilis 1971**

Promulgatur novum Calendarium Liturgicum Societatis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Per praesentes litteras, auditis sententiis Patrum Assistentium Generalium, promulgo novum Calendarium Liturgicum Societatis nostrae, quod die 26 martii 1971 a Sacra Congregatione pro Cultu Divino approbatum est [1].

Simul tibi transmitto exemplar Instructionis qua ulterius explicatur quomodo haec nova legislatio in praxim reducenda sit.

Labores circa novos textus liturgicos interim alacriter pergunt et iam a Sacra Congregatione pro Cultu Divino approbatae sunt et mox publici iuris fient novae lectiones Breviarii illorum Sanctorum nostrorum qui in Calendario Generali Ecclesiae recensentur.

Dum exprimo spem fore ut instauratio liturgica nostrarum celebrationum vitam spiritualem omnium nostrum promoveat, me profiteor addictissimum in Xto.

Romae, die 30 aprilis 1971

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

[1] Cfr. superius p. 704. Vide etiam AR XIV 12; XV 438; 565.

INSTRUCTIO DE NOVO CALENDARIO LITURGICO SOCIETATIS IESU

1. Recens instauratio Calendarii Generalis Ecclesiae necessarium id fecit ut etiam Calendarium Proprium Societatis Iesu accuratae revisioni subiceretur.

   Qua de re anno elapso 1970 institui specialem Commissionem Peritorum e variis Assistentiis et nationibus provenientium, qui magna cum cura elaboraverunt Schema novi Calendarii nostri.

   Hoc Schema die 12 aprilis 1970 ad omnes Superiores Maiores transmissum est et statim eorum assensum fere unanimem tulit. Secundum observationes receptas in aliquibus paucis punctis leviter emendatum, hoc Schema tandem datum est S. Congregationi pro Cultu Divino quae illud abs ulla mutatione die 26 martii 1971 perlibenter approbavit et statuit illud in posterum ab omnibus qui eo tenentur, esse servandum.

2. Novum Calendarium Societatis hodie a me promulgatum proximo die 1 ianuarii 1972 vigere incipiet.

3. In novo Calendario liturgico Societatis Iesu omnes quidem Sancti et Beati nostri commemorantur, ita tamen ut eorum celebrationes modo magis organico in annum liturgicum inserantur et simul efficacius obtineri possit eorum finis qui scilicet in eo est ut etiam in hac sede proprium charisma et spiritualitas Ordinis nostri propria plenius promoveantur vivanturque.

4. Singularum Assistentiarum vel Provinciarum (vel Coetuum Provinciarum) nunc erit promulgare Calendaria Propria quae organico modo proponant oportet tam celebrationes Calendarii Generalis Ecclesiae et Calendarii Proprii Societatis nostrae quam celebrationes in respectivis dioecesibus praescriptas et tandem illas ad nostram Societatem spectantes quae ob circumstantias locales particularis forte momenti sint.

5. Quamvis hac in re procedendum sit secundum normas a competente auctoritate statutas ac dudum notas, tamen, maioris claritatis causa, statuo ea quae sequuntur:
   a) Singulae Assistentiae vel Provinciae (vel Coetus Provinciarum) ius habent elevandi gradum celebrationum;
   b) mutandi diem celebrationum, si ob circumstantias locales hoc necessarium vel opportunum visum fuerit, ea tamen ratione ut celebratio liturgica abs gravi causa non auferatur a die obitus Sancti vel Beati qui commemoratur;

c) mutandi ordinem praecedentiae Sanctorum vel Beatorum qui uno eodemque die celebrantur (19 ianuarii, 4 februarii, 2 iulii), etsi gradus celebrationis non elevetur in honorem illius Sancti vel Beati qui speciali veneratione locali gaudeat et cui ergo primus locus assignetur;

d) omittendi vel transferendi in alium aptum diem commemorationem aliorum Sanctorum vel Beatorum si, in casu de quo sub c) agitur, elevetur gradus celebrationis alicuius Sancti vel Beati nostri qui speciali cultu locali gaudet.

e) E contra singulae Assistentiae, vel Provinciae (vel Coetus Provinciarum) nullum ius habent supprimendi celebrationes in Calendario Proprio Societatis nostrae contentas (excepto tantum casu sic dictae coincidentiae cum quadam celebratione locali quae altiore gradu insignita est); minuendi gradum celebrationum nostrarum propriarum vel componendi tamquam uno eodemque die agendas illas celebrationes quibus singulis distincti dies celebrationis in Calendario nostro assignantur.

Romae, die 27 aprilis 1971 Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

21. **16 maii 1971**

De obitu P. Augustini Tesio, olim Procuratoris Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,

P. Augustinus Tesio (e Provincia Taurinensi) vita functus est die 13 maii, aetatis anno 79 et Societatis 61. Reversus erat in suam Provinciam postquam Societati universae servierat in munere Procuratoris Generalis (1930-1943).

Quamvis iuxta vigentem ordinationem de Missis ad certas intentiones applicandis [1], nulla Missa applicanda in hoc casu praescribitur, debet tamen eius obitus cum universa Societate communicari et specialia pro eo suffragia commendanda sunt: quod libenter facio, memor Patrem Tesio, tamquam Procuratorem Generalem, bene meritum esse de Societate.

Romae, 16 maii 1971. Tibi in Xto addictissimus
Vincentius O'Keefe
Assistens Generalis

[1] AR XV 62.

22. **30 maii 1971**

Viceprov. Madecassensis erigitur in Provinciam, quae pars erit Assistentiae Africae.

DECRETUM

PETRUS ARRUPE
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Postquam, abhinc annis plusquam centum — sed missionarii protestantes circiter medio saeculo praecesserant — concessum primum est Societatis Iesu sacerdotibus ut madecassensi solo pedem inferrent Iesum Christum illi populo nuntiaturi, Ecclesia Madecassensis mire ac indesinenter evoluta est.

Missionarios nostros prima excepit urbs Antananarivo, die 23 septembris 1861; ex eis mox constituta est 25 octobris 1864 quaedam Missio Regularis, sub regimine Patris Joannis Baptistae Cazet, qui insequenti anno 5 martii 1865 nominandus erat Vicarius Apostolicus Tananarivensis. Subsecuta est, post decennium, urbs Fianarantsoa, ad quam accesserunt alii Patres die 5 octobris 1871.

Primus sacerdos madecassensis ordinatus est anno 1874. Anno autem 1881 P. Iacobus Berthieu, exscendit ex insula Sanctae Mariae in Magnam Insulam Madagascar, et zelum suum exercuit primum in Ambohimandroso, dein in Tamatave, tandem in urbe capitali, non procul a qua gloriosum Christi fidei testimonium erat, die 8 iunii 1896, redditurus.

Anno insequenti, 1897, adnumerabat Missio 81 Iesuitas, ex Provincia Tolosana oriundos. Eodem anno, ut laici quoque operi evangelizationis adnecterentur, condebatur in Ambohipo Schola Normalis Catechistarum. Per hoc autem tempus constituuntur in agris primi christianorum coetus, et Patres multifariam suum zelum exercent, in opere educativo, in exercitio caritatis, in labore scientifico ... Anno 1910, ad suscitandas indigenarum vocationes, inauguratur Seminarium Minus, quod subsequitur, anno 1916, Seminarium Maius, instituendis candidatis ad sacerdotium: primi autem sacerdotes ordinantur anno 1925. Tandem Societas proprium aperit Novitiatum die 1° ianuarii 1927.

Non possunt hoc loco reliqua huiusce insignis progressionis tempora commemorari: recurrente a condita Missione primo saeculo licuit A. R. Patri Janssens asserere « raro quidem inveniri Ecclesiam adeo solide constitutam post unum tantum saeculum operis apostolici ». Haec ceterum causa fuit cur die 25 decembris

1957, cum ex Missionibus Tananarivensi et Fianarantsoana erecta fuit Viceprovincia independens, agnosceretur eo ipso incrementum vocationum et institutionum in utraque regione, et ipsarum unitas plane sanciretur.

Ex eo tempore Viceprovincia, unitate sua confirmata, indesinenter progressus facere hucusque non destitit: habet enim nunc 323 socios, quorum plus tertia pars Patrum et Fratrum sunt madecassenses; studia autem Societatis omnia propria habet, sicuti domos formationis omnes, quibus recenter addita est institutio peculiaris Fratrum Iuniorum. Et qui summam operum inspiciat in omni apostolatus genere (in secessibus, in praelo, in Actione Catholica, in evangelizatione omne genus ..) sicuti instituta paroecialia et educativa (et quidem in omni gradu, superiori, secundario, technico, rurali, domestico), facile reperiet « granum sinapis », quod olim seminatum est, crevisse in magnam arborem, solidissimis fultam radicibus, innumeris ramis luxuriantem. Sicut ergo independentia olim concessa maturos fructus protulit, pariter videtur tempus iam advenisse agnoscendi hanc unitatem territorialem aetatem adultam attigisse.

Quapropter, re coram Domino sollerter ponderata, acceptis libentissimo animo desideriis Viceprovincialis eiusque Consultorum, rogata insuper sententia Patrum Assistentium Generalium necnon Assistentis Regionalis, adhibitis facultatibus quae Praeposito Generali conferunt Apostolicae Litterae et Societatis Iesu Constitutiones, erigo Vice-Provinciam Madecassensem in Provinciam pleni iuris et veri nominis, participem eam efficiens omnium iurium et officiorum quibus, iuxta nostrum Institutum, participant reliquae Societatis Provinciae. Nova autem Provincia, eodem nomine ac iisdem confinibus ac fuerat hucusque Vice-Provincia, pars fiet Assistentiae Africae.

Provinciae vero gallicae, quibus olim Missio concredita fuerat, et Provinciae italicae, Sicula et Taurinensis, quae recentius generoso animo crescenti Viceprovinciae Madecassensi opitulatae sunt, in opere bene incoepto perseverare rogantur. Quod vero nominatim ad viros attinet, poterunt Provincialis Madecassensis et alii Provinciales rei participes, facilius quidem quam praeteritis temporibus, rationem inire qua, per operariorum vicissitudinem, melius quisque praeparetur ad munus sibi aptius suscipiendum; quod vel esse poterit cura pastoralis in nova Provincia, vel munus procuratoris et « receptoris » in aliis Provinciis; ad haec enim munera requiruntur viri qui de rebus madecassensibus experientia edocti sint; haec vero erit genuina cooperatio interprovincialis, quae utrosque, dum de propria identitate confirmat, mutuarum divitiarum participes efficit.

Ob hoc igitur Decretum, quod definitivam formam confert communitati sociorum Iesu in Madagascar, grates agendae sunt Deo imprimis, cui soli debetur rerum incrementum, nam « neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat, Deus ». Sed agantur deinde gratiae iis quos Dominus ipse elegit et, vel ex Gallia et Italia illuc misit, vel ex ipsa Magna Insula suscitavit, quod omnes ad cooperandum secum vocavit; ii vero, donec messis maturesceret, alacriter sese impenderunt in « plantando et irrigando »: per eos potissimum — imprimis per eos qui in gaudium Domini iam intrarunt — et cum eis, — maxime cum illis qui hodiedum, laboribus, aerumnis, supplicationibus intenti, in vinea Domini laborant — ascendant in caelum nostrae gratiarum actiones, quae sic tantum erunt dignae et iustae. In eo autem laudis et gratitudinis choro, quis non percipiat vocem Beati Iacobi Berthieu, qui primus fuit sanctitatis fructus ab Ecclesia publice agnitus, et madecassensi solo productus? Commendatum ergo nobismetipsis habeamus idem quod Archiepiscopi et Episcopi omnes Madecassenses commendarunt suis christianis mense octobri 1965, ut scilicet « omnes insimul elevemus in caelum nostrum Magnificat, in signum gratiarum actionis ... omnesque una voce imploremus Beatum Berthieu ut, plus quam praeteritis temporibus, apud Deum intercedere pro nobis ne recuset, Illiusque beneficiis personas nostras, paroecias, districtus ac dioeceses respergat .. ».

Et siquidem Constitutio novae Provinciae minime censenda est velut conclusio ac perfectio lentae cuiusdam maturationis quam gratia Dei et conatus nostri feliciter absolverint, sed potius tamquam initium ac primus lapis novi magni operis ad instaurandum Christi Regnum inter homines, id imprimis per intercessionem nostri Beati implorabimus, ut per profundam animorum et cordium unionem, qui ex diversis gentibus ac nationibus procedunt, unam eamque genuinam communitatem efficiant, in qua ad maiorem Dei gloriam communicatio omnis generis inter omnes plane vigeat.

Insuper rogabimus ut Dominus doceat vos esse, sicut praeteritis temporibus et iuxta peculiare Societatis charisma, zelantes ac fideles cooperatores Episcoporum qui localibus Ecclesiis praesunt; vosque efficiat activos ac vigilantes collaboratores vocationum sacerdotalium ac religiosarum; a vobis enim pendet, carissimi Patres ac Fratres madecassenses, ex bono odore evangelico quem in uno eodemque spiritu cum reliquis communitatibus christianis effundere conabimini, vocationum copia et decus: si haec abunde floreant, prospere provisum erit adventui Regni Dei in terras madecassenses.

Hoc Decretum promulgabitur in festo Beati Iacobi Berthieu, die scilicet 8 iunii 1971, in 75° anniversario eius martyrii: eodem autem die effectus omnes suos habere incipiet.

Datum Romae, 30 maii 1971,
in sacra die Pentecostes.

Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

Aloisius Laurendeau
Secr. Soc.

23. 31 maii 1971

Nuntiatur novus Praeses Secretariatus C. V. C. (CC. MM.) P. Nicolaus H. Rieman.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Mandante R. P. Generali certiorem te facio P. Nicolaum H. Rieman, e Provincia Detroitensi, hactenus Promotorem provincialem Communitatum Vitae Christianae (Congregationum Marianarum) hodie Praesidem Secretariatus Centralis esse renuntiatum, atque iuxta Statuta Foederationis Mundialis C. V. C. esse ipso facto eiusdem Vice-Assistentem Ecclesiasticum. — P. Ludovicus Paulussen in Secretariatu manebit adiutricem suam operam praestans.

Velis hoc cum iis quorum interest tempestive communicare, praesertim cum Secretario seu Promotore C. V. C. vel CC. MM. istius Provinciae vel Missionis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 maii 1971.

Tibi in Xto. addictissimus,
Aloisius Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

24. **24 iunii 1971**

Puncta quaedam ad renovationem spiritualem Societatis.

Puncta quae hic referuntur a P. Generali proposita sunt Superioribus Maioribus in quibusdam conventibus adunatis. Publici iuris hic fiunt quia pro omnibus Nostris magnum valorem praebent.

AD RENOVATIONEM SPIRITUALEM SOCIETATIS

Il n'est pas facile de parler de la « rénovation spirituelle » de la Compagnie:

1. parce que cette question ne peut pas être isolée de toutes les autres qui se posent au niveau des personnes, des communautés, du corps entier de la Compagnie: elle les englobe toutes.

2. parce que les divers domaines où se meut la vie du Jésuite sont dans une telle corrélation mutuelle qu'il est chimérique d'espérer en rénover un, si l'autre se dégrade; et spécialement la rénovation spirituelle de la Compagnie doit avoir comme stimulant et comme fin la rénovation apostolique, qui implique une rénovation intérieure, à la fois personnelle et communautaire. Une mise au point de la visée apostolique est aujourd'hui d'une très grande importance psychologique.

On peut distinguer 4 thèmes principaux, auxquels les autres viennent se rattacher:

I. une expérience de Dieu dans le Christ (l'absolu de Dieu dans nos vies)

II. le travail pour le salut du monde (dynamisme apostolique)

III. l'union ordinaire avec le Christ (garanties et progrès de la vie spirituelle)

IV. le partage avec des « compagnons » (vie communautaire).

1 - Une expérience de Dieu dans le Christ.

La première question à nous poser et à nous reposer à toutes les étapes de notre vie de Jésuites: où en sommes-nous de notre expérience de Dieu (*curet primo Deum, deinde huius sui Instituti rationem quae via quaedam est ad Illum* », Formula).

Le monde se sécularise. La Compagnie accepte le fait. Bien plus, elle en tire les conséquences pour adapter son genre de vie et ses formes d'apostolat et elle est prête à le faire encore bien

davantage. Mais une condition est nécessaire: que notre rencontre personnelle avec Dieu donne à notre vie sa marque d'absolu, d'exigence radicale, de réponse inconditionnée.

Cette rencontre avec Dieu prend évidemment plusieurs formes, selon les grâces et les tempéraments. Mais elle sera toujours adhésion au Christ, découverte par lui de l'amour du Père, et disponibilité permanente pour être conduit par son Esprit.

Or, dans la Compagnie actuelle, ce point de base est à réaffirmer et parfois non sans courage, comme une condition de vie et comme un critère pour juger de notre action:

1. Quelle est l'expérience personnelle de chacun de nous, dans cette rencontre avec le Christ. Rien ne peut nous détourner de l'exigence fondamentale qui est celle même de tous les chrétiens: *Ce salut ne vient pas de vous: il est un don de Dieu ... Ce dessein qui nous donne d'oser nous approcher en toute confiance par le chemin de la foi au Christ* [1].

2. L'Evangile est-il pour nous la révélation personnelle du Verbe de Dieu ou un simple ensemble de *valeurs* religieuses ou sociales à défendre?

3. Nos engagements apostoliques (sous l'aspect du sacerdoce ministériel, de l'insertion professionnelle, de la présentation de la Parole, de l'aide au *développement* des peuples, etc.) sont-ils marqués de cette *mission* dont le sens est de révéler aux hommes l'amour que Dieu leur porte?

4. Notre comportement psychologique, affectif, intellectuel, artistique, social, révèle-t-il, même sans qu'il soit nécessaire (ou possible) de la nommer, cette présence intérieure dont nous vivons et qui est seule garantie d'efficacité pour le Royaume de Dieu?

5. Même si les mots de *renoncement* ou d'*abnégation* sont pour nous chargés d'ambiguïté, acceptons-nous réellement de participer à la « *kénôse* » du Christ, et à sa mission de *Serviteur*?

Ces questions, et bien d'autres, se posent à nous, pour juger de notre réalisme dans notre comportement de Jésuites. Trop souvent, nous parlons de vivre du Christ, de discerner son Esprit, d'humilité, de pauvreté, et même de prière, sans que cela réponde à une expérience dont nous voulons vivre les exigences jusqu'au bout; ce sont alors paroles vides, théories que notre expérience personnelle ne rejoint pas, ou qu'elle dément en fait. Notre réno-

---

[1] Eph. 2, 8; 3, 12.

vation spirituelle passe d'abord par un effort de sincérité, d'authenticité, de refus d'« hypocrisie » pharisaïque, et d'unité profonde de notre personnalité intérieurement transformée ou transfigurée par la présence d'une grâce agissante que nous acceptons de reconnaître et d'exprimer.

II - Le dynamisme apostolique

Toute la vocation du Jésuite est dominée par l'« envoi » ou la « mission » apostolique. Cf. le *Règne* et les *Deux Etendards.* Cf. les *Décrets de la 31e C. G.*: Décr. 1 § 4, Décr. 13 § 3: *une vie simultanément et indivisiblement apostolique et religieuse.* Et c'est donc en vertu de ce qu'il y a de plus profond dans leur vocation que les Jésuites éprouvent souvent, dans les conditions plus difficiles d'aujourd'hui, le besoin de retrouver un dynamisme apostolique qui est la condition indispensable de leur fidélité spirituelle. Pour cela:

1. Qu'on leur présente une *visée* apostolique, c'est-à-dire des buts à la fois généraux et précis (un travail particulier rattaché à l'Eglise universelle); que le rôle de la Compagnie et ses options leur soient plus clairs: que leur *status* leur apparaisse davantage comme une *mission.*

2. Que la Compagnie soit davantage capable, à tous ses niveaux, de percevoir les *signes des temps* et de créer des modes nouveaux d'apostolat, sans se laisser emprisonner par des schèmes anciens, ou même récents, mais déjà périmés.

3. Que leur apostolat soit au coeur de leur relation avec les membres de la Compagnie et de leur communauté, et avec leur Supérieur (qui doit comprendre que le compte de conscience porte avant tout sur la *mission* et le travail de l'Esprit qui s'exerce dans l'âme de l'apôtre).

4. L'universalité et la mobilité de la Compagnie sont deux caractéristiques sur lesquelles il faut insister aujourd'hui. Nous sommes *corpus universale, compagnons de Jésus, cives mundi,* refusant les provincialismes et les nationalismes étroits. Cette vision universelle et ce sentiment d'appartenir à un *corps universel* sont d'un grand soutien pour éviter l'*introversion* qui restreint les horizons et qui aggrave et multiplie les problèmes.

5. La liberté intérieure (indifférence) ou disposition positive à être dirigé par le Saint Esprit est absolument nécessaire pour l'adaptation et la rénovation apostolique, d'autant plus que nous ne

pouvons rester à des velléités, du type de la *seconde classe d'hommes* [2]. Plus est grande la liberté intérieure, moins il y aura de limitation au dynamisme apostolique: celui qui est libre intérieurement peut faire des plans d'apostolat sans craindre rien ni personne.

Ces exigences sont capitales pour que les Jésuites sortent d'une insécurité douloureuse qui les atteint dans leur apostolat et dans leur confiance en la Compagnie. Il en résulte beaucoup de conséquences pour le renouveau spirituel, parce qu'il s'agit là du *ressort* même de la vocation, d'une sorte de *goût de vivre pour Dieu,* de confiance dans le rôle qu'on leur confie, etc. Certains états d'abattement, de *désolation,* d'atonie apostolique, ne pourront être surmontés que par cette espérance de fond, ranimée sans cesse par un dynamisme apostolique, fondé sur le Christ, mais stimulé par la joie d'une tâche dont le sens est mieux perçu. L'espérance du Jésuite, dans les circonstances difficiles que traversent l'Eglise et la Compagnie, ne peut être que le fruit d'une confiance totale en Dieu qui fait son œuvre, et non pas en nos forces ni en notre générosité: *Ce trésor, nous le portons en des vases d'argile, pour que cet excès de puissance soit de Dieu et non pas de nous* [3]. *Si Dieu déchire, il nous guérira, appliquons-nous à le connaître, et sa venue sera certaine comme l'aurore* [4]. Le rôle des Provinciaux est prépondérant dans cet effort de renouvellement de notre espérance théologale.

III - L'union ordinaire avec Dieu

La vie de consécration à Dieu et le dynamisme apostolique ne peuvent produire des fruits ni même se maintenir, sans que Dieu lui-même agisse en nous et que nous nous disposions sans cesse à son action. Saint Ignace parle d'être avec le Christ: *Mecum, être mis avec le Fils, instrumentum coniunctum cum Deo.* Là encore, il faut dépasser l'obstacle du vocabulaire, si fortement ressenti aujourd'hui, pour retrouver une exigence imprescriptible: *Je poursuis ma course pour tenter de le saisir, ayant été saisi moi-même par le Christ Jésus* [5]*; — Vous renouveler par une transformation spirituelle de votre jugement et revêtir l'Homme nouveau* [6].

---

[2] Ex. 154.
[3] 2 Cor. 4. 7.
[4] Osée 6, 1-6.
[5] Phil. 3, 12.
[6] Eph. 4, 23-24.

1. « *In Christo* »

Nous interroger sur le type de rencontre, ou de dialogue, ou d'union, ou de docilité à l'Esprit du Christ, que nous tentons de faire passer dans nos vies. Par delà les mots, tous approximatifs, il faut retrouver une vérité simple, et en tirer les conséquences: le Christ vit, parle, agit en recevant du Père son être, sa parole et son action, et c'est *in Christo,* en participant à ses relations avec son Père, que se déroule toute notre existence.

D'ou quelques questions:

a) Où en sommes-nous de notre attitude de prière (avec ce qu'elle comporte nécessairement d'adoration, de purification, de disponibilité, d'appel à travailler au Règne universel du Christ). Il faut répéter inlassablement à tous les Jésuites que leur vocation même les oblige à la prière, bien plus que toute règle ou tout contrôle, mais que, du coup, leur responsabilité personnelle est gravement engagée. Et que la Compagnie y tient comme à un critère pour juger de la fidélité à la vocation.
b) Rappeler aux Supérieurs leur responsabilité en ce domaine: qu'ils osent parler avec chacun de sa vie de prière dans un vrai compte de conscience, et qu'ils aident efficacement à trouver les temps, les moyens, les conditions d'une prière qui fasse *trouver Dieu.*
c) Demander à tous les *formateurs* qu'ils sachent mieux expliquer que l'oraison est une vie, avec ses rythmes et ses exigences, avec son développement par étapes lié aux étapes culturelles et spirituelles de chacun; qu'elle est toujours en relation avec les autres aspects de la vie de Dieu en nous et avec la vie apostolique.

2. « *Trouver Dieu en toute chose* »

Pour un Jésuite, cette formule exprime un idéal, que l'apostolat doit permettre d'atteindre peu à peu. Le *travail* est un moyen d'union au Christ, et d'approfondissement de cette union, dans la mortification de soi très radicale, mais à la condition qu'il soit accompli dans la charité, c'est-à-dire par un amour qui nous est donné de Dieu et que nous recevons sans cesse. Il faut lever deux équivoques:

a) celle qui croit trop facilement avoir réalisé les conditions du travail qui sanctifie, alors que l'on n'agit que par un dynamisme humain,

b) croire que la prière est première et que le travail vient ensuite, alors l'oeuvre accomplie sous l'action de l'Esprit porte en elle le moyen de progresser dans l'union à Dieu.

Les Pères Provinciaux devraient faire étudier ces points de la vie spirituelle dans leurs communautés, pour qu'on retrouve le sens vrai de l'oraison par rapport à l'action apostolique. Des recherches sérieuses portant à la fois sur l'histoire, la psychologie, l'Ecriture Sainte, doivent aider à transposer pour notre temps le langage spirituel traditionnel devenu désuet et inintelligible par la plupart.

3. *Retraites annuelles, récollections, sessions*

Des périodes intensives sont à promouvoir, ou à rendre plus efficaces:

a) des retraites, vraiment régulières pour chacun, en assurant dans chaque Province la présence (et donc la formation) d'hommes compétents pour aider dans le cheminement des Exercices et spécialement dans l'habitude du discernement spirituel.
b) que ces retraites soient faites dans de bonnes conditions: non seulement avec un guide, mais dans le respect des exigences physiques et psychologiques: une période de détente, sans lettres à rédiger, sans travail personnel à poursuivre, aboutissant à une « élection », c'est-à-dire à une décision qui engage vraiment l'homme tout entier et donne le sens de la docilité quotidienne au Saint Esprit dans la vie apostolique.
c) que ces retraites puissent être communautaires, pourvu qu'on assure la présence (et donc la formation) d'un homme compétent pour les diriger.
d) organiser des sessions ou rencontres de *recyclage* doctrinal et spirituel. L'aspect doctrinal est aujourd'hui plus nécessaire qu'autrefois, pour nourrir la vie spirituelle: fondement de notre foi, lecture de l'Ecriture Sainte, sens de l'Eglise, valeur du sacerdoce. De même, les recherches sérieuses sur les rapports entre foi et sciences humaines (surtout la psychologie).

IV - La vie communautaire

Notre époque est sensible aux valeurs de fraternité, de partage, de groupe de travail ou de recherches, etc. Cela favorise un des points fondamentaux de la Compagnie, qui forme un corps dans lequel tous les membres doivent se sentir des frères, solidaires dans les tâches apostoliques comme dans l'idéal spirituel.

1) Favoriser les échanges à l'intérieur d'une communauté. Que fait-on pour en assurer de meilleures conditions (cf. le Décret sur la vie communautaire, peu connu, peu appliqué): composition des communautés, nombre des membres, qualité des réunions, valeur des informations et des réflexions dans les échanges de la vie ordinaire. Style de vie nécessaire pour créer un climat d'amitié et d'accueil.

2) Créer des liens entre communautés, pour que la vie de la Compagnie *circule* entre maisons, entre équipes de travail; sur un plan régional, national et international (contre le nationalisme qui nous envahit tous aujourd'hui).
Promouvoir les réunions, assemblées, sessions avec la participation de plusieurs maisons ou de toute la Province, dans un climat spirituel et fraternel, avec partage dans la prière.

3) Favoriser avec insistance l'échange et la communication sur le plan spirituel. Nous trouverons pour cela une aide dans la pratique d'un vrai discernement des esprits en commun, car c'est la communication des expériences intérieures qui est le grand moyen d'unifier une communauté.

4) Ouverture des communautés aux autres (laïcs, prêtres, jésuites): organisation des horaires, des locaux, de la prière, pour que la communauté « vive » sans artifice, en elle-même et en accueil des autres.

5) Accueil des plus jeunes dans les communautés *anciennes*: comment leur permettre de garder l'élan de création et d'imagination, comment les comprendre dans leur profondeur en dépit des différences de mentalité et de sensibilité. Ce problème est grave aujourd'hui, étant donné le rapport des nombres entre jeunes et anciens.

6) Multiplier les possibilités pour chaque Jésuite, même pour les Scolastiques, de participer aux décisions de la Compagnie. Dans le respect de la législation actuelle, il est possible de trouver beaucoup d'occasions de faire connaître les problèmes traités, d'exposer les éléments des situations, d'introduire des hommes neufs dans les commissions, consultes, etc.

7) Aider au climat d'échanges qui permet un discernement communautaire pouvant s'exprimer en des *délibérations communautaires* sur les tâches apostoliques, sur la vie de la communauté, sur les modifications qui rendraient possibles des orientations nouvelles au service de l'Eglise.

Conclusion : *Le choix des hommes*

1. Le renouveau spirituel ne se fait pas *sur commande* ni par des organismes spécialisés, mais d'abord et surtout par des hommes qui ont des dons ou des grâces spéciales de rayonnement (paix, équilibre, dynamisme créateur) et d'expression (sensibilité aux problèmes actuels, vocabulaire adapté à notre temps). Ces hommes existent dans toutes les provinces, plus nombreux qu'on ne le croit parfois, mais il faut les placer à des postes où ils puissent exercer une réelle influence, c'est-à-dire, notamment :
   - où ils ne soient pas confinés dans des tâches administratives,
   - où leur action s'exerce dans la ligne de ce qu'ils sont (gouvernement, direction spirituelle) et non pas d'abord dans des emplois qui sont pour eux des emplois de sacrifice,
   - où leur action spirituelle ne soit pas contrecarrée par une activité de type *autoritaire* qu'ils auraient à exercer en même temps.

Bien sûr, un homme en qui Dieu agit manifeste toujours cette vie de Dieu et peut, en n'importe quel poste, être pour les autres un témoin et un appel; mais nous devons pourtant respecter les conditions normales d'influence d'un homme sur d'autres hommes. Dans la Compagnie, d'authentiques Jésuites ne se trouvent pas dans les conditions qui permettraient à leur personnalité religieuse d'aider d'autres Jésuites dans leur itinéraire vers Dieu. Les Provinciaux pourraient faire beaucoup, s'ils étaient plus éveillés à cela dans le choix des hommes qu'ils mettent et place.

2. En contre-partie, certains sont placés dans des postes d'influence pour des qualités d'ordre professionnel ou administratif, sans avoir les qualités religieuses nécessaires pour éveiller, maintenir et développer le sens spirituel de ceux dont ils ont la charge :
   - méconnaissance du respect des autres dans le gouvernement,
   - priorité donnée aux valeurs de prestige et d'efficacité,
   - impuissance à susciter la confiance qui permet le dialogue d'esprit à esprit,
   - attitude négative et parfois destructrice, etc.

Le choix des responsables de la formation, des Supérieurs de communautés, des responsables d'équipes apostoliques, etc., entraîne d'incalculables conséquences. Ce sont des lacunes dans l'exercice de l'autorité qui sont cause de beaucoup d'étiolements spirituels dans les communautés. Sur ce second point aussi, les Provinciaux peuvent avoir une influence décisive. Ils ont, en particulier, à faire un nouvel examen de la liste des formateurs actuels

pour juger de ceux qui sont vraiment aptes à promouvoir efficacement une rénovation spirituelle.

25. **10 iulii 1971**

Viceprov. Paraquariensis transfertur ad Assistentiam Americae Latinae Meridionalis, permanens tamen dependens a Prov. Baetica.

AD P. ALOISIUM MORENO
PRAEP. VICEPROV. PARAQUAR.

QUERIDO PADRE PROVINCIAL:

Después de considerar la respuesta de usted y del Provincial de la Bética, en las que expresan también el parecer de las respectivas Consultas, y de ver la unanimidad con que han juzgado conveniente que la Viceprovincia del Paraguay, permaneciendo dependiente de la Provincia Bética, pase a formar parte de la Asistencia de América Latina Meridional, he determinado, oídos los Padres Asistentes, que a partir del 15 de agosto, Festividad de la Asunción de Nuestra Señora, la Viceprovincia del Paraguay, para el orden administrativo interno de la Compañía, quede integrada en la Asistencia de América Latina Meridional.

Esta determinación no comporta ningún cambio en el Estatuto jurídico vigente entre la Provincia Bética y la Viceprovincia del Paraguay. Esta Viceprovincia sigue manteniendo el régimen de dependencia previsto en nuestra legislación; y la Provincia Bética deberá continuar ayudándola como hasta el presente lo ha hecho con toda generosidad. El cambio se refiere principalmente al orden administrativo, supuesto que a las reuniones de Provinciales de América Latina asiste ya desde hace tiempo el Viceprovincial del Paraguay; y así los asuntos de la Viceprovincia se tramitarán en la Asistencia de América Latina Meridional, si bien se consultará debidamente al Asistente de España siempre que se vea la exigencia o conveniencia.

Al comunicar mi determinación a la Viceprovincia le ruego transmita a todos una especial bendición.

Roma, 10 de julio de 1971.

Suyo en el Señor.
PEDRO ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

26. 22 iulii 1971

De auxiliis praestandis Regioni Bengalensi Orientali.

TO ALL SUPERIORS

Dear Reverend Father: P. C.

You have doubtless been made aware, by reports that appear in the press and other communications media, of the recent tragic developments in north-eastern India, where the situation in East Bengal has created a refugee problem of colossal proportions, complex in nature and enduring in its effects.

Unfortunately this is not the first human tragedy on a national level that our age witnesses, yet perhaps none other has caused such untold suffering to so many innocent people. Mindful of the example of our Saviour who had compassion on the multitudes, and of the law of charity which St. Ignatius made the centre of our spirituality, I am moved to convey to you the appeal for Christian concern which from the borderland of India the Archbishop of Calcutta, Most Reverend L. T. Picachy, of our Society, has made to me. He writes:

« Both Father Provincial [of Calcutta] and I feel that the greatest contribution of the Society would be to sustain public interest throughout the world in the great tragedy which is being enacted both in East Bengal and the North-Eastern Border states of India. Emotions die down very quickly and the present world interest which has been sparked by an outbreak of cholera could die down as soon as the foreign medical teams return to their own countries. The problems for us are only just beginning and we need the opinion of experts to help us rehabilitate the 6 million evacuees who by June 24th have already crossed our Border. An equally urgent task is to work towards the bringing about of peaceful conditions to ensure their safe return to East Bengal. »

We know from Archbishop Picachy and from other sources that a great deal of aid is being received for East Bengal and that Catholic agencies[1] have earned a good name for themselves by their selfless and efficient activity, the fruit of deep charity and a genuine concern for justice. Our Fathers and Brothers are closely involved in relief work, and there is great appreciation for the growing spirit of collaboration among the different organizations,

[1] The coordinating agency for all Catholic relief organizations is Caritas India, C. B. C. I. Centre, Alexandra Place, New Delhi, 1, India.

and for the dedicated work of government officials. Yet there is a fear that the whole problem may soon be forgotten by the world at large.

My hope, therefore, is that besides contributing all possible forms of aid and immediate assistance, the members of our Society, established in so many countries, will do their best to keep themselves informed about the situation of these millions of our brethren; they will thus be better able to maintain the interest of nations and governments in this great problem, and to urge those in authority to seek together a viable solution. As the problem has also its religious aspect, useful efforts may also be made to engage the attention of world religions in this question and to promote interfaith dialogue. And of course we must pray, as Pope Paul has urged us to do, that peace and love may replace discord and violence, not only in East Pakistan but also in other suffering zones such as Vietnam and the Middle East.

I thank you for anything you may be able to do in the cause of justice and peace, and commend myself to your prayers and Masses.

Rome, 22 July 1971

Devotedly yours in Christ,
PEDRO ARRUPE
General of the Society of Jesus

27. **31 iulii 1971**

P. Ioannes-Yves Calvez nominatur novus Assistens generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Nuntius iam ad Te pervenerat Patrem Andream Varga a me petiisse ut a munere Assistentis generalis exoneraretur, ob rationes quas validas cum aliis meis consiliariis reputavi.

Nunc ergo, accepta ad normam decr. 41, I, 3 Congr. Gen.XXXI [1] approbatione Assistentium Generalium et fere omnium Provincialium, hac mea epistola nomino P. Jean-Yves Calvez (e Prov. Galliae Atlant.) Assistentem Generalem.

[1] AR XIV 976.

Hoc ipso die, festo S. Patris Ignatii, nominatio valere incipiet.

In hac electione facienda mature perpendi munus illi iam tributum Consiliarii Generalis et Praesidis commissionis ad praeparandam Congregationem Generalem futuram; et mihi visum est diversa munera minime inter se impediri.

Libenter hanc arripio occasionem ut, nomine quoque nostrae communitatis et totius Societatis gratias Patri Varga agam ob opus efficax et alacre mihi praestitum in regenda Societate et peculiari modo in perficienda inquisitione sociologica et religiosa (Survey) de Societate, nec non in moderanda actione de atheismo.

Omnium vestrum orationibus me et novum Assistentem Generalem commendo.

Romae, 31 iulii 1971
in festo S. P. Ignatii

omnium addictissimus
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

28. **10 augusti 1971**

P. Vincentius O'Keefe supplet ad tempus Patrem Generalem.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Cum non pauca nec levia negotia mihi his hebdomadibus incumbant (iter ad Nostros in Extremo Oriente quos nondum visitavi, Sessio plenaria Congregationis de Religiosis et Institutis Saecularibus; nec non labor pro Episcoporum Synodo), prudens consilium reputavi — auditis Assistentibus Generalibus — negotia ordinariae administrationis committere Patri Vincentio T. O'Keefe, Assistenti Generali; qui proinde decisiones assumet et litteris subscribet ex commissione Patris Generalis.

Haec laboris delegatio valere incipit hodie, die 10 augusti, usque ad expletam Synodum Episcoporum, scilicet ad diem posterius determinandum.

Haec velis cum Nostris opportuna ratione communicare. Interim res Societatis tuis precibus commendo.

Romae, 10 augusti, 1971

Addictissimus in Xto
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

29. **16 augusti 1971**

De actione oecumenica in Societate.

Allocutio qua P. Generalis aperuit Quartum Conventum Internationalem Iesuitarum qui rebus Oecumenicis incumbunt: « Fourth International Congress of Jesuit Ecumenists ». — Dublini (Milltown Park) diebus 16-20 augusti 1971.

This is a very happy occasion for all of us, for me as well as for you. We meet as fellow-Jesuits who are deeply concerned about the common cause of Christian unity and who are trying to express this concern in the different ways appropriate to our different ministries.

We are particularly happy to be in Ireland. Wherever we have come from, we have already met Irish people. They are to be found all over the world, engaged everywhere in the work of evangelization. We are happy to visit their homeland, the source of their great missionary zeal, and we would hope to help forward, by our presence and our prayers, the valiant efforts in the cause of Christian reconciliation now being made on all sides throughout the whole of Ireland.

And we owe a special gratitude to the community of Milltown Park and more particularly to the Irish School of Ecumenics for the successful organization of this meeting. I would like to use this occasion to congratulate this institute for its successful first year and for the hopeful prospects it offers for the future.

One might well ask at the outset of this conference why Jesuits from many parts of the world should choose to meet together to discuss their common involvement in the ecumenical movement. What could be less ecumenical than a meeting composed only of Jesuits? The Church has made it clear that prayer and work for Christian unity is a call of Christ to all in his Church without exception: so, though one is glad to see individual Jesuits involved with other Christians both in the official dialogues of the Church and on their local scene, can there be a special role for the Society of Jesus in the ecumenical movement? Ecumenism, moreover, demands so much local commitment, local development and progress, which necessarily varies greatly with local circumstances: so, how can Jesuits serve the Church, or serve the world, or help each other, by an international meeting like this?

In considering these questions I have been led first of all to reflect (as indeed I have had occasion to remark to various groups

of Superiors of our order) that ecumenism is not a separate field of apostolate but is a dimension of all the Church's mission and therefore of all our apostolates. Our Society has the opportunity of making a considerable contribution to the one ecumenical movement, precisely because it is involved all over the world in such a variety of work. Hence there is always some ecumenical value in any international meeting of this kind, in so far as any of us is thereby enabled to see the wider context and implication of his own more specialized activity. It is of great profit to those of us in Europe to share the ecumenical experience of North America and Australia, where the barriers arising from language, culture and history have largely been broken down. And it is of particular value to this conference that it includes some whose service of Christ in his Church lies in other areas, especially in countries struggling for development. So, we can share with each other a wide variety of ecumenical experience and help each other with the brotherly encouragement and support which you need and which I need in order to sustain our common dedication to the cause of Christian unity.

Again, it is worth noting that any religious order has its own contribution to make in the Christian dialogue. That contribution should follow the lines of its own unique charism and characteristic spirituality. And the Society, which draws its existence and character from the Spiritual Exercises of St. Ignatius Loyola, should be reflecting on how its distinctive spirituality can acquire a fully ecumenical dimension.

We should not be satisfied with the idea of having some groups of Jesuits (however active they may be) working in this field of ecumenism: there should be a spirit in all of us, priests and brothers, which permeates all our prayer and all our ministries and work. But if it is true that there are signs that Jesuits everywhere are becoming increasingly aware of their ecumenical obligations, it is also true that past and present achievements have depended chiefly on individual initiative and in relatively few cases on a corporate effort of the Society of Jesus. We have relevant documents from the Church and the Society. The mind of the Church and specifically of Pope Paul VI is well known to all of us; it is not knowledge which seems to be lacking but decision and conviction, the realization that Christian disunity does indeed *block the way to the faith for many* [1]. We have to know, but today we have to act, following the spirit and the directives of the

---

[1] *Vat. II, Decree on Missionary Activity of the Church,* n. 6.

Church. But we are still very far from this ideal. In this regard I would recommend very seriously to those in charge of the formation of our young fellow-Jesuits that they incorporate this spirit in their formation programmes and activities because *An education in ecumenism is not a matter of the intellect alone, but must be part of one's spiritual formation as well, since a truly ecumenical spirit cannot be had without a change of heart*[2]. I would recommend first of all that those in charge of formation be imbued with such a spirit, because nobody can give what he does not have.

In regard to the Brothers, we may recall the recommendation of the same General Congregation: *Due consideration being had for their religious formation and the offices they hold, Brothers are to be informed in the matter of ecumenism so that by prayer, suitable understanding, and such personal contacts as fall to them, they too may participate in this activity of the Society*[3].

And in general I would ask that every one of us read the Decree on Ecumenism of the Thirty-first General Congregation and reflect upon it, asking ourselves: « What have I done to put it into practice? What should I do? »

Through this renewal of our formation, we will become more ecumenically-minded in our whole life and work and give our own contribution to the important task of the instruction and formation of the faithful in the ecumenical spirit.

Then too, the ecumenical movement is meant to move. And I hope it would not be in any way inappropriate to suggest, with the ecumenical movement particularly in view, that it is the nature of our Jesuit vocation not to be too closely bound to accepted patterns of ministry, to be as sensitive as we can to the newly emerging needs of the Church, and to do some of the pioneering and exploratory work to which God is calling his People. So we in the Society have always understood the need to be, here and now, sensitive and responsive to the greater glory of God. A constant openness to the Spirit of Christ, with a great docility and discernment, is characteristic of our spirituality. We must be ever alert to the voice and inspirations of the Spirit because He has His own ways to guide us to real unity. Who knows the how and when of the realization of Christian unity? *Who knows the mind of the Lord? ... Who has been his counsellor?*[4]. *The Spirit blows where*

---

[2] General Congregation XXXI, decree 26, n. 5; cf. Vat. II Decree on Ecumenism, n. 7.

[3] *Ib.* n. 7.

[4] *Rom.* 11, 34.

it wills [5], and we have to be very humble and open to receive these inspirations. This will give us the right ecumenical attitude. If work for Christian unity is to go forward with energy and enthusiasm and attract the younger generation, then the ecumenical movement must become bolder, more representative and more binding on the life of the Church. We should consider this appeal as addressed in a special way to our Society, in order to break out of the apathy for things ecumenical and the lack of conviction about the urgency of the problem that afflict some of our fellow-Jesuits.

Let us consider now some of the fields in which ecumenical development is of most urgent importance. One large area of our apostolate is spiritual direction and especially through the giving of retreats and missions, and the maintenance of retreat houses. Some ideas do come immediately to mind: can we not now use some of our Jesuit houses for ecumenical activities where Christians of different communities, in separate groups as well as in common, can receive spiritual guidance? Can we not help the development of the religious life of poverty, chastity and obedience in other Christian communions?

The general field of education is certainly one in which our Society is involved at every level and in so many countries. We therefore bear a particular responsibility for an integral ecumenical education of the young and of the young adult. They can often relate more easily on a personal level with other Christians than those of an older generation. And so in this apostolate we have the double task of building bridges within our own Catholic Church, and at the same time of creating the conditions for an ecumenical formation that is in every sense fully catholic. There is surely here an immense field for exploration and discovery. Moreover, I would earnestly appeal to all those engaged in the important Jesuit apostolate of secondary education not only to see to it that their students acquire the ecumenical spirit but also to address themselves, in collaboration with their counterparts in other Churches, to the more fundamental, difficult and urgent problem of discovering what the true nature of Christian education is and what its appropriate forms are in this world of the late twentieth century.

In considering the questions raised by the holding of this conference, I have so far touched more generally on the part that I see the Society is called upon to play in the ecumenical movement. But, if I were asked to select one role above all others for the

[5] *John*, 3, 8.

Society in this field, various considerations would lead me to concentrate on theological reflection. In choosing the phrase « theological *reflection* », I am not, of course, forgetting the responsibilities of the Society for the teaching of theology and the training of priests in many parts of the world: here we need to give a clear and bold response to Part II of the Ecumenical Directory, which gives such warm and wide encouragement to Christian cooperation in higher studies and pastoral training, opening new possibilities which have not yet been fully exploited.

I say « *theological reflection* », as I said a year ago at the Procurators' Congregation in Rome because of the request made by many people in positions of leadership in the Church for scholarly and concerted theological reflection on the new problems that face the Church in her relation to the modern world as well as on the problems this world itself is facing which are our own problems. The Society seems particularly well equipped in some ways to meet this urgent need. This calls for a thorough, scholarly study of these problems which will provide profound doctrinal guidance for practical action and common witness. It will also show common positive points, which will be a great encouragement to go all the way to the unity desired by Christ. And we cannot forget in this regard *to examine the possibilities of a common Christian approach to the phenomenon of unbelief,* as Pope Paul VI suggested in his speech at the headquarters of the World Council of Churches in Geneva (June 10, 1969).

This deep theological reflection will give us the right orientation and attitude of mind. I have been told that in many areas there are no longer significant differences between scholars from various Christian communities. If that means that they have been able to deepen their Christian communion and their common witness to the gospel of Christ in rigorous fidelity to God revealing Himself in His divine Son, I can only rejoice that Christian scholars are sensitive and faithful to what the Spirit is saying to the Churches. I would be saddened, however, if it were to mean a tendency to make light of different traditions long held by the various Christian communities and an impatience with these differences leading to neglect of them for the sake of some general unity. For this would be a sign of a certain impoverishment taking place precisely at the moment when we are deeply interested in searching out ways to preserve legitimate diversity joined to deep unity. Profound theological reflection assures that our ecumenical efforts will not be impoverished, but really enriched.

A combination of factors has, in our day, at once broadened

the scope for theological reflection and increased our need for it. The pace and trend of renewal in all the Churches, the progress of dialogue on matters of faith and order between Christians of all traditions, the development of the natural and human sciences and the advances of technology have raised new questions and re-opened questions which we thought answered. And these are not just academic, esoteric questions. They are practical and they concern everyone. On the answers to these questions depends to a great extent the future of the Church, the world and mankind. In God's saving plan what is the meaning, the role, the reality of the non-Christian religions, of the Christian traditions not in full communion with the Roman Catholic Church, of the various secular agencies promoting social reform, progress and peace? Everyone every day is giving an implicit-answer to these questions. The grave danger is that the answer may not be a response to the question as now posed or that it may be superficial and unsound, or that it may even block further sound development.

To face these questions our Society has, in God's Providence, considerable resources and corresponding obligations. All over the world there are Jesuits and Jesuit institutions working in close contact with non-Christians. They can come to realize the spiritual value and true role of the non-Christian religions. Their experience is vital in developing and adopting a new theology of mission. There are also many Jesuits and Jesuit institutions involved in the development of the natural and human sciences and of technology. Because they are not outsiders, they can approach and help us all to approach the questions being raised in this area with the required sympathy and understanding. Again there are Jesuits and Jesuit institutions involved in theological teaching and research and already in many places working together, with their Protestant counterparts.

We are experiencing in this regard something very consoling. Seeing the way in which our professors and young students of theology deal in so many places with their colleagues of other denominations brings to my mind the words of Paul VI: *To come together, to meet others, to greet them, and to speak with them— what is easier, more natural and more human? Yes, but there is something further: to listen to each other, to pray for each other, and after such long years of separation, and such painful quarrels, to begin anew to love one another* [6]. This dialogue and this understanding is the best way to prepare for fruitful theological discus-

[6] *Paul VI*: Address to the Delegates and Observers to the Second Vatican Council, *October 17, 1963.*

sion. Charity is an irresistible force which brings us first to a union of hearts which inspires the union of minds. It is a wonderful step forward that today we can smile together at some of the less amicable moments in our histories without any feeling of superiority towards our forefathers, but with gratitude to God. It is interesting to see how our younger Jesuits speak so casually about ecumenism, and I would say almost unconsciously are practising it.

Because of their situation and competence our Jesuit professors and institutions are able, among other things, to appreciate, and help us to appreciate, how important theological pluralism can be for the successful outcome of the ecumenical dialogue and of the dialogue between Church and world. There are finally Jesuits with a special insight into the traditions of the East and Jesuit institutions devoted to sharing and deepening this insight. They are in a position not only to help the dialogue between East and West and assist the approach to full communion between the Catholic and the Orthodox Churches, but also to enrich the dialogue between the various Western traditions, ensuring that it is not only Western Catholicism that other Churches encounter in their many dialogues with the Roman Catholic Church, but the full range of catholic theological tradition.

Someone may say: Today, when men are weary of the great number of spoken or written declarations and are looking for ' deeds ', what is really important is common witness. As a rather recent study document, prepared by a mixed theological committee and accepted by the Joint Working Group of the Roman Catholic Church and the World Council of Churches, says: *Christians cannot remain divided in their witness. Any situations where contact and cooperation between Churches are refused must be regarded as abnormal.* But here again theological reflection not only can provide a form of common witness in the specific field of scholarly research, but is required to give a clear basis and guidance to the whole range of this common witness in order to avoid *procedures that are superficial, rash and counter-productive ... in this sudden enthusiasm for reconciliation ... so that the many good desires and the many promising possibilities may not perish in misunderstanding, indifference and in a false irenicism*[7].

To cite an example, the Society is in a variety of ways involved in the social apostolate of the Church, and here too it must learn to exercise its mission in full cooperation with other Chris-

[7] *Paul VI: January 22, 1969.*

tians. Again, it is precisely this ecumenical social apostolate that has given rise to so many new theological problems. And there is great need for serious theological study of these questions, in order to support and to guide the social involvement of Christians.

But it is the most basic of all these theological problems that you are here to discuss. The Church does not exist to preserve itself in a kind of splendid isolation, but to preach the Gospel to the world. Christians are not seeking to unite for their own comfort, but in order to carry out more fully the Church's mission according to the will of Christ. And if we are to understand that mission better today, we have to ask not only, '*What is the world?*' but also, '*What is the Church?*' And, to use the term of St. Ignatius Loyola, what is our holy mother the Hierarchical Church, and how is she speaking to us? Hence I can think of few more relevant exercises today than this discussion of post-conciliar ecclesiology. I hope that its fruits can in some way be of benefit to others besides yourselves, and prove of wider service in the Church.

To whom much is given, of him much will be required. A deep conversion of our hearts to ecumenism is required of us so that the ecumenical movement may become more binding on the life of the whole Society of Jesus. We are being asked to renew ourselves radically in this spirit, to practice what we preach to others: reform, cooperation and dialogue so that Christians may come closer together that the world may believe. Let us pray for each other that our faith may not fail and let us strengthen each other by word and example for this task of ecumenizing all our formation, prayer life, institutions and all our ministries for the ever greater glory of God. In the true Ignatian spirit, *I must be convinced that in Christ our Lord ... only one Spirit holds sway, which governs and rules for the salvation of souls. For it is by the same Spirit and Lord who gave the Ten Commandments that our holy Mother Church is ruled and governed* [8].

Now we prefer to look not to the past, but to the future, and to what ought to be. We look to something new which has yet to be born, a dream which has yet to be realized. We say with St. Paul, *forgetting what is behind me and reaching out for that which lies ahead, I press towards the goal to win the prize which is God's call to the life above in Christ Jesus* [9].

[8] SPIRITUAL EXERCISES, n. 365.

[9] *Phil.* 3, 13-14; cf. *Paul VI: October 17, 1963.*

30. **25 augusti 1971**

Decretum quo Viceprovincia Indonesiana erigitur in Provinciam.

DECRETUM

PETRUS ARRUPE

Praepositus Generalis Societatis Iesu

Die quarto februarii anni 1956 praedecessor meus, R. P. Ioannes B. Janssens Missionem Indonesiae iuridice a Provincia Neerlandica separavit et Viceprovinciam independentem constituit.

Quindecim his annis labentibus insolito progressu, Deo favente, Viceprovincia succrevit. Dum impraesentiarum non raro in Provinciis numerus sociorum minuitur, Iesuitae Viceprovinciae Indonesianae, olim ducenti sex, nunc ducenti octoginta numerantur, quorum maior pars (sc. centum quinquaginta) in territorio ipso nati sunt; quod augmentum viginti quinque pro centum superat.

Post initum Institutum Theologicum Jogjakartae et Institutum Philosophicum Djakartae, Viceprovincia nunc omnes domus formationis habet proprias, excepta Tertia Probatione. Apostolatus quoque educationis in Viceprovincia, iam tribus benemerentibus scholis mediis exercitatus, ulteriorem evolutionem obtinuit cum recens initum est Institutum Superius Paedagogiae necnon Centrum Catecheticum, in tribus urbibus florescens, ac toti archipelago inserviens. Praeter consueta opera apostolica, praesertim paroecialia, nuper Centrum Televisivum et Radiophonicum florentem vitam incepit; item Centrum pro cursu agriculturae, et domus Exercitiorum altera. Cum Motus Catholicus Pantjasila, necnon cursus formationis pro iis qui in actione sociali versantur apud Djakartam traditi in dies crescant, Societas maiorem semper influxum in evolutione nationali, sive politica et oeconomica, sive sociali et humana exercere potest.

Ecclesia ipsa Catholica per hos eosdem annos augmentum vere eximium in Indonesia assecuta est. Post attentatam, anno 1965, regiminis nationalis subversionem, numerus adultorum baptismum petentium miram et omnino inauditam in Indonesiana historia aperuit aetatem evolutionis christianae. Ut hac opportunitate fruantur, NN. in paroeciis Archidioeceseos Semarangensis laborantes, ubi numerus baptizandorum erat maximus, duce Eminentissimo Card. Darmojuwono, ecclesiam localem construunt, quae adaptationem liturgicam et quam maximam laicorum participationem magno

cum vigore promovendo, visionem pastoralem Concilii Vaticani Secundi optime exprimit.

Hanc fecundam evolutionem considerantes, futurum quoque apostolicum laborem prae oculis habentes, et Assistentibus Generalibus ac Regionali Assistente Asiae Orientalis in consilio adhibitis, Praeposito quoque Viceprovinciae eiusque Consultoribus auditis, ea auctoritate usi quam Praeposito Generali conferunt Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones, decernimus in Domino Viceprovinciam Indonesiae in Provinciam esse erigendam, eamque hisce nostris litteris erigimus, cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Societatis Provinciis secundum nostrum Institutum competunt, eodemque nomine iisdemque finibus servatis, quibus Viceprovincia hucusque utebatur.

Hoc nostrum decretum proximo die festo Nativitatis Beatae Mariae Virginis, die octavo septembris 1971, qui dies feliciter coincidit cum tempore primae Praepositi Generalis in nobilem Indonesiae terram visitationis cum omnibus sociis novae Provinciae communicetur, ab eoque die plenam vim obtineat.

Provincia sic constituta, quamvis iuridice independens, manebit Neerlandicae Provinciae commissa, secundum normas in praedecessoris nostri decreto, die quarto februarii, 1956, expositas [1].

Divinam Maiestatem per Beatam Virginem Mariam, intercedentibus S. P. Ignatio necnon S. Francisco Xaverio, eximio Indiarum apostolo, humiliter obsecramus ut hoc decretum ratum habere atque confirmare dignetur, Suisque gratiis pretiosissimis novam Provinciam ditare velit. Divinum etiam auxilium obtineat ut per institutionem novae huius Provinciae Societas in hac regione, plenius in dies, vere Indonesiana fiat, quin eo ipso amittat spiritum universalis disponibilitatis erga generales Ecclesiae necessitates. Largiatur tandem Deus ut Societas nostra missioni sibi concreditae in hac natione spei plena semper melius valeat respondere.

Datum Romae, die 25 augusti 1971.

Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

Aloisius Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

---

[1] AR XIII, 71-73.

31. **25 augusti 1971**

P. Paulus Dezza nominatur Admonitor P. Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Te certiorem facere velim me hodie, accepta iam approbatione maioris partis Provincialium, constituisse Patrem Paulum Dezza Admonitorem Praepositi Generalis, ad normam Epit. 807, § 7.

In antecessum et nomine Societatis ipsi Patri Dezza gratias ago de novo hoc munere accepto in favorem totius gubernii Societatis.

Imminens iter in Asiae Orientalis Assistentiam precibus tuis commendo.

Romae, 25 augusti 1971.

Addictissimus in Xto.,
Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

32. **25 augusti 1971**

P. Geraldus Phelan nominatur novus Consiliarius P. Generalis et Coordinator operum Societatis circa atheismum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Cessante Patre Andrea Varga in suo munere Assistentis Generalis, ac nuper e Roma discendente, Patrem Geraldum Phelan (Prov. Californiae), iam membrum Secretariatus romani pro non-credentibus, constitui Consiliarium peritum Praepositi Generalis in rebus quae ad atheismum spectant, et Coordinatorem eorum qui in Societate officia quaecumque gerunt vel directe laborant in campo atheismi.

Die 31 iulii 1966 [1] in memoriam revocabam momentum quod nos omnes tribuere tenemur peculiari huic missioni, explicita ra-

[1] AR XIV 735.

tione a Romano Pontifice nobis commissae; ac Superiores Maiores rogabam ut viros aptos tali labori peragendo destinarent.

Hodierna Patris Phelan nominationis communicatio opportunitatem mihi iterum praebet valorem et actualitatem huius « *missionis* » revocandi, et rogandi rursus Provinciarum Praepositos ut illi qui pro hoc ministerio designati sunt et in operibus incoeptis persistant et relationem cum Coordinatore centrali fovere atque augere conentur.

Nihil addam nisi repetam quod quinque ante annos in votis habebam, ut scilicet Deus nostros labores benigne foveat ac nos faciat melius in dies Vicarii Christi votis respondere.

Romae, 25 augusti 1971.

Addictissimus in Xto.,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

33. **28 septembris 1971**

Nominantur membra Commissionis Praeparatoriae Congreg. Gen. XXXII.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

CARISSIMI PATRES AC FRATRES,
P. XTI.

Audita sententia Assistentium Generalium decrevi nominare quinque membra Commissionis Praeparatoriae Congregationis Generalis XXXII, scilicet, Patres

Parmananda Divarkar (*Bombay*)
Walter Farrell (*Detroit*)
Johann Gerhartz (*Germ. Inf.*)
Luciano Mendes de Almeida (*Bras. Centr.*)
Tomás Zamarriego (*Toledo*)

Qui omnes adsociantur Patri Jean-Yves Calvez, iam a mense aprili designato Praesidi ipsius Commissionis.

Hae primae nominationes quas statui, acceptis et perpensis responsionibus Superiorum Maiorum, quos de hac re exeunte anno 1970 interrogaveram, pars exstant programmatis praeparationis de quo vobiscum communicaveram litteris die 3 aprilis [1].

---

[1] Cfr. supra p. 722.

Quo autem stadio procedit nunc praeparatio futurae Congregationis Generalis, labor horum membrorum Commissionis absolvi poterit quoad maximam partem per litteras cum ipsorum Praeside, quin proinde abstrahendi nunc sint a muneribus quibus in sua quisque Provincia fungitur.

Commendo me omnium vestrum orationibus.

Romae, 28 sept. 1971.

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

34. **4 octobris 1971**

De usu textuum in celebrationibus liturgicis propriis Societatis Iesu.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Sicut litteris die 27 aprilis 1971 datis statutum est, novum Calendarium liturgicum Societatis nostrae vigere incipiet die 1 ianuarii 1972.

Commissio Calendarii Liturgici nostrae Societatis interim alacriter continuavit revisionem omnium textuum liturgicorum qui celebrationes nostras proprias respiciunt sed impossibile est ut ante diem 1 ianuarii 1972 labores tam complexi et delicati ad finem perducantur, textus vero in Provincias mittantur, in linguas vulgares vertantur et tandem typis edantur.

Qua de re, donec novi textus promulgentur et in Provinciis praesto sint, Pater Generalis ea quae sequuntur statuit:

1) In celebrationibus illorum Sanctorum Societatis nostrae qui in novo Calendario Generali Ecclesiae inscripti sunt, pro quantum fieri poterit, adhibendi sunt textus novi qui iam promulgati sunt in editionibus typicis Missalis Romani et Liturgiae Horarum aut in eorum versionibus a competente auctoritate approbatis [1].

2) In omnibus aliis celebrationibus adhibendi sunt textus qui hucusque praescripti erant.
Si quis autem Sanctus vel Beatus Societatis Iesu inscriptus fuerit in Calendario particulari alicuius nationis, regionis, dioe-

[1] Cfr. tamen epist. 30 aprilis 1971 et calendarium recens approbatum.

ceseos etc. et competens auctoritas novos textus in honorem illius Sancti vel Beati iam approbaverit, hi textus intra fines dicti territorii adhiberi poterunt.

3) In illis celebrationibus in quibus secundum novum Calendarium Societatis plures simul Sancti vel Beati celebrantur, adhiberi poterunt textus de Communi, ita tamen ut orationes, si casus ferat, loco nominum individualium, generalem referentiam ad totum coetum Sanctorum vel Beatorum, de quibus agitur, contineant.

4) Dubia quae hic illicve forsitan exsurgere possint circa usum textuum liturgicorum in celebrationibus nostris propriis et quae non videantur solvi dispositionibus supra sub nn. 1-3 datis, dirimenda sunt secundum consuetam praxim hac in re vigentem atque legitimos usus dudum in Ecclesia receptos.

Insuper rogatur ut ante diem 15 decembris 1971 Praeses Commissionis Calendarii Liturgici Societatis (Borgo S. Spirito, 5 — Casella Postale 9048, 00100 Roma, Italia) certior fiat de aliquibus notitiis quae pro futuro labore dictae Commissionis necessariae sunt. In specie autem agitur de sequentibus punctis:

a) In iam memoratis litteris diei 27 aprilis 1971 data est facultas singulis Assistentiis vel Provinciis (vel Provinciarum Coetibus) elevandi gradum celebrationum quae in Calendario Generali Societatis mox promulgato continentur.
Opus nunc est ut Commissio praefata exacte sciat quidnam in singulis Assistentiis vel Provinciis (vel Provinciarum Coetibus) hac de re statutum sit.

b) Possibile est ut sive intuitu casus sub numero praecedenti indicati sive alias ob rationes novi textus liturgici iam exarati sint vel actu exarentur in Assistentiis vel Provinciis (vel Provinciarum Coetibus). Huiusmodi textus quam primum ad Commissionem mittantur et quidem si in quadam lingua moderna late diffusa conscripti fuerint, in eorum forma originali; secus autem iidem textus sive in unam ex his linguis vel in linguam latinam vertantur.

Dum rogo ut ea quae his litteris statuuntur tempestive communicentur omnibus eis quorum interest, me profiteor

addictissimum in Domino
Louis Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

Romae, die 4 octobris 1971.

35. **10 octobris 1971**

Epistola circa « Memorandum » ad Provinciales missum a. 1969.

AD SUPERIORES MAIORES
ET CONSULTORES PROVINCIAE TANTUM

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Mense decembri anni 1969[1] ad vos mittebam sat longum Memorandum, quo considerationes quasdam proponebam, submittens vestrae reflexioni puncta quae mihi maioris momenti visa fuerant ad vestrum munus recte adimplendum.

Deinceps, habita per fere integrum biennium felici occasione conveniendi plerosque vestrum, audivi non paucos profitentes id documentum fuisse sibi utile ad intelligendum munus Superioris Maioris idque sollicite adimplendum; sed pari tempore intellexi uberiorem declarationem in quibusdam punctis desiderari.

Nunc ergo reputo tempus advenisse ut de eisdem rebus dialogus resumatur. Ad id vero, priusquam vobiscum de vestro munere adimplendo iterum agam, vellem ut singuli, breviter quidem sed dilucide, significetis quid perficiendum reperiretis in iis quae suggesseram, nominatim vero in illis quae ad spiritualem Provinciarum renovationem, ad relationes cum localibus Superioribus, ad visitationem domorum, denique ad promotionem vocationum spectant (nn. 2, 3, 4, 6).

Insuper, qua celeritate permutatur hodiernarum rerum status, pergratum mihi feceritis si diligenter attentionem meam excitaveritis circa problemata nova vel circa mutatas realitates quae alicubi exortae fuerint, quaeque novas normas a Superiore Generali postulare quodammodo videbuntur.

Satis scio detineri vos multifariam vestri muneris obligationibus; nihilominus, ob commune omnium bonum, aequum censeo ut responsum de his ante finem mensis novembris ad me mittatis; id si sedulo feceritis, spem alo fore ut ego de tota hac re ante huius anni exitum rescribam.

Romae, die 10 octobris 1971.

In Christo addictissimus,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

[1] AR XV 480-490.

36. **10 octobris 1971**

P. Ioannes E. Blewett nominatur novus Consiliarius Unionis Mundialis Antiquorum Alumnorum.

AD SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Cum P. Paulus Dezza, aliis occupationibus distentus, rogaverit ut a munere Consiliarii Unionis Mundialis Antiquorum Alumnorum liberaretur, Pater Generalis in eiusdem locum nominavit P. Ioannem E. Blewett (Prov. Iapon.), qui cum apud ipsum iamdiu munus sustineat Consiliarii Periti in his quae ad apostolatum educationis spectant necnon in Curia Secretariatum Educationis S. I. dirigat, omnes cumulat in novo officio opportunitates et par omnino censetur hoc munere fungendo.

Haec Consiliarii nominatio ansam praebeat oportet ut Superiores Maiores et qui responsabilitatem de nostris institutis educationis gerunt, itemque socii omnes huic apostolatui dediti, sese interrogent quas relationes cum suis antiquis alumnis servent et ad quasnam possibilitates apostolicas huiusmodi viri in propria natione impelli, iuvari vel dirigi possint. Ad hoc relegere vos commendo recentiores litteras Patris Generalis [1] eiusdemque novissimam allocutionem in Congressu leodiensi (Liège) habitam.

Romae, die 10 octobris 1971.

In Christo addictissimus
Aloisius Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

[1] AR XV, 341-347; 383-387.

37. **18 octobris 1971**

Informationes mittendae ad Commissionem Praeparatoriam CG XXXII.

AD PATRES SOCIOS

Reverende Pater,
P. Xti.

Commissionis Praeparatoriae CG XXXII multum interest accipere quae in diversis Provinciis (vel Viceprovinciis, Missionibus, Regionibus) sub respectu praeparationis CG eduntur: v. g. litteras de rebus praeparationis CG tractantes, quas Superiores Maiores ad communitates vel ad Superiores locales mittunt, informationes quae eis adnectuntur ad communitates in praeparatione CG iuvandas, nuntios qui eduntur de adunationibus ad praeparandam CG habitis, etc.

Faveas ergo, quaeso, per totum tempus praeparationis, aliquod exemplar talium documentorum in Provincia tua editorum Praesidi Commissionis Praeparatoriae semper mittere. Vel saltem, si, ut probabile est, iam quoddam exemplar horum documentorum ad Curiam mittere soles, faveas exemplar unum addere, Commissioni Praeparatoriae destinatum (hanc destinationem indicando, ita ut ei facile perveniat).

Hac ratione multum iuvabis ut de progressu praeparationis in Provincia tua, etiam sine relationibus specialibus de hoc progressu, Commissio Praeparatoria semper certior fiat.

Tibi gratias agendo, me commendo tuis orationibus.

Romae, die 18 octobris 1971.

Aloisius Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

38. 15 novembris 1971

De litteris quas ex officio Superiores et consultores Romam mittunt.

AD SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Imminet tempus quo Superiores omnes, Socii Provincialium necnon Provinciarum ac domorum consultores, debent litteras ex officio Romam remittere, nempe mense ianuario 1972. Quo autem efficacior haec praxis fiat, opportunum duxi quaestiones aliquot vobis prius proponere, circa quas colligere velim, et quidem uno tempore ex universis communitatibus, unde maximi momenti commodum promanat, informationes primae, ut dicitur, manus. Igitur, salva semper libertate Superiorum et consultorum tractandi in iis litteris de quaestionibus quae maioris momenti pro singulis communitatibus, vel etiam pro tota Provincia vel pro universa Societate videbuntur [1], desidero ut qui scribere tenentur, pro munere quisque suo, singillatim ad haec tria puncta respondeat:

1) *Obiectiva et apostolicae prioritates*: Habetne vestra communitas vel Provincia certas prioritates apostolicas clare definitas? si autem habet, quasnam et quomodo eaedem in praxim reductae sunt anno elapso? quemnam locum obtinet Commissio de Ministeriorum Delectu? in ipsa vero communitate, quid fit ut huiusmodi prioritates definiantur, vel, si id res exigat, ut recognoscantur? et, si quidem habenda est ratio virium et hominum cuiusque Provinciae, aptanturne programmata apostolica ad praevisam disponibilitatem hominum post annos 3, 5, 10 ...? fitne aliquid statutis temporibus (per coetus, per communitates, per Provinciae peritos) ut valor singulorum ministeriorum hic et nunc aestimetur, ut eorum methodus perficiatur, ut denique omnia melius hodiernis hominum et Ecclesiae necessitatibus aptentur?

2) *Vita communitaria*: Servata est (nisi forte quaerendum est sitne semel constituta) certa ratio vivendi in qua includatur programma quoddam conventuum communitatis et horarium vitae cotidianae? quomodo posses qualificare vitam communitariam tuae domus vel Provinciae? estne inventa apud vos methodus quaedam commercii spiritualis, forma quaedam apta communitariae orationis? Generalioribus verbis, conatus aliquis factus est pro renovanda

[1] Cfr. *Practica quaedam,* nn. 15 et 28.

vel evolvenda vita communitaria? suntne programmata in hac re pro anno venturo?

3) *Exercitia spiritualia*: Qualia conamina facta sunt, vel in locis singulis vel in Provincia, ad renovanda Exercitia Nostrorum? qualia autem temptata sunt aliis viis pro renovatione spirituali, personali vel communitaria, in Provincia vel in communitate? fideliter ab omnibus servatur obligatio circa annua Exercitia? qualia aliunde adhibentur media ut apud externos excitetur studium et amor Exercitiorum, et ut augeatur efficacia huius validissimi instrumenti nostri apostolatus? quid habes de re suggerendum?

Praeter haec puncta agere licebit, nisi quis aliter fecerit (in responsis, verbi gratia, aut commentariis ad Commissionem praeparatoriam directe missis), de praeparatione Congregationis Generalis, de difficultatibus hac in re exorientibus, de iuvamine quod ex parte Patris Generalis vel Commissionis praeparatoriae exspectet... Praeterea Provinciae consultores agant oportet de regimine ac administratione Provinciae; et pariter Superiores et domorum consultores pandere ne omittant quae de consultoribus Provinciae habeant dicendum, nominatim (iuxta Decr. 47 CG XXXII) si quos eorum mutandos esse censuerint.

Haec quomodo efficaciter cum Superioribus et consultoribus communicetis, vestrae sollicitudini relinquo; persuasum mihi habeo fore ut omnes qui ratione officii Romam quotannis scribere debent intelligant hoc modo quanti momenti sit pro Societate illa informatio quae ab ipsis petitur; quod ad me et ad meos consultores attinet, notitiae quas de his fundamentalibus punctis dabitis valde iuvabunt ad cognoscendum statum hodiernum Societatis et ad melius aestimandam Superiorum sollertiam, et inde ad adiuvandam pro viribus Societatem in praestando quod debet servitio universae Ecclesiae.

Vestris orationibus me valde commendo.

Romae, 15 novembris 1971.

Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

39. **20 novembris 1971**

De Elencho dimissorum et Statisticis personarum.

AD PATRES SOCIOS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Ad Te mitto duo paradigmata: de Dimissis in Provincia anno 1971, et de Statisticis personarum.

Suppressis aliis petitionibus, haec una tabula servata est, quam rogo ut prompte et diligenter conficias.

De hoc paradigmate aliqui Socii non recte intellexerunt punctum C - STATUS PERSONARUM IN NATIONIBUS; quod inservit ad conficiendum prospectum Societatis secundum nationes, prout iam vidisti in SUPPLEMENTO CATALOGORUM anni 1972. Res omnino facilis est pro Provinciis, quae in una eademque natione territorium habent; ubi vero Provincia extenditur ad plures nationes, v. gr. Viceprov. Centro Americana, tunc debent singulae nationes inscribi:

in NICARAGUA	tot. ..... tot. .....
in PANAMA	tot. ..... tot. .....
in EL SALVADOR	tot. ..... tot. .....

Scribendus est numerus Iesuitarum, cuiuscumque sunt Provinciae, qui in illo territorio nationali die 1° ianuario 1972 resident.

Haec duo paradigmata fac ut ad Curiam perveniant ante diem 31 ianuarii.

Gratias ago et tuis precibus me commendo.

Romae, 20 novembris 1971.

ALOISIUS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

40. **28 novembris 1971**

De nova serie Informationum ad Gubernandum Romam mittenda.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Anno praeterito [1] statutum est Documentorum triennalium petitionem distribuere per annos diversos quo levior fiat Sociorum labor.

Nunc vero adventante anno 1972 et annorum cyclo considerato, renovandae essent informationes ad gubernandum. Attamen PP. Assistentium Regionalium consilio audito, P. Generalis consensum praebuit ut series informationum anno 1969 accepta adhuc valida habeatur per alterum triennium; et proinde novae informationes colligendae non erunt.

Velis tamen haec advertere:

1) Servata ratione procedendi iam statuta [2], Provincialis cum suis Consultoribus videat num in elencho Candidatorum a. 1969, novi nonnulli recensendi sint; tunc more consueto informationes colligantur et Romam mittantur, ante finem mensis septembris 1972.

2) Dum elenchus candidatorum revisioni subicitur, Provincialis cum Consultoribus consideret utrum aliquod supplementum informativum addendum sit foliis anni 1969, praesertim si hoc notabilem mutationem in iudicium complexivum induceret de vita candidati et ante omnia de eiusdem aptitudine ad gubernationem. Talia additamenta cum foliis aliorum candidatorum Romam mittantur.

Tuis ss. Sacrificiis me commendo

Romae, 28 novembris 1971.

ALOISIUS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

---

[1] 30 novembris 1970 - AR XV 642.
[2] AR XV 338.

41. 29 novembris 1971

Statisticae de Exercitiis spiritualibus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Anno praeterito vestram opinionem exquisieram utrum statisticae de nostris ministeriis apostolicis atque de Domorum Exercitiorum activitate adhuc essent colligendae necne.

Quadraginta et ultra PP. Socii responsa miserunt, quibus propensos sese ostendebant ad statisticas tantum de Exercitiorum Domibus simpliciore quodam modo colligendas. Difficilius plerumque visum est numeros colligere et interpraetari de reliqua apostolica activitate, v. g. de studii sessionibus, de colloquiis, de congressibus vel lectionibus pastoralibus. Item ratione « practicitatis » inclinabant ut omitteretur collectio statisticarum de variis ministeriis sacerdotalibus et etiam de Exercitiis spiritualibus a Nostris traditis extra nostras Domos. Opportunius videbatur et maioris efficacitatis hos omnes apostolicos labores et in genere singularum domorum activitates exponi et narrari in Superiorum localium et Consultorum litteris « ex officio » ad P. Provincialem et ad P. Generalem; itemque in ipsis nuntiorum foliis periodicis a Provincia vel etiam a quadam domo editis.

Paradigma ergo hanc ideam secuti confecimus quod, uti videre fas est, sese continet ad laborem Exercitiorum et Recollectionum ignatiano more traditorum, *in nostris Domibus Exercitiorum.*

Nonnulla exemplaria Vobis, Superioribus Maioribus Provinciae, Viceprovinciae quoque dependentis, Regionis et Missionis, mitto, rogans ut per P. Socium vel Secretarium ad Superiorem domorum exercitiorum vestri territorii mittatis, eos admonendo ut debita ratione paradigma confectum ante finem ianuarii 1972 ad P. Socium remittant, qui Ineunte februario Romam singulorum folia remittere curabit.

Statisticarum studium atque earum prospectum Centro Ignatiano Spiritualitatis (CIS) commisimus ut in suis periodicis foliis (PS) ad Societatis notitiam opportuno tempore afferat.

Iam nunc gratias Vobis ago et fausta ominor.

Romae, 29 novembris 1971.

Addictissimus in Xto.
Aloisius Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

42. **16 decembris 1971**

De anno centenario Consecrationis Societatis ad Cor Iesu.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Die 1° ianuarii 1972 recurrit annus centenarius ex quo praedecessor meus P. Petrus Beckx Societatem sacratissimo Cordi Iesu consecravit. Id nobis opportunitatem praebet renovandi, individualiter et communitarie, illum spiritum dilectionis et totalis deditionis erga Christum Iesum, in quo iure reponimus et centrum et caput nostrae Societatis.

Unumquemque ergo vestrum rogo ne deliberare omittat cum suis consultoribus quid quaeque Provincia perficere possit ut in suis membris magis in dies augeatur amor et fidelitas erga Christum Iesum, iuxta Exercitiorum spiritum. Id a nobis nunc quam maxime exigitur, siquidem interior renovatio ab omnibus procuranda est tamquam primus gressus quo futura Congregatio Generalis quam fructuosissima evadat.

Sed hic annus centenarius erit providentialis occasio ut in nobis revirescat christocentrismus ignatianus, nec non ut fidelitas erga genuinam Societatis spiritualitatem iuxta placita Concilii Vaticani II roboretur.

Spem habeo fore ut de his rebus epistulam ad universam Societatem scribam; sed iam nunc innuere placet desiderare me ut conatus noster renovationis, et individualis et communitariae, expressionem suam obtineat die festo Sacri Cordis Iesu, die scilicet 9 iunii; sic tempus pro seria ac profunda omnium praeparatione non deerit.

Commendo me vestris ss. SS.

Romae, 16 decembris 1971.

Vestrum omnium in Domino
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

43. **25 decembris 1971**

De spirituali discretione.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

In meis litteris, die 3 aprilis huius anni datis, communicaveram vobiscum reflexiones quasdam circa modum quo censeo proximam Congregationem Generalem esse parandam: de eisdem rebus promiseram me rursus collocuturum, postquam perfecissem visitationes quas in diversis Assistentiis facere constitueram.

Hae visitationes, quas Deo iuvante iam peregi, mihi ostenderunt, non sine animi laetitia, processum illum *renovationis spiritualis et communitariae* per quem mense aprili asserueram debere efficaciter parari vere fructuosam Congregationem Generalem, in multis Provinciis esse iam satis incoeptum; atque adeo, ipsa exhortatio, qua omnes invitaveram ut collectis studiis pro renovatione Societatis adlaborare vellent, visa est mihi a vobis in praxim deducta, sensu quo nominatim in litteris diei 27 septembris 1969 explicaveram, et ad quem redieram, denuo scribens, in exitu Congregationis Procuratorum, die 25 octobris 1970. Legite, quaeso, utramque epistulam denuo: valere enim minime desierunt.

Sapienter olim Sanctus Ignatius statuerat ut Superiores, prius quam quidquam constituerent, *ad consilium aliquos ... designatos haberent* [1], immo, propositum illud Patris Polanco probavit: *quo maior in re aliqua animadvertatur difficultas, eo plurium consilium esse quaerendum, forsitam omnium qui in eadem domo congregentur* [2].

Idem Congregatio Generalis XXXI suadendum Superioribus esse censuit. *Facilius et crebrius recurrant praepositi Societatis ad consilium fratrum suorum inquirendum et audiendum, paucorum, plurium vel omnium simul coadunatorum* [3].

Hisce nostris temporibus, ut omnes bene sciunt, peculiariter eminent certa quaedam hominis iura; agnoscitur enim dilucide ius personae, idque imprimis ad suam libertatem; dein, deside-

---

[1] Const. P. IX, c. 4, 14 [810].
[2] MI, ser. III, v. I, p. 128s.
[3] Decr. 17, n. 6, AR XIV 907; cfr. Perf. Carit. n. 14.

rium personae ipsius integrius evolvendae, necnon exigentia quaedam ad participationem in decisionibus praeparandis et exsecutioni mandandis, divisa sic omnium responsabilitate; agnoscitur denique et praesertim sensus quidam communitarius, qui perducens omnes ad intimiorem quam vocant *relationem interpersonalem, unionem cordium* generet, verum nempe fundamentum vitae communitariae profunde ductae in ordine ad communem reflexionem et actionem.

Hae novae tendentiae, quae obiectum esse debent seriae discretionis spiritualis (qua vere *signa temporum* dignoscantur) continent veram vim et valde positivos valores, quibus sic utendum est ut non propterea destruatur aequilibrium illud a Sancto Ignatio constitutum, inter auctoritatem personalem et communitaria elementa, inter maiorem agilitatem et celeritatem quam decisiones personales secum ferunt et maius ac magis obiectivum pondus quod subesse potest consultationi communitariae.

Haec ergo varia elementa, quae adeo in hodierna hominum consortione nec non in ipsa Ecclesia valent et quae etiam in Societate, ut patet, persentiuntur, ut in unum coalescant corpus, vivificentur necesse est Exercitiorum et nostrarum Constitutionum spiritu, id est, vero spiritu ignatiano, quo vita nostra cotidiana, individualis et communitaria, moveatur oportet.

Sane concedendum est veram pro omni iesuita communitatem esse, iuxta Constitutiones, ipsum Societatis universae corpus. Nihilominus singulorum nostrorum vita de more realis ac concreta fit intra coetum apostolicum alicui loco adsignatum. Qui enim membra sumus alicuius Provinciae, gratiam nostrae vocationis in servitium Ecclesiae profunde vivimus generatim in aliquo eiusdem Provinciae coetu laboris, cui addicti sumus, et in aliqua sociorum communitate. Lumina vero nova et voces Spiritus in sinu huiusmodi communitatum et coetuum, atque in coadunationibus et conventibus in eis habitis percipiuntur.

Spiritus hic communitarius, cui basis et centrum Christus est, insigniter iuvat, idque hodie maxime in tanta nostrorum temporum saecularizatione, ut singula membra, quae disperso labori devoventur, erecto animo adlaborare pergant. Etenim communitas localis pro nobis non in se ipsa finem suum reponit, sed ad finem apostolicum dirigitur eique subordinatur, licet is saepe quamdam sociorum dispersionem secum ferat.

Communicans ergo cum universa Societate, per eiusdem Provinciales, quaedam documenta quae omnium reflexionem promovent et ad responsionem dandam ordinantur, velim suscitare intra cuiusque Provinciae communitates, condiciones huiusmodi sinceri ac ingenui commercii spiritualis, quod et basis profundioris unio-

nis fiat et interdum in veram discretionem vel communem ac spiritualem deliberationem desinat [4].

Hoc autem communitarium commercium exigit eum gradum maturitatis, integrationis et mentis aequilibrii, quo perveniatur ad superandas quaslibet inhibitiones et tensiones, et via aperiatur ingenuae ac sincerae communicationi circa proprium cuiusque sentiendi ac cogitandi modum. Id commercium communitatem quodam modo supponit, vel ad eius efformationem adiuvat, quae habituata sit se ipsam sciscitari circa proprium apostolatum, circa cotidianae vitae rationem, circa habituum ac dispositionum varietatem suorum membrorum, capacitatem eidem conferens perveniendi ad sat unanimem sententiam, qua ipsorum actio communis, serene ac coordinate evolvatur.

In communitate sic constituta haud difficilis evadit gressus ex proprie dicta ratiocinatione et rationum aestimatione, ad veram et spiritualem perceptionem voluntatis divinae, in vita cotidiana, prout haec concrete volvitur, et in variis quaestionibus quae considerationi mentis subiciuntur. Hic reperienda prorsus est quaedam propago et applicatio illius spiritualis paedagogiae Sancti Ignatii, in qua dimensio communitaria nihil mutare debet, immo maxime roborare, fidelitatem quae Spiritui Sancto per unumquemque nostrum exhibenda est.

Hic agendi modus conferet ad elevandum et spiritualem reddendum illum communitarium sensum tam profunde hodie ac late diffusum, idemque impediet quominus incidamus in capitularem democratismum, in quo decisiones suffragio deliberativo ac vi imperii statuuntur. Impediet quoque ne spiritus verae obedientiae ignatianae extenuetur, siquidem perspicuum est huiusmodi discretionem una cum Superiore esse faciendam, et decisionem ad Superiorem pertinere. Superior enim conventum, cum expedire credit, dirigit, et fratrum opem sic quaerit ut ipse liber maneat ad statuendum quod decidendum esse censuerit. Ipsa vicissim communitas ad obediendum parata semper maneat oportet, siquidem obedientia actuositatem nostram apostolicam operi Dei salvifico adnectit.

Patet conclusionem, ad quam communitas sic perducitur, esse validissimum iudicandi elementum, idemque a consideratione Superioris exulare non debere: sed apud hunc valere pariter possunt alia iudicia quae, cum motionibus spiritualibus etiam diversis, eum perducant ad statuendum aliter ac communitati visum fuerit. Communitas tum, si spiritu vere indifferenti polleat, facile huiusmodi

[4] Cfr. *Communicationem de formatione spirituali iesuitae,* 25 dec. 1967, AR XV 123.

decisiones sustinebit: id vero minime imitabitur illa communitas cuius conclusio non ex ignatiana dispositione enata sit, sed per indebitam methodum vel sub influxu coetuum pressionis fiat.

Hic labor communiter quaerendi solutiones, quem descripsi, respicit imprimis problemata quae cadunt intra capacitatem discernendi uniuscuiusque communitatis vel quae in ipsa de more exsurgunt: circa vitae rationem, circa realia munera erga Ecclesiam suscipienda, circa modum testimonii reddendi, circa concretam exsecutionem desideriorum quae in oratione et in apostolatu concipiuntur.

Transformatio, cui civilis societas subest, novae etiam tum Ecclesiae tum mundi exigentiae, totidem sunt incitationes ad novas vel renovatas solutiones quaerendas. Haec et similia argumenta deesse non possunt et accuratae discretioni subicienda sunt in illis adunationibus vere spiritualibus iesuitarum qui simul degunt et laborant.

Exsurgit enim tunc inter ipsos unio quaedam spiritualis et profunda: quae adeo differt ab illa notitia quam aliorum habemus cum eos externe tantum novimus, non in eorum spiritu ac donis supernaturalibus quibus ornantur. Nec facile deterreamur si forte initio sententiae apparent diversae vel etiam oppositae: unus idemque Spiritus revelare valet suorum donorum divitias etiam per experientias valde inter se diversas. Sententiarum autem commercium communitatem paulatim ducit ad unitatem, si modo quilibet in eo commercio patienter audire discat, aliorum veritatem vereatur et paratum se exhibeat ad suscipiendas et sincere aestimandas aliorum sententias, quae lumen in suam conferre procul dubio valebunt.

Sunt sane in qualibet sociorum communitate et tempora fervori et alacritati spiritus faventia et tempora quae inquietos et querulos animos efficiunt: tempora in quibus animi facile ac fraterne panduntur et tempora in quibus iidem tenaciter recluduntur. Dantur quoque tempora in quibus animi invicem opponuntur et tempora in quibus facilior fit animorum distensio, immo et convergentia. Sed utrumque ex *diversitate spirituum* provenit et motiva detegit quae enucleanda, purificanda ac discernenda sunt.

In huiusmodi varietatibus, quae communitariis disceptationibus necessario insunt, protendenda est mentis vigilantia ad discernendum quo actio Dei animos ducat intra communitatem Spiritui suo docilem. Communitas enim debebit imprimis ad se ipsam pacifice acceptandam pervenire, unitatemque suam numquam in discrimen ponendo, vel si quando eam amisit, quam primum restaurando. Et non obstantibus quibuslibet tensionibus, communitas,

per lentam suorum membrorum purificationem et per sententiarum disceptationem, sincero ac obsequenti animo peractam, perveniet ad conatuum armoniam et ad inveniendas saepe agendi rationes, certas ac novas, quae sibi pacem ac gaudium in spiritu procurent.

Fructus quos huiusmodi communitaria vita parere vocata est sunt imprimis, et quidem pro singulis membris, incrementum theologale in fide, spe et caritate; et, tamquam profundioris fraternae comprehensionis fructus et lucidioris perceptionis circa servitia apostolica quae Spiritus postulat, vividior *praesentia* membrorum communitatis inter sese.

Is processus, quo tota communitas inquirit, potest alicubi nonnullas difficultates obtrudere, quibus non statim solutio apta inveniatur. Recurrendum tum erit ad personalem orationem et ad sociorum conventus, quorum finis sit *participatio* spiritualis: haec autem socios procul dubio impellet ad quaedam data clarius enuntianda, ita ut aptiores agendi modi, opportuniores viae et utiliora media inveniri possint. Sed non ideo continendus est gressus, si quae difficultates exoriantur, sicuti nec exspectanda erit optima semper et idealis solutio.

Non hic quaeritur ut inutiles multiplicentur conventus, id enim contrarium esset nostrae apostolicae mobilitati, evaderetque notabilis temporis iactura. Neque aggredienda sunt ea argumenta, quae communitatis capacitatem excedant, siquidem non omnes communitates praeparationem habent ad omnia pertractanda. Id maxime quaeritur, ut vera dispositio discatur, quam ad discutiendas aptas quaestiones in nostris conventibus usurpemus: secus enim vix capaces erimus agnoscendi illa *Dei signa* quae saepe in communitate nos latent, quia ad ipsorum sensum et significationem non recte animadvertere didicimus.

Vellem ut huiusmodi communitates apostolicas Superiores omnes promoveant, nostris temporibus aptatas. Sed crediderim idem munus coeteris quoque sociis incumbere, quo omnes una responsabilitatem sustineamus circa eas et circa vitam totius corporis nostrae Societatis, quae progredi ac evolvi non valet nisi unusquisque nostrum in sua vocatione interius renovetur.

Hic mentis habitus, ni fallor, non longe abest ab illo quo perducti sunt Societatis primi Patres, cum statuerunt, anno 1539, omnes una simul *deliberare* emittendum necne esset obedientiae votum. Sane non eodem rerum statu versamur hodie nos, qui fundatores non sumus: a prima enim illa deliberatione et successivis gressibus, ea via iam monstrata est quam deinceps nos percurrimus; et emisso obedientiae voto, Societatem habemus concretam, quam aptare tamen nostris temporibus debemus per maxi-

mam, ex parte nostra, apostolicam *creativitatem* et per unanimi primorum Patrum concordia coaluit et ex communi prece communique deliberatione enata est, eo melius hodie unitatem suam suumque dynamismum fovere, immo servitia erga Ecclesiam augere poterit per experientiam communitariam quae eodem illo primorum Patrum spiritu fulciatur et quae, cum applicanda ad nostra tempora sit, praesenti rerum condicioni aptetur.

Ut epistulae compendium iam faciam, quosnam practicos effectus exspecto ex hac animorum dispositione quam descripsi et ex hac spirituum discretione quam autumo et individualiter et communitarie esse vivendam?

Quod attinet ad nostram vitam cotidianam, huiusmodi effectus hi esse deberent:

1. Ut incrementum accipiat frequens usus verae discretionis ignatianae, personalis et communitariae: ad hoc necesse est ut omnes nos, postquam annua Exercitia quam maxima sedulitate perfecerimus, perpetuo in hoc Exercitiorum spiritu vivamus.

2. Ut foveatur institutio communitatum quae iuvent ad melius dispiciendos fines apostolicos, et quae inserviant pariter ad suppeditandum robur et inspirationem suis sociis, licet hi, ipsorum vocationis vi, quaquaversus dispertiantur et activitatibus quam diversissimis, praesertim hodie, operam dare cogantur.

3. Ut facilior in dies reddatur intra locales communitates applicatio concreta et efficax normarum et praescriptionum generalium quae per Provinciae vel universae Societatis gubernium statuantur.

Quod vero ad praeparationem futurae Congregationis Generalis spectat, crediderim hos effectus esse secuturos:

1. Creabitur facile in universa Societate illa athmosphaera unionis in caritate et obedientia [5], reflexionis et discretionis spiritualis necnon collaborationis apostolicae, quae efficiat ut Congregatio Generalis ipsius naturalis et spontaneus fructus evadat.

2., Creabitur alacritas quaedam spiritualis et reperietur agendi ratio quae dispiciendis argumentis propositis omnes iuvabit, communitates scilicet locales in quaestionibus, de quibus iudicandis ipsae capaces sint, et peritorum coetus in ea parte problematum quae ipsis profundius recognoscenda concredetur.

3. Fovebuntur, per experimenta vitalia ac concreta, dispositiones animi et procedendi modus eorum qui suo tempore designabuntur ad Congregationes Provincialem et Generalem.

Tandem, et siquidem optimam quaerimus methodum qua instituantur communitates vere capaces huiusmodi ideale attingendi,

[5] *Const.* P. VIII, c. 1, [666, 659, 671].

rogo omnes qui in hac re aliqualem adquisiverint experientiam, ne de ea me per Provinciales edocere omittant, ut viae quae feliciores demonstrentur possint reliquae Societati ostendi.

Spem habeo fore ut in omnibus desiderium excitetur vivendi ex hoc spiritu. Sic vocatio nostra puriore in luce fulgebit et tum nostrae communitates tum universa Societas novo dynamismo permovebuntur, in quo reperta illico erit optima praeparationis ratio pro futura Congregatione Generali.

Vestris orationibus me valde commendo.

Romae, 25 decembris 1971
In festo Nativitatis D. N. J. C.

Vestrum omnium in Christo
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

II — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

44. **6 ianuarii 1971**

Statuta a Patre Generali approbata et promulgata quibus regitur Delegatio pro operibus communibus in Indiae Assistentia.

I. - Establishment of the Delegation for Common Works

1) The Jesuit Conference of the Indian Assistancy, held at Bangalore in May 1970, noted with satisfaction the growing spirit of cooperation among the Provinces and desired that it should progress yet further, with more planned, consistent and effective action at a national and regional level, and greater openness to new possibilities for service to the Church, in the light of the findings of the Jesuit Survey and of the various national Catholic conventions in India and Ceylon.

2) The Conference proposed a new structure for interprovincial collaboration that would ensure better attention to the common works of the Assistancy, particularly the houses of formation, and foster creative thinking to meet new situations with organized effort, both within the Society and jointly with other bodies, particularly the Hierarchy and other religious.

3) In response to the recommendation of the Conference, endorsed by the Conference of Major Superiors of the Indian Assistancy, the Superior General of the Society of Jesus establishes a Delegation for Common Works of the Assistancy, with his Delegate at its head.

II. - Nature of the Office of the General's Delegate

1) The Delegate is a Major Superior « *ad instar Provincialium* » (Can. 488, 8°). However, he has no ex-officio rights to any Provincial or General Congregation or Congregation of Provincials; but he retains active and passive voice in his own Province.

2) He is entrusted, first of all, with the promotion and coordination of the training in common houses of formation, and with the general supervision of other common works, with due regard for the views and wishes of the other Major Superiors.

3) It is also his task to study and present, for the consideration and eventual decision of the Conference of Major Superiors, matters of common interest and concern, new problems and fresh opportunities or patterns for the apostolate.

III. - Responsibility and Authority of the Delegate

1) With regard to the Common Works of the Assistancy and the staff attached to them, the Delegate has the position of a Provincial, with the rights and duties of this office according to the Society's Institute, except such as are clearly inapplicable.

2) The staff for common works, except for those who must be nominated by the General, is chosen and appointed by the Delegate, in consultation with the Major Superiors as each case may require. The members of the staff, however, are not applied to the Delegation but merely assigned to common works, and continue to be ascribed members of their respective Provinces, in which they retain full rights with regard to Congregations, suffrages, etc.

3) Those in training in common houses of formation depend on the Delegate in matters of religious discipline, present studies and other activities; for the rest they remain subject to their own Superiors, who receive the account of conscience. Activities outside the house also come under the Superior of the Province or Region where they are carried out.

4) The Delegate is the permanent Convener of the Conference of Major Superiors of the Indian Assistancy. He does not necessarily preside over the meetings of the Conference, but performs all the other tasks formerly undertaken by the elected Convener, both with regard to the meetings in preparing the agenda, and between meetings, as a point of contact and source of information.

IV. - Common Works of the Assistancy

1) The works that are the common responsibility of the Indian Assistancy and come under the direct authority of the General's Delegate are the following:

a) The Delegation itself and the Secretariates attached to it.
b) The Poona Pontifical Athenaeum, De Nobili College, and the Papal Seminary.
c) St. Mary's College, Kurseong, and the site for its future location in Delhi.
d) Sacred Heart College, Shembaganur.
e) The Indian Social Institute, New Delhi, with its extension in Bangalore.
f) The Jesuit Educational Association, Delhi.
g) The Assistancy Tertianships for Priests and Brothers.
h) Any other project that will be placed under this head by the Major Superiors with the approval of the General.

2) The Delegate will choose his permanent place of residence and change it if convenient for the fulfilment of his duties, with the advice of the Major Superiors. If his work and responsibilities require it, he may spend some time in any house of the Assistancy.

V. - Appointment of the Delegate and his Assistants

1) The Delegate is appointed by the General. His duration in office and the procedure for naming a successor are the same as for a Provincial, but the other Major Superiors will be consulted.

2) The Delegate is assisted by a Socius and such other personnel as he may find necessary; he has a board of Consultors appointed by the General.

3) Four Secretariates are for the present authorized, to help plan and coordinate the common apostolate:
— for Education, including our ecclesiastical studies;
— for Social Apostolate;
— for Pastoral and Missionary Activity;
— for Mass Communications.

VI. - Financial Support and Economic Matters

1) The Provinces will contribute, in proportion to their membership, to the fund for the training of personnel for common works. The common works themselves will support the Delegation.

2) Every year the Delegate will present to the Conference of Major Superiors a statement of accounts and a budget for the follow-

ing year. The Conference will determine the contributions to be made to the Delegation funds.

3) No change is envisaged in the ownership of the properties of common houses or in any existing financial agreement between the said houses and the Provinces.

VII. - Promulgation and Revision of the Statutes

1) These Statutes come into effect on January 26, 1971.

2) They will be revised every year by the Conference of Major Superiors after hearing the heads of common works. Eventual modifications will be made by the General.

Rome January 6, 1971.

45. **15 ianuarii 1971**

Litterae gratulatoriae Patris Generalis centesimo recurrente anno ab inito Tiruchirapallensi Seminario Sancti Pauli curis Nostrorum Provinciae Madurensis commissi.

46. **2 februarii 1971**

Statuta Conferentiae Provincialium Americae Lat. hispani idiomatis.

Estatutos de la Conferencia de Provinciales del Cono Sur
[Argentina, Bolivia, Chile, Paraguay, Perú y Uruguay]

I. Objetivos de la Conferencia de Provinciales

La Conferencia de Provinciales de la Región de habla castellana de la Asistencia de América Latina Meridional, tiene por fin la información, estudio y promoción de los asuntos comunes a nuestras Provincias, y el establecer condiciones en orden a una colaboración interprovincial e internacional.

Además pretende compulsar la situación de nuestros países y Provincias respectivas para aunar criterios y actitudes ante las circunstancias concretas de América Latina, a la luz de las normas universales de la Iglesia y de la Compañía.

II. Miembros de la Conferencia

Forman parte de la Conferencia de Provinciales, los PP. Provinciales de nuestra Región (Argentina, Bolivia, Chile, Perú y Uruguay), incluído el Paraguay.

En caso de ausencia de alguno de los Provinciales, éste podrá nombrar un sustituto; pero este sustituto sólo tendrá derecho a voto si es él mismo Viceprovincial o Superior Mayor.

III. Autoridad de la Conferencia de Provinciales

La Conferencia de Provinciales no constituye un órgano de gobierno distinto de la autoridad del padre General y de los Provinciales. Sus acuerdos tendrán valor *normativo.* Si en algún caso tuviera que dársele valor *imperativo* se requerirá la determinación del padre General.

IV. Organización de la Conferencia

Uno de los PP. Provinciales de la Región será el Presidente, elegido por dos años por mayoría de votos.

Oficio del Presidente:

a. No tiene autoridad sobre los demás Provinciales

b. Le corresponde:
- — Convocar la Reunión y establecer el temario, lugar, fecha, previa consulta con los demás Provinciales
- — Dirigir y moderar la Reunión
- — Consultar al padre General sobre los temas que crea conveniente se deban añadir a la Reunión de Provinciales
- — Invitar al padre General para que asista cuando le sea posible y lo juzgue conveniente.

Vicepresidente. Se elegirá también cada dos años un Vicepresidente de la Conferencia de Provinciales para sustituir o ayudar al Presidente en caso necesario.

V. Reuniones

Se tendrán ordinariamente dos veces al año. El Presidente podrá convocar a Reunión extraordinaria para tratar problemas urgentes que se presenten, sea por decisión propia o a sugerencia de alguno de los Provinciales. En este caso esta Reunión podrá sustituir a una de las Reuniones ordinarias, a criterio del Presidente.

Se procurará que las Reuniones se realicen en los diversos países de la Región. Podrán ser invitados a ellas otros jesuítas

que acompañen a los Provinciales según las materias a tratar y a criterio del Presidente.

El Secretario podría ser el Socio de la Provincia Anfitriona, o se podrá elegir otro más permanente.

Las Actas de la Reunión deberán enviarse al padre General para su aprobación, y no deberán publicarse hasta que haya sido dada dicha aprobación.

VI. Vigencia de los Estatutos

Estos Estatutos entrarán en vigencia a partir del 1° de enero de 1971, a título de experimentación, y serán valederos por dos años.

47. 13 martii 1971

Versio lingua gallica epistolae Patris Generalis ad socios Prov. Neerlandicae.

Mes chers Frères dans la Compagnie,
P. C.

Je m'en tiendrai à une question, rencontrée déjà lors de mes visites à d'autres Provinces et clairement posée à nouveau au cours des divers échanges dans votre Province: est-il encore possible aujourd'hui — et ne sera-t-il pas vraisemblablement encore plus difficile demain — de préserver l'unité religieuse, communautaire et apostolique requise pour le maintien d'un Ordre religieux? L'arrière-plan de cette question est assez connu pour que je n'aie pas à développer: d'abord, toute la pression qui s'exerce de l'extérieur et qui, par les divers aspects de la sécularisation, mine la consistance d'un groupe religieux; ensuite, l'acuité des débats intérieurs à l'Eglise qui provoquent une insécurité générale; à quoi s'ajoutent les tensions et les polarisations à l'intérieur de l'Ordre religieux lui-même, qui semblent comporter la menace de séparations et de scissions au sein de communautés locales comme de Provinces entières. Et il s'agit aujourd'hui, bien souvent, d'autre chose que de ces tensions et différences que l'on a connues de tout temps; il y va de divergences profondes touchant des points fondamentaux. Ce qui oblige à prendre très au sérieux la question, posée à l'instant, du maintien de l'unité religieuse, communautaire et apostolique.

Vous comprendrez que je ne prétende pas la résoudre de manière exhaustive dans cette lettre. Mais je ne voudrais pas non plus l'esquiver, car j'ai la conviction que ce qui est en cause c'est la conservation et l'avenir de notre Compagnie. Veuillez considérer les remarques rapides qui suivent comme le résumé de ce que j'ai dit en plusieurs lieux au cours de ma visite pour aider à la réflexion personnelle et aux échanges communautaires.

Dans le Sommaire des Constitutions, Saint Ignace parle de la *loi intérieure de la charité.* Et les premiers compagnons s'appelaient *amis dans le Seigneur.* Ceci veut dire, pour Saint Ignace, que la commnauté religieuse de vie et de travail qu'il a conçue ne répond pas d'abord à des besoins de l'ordre de la psychologie de groupe ni à des nécessités techniques de l'action, mais à un appel intérieur de Dieu. Nous pourrions dire, en d'autres termes encore, aujourd'hui: elle répond à une inspiration évangélique. Saint Ignace répond à cet appel de Dieu par les options fondamentales des Exercices: celles qui sont faites dans le *Règne,* dans les Deux Etendards, dans le Troisième degré d'humilité, dans le Magis des Trois classes d'hommes et dans la Contemplation pour obtenir l'amour. Et Saint Ignace considérait ces options fondamentales comme indispensables chez ceux qui voulaient le suivre dans la Compagnie de Jésus. Ce faisant, il avait pleine conscience que ces options fondamentales étaient susceptibles de se réaliser concrètement sous diverses formes. Saint Ignace n'était pas l'homme de méthodes rigides et d'obligations de type mécanique. Il a lui-même, par les Constitutions, donné à la Compagnie les principes essentiels d'une adaptation; et, par la suite, les diverses Congrégations générales démontrent l'effet de cet élément dynamique inscrit dans la structure de la Compagnie. Cette loi d'adaptation nous oblige semblablement aujourd'hui, et nous serons tout particulièrement appelés à la suivre dans la préparation de la prochaine Congrégation générale. Nous pouvons et devons nous adapter. Mais nous ne pouvons pas renoncer à ce que nous sommes. Or nous y renonçons si nous abandonnons le fondement religieux de notre association: la radicalité de l'engagement apostolique à la suite du Christ au service de l'Eglise, selon les Exercices; ou bien, le genre de vie marqué par les voeux que nous avons librement adopté; ou encore, l'effort loyal pour prier personnellement et communautairement, ainsi que la vie sacramentelle, en particulier la célébration de l'Eucharistie. L'unité d'ordre intérieur fonde et inspire seule l'unité communautaire et l'unité dans le travail apostolique.

A côté de cette unité d'ordre intérieur, l'unité entendue comme communauté est, elle aussi, mise en cause aujourd'hui. Par les

contacts étroits que j'entretiens avec les Généraux d'autres Instituts religieux, je sais qu'il s'agit là d'un problème général et qui requiert une réflexion approfondie autant que des décisions importantes. Saint Ignace n'était pas l'homme d'une uniformité tout extérieure. Le but de la Compagnie est apostolique et entraîne une exigence fondamentale tant de mobilité que de souplesse des formes. Ce principe de souplesse ne concerne pas seulement l'adaptation à la situation apostolique dans diverses structures, il a aussi un certain champ d'application dans la diversité des opinions et des conceptions sur la vie même de la communauté. Il peut en résulter des tensions, que nous devons porter. Mais le problème proprement dit de notre unité est au-delà. Cette unité est menacée quand il arrive que soient mis en question des éléments de caractère fondamental et des facteurs tout à fait centraux dans ce qui est constitutif de l'unité. Par exemple, si l'on met en question la validité de nos Constitutions ou des déclarations des Congrégations générales, et si on les prétend dénuées de force d'obligation; et, de même, si l'on met en question le rôle de direction des Supérieurs dans les communautés, le lien des voeux, ou le service apostolique au sein de l'Eglise concrète. Personne ne contestera certes l'importance que peut avoir un charisme personnel pour la vie de la Compagnie tout entière ou de communautés particulières; la Compagnie doit avoir assez de souplesse pour lui assurer un champ de réalisation. Mais Saint Ignace n'a pas conçu cette Compagnie comme simple coexistence, sans liens réels, d'une multiplicité d'inspirations subjectives, mais comme un corps apostolique mondial inspiré par une lecture spécifique de l'Evangile et constitué en forme de communauté dans la charité et l'obéissance. C'est sous ces traits que la Compagnie est approuvée dans l'Eglise et que l'Eglise lui reconnaît une place dans l'apostolat. Ce rappel ne comporte assurément aucune dépréciation de la possibilité et de la signification d'autres conceptions de la communauté et de l'apostolat dans l'Eglise. Mais si de telles conceptions vont à l'encontre de l'idée de base et de l'unité essentielle de notre Compagnie, elles n'y ont pas de place.

Après l'unité d'ordre religieux et l'unité de communauté, je veux mentionner, en troisième lieu, l'identité apostolique, elle aussi parfois mise en question aujourd'hui. Je ne crois pas me tromper en disant que c'est précisément à partir de ce point que surgissent les problèmes touchant la vie religieuse et la communauté. J'ai été fort impressionné par tout l'effort que font l'Eglise aux Pays Bas et notre Province jésuite dans ce pays pour faire face aux besoins pastoraux de l'heure. Peut-être perçoit-on mieux ici qu'ail-

leurs les dangers qui menacent et les tâches qui urgent. On est convaincu que l'adaptation dans l'accessoire ne suffit plus, et que des initiatives radicales doivent être prises au plan apostolique. Je n'ai cessé, au cours de ma visite, de souligner qu'au sein de cette situation, la responsabilité de la Compagnie est considérable, et qu'elle doit reconnaître les signes des temps et en tirer les conclusions qui s'imposent pour le travail apostolique, avec courage et confiance. Cette orientation pastorale doit déterminer intimement toute notre recherche, tous nos efforts. C'est elle aussi qui nous aidera à échapper à une introversion de caractère unilatéral et à penser à l'échelle du monde. Je sais certes que déjà vous faites beaucoup à cet égard, et que vous projetez plus encore, et je sais de même tout le travail de pionnier accompli justement par votre Province tant en Hollande que dans les Missions.

Mais, dans ce domaine de l'initiative apostolique aussi, nous sommes, nous Jésuites, voués au charisme propre de Saint Ignace. Ce qui veut dire: nous sommes au service de l'Eglise concrète. Plus précisément: nous ne devons pas cesser, au moyen d'un discernement des esprits bien compris, de chercher à ouvrir de nouvelles voies dans l'apostolat, mais, pour nous, toute expérience perd sa justification si elle se trouve en directe opposition à ce que demandent l'Eglise et la Compagnie.

Je ne veux pas terminer cette lettre sans vous redire mon merci pour la cordialité et la franchise des entretiens que nous avons eus pendant mon voyage. Je le répète, j'ai vu avec grande joie l'ardeur et l'esprit d'initiative qui animent votre travail. Ma prière accompagne ce travail, et je fais tous les voeux pour que le Seigneur le bénisse. Mon souhait est que vous réussissiez, comme communauté apostolique, à revivre pleinement aujourd'hui, à partir d'une profonde unité intérieure, la vocation de la Compagnie de Jésus dans l'Eglise.

Je me recommande à vos prières et ss. Sacrifices.

Rome, le 13 mars 1971.

PIERRE ARRUPE
Préposé Général de la Cie de Jésus

48. 28 martii 1971

De creatione Officii Informationis S.I.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI IN XTO. PATRES ET FRATRES,
P. XTI.

Praeter alia quae Congr. Gen. XXXI in Decreto « De informationum servitio » (n. 37) constituerat, hoc erat ut *tempore opportuno per specialistas centra vere efficientia informationum creari possent.*

Nunc autem, postquam in eam rem serio investigatum est, possum vobis nuntiare OFFICIUM INFORMATIONIS S. I. apud Curiam Generalitiam creatum esse: nominatus autem est huius Officii *director* P. Robertus Tucci, qui remanet director ephemeridis « La Civiltà Cattolica »: eidem Officio addicti sunt P. Ioannes St. George, pro lingua anglica, et P. Franciscus Zurbano, pro lingua hispanica; alii cooperatores, pro linguis gallica et germanica, opportuno tempore erunt convocandi.

Id autem per novum hoc Officium intenditur ut, praeter epistolas officiales Curiae Generalitiae, quae solita ratione emitti pergent, nuntiorum commercium, tum inter nos ipsos efficacius reddatur, tum inter Societatem et publica informationis organa, seu haec impressa folia diffundant, seu undas radiophonicas usurpent, seu denique televisificas imagines emittant. Suppeditare autem intendit ex Urbe nuntios imprimis ad Curiam Societatis pertinentes, itemque ex Provinciis versus centrum colligere et exinde, ubi casus ferat, in universam Societatem diffundere, vel ex alia in aliam Provinciam transmittere.

Munus ergo huius Informationum Officii plane differt a munere consiliarii quem P. Generalis sibi adscivit pro communicatione sociali, itemque a secretariatu pro usu horum mediorum (JESCOM).

Collaborationem vestram et suggestiones hoc Officium exspectat, paratum servire omnibus Societatis sociis, nominatim vero iis vestrum qui in Provinciis vel communem informationem curant vel responsabilitatem variarum editionum sustinent.

Ut ex ipsa rei natura patet, iis qui huic Officio moderantur commoditas omnis suppeditabitur ad illos contactus instituendos et informationes habendas, quae ad eorum munus melius implendum utiles sint, iis exceptis quae vel caritatis debito vel secreti obligatione reservanda videbuntur.

Interim, dum functiones huius Officii perficiuntur, editiones quas Curia offert, ANNUARIUM scilicet et fasciculi JESUIT INTERNATIONAL et JESUITAS POR EL MUNDO, moderamine eorum qui eadem hucusque curarunt, diffundi pergent [1].

Spem habeo per novum hoc servitium fore ut tota Societas melius circa omnia quae ad centralem administrationem et ad universam Societatem pertinent doceatur, atque inde ut intimior unitas inter nos omnes exsurgat.

Vestris orationibus me commendo,

Addictissimus in Xto.,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

Officium Informationis collocatum est in via Borgo S. Spirito, 8
00193 ROMA

Telephonii NN. 657.032 et 659.283
Telegrammata GISAROMA
Telex 61390 Gisa-Roma.

49. **15 maii 1971**

Tria puncta unitatis constituendae in pluralitate cuiusdam domus studiorum internationalis.

The three questions which you have raised are certainly important ones. However, I will not attempt to give more than general answers to them, as so much depends on local conditions.

1. *How are we to unite the diverse communities which exist amongst the large numbers in the theologate?*

Given the diversity of ages, interests and temperaments, it can hardly be expected that each member of a community of seventy can be on close and friendly terms with every other member. Hence, the desire of so many of our young men to break up into small communities. It is, in fact, possible to form such small communities within a larger community without necessarily living apart — which is a limitation imposed on you by the conditions of your house. There is no difficulty against the members of such small groups meeting together for concelebrations

[1] « Jesuit International » et « Jesuitas por el mundo » iam non prodeunt, cum abunde iis sufficiatur: « SJ — Information » et « SJ — Información ».

(as the Eucharist remains the centre of all community-building), discussions, recreations, etc. Group dynamics may prove of great assistance in forming an 'esprit de corps', but over and above this, they must be introduced into a real spirit of communal discernment, which they ought to try to put into practice in their small groups. The danger which always remains is that of their turning into exclusive *cliques*. This is a problem they should deliberate on in their discussions, along with the question of ensuring that no individual in the overall community feels ostracised. Opportunities must also be sought for occasional cross-fertilisation between the groups themselves.

Of course, more basic than any structure that can be devised is the personal and community conviction that there can be no real community without genuine love. In his communitarian and private prayer every Jesuit must recognise that his vocation is to bring every man he meets into a son to Father relationship with God *through Christ*.

2. *How do we express or give witness to poverty in line with our present work of studies and in the present condition of our country while at the same time respecting the type of life our foreign-born Jesuits have been used to living?*

To put first things first in answering this question, the *condicio sine qua non* of this witness is the personal love for Christ poor without which Poverty is impossible. Next I would say that too much attention should not be given to the type of life foreign-born Jesuits have been used to. They have, after all, responded with great generosity to that missionary vocation which already demanded that they should leave their home countries with their higher standard of living. Such men continue to respond to appeals to their generosity, as they have shown by the poverty and simplicity of their lives in some of the poorest parts of your Province. I believe that if you throw the responsibility of determining the life-style of a community on to the community itself, they will rise generously to the challenge. They will realise that our public lament of social inequality and injustice in your nation will be hollow indeed if our life-style appears to conform to that of the rich whom we castigate, rather than to that of the poor whom we claim to befriend!

3. *What type of apostolate can our foreign-born Jesuits engage in so that they have some kind of security during these years of indigenisation?*

A priori I would oppose a specific determination of categories of work, one proper to foreigners and the other not. At this vital moment in your history a wise policy has been formed of asking the native Jesuits to occupy the leading administrative posts in the Province, so that the Society identifies itself with the right aspirations of the people in a search for their proper identity. So in the whole question of nationalism the Church should lead and not just follow. She has a prophetic role to play here. The Church recognises that excessive nationalism is probably the strongest source of aggression and violence. The prophetic People of God must discern a new vision of nationalism, perhaps as the unselfish desire of a people to share their proper assets with their neighbours. The Society should be in the forefront in giving an example in this. The setting up of semi-juridical norms by which we would bar a foreigner from this or that office seems to suggest a type of provincialism which would not be worthy of us.

At the same time, of course, the foreigner must understand that to counteract the legacy of superiority in the past he must now see his vocation as that of service to the people to whom he is sent, in all of their legitimate aspirations, even when these are at variance with or vastly different from the goals prized by his own country.

You certainly have a most difficult task, dear Father, in integrating men of sharply different background, and in building up community at this time of unprecedented challenge for the Province and for the nation. It is God who has called you to it, so all I can say is: do your best, and leave all of the outcome with very great trust in His Hands.

50. **29 iunii 1971**

Epistola P. Generalis ad S. I. Theologos Assistentiae Americae.

My dear Theologians of the American Assistancy:

Allow me to begin this letter by making my own some words of Saint Paul: « My brothers, a short time after we had been separated from you in body but never in thought, we had an

especially strong desire and longing to see you face to face again ... You know yourselves that our visit to you has not proved ineffectual. We felt so devoted and protective towards you, and had come to love you so much, that we were eager to hand over to you not only the Good News but our whole lives as well »[1].

I can tell you in all sincerity that the impression I received from my recent visit to the five theologates of your Assistancy was one of joy for the present and hope for the future. To come into contact with all of you and to see the efforts you are putting forth to make this new arrangement in Jesuit living and theological study a positive success was a source of personal happiness. This is no easy achievement as you are well aware. Yet on seeing the dedication and sincerity with which you apply yourselves, I believe there is every reason to see the future with great hope. *Our hope for you is confident, since we know that, sharing our sufferings, you will also share our consolations*[2]. Push ahead, therefore, I ask you, each one of you. The success or failure of this important undertaking to which the Society has committed itself, rests squarely on your shoulders.

The decision to move our theologates to large university centers was seen as a profound change. Yet this decision was not made simply for the benefit of the theologates but rather as a part of the overall plan to adapt the Society apostolically to the real world of today. The move itself envisioned, as you know, a double purpose: the possibility of forming better today's Jesuit, who will be tomorrow's apostle, and to insert our theological studies in the contemporary intellectual world of the university.

What kind of Jesuit does the Church and the world need today?

The modern Jesuit must be a man who effectively lives the spirituality of the Exercises, and, like the Word, incarnates himself in this our world. He seeks to serve it in order to bring it to Christ. For this he must know reality, remain rooted in it, and form himself through contact with it. This supposes a deep-felt knowledge of the situation of men and nations, of their new values and ideals, to aid in achieving them; of their possibilities to maximize their achievement; of their sufferings and problems, to search for their most rewarding solutions. But all this must be quickened by the spirit of the Gospel through which he becomes an eschatological witness.

---

1 I Thess. 2: 17, 1, 8.
2 II Cor. 1: 7.

The modern Jesuit is one who considers himself totally committed to the service of others. He gives himself wholly to this service. He makes it his aim in life to spend himself day after day for men in the mission he has received through obedience. This he cannot do unless he is a man of spiritual discernment, both individual and communitarian. Such a Jesuit will discover in the rapid changes of our times the signs through which the Spirit speaks. He will then redefine his objectives, reconsider the field of his labors and adapt the means of his service to the demands of the world and the Church. Such flexibility requires of him an openness and an absolute docility to the voice of the Spirit and to the needs of his neighbor. Ever alert, with that same unbounded inner freedom of which the Apostle speaks: *such is the freedom Christ has won for us* [3].

The modern Jesuit will be a man who has a lively desire for the *magis* — for an ever greater dedication to the more difficult task, if this greater effort in the face of ever mounting difficulties is seen as the greater glory of God. The modern Jesuit should consider himself a citizen of the world, making his own not only the problems of the universal Church and the Society, but all human problems, and seek to contribute to their solution. This is the man of the Church, the *holy, hierarchical Church* of St. Ignatius. He knows that the Spirit speaks through Her, and from Her he desires to receive direction and orientation.

The transfer of the theologates to a modern university setting was not made in haste or for unworthy motives. Indeed much though went into such a complex plan with far reaching effects, and whose implementation, it was foreseen, would create other problems and present new risks, which in turn would demand continuing reflection based on solid principles for evaluating our diverse commitments. We were sensitive, rest assured, to the potential danger of more exciting activities diverting from studies, of possible secularization with consequent lack of religious spirit, micro-community introspection and isolation, problems of poverty, pluralism and many others.

However, we believed that the carrying out of this project would also bring many advantages for both the professors and the students. For the professors, the advantages are clear and easily foreseen: closer contact with the academic world, richer resources for research in libraries and scientific activities, subtle and open challenges to sustained and profound study, and wider

---

[3] Gal. 4, 31.

possibilities for a scientific apostolate in the midst of these large universities. For the students, among the foreseen advantages were more numerous opportunities for well-rounded personal development, thanks to the change from large buildings and communities; first-hand contact with reality; a fuller incarnation of theology; more and varied apostolic contacts; and an easier introduction into a balanced ecumenism.

There was another objective involved in the transfer of theologates to urban centers. This was our expectation that the urban environment would serve you more dynamically to identify and verbalize the central values of the evolving modern culture in which you will be called as Jesuits to live and labor. Such values are dimly perceived today and are often diversely interpreted. Yet once discovered and rightly understood these values will become the focus for our consensus on how they should be woven into our religious life and apostolates.

The first positive service in gaining this objective is the tension of the urban situation itself accentuating the demand and need to rethink the goals and forms of our apostolate. In turn, we will be compelled to reconsider and re-evaluate the way Jesuits are educated for the apostolate, in accordance with this ever deepening knowledge of the needs of the world and the Church. Such changes will no doubt require modification also in our style of life, the orientation of our studies, and even in the structure of our government.

Another possibility is the discovering of a new kind of apostolic community life in the Ignatian style, centered in Christ and the Eucharistic mystery, directed by discernment and rooted in charity and obedience. This should bring about deep and intimate communication characteristic of the true friends of Christ, and produce a bond of union, the fruit of profound charity and respect for a sound pluralism (the true *union of hearts* of the Constitutions). Further it should open a way for us to practice authentic poverty adapted to the concrete circumstances of life in a world in which there are so many truly poor.

Finally, I would like to mention your salutary experience of living in a new way the practice of authority and its correlative, obedience. Far from supposing a substantial modification of Ignatian Obedience, this is on the contrary a greater deepening of his spirit. We must recognize authority more and more as service, and try truly to cooperate in reaching decisions through means like collective representation and discernment. As we do this we

will carry out the resultant order with efficiency and dedication and will see in obedience the communication of an *apostolic mission.*

The success of the experiment we have begun, and the discovery and actual living of the values to which I have referred, demand that we form in ourselves special interior attitudes.

We are in the midst of a process of change. Every organization, the Society included, is a social organism with a definite structure, but a structure adaptable to specific objectives. In a context characterized by *permanence,* structural stability in an organization is desired and sought for its own sake. Self-criticism is not only considered irrelevant, but is discouraged. Adaptation and developmental change is a slow process, accepted with reluctance rather than sought. There is a tendency to confuse accidentals, which in such circumstances do not in fact change, with essentials, which ought not to change under any circumstances. The opposite is true in a context characterized by *change.* In such a context, transformations are not only welcomed but sought as a means to rapid adaptation to variable situations. Criticism and creativity are encouraged, and change becomes the object of planning. The danger here is that of changing what is essential, because of the ever-present need of making radical changes in what is merely accidental.

We must truly and effectively desire to carry out what has been decided. *For many decades we believed that effective decision-making was the essential goal of leadership, ignoring the now rather plain truth that an unimplemented decision, no matter how correct, is meaningless. The mere dropping of a signed directive into 'out box' is too often conceived as being similar to rubbing Aladdin's Lamp rather than, realistically, as only a fractional step in the total process of problem-solving*[4].

We must make a constant effort to reflect upon and analyze our experiences. Naked experience does not teach much; but reflection on experience does. Test yourselves to see how much you really assimilate of what you experience and to what extent it becomes a part of you, modifying your ways of action. What we discover for ourselves, we know, is what influences our lives.

Hold fast to the desire always to learn. Learn-how-to-learn. Do not try to solve today's problems simply to avoid them at all cost in the future. This would be to flee reality, instead of learning to diagnose, to confront, and to solve the new problems of the future.

---

[4] GORDON *L.* LIPPITT, *Organization Renewal,* p. 9.

Cultivate flexibility in solving problems. *Problem-solving requires that individuals and groups be so developed as to achieve adaptability to organizational climates, crises and procedures* [5]. A solution can be reached in one of several ways: through intuition and penetrating insight, even when detailed knowledge of particulars is lacking; through the use of trusted formulas, although these at times are adapted with difficulty to the present situation. What we need today is an attitude of flexibility so characteristic of the Ignatian spirit. If we have this attitude we will use different methods for reaching decisions — sometimes objective appraisals of reality and other times intuition, but ever within the process of discernment.

We should have an open, creative attitude toward life. Creativity is a requirement of our times. It is the fruit of deep, original insight into reality by a mind and imagination inspired to give greater service in the profoundly modified historic conditions of our times. The man who is creative does not limit himself to carrying out what others have thought or determined. Nor, on the other hand, does he merely achieve by different methods what others formerly achieved by other methods. Rather he asks penetrating questions concerning what we are about and is ready to drop one apostolic work to take up another when this is the movement of the Spirit.

We must have a sense of being members of a living organism, which is the Society, and sharing its corporate activity in companionship. The Society is not a federation but an *unum corpus*. In fact, this will mean that we feel coresponsible for the renewal of the Society and that we stay attuned to the voice which calls us to take our rightful part in it. As John Donne wel stated:

> « I am involved in mankind:
> and therefore never send to know
> for whom the bell tolls:
> it tolls for Thee. »

To feel ourselves responsible not only individually before God but also to each other will help us to take account of ourselves, and thus realize the need to render an account to others of our actions and their results. In this way we will come to ask ourselves to what degree we realize the Jesuit ideal of our Constitutions in these new circumstances in which we live. We will ask how far we are willing to sacrifice for others to make this new plan a success worthy of imitation; to what extent is our motivation

---

5 GORDON L. LIPPITT, *ibid.*, p. 9.

supernatural and disinterested; how genuine are the results which we desire for ourselves and for others; whether our style of life is proper to men who live the charity of Christ? In short, we shall ask to what extent are we faithful and truly effective in carrying out what is to be done.

These attitudes, which I have mentioned and briefly commented upon, when taken together express the true Ignatian sense, which is our hallmark. This Ignatian sense will lead us to attempt to fathom and penetrate more and more each day the Ignatian charism of true love for Christ and to seek God in all things. It will assist us to become men capable of spiritual discernment, whether it be personal or communitarian, as we develop the required dispositions of indifference, tantum-quantum, the third degree of humility, and the third class of men. It will foster a spirit of familiarity in personal prayer and meaningful communitarian communication, the formula for a true union of hearts. This Ignatian outlook will also strengthen our own responsibility and impel us to maintain it at the level characteristic of the Society. *You will need to strive after great things in learning and virtue if you are to satisfy the expectations of many — who see the help and interior and exterior training given to you by God — consider what is your vocation, and recognize that what in others is not little would be so for you*[6].

I am convinced that only if we profoundly share the interior attitude, to which I have just referred, will this move of our theologates and our earnest desire for apostolic adaptation, which we have consciously undertaken, because of my confidence in you, come to full fruition.

Now I invite you to reflect and judge how many of the objective we proposed in transferring the theologates we have achieved up until today. Do we have our objectives clear? Are our criteria and times of evaluation fixed? Have we gained those advantages which the plan envisioned? Have we overcome the difficulties and risks inherent in our experiment? Do we possess the sincerity to recognize our mistakes? Do we have the strength not to lose heart, the constancy to begin anew, bettering our achievements with the experience gained? And above all, do we feel ourselves animated by those dispositions of spirituality, availability, corporate activity, creativity, and responsibility? These qualities are unique in their capacity to lead us to seek and find the Divine

---

[6] *Letters and Instructions of* St. IGNATIUS LOYOLA, Vol. I, 1524-47. Translated by D. F. O'LEARY, London: The Manresa Press, 1914.

Will in all that we attempt to do, which is indeed the ultimate goal of our spiritual renewal and apostolic updating.

The Society today has a very important role to play and it feels within itself the potential to respond to its vocation. The Society is not worn out or tired or spent. Organizations do not follow the biological law of senescence. The youth of its new members continuously brings to the Society a new vitality. You are this youth. The spirit of the Society, vivified by our love for Christ and men, can never grow old even in its most aged members. Our duty is to keep this spirit incarnate in the Society ever alive, ever renewing itself.

I realize my ultimate responsibility for the changes in our theologates, but when I think of you with whom I prayed, laughed and engaged in serious discussion. I rest confident that my office is best fulfilled in the words of Lao-tse:

« A leader is best
When people barely know he exists ...
When his work is done, his aim fulfilled
They will all say, ' We did this ourselves ' » [7].

But truly it will be Christ — He who wished to empty Himself in His *kenosis* — who will in fact give the increase. We are conscious that it is, *Not I, but the grace of God with me,* and when we recognize in ourselves this indispensable action of Christ, our reaction will be: *it is fitting that He increase, while I decrease* [8].

Let my concluding words to you come likewise from the lips of St. Paul: *We have spoken very frankly; our mind has been opened in front of you. And constraint that you feel is not on our side ... I have the very greatest confidence in you, and I am so proud of you that in all our trouble I am filled with consolation and my joy is overflowing* [9]. *May the God of hope bring you such joy and peace in your faith that the power of the Holy Spirit will remove all bounds to hope* [10].

Rome, The Feast of St. Peter Apostle
June 29, 1971.

PEDRO ARRUPE, S.J.
General of the Society of Jesus

---

[7] Book of Tao, 600 B. C.
[8] Jn. 3, 30.
[9] 2 Cor. 6: 11 and 7: 4.
[10] Rom. 15: 13.

51. **31 iulii 1971**

Epistola P. Generalis ad Socios Viceprov. Aequatorianae post brevem peractam visitationem.

A LOS PADRES Y HERMANOS DE LA VICEPROVINCIA DEL ECUADOR

Queridos Padres y Hermanos:

Aunque ha transcurrido ya algún tiempo desde que tuve el gusto de pasar varios días en la Viceprovincia del Ecuador, poniéndome en contacto personal con casi todos los miembros de ella, no quiero dejar de enviarles unas letras, en las que comunique con ustedes mis *impresiones* de esos días y les haga fraternalmente algunas *recomendaciones* que puedan ayudarles a que la Viceprovincia sea cada dia más lo que debe ser dentro del Cuerpo Universal de la Compañía, puesta toda ella al servicio de la Iglesia.

I. *La primera impresión* de quien se pone en contacto con la Viceprovincia del Ecuador, es la de tener delante a un grupo de jesuítas en plena actividad religiosa y apostólica. Creo que el deseo de una renovación religiosa y de una labor apostólica infatigable, se encuentra presente entre ustedes como prácticamente, por la gracia de Dios, en todas las demás Provincias y Viceprovincias de la Compañía.

Hay entre ustedes indudablemente un verdadero deseo de renovación religiosa que se manifiesta en la continua reflexión, en las múltiples juntas, en las consultas y en las experiencias de todo tipo que se están haciendo en la Viceprovincia con el fin de encontrar la nueva figura de la comunidad religiosa. A esto obedece indudablemente la transformación que han sufrido algunas comunidades como la del San Gregorio y los planes para transformar o modificar la estructura de otras. Al profundo deseo de renovación religiosa, al anhelo de encontrar los métodos nuevos para la formación de los NN. y para la pastoral vocacional, obedecen medidas como la de la interrupción del Noviciado y la clausura del benemérito colegio Loyola. A este mismo deseo deben atribuirse también algunas quejas o inquietudes de no pocos de la Viceprovincia. Impresionados tal vez por la novedad, o por algunos excesos o abusos inevitables en toda obra o grupo humano, desearían que todo procediera de una manera mucho más regular y más conforme a la tradición a que ellos están acostumbrados. Han sido formados en cuadros distintos a los que actualmente se están adop-

tando en muchas de nuestras casas. Yo no podría dudar un momento que todos estos deseos y las correspondientes inquietudes, proceden del buen Espíritu. Estos momentos de cambio en la Iglesia y en la Compañía, exigen una gran actividad de búsqueda y una gran indiferencia con relación a muchas cosas que habíamos antes querido y aceptado y a las que estábamos tal vez excesivamente acostumbrados y apegados. El afirmar, que todo este movimiento procede de una manera general del buen Espíritu, no excluye naturalmente el reconocimiento de que pueda haber y de hecho haya algunas iniciativas procedentes del propio modo de pensar o de espíritu más o menos desviado. Saben ustedes de sobra cuán difícil es distinguir algunas veces en la práctica y en concreto el bueno y el mal espíritu. Tenemos que esperar a veces un tiempo prudencial no breve, antes de poder emitir un juicio, basado en un verdadero discernimiento ignaciano.

A esta *impresión* del deseo por una verdadera renovación religiosa, se une la de una *gran actividad apostólica* en plano también constructivo y renovador. Nadie puede dejar de ver que de este espíritu procede, v. gr. todo el esfuerzo por adaptar la estructura de la casa de Formación a las nuevas exigencias de ésta, la reflexión y estudios hechos por la Universidad Católica en torno a las adaptaciones que el trabajo universitario requiere en estos momentos, la actividad del Colegio San Gabriel por adaptarse a las exigencias actuales de la Comunidad educativa, los planes y proyectos de la Prensa Católica, del Hogar Universitário, de la obra del Muchacho Trabajador, de la Fundación Desarrollo y Paz, y en otros sectores del apostolado, la benemérita labor de la obra del Camal, de las Parroquias Urbanas de Guayaquil, de los Centros de Fe y Alegría y de muchas otras obras tanto en la capital misma de Quito como en las otras ciudades de Provincia. No he pretendido ni mucho menos enumerar todo aquello que impresiona desde el punto de vista de actividad apostólica, sino sencillamente traer algunos ejemplos que prueban claramente que esa impresión no es ni mucho menos infundada ni apriorística. Podríamos confirmarla todavía con actividades como las que se desarrollan, por ejemplo, en el Colegio de Portoviejo y en otros muchos sitios de la Viceprovincia.

Es curioso, y ustedes habrán ya reflexionado en varias ocasiones sobre ello y probablemente deberán seguir reflexionando sobre lo mismo, que esta *impresión alentadora de renovación* y celo apostólico, producida por la observación de vuestras casas y de vuestras obras, vaya siendo luego poco a poco pero *insistentemente contrastada con la impresión* y el juicio que ustedes mismos

suelen emitir del estado y de la obra de la Viceprovincia. Casi me atrevería a decir que en esos juicios predomina una nota de pesimismo exagerado, parecería como si ninguna obra valiera la pena. Puede ser que estas palabras parezcan exageradas, pero ello es una prueba de que después de una serie de conversaciones sobre todo en lo particular, con no pocos jesuítas ecuatorianos, se siente que ellos están desilusionados de su vida religiosa y que estiman muy poco los esfuerzos apostólicos que se hacen en la Viceprovincia. Se habla no pocas veces, de relajamiento, de desintegración, de fracaso. Afortunadamente no es así, lo prueban los hechos que antes enumeré y los resultados que indudablemente se van percibiendo en diversas comunidades a nivel de la Viceprovincia, como fruto del esfuerzo y de los trabajos de todos. Es un fenomeno curioso ver el entusiasmo y dedicación con que trabajan ustedes en sus obras, y el juicio pesimista global cuando se juzgan las obras en general.

Mi impresión sería, que la viceprovincia del Ecuador no es en estos momentos un caso particular o un fenómeno único en la vida de la Compañía, sino que ella está participando del momento difícil y delicado por el que todos vamos pasando, caracterizado naturalmente por las peculiaridades del país y por vuestra índole. Pero así como en todas partes al lado de fenómenos alarmantes que han producido no poca desorientación, se perciben síntomas de reorientación y de seguridad en el encuentro de nuevos caminos, también en el Ecuador creo haber percibido no pocos de esos indicios, en los que debemos basar una esperanza muy firme de alcanzar una plena renovación, cosa en que insistiré un poco después.

Todo lo dicho anteriormente, no quiere decir que no haya en la Viceprovincia deficientes y cosas que no estén exigiendo de nosotros un remedio eficaz, que debe ser puesto lo más pronto que sea posible. A esto quiero referirme al hacerles *un par de recomendaciones,* que me parecen de una gran fecundidad, ya que si llegáramos a remediar los puntos que en ellas tocaré, creo que habríamos encontrado el remedio para muchos males y el aliento y fortaleza necesarias para seguir llevando adelante la labor que la Compañía espera de nosotros en estos momentos.

II. La *primera cosa* que yo les *recomendaría,* sería insistir con todo empeño en la *mutua caridad y unión.* Debemos ser conscientes de que pertenecemos a un Cuerpo único que es la Compañía y dentro del Ecuador a una Viceprovincia única, en la que todos los jesuítas cualquiera que sea su edad, su modo personal de pensar, sus gustos, etc. deben procurar ante todo una estrecha

unión basada firmemente en la caridad y obediencia. Todo lo que nos hiciera aparecer como un cuerpo irreductiblemente dividido, como un grupo en el que hay facciones y opiniones irreconciliables, heriría profundamente nuestra unidad, que es una condición indispensable para la verdadera renovación religiosa y el verdadero fruto apostólico de nuestros trabajos. No pocos de ustedes me han hablado de ciertas divisiones que se notan en la Viceprovincia, y ciertamente existen, pero yo he descubierto en el fondo de todos ustedes un gran amor a la vocación y a la Compañía, que es la condición para una unión fundamental y profunda. Este amor se ha puesto, sin embargo en ocasiones, más que en la misma vocación y en la esencia de la Compañía, en ciertas modalidades externas que habiéndo cambiado últimamente, han afectado el modo de concebir la Compañía y la vida religiosa que cada uno tenía. Siendo conscientes de que estamos en este momento en una época de adaptación apostólica, a nadie debe extrañar que se interpreten de distinta manera, por jesuítas provistos ciertamente de buen espíritu, las necesarias adaptaciones que deben irse haciendo, en el sincero esfuerzo de búsqueda por encontrar nuevos caminos y nuevas expresiones de nuestra vida. Yo creo que el confrontamiento de esas diferencias sería el mejor modo, siempre que se haga en un ambiente de caridad y discernimiento de espíritus, de buscar la unidad fundamental que nos une y de llegar a expresarla de distintas maneras.

Otra recomendación que quisiera hacerles y que abarca muchos de los aspectos tanto de la vida religiosa como de la vida apostólica, es la de fomentar un grande espíritu de *esperanza redentora y de confianza* en la Compañía, en la Viceprovincia, últimamente en la Iglesia a la que pertenecemos y a la que queremos servir con todas nuestras fuerzas.

Esta esperanza y firme confianza puede ser precisamente un camino para rehacer la unidad y para vivir el espíritu de caridad que ciertamente debe ser el alma de nuestra vida.

Debemos tener una gran confianza en la vocación que del Señor hemos recibido, convencidos de que El no nos la dió para sumirnos después en una frustración o desesperanza definitiva, sino para hacernos aprovechar todos esos momentos difíciles con miras a que pongamos los ojos en el Misterio de Cristo que culmina no en la cruz y en la humillación, sino en la Resurrección. Cada uno tiene en su vida innumerables elementos en los que puede confiar y de los que debe echar mano para no dejarse invadir por ningún espíritu de pesimismo. Nuestra vocación que exige siempre un « magis » nos impulsa a buscar caminos nuevos que

no siempre son claros: los obstáculos, los fracasos más que una fuente de frustración deben ser un impulso y un test de nuestra estima hacia nuestra misión.

Esta confianza que debe basarse en elementos personales de cada uno, hay que hacerla extensiva a la Viceprovincia misma y en particular a su gobierno. Creí haber percibido en algunos, la sensación de que ciertos actos importantes del gobierno de la Viceprovincia, no habían sido suficientemente conocidos por mí ni suficientemente apoyados. De aquí se derivaba una inseguridad e incertidumbre, como si se estuvieran tomando en la Viceprovincia a la ligera decisiones que la condenaban a una desorientación y a un fracaso. Me refiero en concreto, porque los juzgo de mucha importancia a dos hechos, a los que ya antes aludí en esta misma carta. La interrupción del Noviciado y la clausura del Colegio Loyola. Yo creo que en las circunstancias actuales de la Viceprovincia y del Ecuador estas eran dos medidas prudentes. Me consta que se pensaron y se estudiaron concienzudamente y se me consultaron a tiempo para que yo las aprobara debidamente. Creo que ambas, estuvieran inspiradas precisamente en el gran deseo de renovación religiosa y en la persuasión de que hay métodos y sistemas que tenemos que renovar radicalmente y que no basta el hacer ciertas modificaciones profundas para adaptarlas a las exigencias del momento en que estamos viviendo. La seriedad con que se ha preparado la reapertura del Noviciado, debe confirmar a todos en la idea de que no se trató de una medida inconsiderada, ni mucho menos, sino de algo en lo que se puso todo el empeño y toda la reflexión necesarios, acompañados naturalmente de la oración y petición de luz al Señor para dar con seguridad un paso tan importante. Estemos seguros de que las personas dedicadas a gobernar la Viceprovincia, están completamente dedicadas a ese oficio, que piensan detenidamente los pasos que van a dar y los consultan explícitamente, cuando la importancia o la magnitud de los problemas lo requieren, con el P. General. Más que fomentar la inseguridad, deberíamos todos en esas ocasiones cooperar a que se haga luz suficiente con la aportación de aquellos datos que cada uno tiene, sin el deseo naturalmente de imponer su propio pensamiento o sus propios planes, sino queriendo quedar satisfecho cualquiera que sea la decisión del Superior, de que éste ha tenido en cuenta todo aquello que le ha sido suministrado por los diversos elementos de la Viceprovincia que se han interesado en que se llegue a la solución mejor.

Al hablar con ustedes durante mi permanencia en el Ecuador, tanto en algunas conversaciones particulares, como en las charlas

de grupos reducidos, como en las asambleas más numerosas, procuré insistir con toda claridad en los criterios que deben animar nuestra vocación en estos momentos, y la necesidad que tiene la Compañía de una adaptación apostólica profunda a las exigencias de este momento y en la fe que debemos tener en que el Señor nos dará el éxito de la empresa que tenemos entre manos. Procuré recordar insistentemente la necesidad de la oración individual y comunitaria, la necesidad imprescindible de un acendrado espíritu de fe como fundamento y base de toda nuestra vida y de una profunda docilidad a las mociones del espíritu que no deja de inspirar a cada uno lo que El quiere. Hice no pocas veces alusión a la urgencia que tenemos de observar y estudiar cuidadosamente los signos de los tiempos, a fin de guiarnos con mayor seguridad en el esfuerzo de búsqueda en el que ahora todos estamos empeñados. Percibí el acuerdo universal de todos vosotros ante estas afirmaciones mías y esto fortificó mi esperanza en cada uno de los jesuítas ecuatorianos y en la Viceprovincia del Ecuador.

Estas son las impresiones principales y las recomendaciones más importantes que quería comunicar con ustedes, al reflexionar ahora después de un período de tiempo sobre mi visita al Ecuador. Algunas cartas que he recibido posteriormente, refiriéndose directamente a la impresión de mi permanencia en la Viceprovincia, creo que coinciden con lo que hasta ahora llevo dicho.

No era mi intención, ni creo ustedes hubieran concebido así mi viaje, afrontar la resolución de casos personales, de problemas concretos, etc., que deben seguir siendo tratados por el P. Provincial en el gobierno ordinario de la Viceprovincia, o conmigo en la correspondencia ordinaria y extraordinaria, sino sencillamente me llevó el deseo de percibir más de cerca sus inquietudes, sus aspiraciones, de conocer más directamente sus problemas en el ambiente general del país en el que ustedes se mueven y diría que muy particularmente, el deseo de comunicarles mi esperanza y mi confianza, no sólo en la Compañía universal, sino de modo particular en la Viceprovincia del Ecuador, que tiene en América Latina la responsabilidad compartida con otras muchas Provincias y Viceprovincias, de contribuir a la cristificación de todo el Continente, y especialmente en la línea del apostolado educacional y social en los que tanto he insistido. últimamente, entendido como el problema amplio del hombre y de la sociedad, que debe ser por nosotros evangelizada, instruída y conducida a Cristo cabeza de la humanidad en la que todo se debe recapitular.

Quiera Dios que este contacto nuestro, renueve en todos nosotros la fe y la esperanza, el amor a la Iglesia y a la Compañía,

la mutua caridad y unión, y nos haga realizar conuntamente cada día mejor el ideal de nuestra vocación en la Compañía de Jesús.

Cordialmente unido con todos en el Señor,

Roma, 31 de julio de 1971
en la festividad de San Ignacio.

PEDRO ARRUPE
Prep. Gen. Soc. Iesu

52. **2 novembris 1971**

Epistola ad Praepositum Ranchiensis Provinciae occasione qua — depulsis e Sudanensi territorio missionariis ex Europa — quinque nostri e Ranchiensi Provincia in Africam pergunt et ita « Sudanensis Missio inchoata » excitatur.

Very Rev. Fr. L. VERSTRAETE, S. J.
Provincial, Ranchi Province

DEAR FATHER PROVINCIAL, P. C.

At the time when five Jesuits of the Ranchi Province are preparing to set out for the Sudan, I wish to express to you my admiration and joy at the event, and to share with you my sentiments of gratitude to the Almighty.

This departure for a distant land finds its place in the great apostolic tradition of our Society. It is now more than a year since I was requested by the Episcopal Conference of the Sudan and by the Apostolic Delegate to come to the assistance of that country. From the time I came to know of the truly distressing situation in the five ecclesiastical units of southern Sudan — where since the expulsion of all European missionaries in 1964 there remain only 27 Sudanese priests in charge of 500,000 Catholics, and where two units have been without a single priest for the last seven years — I realized that I was faced with an urgent and important need.

Having carefully studied every aspect of the question, and having prayed to the Lord, I was convinced that the Society should do all in its power to help the Church of the Sudan. I appealed to your Province, which responded with admirable generosity and promptitude, ready for any service in the cause of the Faith. As St. Ignatius once sent Xavier to India, I am now able to entrust India with an apostolic mission in Africa. I do this with a feeling

of great admiration for the Province of Ranchi, and with thanksgiving to God who has given the increase to the little seed planted by our first missionaries. My joy is all the greater when I recall that other Provinces of the Society in India have already sent some of their members to Mauritius, Tanzania and Guyana. And now a young Church, founded less than a hundred years ago by men of the stamp of Lievens, feels the call to go to the assistance of other Churches which are in greater need than herself. The sacrifice which she is willing to make will, I am sure, bring down on her abundant divine blessings.

I hope that this new undertaking in the Sudan, which we shall call « Missio Sudanensis inchoata » and which is entrusted to the Ranchi Province, will be the beginning of a great apostolic enterprise. May God shower on it His graces.

Rome, november 2, 1971

Devotedly yours in Christ,
PEDRO ARRUPE, S. J.

53. 27 novembris 1971

De activitate Nostrorum in politicis factionibus.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

Breviter tuae epistolae respondeo, qua agebas de cuiusdam e Nostris activitate in factione quadam [partito] politica.

Iam saepe et variis occasionibus clarum responsum dederam negativum.

Ad hoc valde opportunum mihi videtur transcribere quae habentur in Documento Synodi Episcoporum de *Sacerdotio Ministeriali*: « *Assumptio muneris ad moderationem pertinentis* (Leadership) *vel actuose militandi modus pro aliqua factione politica excludi debet a quolibet presbytero, nisi id in* concretis *extraordinariisque circumstantiis bono communitatis reapse postuletur, de consensu quidem Episcopi, consultis Consilio Presbyterali et — si casus ferat — Conferentia Episcopali* » [1].

[1] P. II, n. 2: operositates profanae et politicae.

54. **7 martii 1971**

De opere educationis in Scholis Secundariis seu Mediis.

AD PATRES ET FRATRES ASSIST. AMERICAE

DEAR BROTHERS IN CHRIST:

INTRODUCTION

I have long wanted to share with you some thoughts concerning the vital importance of your work in secondary education. For at least two reasons the moment to do so has arrived. Firstly, I have been able to reflect, in the light of the deliberations at the Congregation of Procurators, on the desire for apostolic renewal felt throughout the entire Society. Secondly, I have been able to review some of the more salient features of the high school apostolate in your Assistancy preceding my recent approval of the Constitution for the new Jesuit Secondary Education Association.

Much has happened since 1934 when the Jesuit Educational Association began its momentous work. Limitations of space do not allow me to single out any particular achievement. Rather, I would like to draw your attention to one of the most important outcomes of the numerous meetings and publications sponsored by the Association: the fostering of a spirit of cooperation among all American Jesuits engaged in educational work.

Today, more than ever, this spirit of cooperation and all that it implies is essential. There is no substitute for it. There is only dissipation of energy and lack of apostolic effectiveness without it. If « beyond academic excellence » is to be more than a slogan, it will be because that « more excellent way » [1] of lived love expressing itself in mutual understanding and cooperation is followed by all members of your high school communities.

Your Assistancy, in its work of renewal, is developing a deeper consciousness of Ignatian ideals and traditions. Hopefully, this will lead to a growing desire for responsible reflectiveness and courageous action, nourished by community discussions, provincial conferences, and, far above all, truly Ignatian retreats adapted to individual needs. Hopefully, too, this renewal will bring you—and all of us—to a common language, an accepted list of apostolic priorities, and a felt identity springing from the Spiritual Exercises.

---

[1] I *Cor.* 12, 31.

Ignatian Ideals in the Preamble

You have been praying and reflecting on what I consider to be a remarkable statement: the *Preamble* to the new Constitution for the Jesuit Secondary Education Association. You know that this *Preamble* was written by twenty high school administrators, representing every province in your Assistancy, after careful study and much prayer. The response to it from all sides has been heartening evidence of the widespread support for the Ignatian ideals spelled out in it. The imaginative *Guidelines for Action* link those ideals to today's problems and to decision-making and resourceful action in response to them.

I would like to assist you as you try to incarnate the ideals of the *Preamble* in action. In that spirit I offer you some simple guidelines, derived from basic Ignatian insights and from consideration of some of the signs of the times. They are few in number: two refer to the inner life of your schools; one to yourselves as Jesuit administrators, teachers, and guides; one to yourselves as related to your students' families; one to financing of you schools.

Guidelines for Renewal

So far as the inner life of the schools is concerned, let us consider your relationship with your lay co-workers on the one hand and with your students, on the other, in their quest for a personal faith.

1. *Lay Faculty*

It is clear that the success of your educational apostolate depends heavily on the quality of your lay co-workers and on your mutual cooperation. They learn *with* and *from* you the meaning of the Ignatian spirit as it is spelled out in your schools. You learn *with* and *from* them the meaning of the Christian vision as it is spelled out in dedicated family and civic life. Up until recently, the number of laymen in your schools was small. Hence, sometimes not too much attention was paid to the importance of their role in presenting values to your students, nor were they invited and encouraged to assume responsibility commensurate with their talents and their professional preparation. Now, however, laymen on your campuses are numerous. More important, they are fully qualified and eager to help in

the total education of the student, a work which goes far beyond the classroom.

Since our last General Congregation, we have tried « to be more keenly aware of the importance of the state and vocation of laymen and their apostolate. »[2] Surely, the Spirit of Christ urges you to assist your lay co-workers in the first place by sharing with them « a fuller understanding of the evangelical life according to the Exercises of St. Ignatius. »[3] Together, you began the present school year with reflections on the Spiritual Exercises and their meaning for yourselves and your students. Together, you are celebrating the liturgy, carrying on discussion on the key concepts of the Exercises, and opening your spirit through days of recollection. Together you are called to stand as one community, announcing through your lives and through your words one call to holiness and the abiding joy that comes from service of your fellowmen.

My *first* guideline, then, is: See your entire educational activity as communitarian. Each lay teacher, in accordance with his talents and willingness to serve, should share responsibility for the school on an equal footing with yourselves. Your unique contribution as religious is to share freely what you have received as a gift in your vocation: a call to discerning understanding of the redemptive design of God and to a share in the consecratory and teaching power of the priesthood of Christ.

2. *Students*

The second guideline refers to yourselves in relation to your students. You would not attract outstandingly talented young men if you did not offer them the prospect of academic excellence. But you would not respond to their deepest, though often poorly verbalized, aspirations if you did not carry them beyond academic excellence.

Amid all the conflicting demands on their time and energies your students are searching for meaning for their lives. They know that nuclear holocaust is more than a madman's dream. Unconsciously at least, they suffer from fear of life in a world held together by a balance of terror more than by bonds of love. Already they have been exposed to very cynical interpretations of man: he is the beast who lives by « might makes right »; he is a sack of egoistic drives, each demanding instant gratification; he is the innocent victim of inhuman systems over which

---

[2] C. G. XXXI, d. 33, 2.
[3] C. G. XXXI, d. 33, 5.

he has no control. But beneath their fears, often covered over with an air of bravado, and beneath their bewilderment at the differing interpretations of man, is their desire for a unifying vision of the meaning of life in general and of their own self.

During their years in secondary school young men are still relatively free to listen and to explore. The world has not yet closed in on them. They are concerned about the deeper questions of the « why » and « wherefore » of life. They can dream impossible dreams and be stirred by the vision of what might be. The Society has committed so much of its personnel and resources to secondary school students precisely because they are questing for the sources of life « beyond academic excellence ». Surely, every teacher worthy of the name must believe in young people and want to encourage their reaching for the stars. This means that your own unifying vision of life must be tantalizingly attractive to your students, inviting them to dialogue on the things that count. It must encourage them to internalize attitudes of deep and universal compassion for their suffering fellow men and to transform themselves into men of peace and justice, committed to be agents of change in a world which recognizes how widespread is injustice, how pervasive the forces of oppression.

Admittedly, this is not an easy task. For your students come largely from comfortable or even affluent families. Like all of us in our pre-reflective years, they have unconsciously accepted values which are incompatible with the limpid foolishness of the Beatitudes. More than young men of a previous generation, they have more justifiable « reasons » for walking away in sadness when they see the implications of a Christian vision of life and the *metanoia* which leads to rejection of softness and the distortedly glamorous image of life purveyed in slick magazines and cheap films. They are exposed, as perhaps no generation in history, to the lure of drugs and the flight from painful reality which they promise.

These young men need confidence as they look to their future; strength as they face their own misery and weakness; manly understanding and love in the teachers with whom they explore the awesome mystery of life. Do they not remind us of that questing young student of the University of Paris of four and one-half centuries ago whom Inigo befriended and transformed into the Apostle of the Indies?

These are the young men whom you are called to lead to be open to the Spirit; prayerful in action; willing to accept the seeming defeat of redemptive love; in short, eventually to become

Christian leaders « ready to shoulder society's heavier burdens and to witness the faith to the world. » [4]

My *second* guideline is: Have great confidence that your students are called to be leaders in their world tomorrow and that they are so deeply loved by our Lord that he wants to free them from their fetters, to introduce them into His redemptive vision of the meaning of man, and to equip them for service of their fellowmen sensitive to and deeply concerned about using their influence to right social wrongs and to bring a radical Christian dimension into each of their professional social and private lives. The example of your own social sensitivity and concern will be a major source of inspiration for them. I recognize that there are some already deeply involved in this Christian social response and I wish to thank and to encourage them most strongly.

3. *Personal and Group Renewal*

Your obligation to your students is heavy. For they enter into your lives asking, though rarely in words, for guidance. It is obvious that they have access to information from television, paperbacks, and other sources on matters which they are more familiar with than you are. Hence, it is clear that the learning which your degrees represent must be vitalized and kept fresh. We are, as UNESCO has reminded us through 1970, the International Year of Education, in an era of continuing education.

One of the achievements of the Society in your Assistancy has been the willingness of Jesuits during the past decades to spend some of their vacation time in study or research. In this way, they became and remained professionally qualified. This achievement must be sustained.

Beyond being qualified professionals in education we are men of the spirit. Whether we like it or not, we are a city resting on a hill. What we are speaks louder than what we do or say. The whole purpose of the Spiritual Exercises and of our wrestling with God is to become more that which we are called to be. In today's image-culture, young people learn to respond to the *living* image of those ideals which they dimly sense in their heart. Words about total dedication, service of the poor, a just social order, a non-racist society, openness to the Spirit, and the like may lead them to reflection. A living example will lead them beyond reflecting to aspire to live what the words

[4] *Gravissimum Educationis,* 10.

mean. Hence, our continuing education in the realm of the spirit must lead us to a *life* of such compelling wholeness and goodness that we can unabashedly repeat the invitation of Paul to his community: « Be imitators of me as I am of Christ. » [5]

So my *third* guideline is: As you continue to study to keep ahead in your field of teaching, deepen your efforts toward spiritual renewal so that in word and life you radiate the joy and spread the comfort of the resurrected Lord. Through your reading and prayer seek that suppleness of spirit which will enable you to search with your students for the meaning of Christ's word in life. Let your words and manner explain that you are freely and happily committed to a continuing quest for Him Whom you have already found.

4. *Parents*

Our students are in our classrooms and on our campuses only part of the day. They come from and return to their homes, most of them daily. No matter how we evaluate educational effectiveness, it cannot be denied that it is in the family that many of the abiding values in a person's total makeup are formed. Hence, your relationship with their parents is of great importance.

Your work as teachers is to instruct your students and at the same time to learn with and from them. You will learn from them how they look on their family — parents, brothers, and sisters — and should be able to see how you can be of assistance to the parents at times by explaining to them facets of their boy's personality and interpreting to the boy those views and attitudes of the parents which they find difficult to understand.

If changes in the world and in the Church have caught some of us by surprise and upset us, it should not astonish us that some parents are bewildered by what they see about them. It has never been a simple task for parents to guide their children through adolescence and its tensions. Today, it is more difficult than ever. The normal parental concern for the future well-being of a child is good. But a pervasive fear of the future is corroding. It disheartens parents and, as it communicates itself to children, induces different forms of pessimism. In its extreme form, it is not compatible with a Christian understanding of history and of Christ as the Lord of life and death. You must help parents look to the future with confidence.

---

[5] I *Cor.* 11, 1.

Parents of your students have a claim on you. Be understanding and sympathetic with them as they seek your counsel concerning their children. Help them work through to a deeper understanding of their role as their child seeks that greater freedom which an adolescent needs as he seeks to establish his identity. Your own experience has shown you that parents often want to discuss matters concerning themselves and their own understanding of life. As you work to make your school a true community of students, teachers, and parents, opportunities for such individual and group discussions will multiply. As you examine your use of time, plan to be available to parents even more than you have been.

You may find that on some basic issues there is disagreement between what you teach in the classroom and what the parents teach, through word and example, at home. Such a situation can be painful, for all concerned. Because of such differences of opinion you cannot water down your teaching — providing, of course, that it is solidly based and responsibly prepared — nor on the other hand can you heedlessly upset that family harmony which is so important for the balanced development of the normal child. In such a situation, you should use every means to explore with the parents the reasons for the disagreement and try to come to such an understanding of their position that you can help their boy to respect and honor them, even if he cannot accept their views.

As a *fourth* guideline, then, I urge you to deepen your understanding of the fact that you are expected to *co*-operate with parents, who have the basic responsibility for starting their children on a right course through life.

5. *Finances*

I have spoken about your lay co-workers, your students, their parents, yourselves. To attract highly dedicated laymen and to offer educational opportunities to talented boys regardless of the financial status of their families obviously demands financial support. We cannot run away from this problem. It is indeed a complicated one. But that should not obscure the fact that it is important — and urgent. In more than one school we are accused of catering to the wealthy. We must honestly ask ourselves whether we are fostering, at least implicitly, elitism based on ability to pay. If the answer is affirmative, we cannot avoid the next question: how can the situation be changed? If the situation cannot be changed, then the next question follows

with ruthless logic: cannot our energies be used more effectively elsewhere?

While encouraging those seeking scholarship funds for students in need, I want most emphatically to urge you all to face the larger question of justice in school financing — a question delicate, indeed, and in some respects dangerous. But it must be faced. Happily, there seems to be increasing awareness on various levels and in different parts of your country that equitable financing of privately sponsored schools which are competently conducted and non-discriminatory is an urgent matter of social justice. Your cooperation with groups of concerned citizens, organized in the democratic ways which are one of the glories of your country, is essential. The underlying principles of social justice and their meaning today must be clarified, public opinion enlightened and movements looking for equitable legislation supported. It is you who must judge how best to proceed. But judge — and act — you must, in that spirit of *metanoia* described in the *Preamble*. With your lay co-workers, parents of your students, alumni, and citizens concerned about rights of parents in education and about cultural pluralism: with these and other allies you are strong. Failure to use your strength will condemn you to a loss of real freedom and will certainly cut you off from classes of young men whose only « crime » is the comparative poverty of their family.

My *fifth* and final guideline, then, is: Go quickly beyond words to reflective action in seeking, along with all concerned citizens, more equitable use of public monies for financing private education.

A Word on Vocations

One final point I wish to mention: vocations from your high schools to the priesthood and religious life, including the Society. Although the percentage of students entering the seminary or novitiate directly from high school has declined during the past four years, the percentage of Jesuit novices who attended a Jesuit secondary school before entering remains quite constant. In the decade 1960-1970, between 49 and 64 percent of the entering scholastic novices in your Assistancy were former students of your high schools.

It is true, of course, that our secondary schools are not seminaries. Nor should they ever become centers of artificial piety. But surely some of your students in their search for the meaning of their lives are asking themselves whether it is not

to be found in the priesthood or in religious life. Do we not believe that the Lord Who invited Peter and Andrew, James and John to « come and see » has promised and is sending His Spirit to their modern counterparts? We should ask ourselves about our personal witness to the attractiveness of a religious or priestly vocation; about our willingness to be available to our students and our alertness to read the intent of their gropings; about our simplicity in encouraging them to meet the Word in His sacramental and scriptural presence.

I am confident that if the five guidelines proposed in this letter are taken seriously and lead to that personal conversion to which the Spirit invites you as a condition for becoming more fully men of the « magis », vocations to the Society will not be lacking.

Conclusion

You are now at the crossroads. The Holy Spirit is evidently speaking to you urging you to revitalized dedication to the spiritual and intellectual formation of your students. If we neglect or fail to use such special graces, we will have no right at some later date to mourn the passing of our schools. For, owing to our suicidally blind irresponsibility and lack of courage, they will have become citadels of comfortable conformity, not deserving of the support of the Christian community nor of the time and energy of men of the « magis ».

On such a somber note I cannot end. For I have confidence in you and in that confidence I reaffirm my hearty approval of your new association. My prayers accompany that approval, as does the Apostolic Blessing of our Holy Father, Pope Paul VI.

Devotedly yours in Christ,
Pedro Arrupe,
General of the Society of Jesus

III — PRO EXTERNIS

55. **18 martii 1971**

Litterae postulatoriae pro introductione Causae beatificationis S. D. Nicolai Barré, sacerdotis professi ex Ordine Minorum (1621-1686).

56. **16 octobris 1971**

Litterae postulatoriae pro introductione Causae beatificationis S. D. Innocentii Fiorucci, viri laici (1924-1954).

IV — RESPONSA

A) INSTITUTI DECLARATIONES SOCIETATI UNIVERSAE PROPOSITAE (Cfr. Epit. n. 18 § 1)

Hoc anno nihil

B) ALIA RESPONSA
(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

57. 24 martii 1971

Normae circa ultima vota ac de conferendo necne Sacerdotio Fratribus Coad.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Sententiam rogatus ab aliquibus ex vobis, opportunius duxi cum omnibus has normas communicare:

1. Circa Ultima Vota

a) *Temporum computatio*

Prima difficultas provenit ex ratione computandi annos qui requiruntur ut quis ad Ultima Vota admittatur: in Congr. Gen. XXXI praescriptum est requiri: *Annos saltem tres integros post absolutum theologiae cursum et praeter Tertiam Probationem ac studia specialia, si quae facta erunt, peractos in fungendis ministeriis vel muneribus* [1].

Iam vero novissimae formae Tertiae Probationis quae ad experimentum receptae sunt [2], iustificant interpretationem officialem huius paragraphi. Nam duratio realis Tertiae Probationis potest, in his novissimis formis, protrahi ultra illos 8-10 menses qui constituebant Tertiam Probationem tempore quo latum est Decretum Congregationis Generalis; insistunt praeterea novissimae formulae

[1] CG XXXI, d. 11 § 2 n. 8: AR XIV 886.
[2] AR XV 545.

ut ministeria tempore Tertiae Probationis sub ductu Instructoris exercita, serio fiant et cum vita cuiusque Tertiani apte integrentur. Existimo ergo menses hos qui intra Tertiam Probationem ministeriis dantur, bene comprehendi posse intra *tres annos integros* de quibus Decretum.

Illa ministeria e contra quae a quibusdam exercentur tempore quo studiis specialibus vacant, quae proinde non habenda sunt tamquam praecipua eorum activitas, eximere non valent ab iis tribus annis integris qui ministeriis dandi sunt *praeter studia specialia.* Necesse ergo est ut, secundum legis spiritum, consideranda tantum veniat activitas principalis.

b) *Normae ad Professionem.*

Nonnulli, agentes de informationibus quae colliguntur pro admittendis ad Ultima Vota quaesiverunt annon oporteret ut pressius determinarem normas quibus regitur admissio ad Professionem, praesertim pro illis qui examen ad gradum non superarunt. Sed considerans Decretum 11 C. G. XXXI et singillatim nn. 2, 3 et 4 (AR XIV 886), reperi normas ibidem statutas ad Professionem esse sufficienter perspicuas; Provinciales ergo rogo velint informatores et consultores hortari ut eas normas sedulo sequantur.

c) *Dilatio Ultimorum Votorum*

Reperiuntur in quibusdam Provinciis candidati quidam, sane non multi qui, alii alia ratione, accedere differunt ad Ultima Vota. Eos certiores faciant Provinciales, benigniter quidem sed firmiter quoque, huiusmodi moram protrahi non posse nisi ad summum per triennium ultra tempus ad concedenda Ultima Vota praescriptum [3].

2. Ordinatio sacerdotalis pro Fratribus

Quaesierunt etiam Provinciales nonnulli quam viam sequatur oporteat Societas circa accessum Fratrum ad sacerdotium. Non videtur hic et nunc mutanda ea agendi ratio quae apud nos talem accessum hucusque vetuit. Si tamen in casu prorsus speciali visum fuerit Praeposito Generali ut exceptio aliqua admittatur, candidatus regularia Societatis studia sequi debebit.

Vestris precibus me commendo,

Romae, die 24 martii 1971

Addictissimus in Xto.
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

[1] CG XXXI, d. 11 § 2, 6°, 7°, 8°; § 6, 3°: AR XIV 887.

58. **20 octobris 1971**

De ritu in emissione ultimorum votorum.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

Attento n. 15 ex Praenotandis documenti a S. Congregatione de Cultu Divino emissi: « *Ordo Professionis Religiosae* », qui sic sonat: « *Quoniam professio* ' coram sanctissimo Sacramento ' *ante ipsam Communionem cum recto liturgiae sensu minus congruit, hic ritus prohibetur quominus posthac a novis familiis religiosis assumatur. Institutis autem quae, iure particulari, eum adhibent suadetur ut eo uti desinant* », Tu petiisti utrum ritus in Societate adhibitus mutari debeat vel possit.

Peritos viros de hac re interrogavi et, eorum sententia cum PP. Assistentibus considerata, respondeo interim nihil mutandum esse in nostro ritu; quaestioni interim studebimus ut argumenta plene exhaustiva proponi possint proxime futurae Congregationi Generali, etenim:

a) Vera obligatione non tenemur ritum mutandi, quia verba quae consilium significant, in contextu historico quo Ordo Professionis Religiosae confectus est, amplam libertatem relinquunt.

b) Ritus in Societate adhibitus, cum statuatur in ipsis Constitutionibus [1], mea Generalis auctoritate mutari nequit.

c) Cum vero dispensationes particulares, quae mea potestate [2] dari possent, aliquam turbationem in hac materia forsitan inducerent, malo — uti dixi — rem ad Congregationem remittere, nulla interim concessa particulari dispensatione.

Scias interim me hoc responsum cum ipsa S. Congregatione communicasse.

In Xto addictissimus
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

[1] Const. P. V, c. 3, n. 2 [525].
[2] Epit., Proemium tit. III, n. 19 § 1.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XV

FASCICULUS VI — ANNO 1972

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE

APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1973

TYPIS PONTIFICIAE UNIVERSITATIS GREGORIANAE - ROMAE

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. PRO SOCIETATE

II. PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. PRO TOTA SOCIETATE

II. PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

IV. RESPONSA

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I — PRO SOCIETATE

1. **10 februarii 1972**

Communicatur decretum circa quosdam canones C. I. C.

SACRA CONGREGATIO PRO RELIGIOSIS
ET INSTITUTIS SAECULARIBUS
Prot. n. Sp. R. 90/70

REVERENDISSIMO PADRE

Compio il dovere di inviare alla Paternità Vostra Reverendissima copia del decreto « Experimenta circa regiminis rationem » del 2 Febbraio u. s., con il quale vengono sospesi o modificati alcuni canoni dell'attuale Codice di Diritto Canonico, conforme alle decisioni dell'Adunanza Plenaria dei Membri di questo Sacro Dicastero, tenutasi i giorni 24 e 25 Settembre 1971 e approvate dal Santo Padre il 18 Novembre u. s.

Profitto volentieri della circostanza per professarmi, con sensi di distinto ossequi,

della Paternità Vostra Reverendissima
devotissimo nel Signore
I. Card. ANTONIUTTI
Praef.

Prot. n. Sp. R. 90/70

DECRETUM

circa regiminis ordinarii rationem et religiosi saecularizati accessum ad officia et beneficia ecclesiastica

Experimenta circa regiminis rationem inducta non pauca excitaverunt problemata et dubia, praesertim relate ad personalem Superioris auctoritatem.

Praeterea, his temporibus, opportunum visum est examini subicere prohibitiones can. 642, quae religiosos ad saeculum regressos afficiunt.

Praehabito consultorum studio, in Coetu Plenario dierum 24 et 25 Septembris 1971, Patres huius Sacrae Congregationis sequentia dubia perpenderunt:

1. - An, contra can. 516, regimen collegiale ordinarium et exclusivum admitti fas sit, sive pro toto Instituto religioso, sive pro provincia, sive pro singulis domibus, ita ut Superior, si habetur, sit merus exsecutor.

2. - An can. 642 Codicis Iuris Canonici suspendi possit ita ut religiosi a votis rite soluti consequi aut retinere valeant, absque Sanctae Sedis speciali licentia, quaecumque officia, beneficia vel munera ecclesiastica.

Omnibus debite ponderatis, Patres in praefato Coetu haec statuenda unanimiter censuerunt:

Ad 1.um: *Negative.* Ad mentem Concilii Oecumenici Vaticani II (Decr. *Perfectae caritatis,* 14) et Adhortationis Pontificiae *Evangelica testificatio,* n. 25, ratione habita legitimarum consultationum necnon limitum a iure sive communi sive particulari receptorum, Superiores auctoritate frui debent personali.

Ad 2.um: *Affirmative.*

Summum Pontifex Paulus PP. VI, in Audientia Secretario huius Sacri Dicasterii, die 18 Novembris 1971, concessa, Plenarii Coetus sententias approbare dignatus est.

Quapropter Sacra Congregatio pro Religiosis et Institutis saecularibus, praesentis decreti tenore, praedictas deliberationes publici iuris fieri decernit.

Haec autem quae decreta sunt statim vigere incipiunt, neque formula indigent quam exsecutoriam appellant.

Praesentibus valituris donec iuris canonici Codex recognitus vim obtineat.

Datum Romae, die 2 Februarii 1972.

HILDEBRANDUS Card. ANTONIUTTI
Praefectus

✠ AUGUSTINUS MAYER, O. S. B.
a Secretis

2. 18 aprilis 1972

Sensus Summi Pontificis relate ad propositum indicendi Congregationem Generalem.

SEGRETERIA DI STATO
n. 209374

Dal Vaticano 18 aprile 1972

REVERENDISSIMO PADRE,

Dalla sua lettera scritta il giorno di Pasqua, il Sommo Pontefice ha appreso la sua intenzione di convocare una Congregazione Generale di cotesta Compagnia di Gesù, che come si può prevedere dai lavori di preparazione, sarà celebrata entro l'anno 1974 o nei primi mesi del 1975.

Nell'esprimerLe il Suo ringraziamento per la premurosa comunicazione, Sua Santità prende atto con sincero compiacimento della decisione: ciò infatti dimostra che la Paternità Vostra consapevole di alcune odierne espressioni dell'orientamento e dello stato della Compagnia, ritiene opportuna tale convocazione e desidera altresì, insieme con i suoi diretti Collaboratori e Confratelli, che in cotesta Famiglia vi sia, da parte di tutti, una generosa e fedele ripresa della nuova, ma sempre genuina e autentica concezione dell'ideale ignaziano. Com'è avvenuto anche in altre benemerite Congregazioni, il soffio di rinnovamento voluto dal Concilio Vaticano II per adeguare la vita religiosa alle esigenze dei tempi, per una testimonianza sempre più efficace del messaggio evangelico nel mondo moderno, secondo lo spirito dei rispettivi Fondatori, ha portato talora a qualche inconveniente nella retta interpretazione dei voti, della disciplina, della formazione religiosa, come nella adesione totale della mente e del cuore al Magistero della Chiesa, che infallibilmente propone la Verità rivelata. Il costante impegno di rimanere fedeli alla primitiva ispirazione dei singoli istituti, accanto all'esigenza dell'aggiornamento, nella sana ed equilibrata ponderazione delle realtà presenti, richiedono un attento studio della situazione, con le sue luci e le sue ombre: e la prossima Congregazione Generale è una chiara testimonianza di questa volontà da parte della Paternità Vostra e della Compagnia.

Nel lodare l'intento e nell'incoraggiare lo sforzo, il Santo Padre fermamente confida che tutta la Compagnia sia rispec-

chiata nella composizione della Congregazione stessa, nella quale cioè le varie tendenze e mentalità siano equamente rappresentate e perciò anche quelle che invocano, in una forma più tradizionale, la fedeltà allo spirito e alla missione propria della Compagnia [1], ed è inoltre certo che saranno tenute nel debito conto, come espressioni della sollecitudine della Chiesa per l'incremento della vita religiosa, tutte le norme già emanate in merito, sia nei documenti conciliari, punto fisso di riferimento per il rinnovamento della vita religiosa nel quadro della missione santificatrice della Chiesa; sia negli atti della Santa Sede, che, specialmente con la Esortazione Apostolica « Evangelica Testificatio », ha proposto alcuni orientamenti fondamentali della spiritualità e dell'azione dei religiosi nel mondo odierno.

E affinchè l'annunciata iniziativa possa avere tutti quei frutti che la Paternità Vostra si attende, il Sommo Pontefice, nel richiamare alla considerazione dei figli di Sant'Ignazio l'importanza, la responsabilità, la fiducia che la Compagnia ha per se stessa e per tutta la Chiesa, auspica che la prossima Congregazione Generale richiami alla piena, coerente e serena osservanza della vita religiosa e ascetica, nella preghiera e nella fedeltà ai voti liberamente emessi, secondo lo spirito del Fondatore; curi particolarmente la formazione degli Scolastici, nella genuina spiritualità ignaziana, nello studio accurato delle scienze sacre, nell'amorosa dedizione a Dio e ai fratelli, mediante la cristiana obbedienza, e nel rifiuto di ogni pericoloso compromesso con l'indirizzo di secolarismo e di desacralizzazione.

Con questi voti, dettati dal profondo amore che Egli ha sempre nutrito per la Compagnia, il Santo Padre accompagna la preparazione e la celebrazione dell'importante incontro, e assicura la Sua particolare preghiera, affinchè il Divino Para-

---

[1] In un'altra lettera del 23 giugno al Padre Generale, il Cardinale Villot ha così commentato questo paragrafo:

« ...*non si è voluto in nessun modo suggerire qualche cambiamento nelle norme prescritte per la scelta dei delegati alla Congregazione Generale, ma si è espresso il voto che, mediante il fedele adempimento delle sagge norme vigenti per tale elezione, la prossima Congregazione sia composta di uomini, che siano bensì di diverse provenienze, propensioni, mentalità, ma strettamente uniti dalla carità di Cristo, così da superare, con spirito veramente ignaziano, le diversità, per cercare insieme quanto più giovi al divino servizio e al bene delle anime* (cfr. Costituzioni della Compagnia, parte III, capo 1, n. 18) ».

clito assista quanti con Lei collaborano per la sua realizzazione. A tal fine, nel Nome Santissimo di Gesù, Egli imparte l'implorata Benedizione Apostolica, che estende di gran cuore a tutti i suoi Confratelli, da cui oggi tanto si attende la Chiesa per la sua immane opera di testimonianza evangelica e missionaria e di diffusione del Regno di Dio.

Il Santo Padre, infine, lascia alla Paternità Vostra di esaminare l'opportunità che, nella comunicazione con cui sarà annunciata la prossima Congregazione Generale, sia partecipato ai cuoi Confratelli, insieme alla Benedizione Apostolica, il contenuto di questa lettera.

Profitto della circostanza per professarmi con sensi di religioso ossequio

della P. V. Rev.ma
dev.mo nel Signore
G. Card. Villot

Reverendissimo Padre
P. Pietro Arrupe, S. I.
Preposito Generale
della Compagnia di Gesù

3. **13 maii 1972**

Allocutio Summi Pontificis ad Moderatores et Alumnos Pont. Universitatis Gregorianae et Institutorum associatorum, dum IV centenarium commemoratur ex quo Gregorius XIII, Universitatis conditor, ad sedem pontificiam evectus est.

Si compie oggi il quarto centenario della elezione al Pontificato del grande Papa Gregorio XIII: e, per ricordare l'evento, il Corpo Accademico e gli Alunni dell'Ateneo, che da lui prende il nome, hanno desiderato un incontro col Papa, sottolineando così l'ideale continuità di fedeltà e di amore, che, in questi secoli, ha legato l'Università Gregoriana alla Cattedra di Pietro. Voi comprendete con quanta gioia noi abbiamo accolto l'invito; non solo perchè ci ritroviamo in mezzo a voi, dopo più di otto anni da quando venimmo alla Gregoriana, il 12 marzo del 1964, a visitare quell'Alma Mater, ove anche noi, in anni ormai lontani, come voi sedemmo alunni e discepoli della Sapienza; ma anche perché possiamo dirvi che vi abbiamo seguiti, e vi seguiamo con interesse, con trepidazione, con speranza; che riponiamo in voi la nostra fiducia; e che in questa data — che voi commemorate con animo filial-

mente grato al Pontefice, il quale, con impegno lungimirante e acuto, volle trasformare e ampliare il Collegio Romano, fondato da Sant'Ignazio di Loyola — noi vediamo un chiaro significato di ritorno alle sorgenti, per trarvi l'ispirazione e la fermezza, necessarie al presente compito dell'Università.

Salutiamo perciò con vivissimo affetto il Signor Cardinale Gabriele M. Garrone, Gran Cancelliere; il Padre Arrupe, erede e successore di S. Ignazio, Vice Gran Cancelliere; il Magnifico Rettore e tutto il Corpo docente, che dà alto prestigio alla Università; e voi, soprattutto, carissimi giovani, sacerdoti e aspiranti al sacerdozio delle varie diocesi del mondo, ai quali si associano oggi in numero crescente, anche i laici, desiderosi di acquistare una profonda conoscenza teologica.

Ma siamo in dovere di salutare anche gli Istituti consociati alla Gregoriana — peraltro autonomi nella loro autorità e competenza — i quali partecipano a questa Udienza: il Rettore, i Docenti e gli Alunni del Pontificio Istituto Biblico, che promuove nel modo più qualificato lo studio della Sacra Scrittura e di tutte le discipline orientali che ad essa fanno riferimento, costituendo in seno alle Facoltà Romane un centro di fama internazionale, e di alto impegno scientifico; così salutiamo il Pontificio Istituto Orientale, in tutte le sue componenti, che si dedica all'approfondimento a livello universitario di riconosciuta validità, delle Scienze Ecclesiastiche Orientali — Patristica, Liturgia e Storia — e del Diritto Canonico Orientale; e infine salutiamo il Pontificio Istituto « Regina Mundi », istituito per la formazione teologica e professionale delle alunne, a cui conferisce l'abilitazione o il titolo di « Magistero in Scienze Religiose ».

A tutti il nostro benvenuto.

Triplice missione dell'Università Gregoriana

La vostra presenza, abbiam detto, si richiama al quarto centenario dell'inizio del Pontificato di Gregorio XIII, e rende omaggio a quell'immane e sapiente opera di recupero, in tutti i campi d'azione della Chiesa di quel periodo, che egli compì, nella severa coscienza del suo mandato apostolico. Come riconoscono gli storici, « è merito duraturo di Gregorio XIII di aver dato impulso alle forze rigeneratrici e di aver indirizzato le forze allora attuali proprio dove la loro presenza poteva esercitare il massimo influsso »[1]. Paragonato all'influsso che ebbero Sant'Ignazio e San Pietro

[1] K. Eder, *Die Geschichte der Kirche im Zeitalter des konfessionnellen Absolutismus,* Wien 1949, p. 189 ss.

Canisio per il rinnovamento del suo tempo (cfr. ibid.), egli comprese il ruolo dello studio teologico con la fondazione di vari collegi, e della vostra Università dando così « inizio ad un'evoluzione di portata immensa: Roma, che da sempre era il centro dell'amministrazione ecclesiastica, divenne allora anche il centro della scienza teologica e della formazione del clero per tutta la Chiesa » [2].

L'analogia tra il suo e il nostro tempo è notevolissima. Oggi, come allora, a qualche anno dalla celebrazione di grandi Concili ecumenici come il Tridentino e il Vaticano II, le necessità e i compiti della Chiesa sono analoghi: la fede, talvolta messa in pericolo; il sacerdozio, al primo posto tra i valori da sostenere e da promuovere; necessità per la cultura teologica di essere elevata ad un livello superiore, non meno che la santità e la vita spirituale dei sacerdoti; chiari orientamenti da seguire; e, più che mai, esigenza di una lealtà a tutta prova verso il Magistero della Chiesa e, in primo luogo, verso la Sede di Pietro, come depositaria della Rivelazione, principio e fondamento visibile dell'unità della fede e della comunione [3].

L'Università Gregoriana è nata in tale contesto; e nello stesso contesto si spiega e si comprende la missione che, pur nei successivi adattamenti richiesti via via dalle rinnovantisi esigenze scientifiche e formative delle varie epoche — sempre in trasformazione, fino alla recente riforma degli studi e della vita in seno all'Ateneo — essa, insieme con gli Istituti a lei congiunti, ha svolto ed è chiamata a svolgere, se vuol rimanere fedele agli intenti per cui è stata fondata: ed è una triplice missione — storica, culturale e pedagogica — quella che ci pare di individuare, e su cui vogliamo trattenere la vostra attenzione.

1) *Missione storica*

La *missione storica* della Gregoriana non ha bisogno di parole: voi la conoscete bene, specialmente quanti di voi si dedicano allo studio della storia della Chiesa; sia pur brevemente, ne abbiamo già indicato il contesto, in cui ha preso forma e si è sviluppata. A tale missione essa ha bene risposto in questi quattrocento anni: ne fanno fede i nomi dei suoi illustri maestri, tra cui spiccano un de Toledo, un S. Roberto Bellarmino, un de Lugo, un Suarez, un Cornelio a Lapide, un Atanasio Kircher, un Segneri, e, nell'800, un Taparelli d'Azeglio, un Patrizi, un Franzelin;

[2] H. Jedin, *Handbuch der Kirchengeschichte*, IV, Freiburg 1967, p. 527.

[3] Cfr. *Lumen Gentium*, nn. 18, 23.

lo confermano le intere generazioni di uomini, che attinsero a Roma, alla scuola della Gregoriana, la solidità granitica della loro formazione ecclesiale, e ne riversarono i tesori nelle loro alte attribuzioni: tra essi è doveroso ricordare diciotto Santi, ventitre Beati, quindici Sommi Pontefici, e innumerevoli Cardinali e Vescovi di ogni provenienza, e benemeriti missionari. Ma faremmo un torto, non ricordando tutte le schiere di alunni, che si formarono alla scienza e alla pietà tra le vostre mura, e lungo i secoli furono elementi preziosissimi nelle varie diocesi del mondo come uomini di provata fedeltà e di dedizione alla Chiesa, anime di preghiera e di studio, testimoni e custodi della sana dottrina, plasmatori di caratteri. Solo il Signore ne conosce il numero ed i meriti; e il loro nome è scritto nei Cieli.

2) *Missione culturale*

Dalla proiezione di questo, diciamo così, panorama storico, risulta in piena luce la *missione culturale* che la vostra Università ha avuto ed ha la grande responsabilità di svolgere. E' un problema generale, che non riguarda soltanto il vostro Ateneo e gli Istituti associati, ma anche tutti gli altri: esso, infatti, forma oggi il punto cruciale di ogni istituzione scientifica che, nella Chiesa, si attribuisca il nome cattolico e voglia ad esso rimanere fedele, nel crogiuolo delle tensioni e degli interrogativi, insorgenti più acuti che mai specialmente nella coscienza degli uomini di cultura.

Ora, pare a noi di dover sottolineare vivamente che il criterio generale, che deve distinguere questa missione culturale affidata ad ogni Università cattolica ecclesiastica, è questo: e cioè, docenti e alunni debbono essere in grado di realizzare sempre più espressamente, con l'aiuto della grazia di Dio, l'ideale di una Sapienza animata da un ardente spirito di fede, da una coscienza acuta dei problemi posti alla Chiesa, pur con quanto essi esigono di ripensamento e di rinnovamento, e da un amore fervente alla Chiesa stessa e a Colui che ne porta il carico tremendo, nella consapevolezza della propria umana fragilità. E' uno spirito di fede, che si richiede; è un'atmosfera di fede, che deve, invisibilmente, ma saldamente guidare ogni sforzo personale e collettivo di studio e anche di ricerca scientifica, libera e onesta. Il carattere di una Università come la vostra non è primariamente e necessariamente determinato da strutture istituzionali o da rapporti con particolari enti o persone ecclesiastiche: l'elemento decisivo è una visione religiosa del mondo, una *Weltanschauung* ispirata dalla fede cattolica; questa è l'alta e indispensabile concezione di base, che stabilisce e sorregge tutto l'edificio universitario; e questa

« atmosfera cattolica » derivante dalla fede vissuta e sofferta, garantisce e rispetta nella Università la serietà della ricerca scientifica, radicata nell'uomo e nel mondo umano [4]. In questa luce di fede si esplicano i due rami, in cui deve impegnarsi la missione culturale dell'Università: quella scientifica e quella più propriamente teologica.

a) Sul piano scientifico si tratterà non solo di non spezzare, ma di avvalorare, e scrutare, e capire i legami viventi e vitali con *la tradizione*: il patrimonio dei secoli ha la sua voce, che va ascoltata; è la voce della Chiesa, docente e orante, che nell'insegnamento del Supremo Magistero, nel pensiero dei suoi Padri e dei suoi Dottori, nella vissuta *regula fidei* della sua Liturgia — *lex orandi, lex credendi!* — nella fedeltà umile e gioiosa del *sensus fidei* dei semplici fedeli tuttora risuona, e va ascoltata, se non vogliamo recidere l'intimo nesso che, attraverso di essa, ci collega con la tradizione stessa degli Apostoli, e, per il loro tramite, con l'insegnamento di Cristo, Parola del Padre.

Ciò non vuol dire che *la ricerca* scientifica sia imbrigliata, come vorrebbero certe miopi obiezioni di spiriti superficiali e prevenuti: l'Università, che per definizione è *universitas scientiarum*, è il luogo ideale ove, nell'onesta libertà dei figli di Dio, si ricerca in una linea pienamente scientifica, si confrontano i nuovi problemi, ci si accosta ai fermenti che scuotono l'apparente sicurezza dell'uomo tecnicistico e spaziale di oggi, e si procede con metodo rigoroso nell'approfondimento e nella promozione degli studi. L'autorità divina della Rivelazione non frena, ma orienta questa ricerca; essa non la soffoca, ma la potenzia, perchè il mondo infinito delle realtà divine, che si aprono a noi nella considerazione della storia della salvezza, è uno stimolo continuo all'esercizio della facoltà intellettiva; e come ogni ramo della scienza cerca di raggiungere la verità, così il dogma rivelato, e definito autoritativamente dalla Chiesa, ci offre la verità di Dio, ci infonde il senso di Dio, la cui azione dobbiamo vedere in trasparenza anche attraverso il groviglio dei problemi umani; ci guida alla scoperta « d'ogni verità » [5] per orientarci verso punti sicuri, nei quali la premessa del dato rivelato può esercitare tutto il suo benefico influsso sulla elaborazione di una sintesi armoniosa e stimolante dell'umano sapere.

In base a questa premessa, l'Università deve aiutare a vagliare con acuta maturità le correnti moderne del pensiero, nei

---

[4] Cfr. N. A. Luyten, *Pourquoi une université catholique?*, in *Recherche et culture*, Fribourg 1965, pp. 13, 27.

[5] Cfr. Jo. 16, 13.

suoi incontri e scontri con la verità di Dio rivelatore: essa deve formare alla *critica* [6], non lasciandosi abbagliare da tutte le novità, talvolta incontrollatamente accettate come scoperte rivoluzionarie, che del resto sono poi assai spesso superate dalle nuove opinioni, che continuamente si presentano all'orizzonte. Il pericolo, del resto, non è nuovo, e S. Paolo ne avvertiva già i cristiani di Efeso: *ut iam non simus parvuli fluctuantes et circumferamur omni vento doctrinae in nequitia hominum, in astutia ad circumventionem erroris; veritatem autem facientes in caritate crescamus in illo per omnia, qui est caput Christus* [7]. Così, questo *habitus* critico deve essere un segno di equilibrio e di buon senso, prima ancora che un doveroso ancoraggio alla verità che non inganna, un approdo a quel Dio che illumina la nostra mente e la pasce di ineffabile esperienza spirituale, perché la teologia è per definizione « scienza di Dio », gnosi saporosa ed esaltante guidata dallo Spirito che scruta ogni cosa e anche le profondità di Dio [8].

b) Ecco dunque che la missione culturale, che svolge una Università come la vostra, acquista la sua fisionomia più propriamente teologica: e qui veniamo al nucleo centrale, alla ragion d'essere fondamentale che guida la vostra fatica quotidiana. Se l'atmosfera che vi deve regnare, come abbiam detto, è quella della fede, della *Weltanschauung* cristiana e cattolica, ogni giorno conquistata e vissuta, la sfera teologica dell'Ateneo dovrà essere anzitutto al servizio della fede: l'Università deve assicurare l'ortodossia della fede, di cui è garante il Magistero. Dio ha offerto all'uomo la conoscenza della propria vita trinitaria, e il suo Figlio Unigenito ci ha introdotti nel suo disegno di amore, comunicandoci la salvezza che dinamicamente si realizza nella Chiesa sul piano della storia. La fede ci apre a questo Dio che è Padre, Salvatore, Amico: non ci mette a contatto con concetti puramente astratti, ma, secondo lo stile di Gesù nel Vangelo, con tre Persone viventi, nell'Unità divina, Padre, Figlio e Spirito Santo, cioè con la SS. Trinità, che ci ama e pensa a noi, creature da essa create a propria immagine e somiglianza. La teologia non è altro che la fede nell'ordine concettuale: come ha detto Agostino, è la *scientia, qua fides saluberrima nutritur, defenditur, roboratur* [9]. « Vi è una scienza teologica, e vi sono altresì *sistemi* teologici. Ma scienza e sistemi hanno il compito di captare una " storia sacra ", non un ordine di essenze » [10].

[6] I TH. 5, 21.
[7] *Eph.* 4, 14-15.
[8] Cfr. *I Cor.* 2, 10.
[9] *De Trinitate,* XIV, 1.
[10] M. D. CHENU, *La foi dans l'intelligence,* Paris 1964, p. 129.

Perciò, se il presupposto è la fede, la teologia fornisce, per sua vocazione, un insostituibile aiuto all'intelligenza della fede: fides quaerens intellectum, secondo il celebre aforisma di S. Anselmo. All'intelligenza umana la fede offre tutta la ricchezza delle dottrine fondamentali, che il *Simbolo* condensa come condizione indispensabile di salvezza: non per nulla le antiche catechesi ai battezzandi della Chiesa vertevano in primo luogo sulla spiegazione di queste dottrine, ch'essi dovevano ricevere con la *traditio Symboli*. Voi ne conoscete i celebri trattati; citeremo solo le parole di S. Ambrogio, nostro predecessore sulla Cattedra di Milano, che all'inizio della sua spiegazione così definisce il Simbolo: *spirituale signaculum, cordis nostri meditatio et quasi semper praesens custodia, certe thesaurus pectoris nostri* [11]. Come l'ape si tuffa tra i fiori, così l'intelligenza umana si nutre di queste verità offertele dalla fede, le scruta, le approfondisce, le rumina continuamente, vi scava dentro come in una miniera: *thesaurus pectoris nostri*. « Percezione realista di Dio in una proposizione concettuale, la fede è luce divina dentro una intelligenza umana. Essa è posseduta dall'uomo e l'uomo pensa per mezzo di essa ». La formula di S. Anselmo « rende felicemente conto di un pensiero (è la parola di Agostino, ripresa da Tommaso), in cui entrano in azione ... tutte le risorse dell'intelligenza, individuale o collettiva, secondo le tappe variabili e progressive dello spirito » [12].

E' evidente che questa propedeutica alla intelligenza della fede dev'essere garantita dalla via che, per intervento stesso di Dio in Cristo, è stata indicata all'uomo assetato di verità: diciamo, anzitutto, il Magistero supremo di Pietro, che parla nei suoi successori; e, con esso in intima unione, il Magistero vivente degli Apostoli mediante i Vescovi. La teologia è profondamente connessa col Magistero della Chiesa perchè la loro comune radice è la Rivelazione divina; la teologia deve mantenersi in stretto rapporto col Magistero, come pure con l'intera comunità dei fedeli, poichè essa *medium quodammodo obtinet locum inter fidem Ecclesiae atque eiusdem Magisterium*, come abbiamo detto ai partecipanti al Congresso internazionale teologico del 1966 [13]; e, in quella occasione, nel rilevare i doveri che incombono alla teologia in questo delicatissimo campo, abbiamo altresì sottolineato quanto il Magistero stesso sia debitore agli studi della teologia, la quale *adiutricem dat operam, ut Magisterium pro suo munere sit semper lux et regula Ecclesiae* » [14]. Qui trovano spiegazione e composizione

[11] *Explan. Symb.* 1; Ed. Faller, CSEL, 73, 1955, p. 3.
[12] Chenu, *op. cit.*, pp. 134, 344.
[13] *Insegnamenti*, IV, 1966, p. 445.
[14] Cfr. *ibid.*

quei mutui rapporti, che una certa mentalità vorrebbe artificiosamente contrapporre, ma che sono invece, nell'ordine storico, reciprocamente complementari e ausiliari, salvo il carisma proprio del Magistero Supremo di confermare i fratelli nella fede [15]. Seguendo questa linea di mutua comprensione, di fiducia, di cooperazione, che non lede i legittimi diritti di ricerca e di libertà, come sopra abbiam detto, la teologia compie una funzione insostituibile nella Chiesa.

3) *Missione pedagogica*

Ma per ritornare alla vostra Università, si deduce, da quanto precede, quale grande valore abbia la *missione pedagogica della Gregoriana*: essa esercita una funzione di formazione dell'uomo, in tutte le branche del sapere, alla luce della fede, che come il sole, per il fatto che illumina le cose e le rende visibili nella loro realtà esterna, non ne abolisce l'autonomia, non ne mortifica l'esistenza, non ne cancella la bellezza, sì bene le avvalora e nobilita incomparabilmente.

Questa luce, che viene da Dio, non sia dunque mai velata da nessuno! In una Università come la vostra ogni dottrina incompatibile, o mal compatibile con la fede deve sentirsi nell'impossibilità di sussistervi, come, « per la contradizion che nol consente » [16], non può esistere un maestro, il cui pensiero non sia perfettamente fedele al pensiero della Chiesa. Ecco pertanto la necessità di un'ortodossia gelosamente custodita e insegnata dai docenti: l'unità di volere e di pensiero dev'essere armoniosa in un corpo accademico, che non sappia ammettere divisioni nelle questioni fondamentali. Ma al tempo stesso vi è il bisogno di adattamento alle necessità didattiche di oggi, che l'odierno progresso degli studi ha enormemente accresciute: e a questo proposito ci è gradito dare atto alla Compagnia di Gesù per la generosità e per la dedizione con cui, dopo il Concilio, attraverso reali difficoltà di ordine materiale e spirituale, essa ha saputo far fronte alle richieste, che le erano rivolte, perchè fosse sistemata una organizzazione complessa secondo le nuove Norme ispirate al Concilio medesimo, fosse elevato il livello scientifico dell'Università e adattato a un compito nuovo: e questo si è cercato di fare moltiplicando i Professori, gli Assistenti, aumentando la dotazione delle biblioteche nei vari Istituti, curando le specializzazioni rese necessarie dal progresso degli studi, sviluppando la partecipazione degli

[15] Cfr. *Luc.* 22, 32.
[16] *Dante I,* 27, 120.

alunni alla vita dell'Università. Il grave peso assunto dalla Compagnia merita ogni lode.

Accanto alla perfetta ortodossia dei Maestri, è richiesto nella Università l'impegno di assoluta serietà di studi da parte degli alunni, i quali debbono possedere una completezza matura di formazione generale, essere dotati di un buon equilibrio umano, ed essere pienamente versati nelle dottrine teologiche fondamentali: solo partendo di qui si potrà procedere alle specializzazioni, che, se avulse da quel contesto, non permettono la visione globale della scienza alla luce di Dio, e possono essere di ostacolo più che di aiuto nella ricerca e nella assimilazione della verità totale: del resto, è legge comune di ogni Università procedere per gradi, e non iniziare le specializzazioni, in ogni campo, se prima non si sia avuta una piena e provata formazione nelle discipline generali.

In particolare, la vostra Università deve sentirsi responsabile dei sacerdoti in via di formazione, i quali da Roma debbono portare con sè una conoscenza completa e solida della fede, bene orientata anche pastoralmente. Questo orientamento pastorale domanda pertanto una cooperazione fra l'Università e i Collegi Ecclesiastici, come pure fra i vari Atenei che esistono a Roma, affinchè questa Città, che nell'intento di Gregorio XIII doveva essere il centro di formazione per il clero mondiale, possa prendere davanti alla Chiesa il ruolo che le compete, e a cui le enormi risorse scientifiche di cui dispone — Istituti, Biblioteche, ecc. — se opportunamente coordinate, offrono un incomparabile strumento di universale cultura.

Ma soprattutto sia sempre vivo in voi l'amore alla Chiesa, Cattolica, Apostolica, Romana: un amore vero, grande, sincero, che vede in essa la via voluta da Cristo per portare agli uomini la salvezza; un amore che gioisce delle sue gioie, che soffre per le sue sofferenze e per le defezioni che la feriscono: un amore che prega e si dona, affinchè essa sia sempre luminosa davanti a Dio e agli uomini. *In omnibus cupio sequi ecclesiam Romanam*, affermava Sant'Ambrogio [17]. Essa è la chiave di volta dell'unità e della comunione cattolica: *Totius orbis Romani caput Romana Ecclesia; ... inde enim in omnes venerandae communionis iura dimanant*, ha ancora scritto quel Pastore, con gli altri Vescovi riuniti al III Concilio di Aquileia [18].

In questa comunione si raggiunge il possesso delle imperscrutabili ricchezze di Cristo [19]: e di qui nasce la forza per garan-

---

[17] *De Sacramentis*, III, 1, 5; Faller, *op. cit.*, p. 40.

[18] Cfr. Ep. *Provisum;* Ep. XI, S. Ambrosii (Maur.); cfr. Ballerini, V, 270-271.

[19] Cfr. *Eph.* 3, 8.

tire alla propria fede la sua fecondità in tutti i campi, nel dato intellettuale come nell'impegno quotidiano, con l'assistenza dello Spirito Santo, verso il quale voi, come cultori delle scienze sacre, dovete avere una devozione, vorremmo dire una consacrazione tutta particolare.

4) *Fiducia reciproca*

Carissimi Fratelli e Figli. Siate ben certi che non ci sfugge l'ampio e difficile compito, a cui voi docenti attendete con la vostra competenza dottrinale, e a cui voi alunni dedicate tutto l'entusiasmo della vostra giovinezza e l'acume della vostra intelligenza in via di maturazione. Ne siamo profondamente consapevoli. Siate lieti di vivere quest'ora tanto delicata, ma anche tanto grande ed esaltante della vita della Chiesa! La Chiesa ha bisogno di voi: e voi dovete essere nelle prime linee della Chiesa, offrendole l'ardore della vostra convinta devozione.

E' una fiducia reciproca quella di cui abbiamo bisogno in questo momento: la Chiesa — è il Papa che ve lo dice con immensa speranza — la Chiesa ha fiducia in voi: nella vostra sincerità di intenzioni, nel vostro *sensus fidei,* nel vostro impegno di scrutare il mistero di Dio e le mirabili opere della sua Redenzione, per essere domani un fermento, un lievito, una molla animatrice nelle vostre comunità ecclesiali: non seminatori di dubbio sistematico, non critici corrosivi del patrimonio ricevuto, non sperimentatori inconsulti di vie malcerte, non — Dio non voglia — demolitori della fede nell'animo degli alunni e dei fedeli; ma educatori, ma plasmatori, ma modelli di questa fede incorrotta, e di una non inquieta vivacità intellettuale, colonne e sostegni della fede del Popolo di Dio nei compiti che vi saranno affidati. La Chiesa ha questa fiducia in voi, piena di commossa speranza e di ardente attesa.

Ma anche voi abbiate fiducia nella Chiesa: ve lo chiediamo in suo nome. Abbiate fiducia in questa Chiesa Madre e Maestra, che continua nel mondo la sua ardua missione di proclamare la verità di Dio, in un mondo che tuttora, come ai tempi di Isaia, come ai tempi di Cristo, sembra chiudersi ostinatamente a ogni possibilità di intervento divino nella storia: *auditu audietis et non intellegetis et videntes videbitis et non videbitis* [20]. Nonostante tutto, la Chiesa non si stanca di rivolgersi agli uomini, perchè per essi è stata fondata dal Cristo, per essi è nata dal suo costato aperto, come la novella Eva, Madre dei viventi [21]. In questa opera

[20] Cfr. *Is.* 6, 13-15.

[21] Cfr. *Gen.* 2, 21; 3, 20; *Jo.* 19, 34; Cfr. S. Agostino, Tract in *Jo.* 120; *P. L.* 35, 1953.

costante, che essa svolge a favore degli uomini, per rendere loro accessibile la verità di Dio e comunicare la Redenzione, essa ha bisogno di voi: essa attende il vostro contributo di studiosi e di pastori, che vivono e fanno vivere nella luce della Rivelazione, e ne arricchiscono continuamente il sacro deposito: essa vi ama, sì, come la pupilla degli occhi suoi. Guardatela così, questa Madre santa, questa Madre spesso dolente, il cui unico conforto è il Signore Risuscitato: abbiate fiducia in lei, perchè in lei troverete sempre l'incoraggiamento, la simpatia, la speranza. Amatela, sostenetela nel suo sforzo immane; non indebolitela, non dividete le sue membra, non sminuite la sua unità, perchè — ci sia ancora lecito citare S. Ambrogio — *quamdiu sententiis discrepamus, quodammodo regnum Christi minoramus; quia nondum ei subiecta sunt omnia, cuius regnum unitas est*[22].

Ecco quanto abbiamo desiderato di dirvi, in questa commemorazione storica, in cui, come dicemmo all'inizio, avete voluto attestare l'autenticità del vostro impegno presente riportandolo alle idealità delle sorgenti, da cui è nata la vostra Università. Avanti, sempre, nel nome del Signore! E mentre ancora vi ringraziamo per la gioia che stamane ci avete procurato, su tutti invochiamo — in questa novena dello Spirito Santo — la sua virtù che discende dal Cielo, affinchè vi renda testimoni di Cristo *usque ad ultimum terrae*[23].

A voi tutti, la nostra Apostolica Benedizione.

4. **29 iunii 1972**

Litterae Autographae Summi Pontificis quibus gratias agit ob omina et obsequia Societatis.

AL DILETTO FIGLIO

PIETRO ARRUPE, S. I.

Preposito Generale della Compagnia di Gesù

diciamo il Nostro ringraziamento sincero per gli auguri che Ci ha rivolti in occasione dell'onomastico e degli anniversari della nostra elevazione e incoronazione, che Ci ricordano tutta la bontà di Dio verso di Noi; e in special modo siamo

---

[22] *Enarr. in Ps.* LXI, 8.
[23] *Act.* 1, 8.

riconoscenti per la professione di fedeltà alla Chiesa, rinnovata anche a nome dell'intera Compagnia di Gesù; per il ricco e consolante obolo spirituale della celebrazione di Ss. Messe secondo le Nostre intenzioni, per il significativo obolo di San Pietro, e per la copia dell'atto di Consacrazione al Sacro Cuore di Gesù, ispirata a trepidi accenti di donazione totale al servizio del Regno di Cristo.

Ricompensi il Signore, con la larghezza dei suoi doni celesti, quanto fa la Compagnia per la gloria di Dio, per il Nome Santissimo di Gesù, per la Chiesa e per il Papa: è questa la preghiera che Noi facciamo con intimo gaudio spirituale, formando altresì voti per Lei, che abbiamo ricordato in questo suo giorno onomastico, e per tutti i Membri di cotesta Famiglia Religiosa, affinchè, nello spirito sempre di esemplare e militante adesione alla Sede Apostolica, continuino nella grande via di generosità, di dedizione, di spirito di sacrificio, loro tracciata con polso di condottiero e con animo di mistico da Sant'Ignazio di Loyola.

Ci è caro confermare i Nostri auguri con la Nostra particolare Benedizione Apostolica, che, in pegno dell'assistenza del Signore e della intercessione della Vergine Santa, impartiamo a Lei, venerato Padre, ed a tutti i suoi Confratelli.

Dal Vaticano, 29 giugno 1972, decimo anno del Nostro Pontificato.

PAULUS PP. VI.

5. Anno 1972

ACTA QUAEDAM S. C. PRO CAUSIS SANCTORUM

I. In Causis NN. BB. VV. et SS. DD.

1) S. D. Hyacinthi Alegre
S. Congregatio emanat Decretum super scriptis S. D., *die 5 maii 1972.*

2) B. Ignatii de Azevedo et 39 Sociorum MM.
Postulatio Generalis tradit Officio Historico-Hagiographico S. Congregationis Relationem (pp. 141) et numerosa documenta historica circa quasdam quaestiones, quae solvi debent ante Canonizationem horum Beatorum, *die 16 novembris 1972.*

3) B. Ioannis Ogilvie
Instante Postulatione Generali, S. Congregatio emanat Decretum, quo conceditur facultas ut in Archidioecesi Glasguensi celebrari possit processus cognitionalis et instructorius super asserta mira sanatione intercessioni B. Ioannis Ogilvie tributa, *die 1 iulii 1972.*
Praefatus processus apostolica auctoritate celebratur in Archidioecesi Glasguensi, *mensibus novembri et decembri 1972.*

4) S. D. Iosephi Picco
S. Congregatio Postulationi Generali tradit Votum R. D. Promotoris Generalis Fidei super Introductione Causae S. D., *die 18 iulii 1972.*

II. In Causis Externorum Postulationi Gen. Soc. Iesu Commissis

5) S. D. Eugenii Pacelli (Pii PP. XII)
Postulatio Generalis Tribunali Romano transmittit Acta Processus Rogatorialis celebrati in Archidioecesi Montisvidei, *die 8 februarii 1972.*
Postulatio Generalis Tribunali Romano transmittit Acta Processus Rogatorialis celebrati in Archidioecesi Matritensi, *die 24 februarii 1972.*
Postulatione Generali instante, S. Congregatio emanat Decretum quo conceditur facultas, ut quidam testis audiri queat in

---

Cfr. sup. p. 707 *Nota praevia,* de ratione procedendi nunc temporis in Causis beatificationis et canonizationis.

Sede Legationis Apostolicae in urbe Berna, *die 18 martii 1972.*
Postulatio Generalis Tribunali Romano transmittit Acta Processuum Rogatorialium celebratorum in Archidioecesi Monacensi et in dioecesi Berolinensi, *die 5 aprilis 1972.*
Postulatio Generalis Tribunali Romano transmittit Acta Processus Rogatorialis celebrati in archidioecesi Ianuensi, *die 8 iulii 1972.*
Post 28 sessiones Tribunalis Romani, primis sex mensibus huius anni celebratas, excutitur ultimus testis in Processu Romano, *die 15 iulii 1972.*
Ad finem perducitur requisitio et collectio omnium scriptorum privatorum S. D., *mense decembri 1972.*

6) S. D. Corneliae Connelly
Instante Postulatione Generali, S. Congregatio typis edit Positionem super scriptis S. D. [pp. 88], *die 20 novembris 1792.*

7) S. D. Mariae Teresiae Ledóchowska
In S. Congregatione celebratur Sessio Consultorum Medicorum super duabus assertis miris sanationibus intercessioni S. D. tributis, *die 20 decembris 1972.*

8) S. D. Ursulae Ledóchowska
Ad finem perducitur processus Apostolica auctoritate constructus in Archidioecesi Cracoviensi super asserta mira sanatione intercessioni S. D. tributa; S. Congregatio emanat Decretum circa aperitionem Actorum praefati processus, *die 9 martii 1972.*

9) S. D. Bernardi Lichtenberg
Ad finem perducuntur processus Ordinaria auctoritate in dioecesi Berolinensi instructi super fama martyrii, scriptis et noncultu S. D. S. Congregatio emanat tria Decreta circa aperitionem praefatorum processuum, *die 25 martii 1972.*

10) S. D. Iosephi Moscati
Postulatio Generalis redigit, typis edit et S. Congregationi tradit Responsiones ad Animadversiones R. D. Promotoris Generalis Fidei super heroicitate virtutum S. D., [Romae, pp. 113 cum Appendice pp. 14], *die 28 aprilis 1972.*
In S. Congregatione celebratur Peculiaris Congressus super heroicitate virtutum S. *D., die 7 novembris 1972.*
S. Congregatio typis edit Relationem et Vota praefati Peculiaris Congressus, *die 28 novembris 1972.*
In S. Congregatione celebratur Congregatio Plenaria super heroicitate virtutum S. D., *die 19 decembris 1972.*

11) S. D. Iusti Takayama Ukon

Processus historicus in archidioecesi Tokiensi ad finem perducitur. S. Congregatio emanat Decretum circa aperitionem praefati Processus, *die 16 septembris 1972.*

12) S. D. Annae de Xainctonge

Officium Historicum-Hagiographicum S. Congregationis, adiuvante Postulatione Generali, typis edit Positionem Historicam in praefata Causa, [pp. CX et 976], *die 15 martii 1972.*
In S. Congregatione celebratur Sessio Consultorum Historicorum super praefata Positione, *die 17 maii 1972.*
Officium Historicum-Hagiographicum S. Congregationis typis edit Relationem et Vota praefatae Sessionis [pp. 46], *die 18 septembris 1972.*

II — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

6. **20 ianuarii 1972**

Litterae autographae Summi Pontificis ad P. Danielem O'Connell, expleto munere Praesidis Pont. Academiae Scientiarum.

Al Diletto Figlio

P. Daniele Giuseppe K. O'Connell, S. I.
Presidente Emerito della Pontificia Accademia delle Scienze

Nel momento in cui Ella, allo scadere del mandato stabilito dagli statuti, lascia l'incarico di Presidente della Pontificia Accademia delle Scienze, è Nostro vivo desiderio di farLe giungere una parola di apprezzamento, di compiacenza, di gratitudine per quanto Ella ha fatto in questi quattro anni, corrispondendo pienamente alla fiducia che avevamo riposta in Lei con la sua scelta, e dando alto prestigio alla Istituzione con l'autorità delle sue conoscenze scientifiche e con i risultati conseguiti nel campo delle ricerche astronomiche.

Per attestarLe la Nostra profonda stima, abbiamo voluto che Ella non cessasse di dare il meglio di sé all'illustre consesso di studiosi di tutto il mondo, conferendoLe a tale scopo il titolo di Presidente Emerito dell'Accademia. E facciamo voti, che nascono dal profondo del cuore, affinchè Ella si dedichi col consueto zelo e col valore, da tutti riconosciutoLe, al progresso della scienza, mediante i suoi studi e le sue pubblicazioni, che tanto interesse suscitano nella eletta schiera dei cultori della sua severa disciplina.

Vogliamo altresì che Ella continui ad esercitare le sue funzioni direttive come fosse Presidente effettivo dell'Accademia, fino a quando non sia nominato il suo successore; e, pur sapendo di affidarLe un onere non lieve, siamo certi che Ella vorrà attendere ancora al compimento di questa grave responsabilità con la dedizione e con la solerzia, che tanto La distinguono.

. . . .

Paulus PP. VI

7. **4 martii 1972**

S. C. de Propaganda Fide *sensus doloris exprimit ob mortem Exc. Mons.* Gaspard Lischerong, *S.I. - 17 ianuarii - olim missionarii in Sinis, Administratoris Apostolici in Taming, demum missionarii in Formosa.*

8. **5 aprilis 1972**

In Pontificia Universitate Catholica in Rio de Janeiro erigitur in Facultatem Theologicam Sectio Theologica « Centro de Teologia e Ciencias Humanas ».

9. **21 iulii 1972**

Epistola Secretariae Status ad P. Richardum Lombardi, *qua gratiae aguntur ob librum Summi Pontifici oblatum*: « Esercizi spirituali comunitari ».

« ... Sua Santità, riconoscente per il delicato pensiero, esprime per mio mezzo il Suo sincero apprezzamento per quest'opera, nella quale Ella opportunamente raccoglie il frutto della sua lunga e preziosa esperienza per andare incontro ad un'esigenza largamente avvertita oggi nella Chiesa.

Il Santo Padre, pertanto, La ringrazia di cuore per l'omaggio, e mentre augura alla sua fatica il successo desiderato dal suo zelo, volentieri Le imparte, in pegno della Sua stima e benevolenza, la propiziatrice Apostolica Benedizione ».

10. **31 iulii 1972**

S. Congregatio pro Educatione Catholica *emittit decretum quo Sectionem Specialisationis Theologiae Pastoralis, praesertim Catecheticae, in Neapolitana Facultate Theologica Italiae Meridionalis, penes tamen* Ignatianum Messanense Institutum Pastorale, *ad quadriennium ad experimentum erigit erectamque declarat, ita quidem ut Instituto ... praecipuus exinde sit finis divinam revelationem intuitu ministerii, anthropologiam intuitu fidelis acceptationis, methodos technicasque intuitu efficacis communicationis funditus investigandi provehendi ac docendi in quadriennii curriculum academico, adeo ut Instituti studentibus, qui rite studia compleverint, de iisque pericula superaverint,* Licentiae gradum post prius biennium, Doctoratus *vero post alterum Neapolitana Facultas conferre valeat ...*

11. **23 septembris 1972**

A SACRA CONGREGATIONE DE INSTITUTIONE CATHOLICA *Patri Generali nuntiatur Conventio statuta (9 iunii 1972) inter Episcopos Sardiniae et Praepositum Provinciae Taurinensis S. I. circa academicam gestionem Pontificiae Facultatis Theologicae SS. Cordis in urbe Cagliari.*

S. Congregatio advertit Facultatem Theologicam, quae Constitutione Apostolica die 5 augusti 1927 Societati Iesu commissa fuerat, nunc tradi Conferentiae Episcoporum Sardiniae.

12. **15 novembris 1972**

Summus Pontifex litteras dedit autographas Exc.mo Mons. RICHARDO LESTER GUILLY, S. I., *qui munere abdicavit Episcopi Dioecesis Georgetown (Guyana), commemorans apostolicos labores expletos.*

13. **Anno 1972**

Nominationes pontificiae quorundam e Nostris.

18 februarii 1972 — P. STANISLAUS LYONNET, (Pr. Gall. Med.), P. ALOYSIUS LIGIER (Pr. Gall. Med.), nominantur Consultores S. C. pro Doctrina Fidei.

8 martii 1972 — P. MANNUMEL THOMAS (Pr. Madur.) nominatur Rector Pontificii Seminarii Poonensis.

10 iunii 1972 — P. MARIANUS MADURGA LACALLE (Pr. Arag.) nominatur Rector Pontificiae Universitatis Comillensis (Madrid).

19 iunii 1972 — P. DOMINICUS BILOTTI (Pr. Neap.) approbatur Rector Pontificii Seminarii Campani.

7 iulii 1972 — P. IOSEPHUS DE DIEGO, Pr. Sinens., nominatur Rectro Dalatensis Pontificii Seminarii Pii X, in Vietnam.

10 iulii 1972 — Nihil obstat S. C. de Institutione Catholica ut P. EDUARDUS MOURACADÈ (Vpr. Pr. Or.) nominetur Rector Universitatis « S. Joseph » in Beyrouth.

14 iulii 1972 — P. HERVÉ CARRIER (Pr. Gallo Can.) nominatur a Summo Pontifice Rector Pontificiae Universitatis Gregorianae ad alterum triennium.

6 novembris 1972 — P. PAULUS PEDREIRA DE FREITAS (Pr. Bras. C.) nominatur Rector Pontificii Collegii Brasiliensis de Urbe.

13 novembris 1972 — P. LUIS GONZAGA FERREIRA DA SILVA (Pr. Lusit.) nominatur Episcopus Cabralopolitanae Dioecesis [Vila Cabral] in Mozambico.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I — PRO SOCIETATE

14. **1 ianuarii 1972**

P. Eugenius Hillengass constituitur novus Oeconomus Generalis

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Per praesentes litteras tibi significo me, re in Domino mature considerata auditoque Assistentium Generalium consilio, elegisse atque constituisse Oeconomum Generalem Societatis P. Eugenium Hillengass, e Provincia Germaniae Superioris, hactenus Socium Praepositi Provincialis eiusdem Provinciae. Haec nominatio die 1° februarii 1972 vigere incipiet.

Gratias ago Patri Raimundo Walter e Provincia Neo-Eboracensi, qui cum officio Oeconomi Generalis iam quinquennio functus sit, a summa illius muneris responsabilitate exonerari petierat. Pro tempore ipse Pater Walter eiusque adiutores in munere pergent ad adiumentum in rebus pecuniariis diversis Provinciis praestandum et etiam ut per diversarum linguarum usum, relatio inter Oeconomatum Generalem et Provincias facilior reddatur.

Omnes Nostri de nova hac dispositione per vos quaeso certiores fiant.

Societatem nostram vestris precibus commendo.

In Festo Titulari Societatis Iesu

Romae, die 1° ianuarii 1972.

Addictissimus in Christo,
Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

15. 23 ianuarii 1972

Tres novi Assistentes Regionales nominantur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Re mature perpensa, conveniens mihi in Domino visum est quamdam personarum mutationem inter meos collaboratores in gubernio centrali inducere; quod etiam perdurante Congregatione Procuratorum mihi fuerat propositum.

Auditis proinde Assistentibus Generalibus, necnon Provincialibus Assistentiarum de quibus agebatur, mutationem decrevi trium, ex duodecim, Assistentium Regionalium, Angliae, scilicet, Galliae et Hispaniae.

In Assistentem Regionalem Angliae elegi Patrem Eduardum SHERIDAN, hucusque Praepositum Provinciae Canadae Superioris, in Assistentem Galliae Patrem Iacobum LESAGE, hucusque Praepositum Provinciae Parisiensis, et Patrem Ignatium IGLESIAS, hucusque Praepositum Provinciae Legionensis, in Assistentem Hispaniae.

Officium suscipient novi Assistentes Regionales cum ipsorum praesenti muneri provisum fuerit.

Dum hunc nuntium per vos cum tota Societate communico hanc arripio occasionem ut nomine sive meo, sive totius Curiae, gratias permultas agam P. Andreae Snoeck, P. Mauritio Giuliani et P. Victori Blajot, qui ab anno 1965 vires animumque impenderunt in plurium Provinciarum et Societatis obsequium.

Interim te certiorem facio P. SNOECK (Pr. Belg. Sept.) munus assumere Delegati Patris Generalis Romanarum Domorum Interprovincialium. Velis haec cum Nostris omnibus communicare.

Romae, 23 ianuarii 1972.

Tibi addictissimus
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

16. **25 ianuarii 1972**

De augenda fidelitate erga personam Summi Pontificis.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

CARISSIMI PATRES AC FRATRES:
P. XTI.

Asserueram recenter in Episcoporum Synodo (cum agebam de argumento de iustitia in mundo) imaginem Summi Pontificis plerumque apud homines valde deformatam exhiberi solitam.

Sed talia dicens non potui non profunde dolere quod aliqui Nostrum de huiusmodi deformatione aliquatenus inculpandi videantur. Cogitanti ergo quam necesse sit restaurare quam primum Summi Pontificis imaginem, subit mihi in mentem quaestio quae conscientiam meam pertingit: quid mihi quidve toti Societati in hac re faciendum?

Primum igitur oportet ut conscii fiamus nostrae responsabilitatis et missionis in hac re: loquor de spiritu illo fidelitatis erga personam Romani Pontificis; talis enim spiritus, ortus ex nostro 4° voto — quod iuxta sanctum Ignatium principium ac fundamentum est Societatis — et diutina quattuor saeculorum traditione signatus, debet altissime in mentibus nostris radicari.

His autem temporibus, quibus hinc effusa sententiarum, criticae ac expressionis libertas grassatur, hinc vero in principalioribus punctis summa confusio ac deorientatio enascitur, ut exempli causa in sic dicta *auctoritatis demitizatione*, attenuata est apud nonnullos Societatis nostrae sodales, si non ipsa erga Summum Pontificem fidelitas, apta ratio eamdem per opera ostendendi.

Asseritur a quibusdam fidelitatem erga Summum Pontificem per sinceram criticam exhiberi, id in ea sinceritate ponentibus ut palam quisque in publicum proferat quidquid in oppositum sentiendum aut iudicandum habeat. Sed interrogemus nosmetipsos coram Domino oportet num interdum, desiderium nostrum collaborandi perperam intelligentes, in criticam illam personalem inciderimus quae popularem auram inconscie sectatur. Critica enim circa eos qui in auctoritate positi sunt, tum si privato fiat sermone, tum maxime si publico, est hodie commodissima popularitatis captatio, dum e contra, defensio seu propugnatio auctoritatis impopularis est et virtutem requirit, ut mihi non ante multos hos menses scriptores quidam fatebantur.

Nemini dubium est auctoritatis et exercitium et acceptationem hodie ab aliis aliter intellegi, sed verum quoque est nonnullos, ad vitandam illam aliorum temporum obsequentiam quam hodie reputant nimis mechanicam, si praestetur iussis autocratice, ut dicunt, edictis, transgressos esse ad oppositum agendi modum, incidentes in criticam, in contestationem, in aprioristicam resistentiam adversus omne id quod a quacumque auctoritate provenit.

Difficultas ergo in eo est ut adipiscamur verum illum ignatianum voluntatis habitum erga auctoritatem, qui, si obedientiam profecto exigit, acceptat tamen et suadet repraesentationem et dialogum, ac fundamentum habet in relationibus mutuae sinceritatis et venerationis; is voluntatis habitus, inter Societatis nostrae sodales, supernaturali spiritu nitatur et « lege caritatis » informetur oportet.

Hinc est quod nos, cum potissimum de Summo Pontifice agitur, saecularem nostram traditionem sequentes et impulsi desiderio maioris in opere apostolico efficacitatis, induci ad agendum debeamus amore ac veneratione Christi Vicario debitis. Unde planum est in id omnes nos tendere debere ut illius sollicitudinum participes efficiamur eiusdemque directrices normas acceptemus, cum eisdem collaborantes; et quidem valde delector cum considero talem esse modum agendi plurimorum e Nostris.

Non autem omnino exclusum censeo ut quis difficultatem in re aut in norma aliqua acceptanda sentiat, et credat, vero tamen serviendi desiderio ductus, suum fore officium talem dissensionem manifestare: sed necesse tum est rem coram Domino perpendere de eaque prudentiores aliquos consulere, donec dilucide appareat num *silentium obsequens* sit necne maius servitium, et nunc vitare quoquomodo teneatur ne praepropera sententiae manifestatione aliis scandalo sit vel eorum conscientias turbet. Nam obliviscendum minime est sermonem perpetuo criticum et venerationis expertem secum ferre, tamquam *effectum secundarium* ipsius auctoritatis destructionem; qui effectus gravissimus sane est et summam Ecclesiae perniciem portendit. Hoc autem genus pressionis quod per opinionem publicam vel per criticam personalem fit, non est aequa via qua ad Summum Pontificem sententiae et opiniones perferantur.

Si quis vero credit debere se dubium vel animadversionem circa aliquam rem movere, semper habet in Societate viam ac modum quo suam sententiam ad quem oportet, etiam ad ipsum Summum Pontificem, ratione vere propria ac efficaci, perferat.

Postremis hisce annis, et quidem per experientiam personalem quam alios vix habere posse bene intelligo, didici quod asse-

rere minime dubito: apertissimam mentis indolem, caritatem ac evangelicam animi demissionem tales apud Paulum VI esse ut eo ipso inverecunda illa agendi ratio quam hodie non pauci usurpant (homines et coetus, pudet dicere, etiam catholici), importuna, iniusta, immo intoleranda appareat.

Quam ob rem velim Nostrum unusquisque sincere coram Deo suam sciscitetur conscientiam: quomodo in re tanti ponderis me habeo? numquid in mea agendi ratione aliquid invenio quod laedere vel minuere possit Summi Pontificis auctoritatem? quid penes me est ut cum eo collaborare valeam? qua in re conferre aliquid possum ut tum persona Summi Pontificis tum eius auctoritas recte aestimentur et fideliter acceptentur? Si vero criticae destructivae locum dedi, nonne potius exinde intimius perpendenda erit mea erga Ecclesiam et erga ipsam catholicam fidem dispositio?

Non hic a nobis quaeritur ingenua quaevis adulatio, sed is mentis habitus, sincerus, apostolicus ac filialis, quo, quasi per oculos sancti Ignatii, inspiciamus nostram agendi rationem in hac re: id minime obstaculo erit verae investigationi theologicae ac scientificae, nec ullo modo impedimento erit actuositati pastorali, sed e contra, maximas vobis Dei benedictiones contrahet. In votis meis est ut, ii praesertim qui prae manibus habent communicationis socialis media, adhibere satagant pleniorem « ignatianum intellectum » in excogitandis mediis quibus personam Summi Pontificis, sicut Christi Vicarium decet, omnes diligant et debita veneratione prosequantur.

Haec ut sentiebam, sincere ac sine verborum ambagibus, statui apud vos expromere: eademque maxime opto omnes et singuli Societatis sodales sentiant, siquidem is nostrarum voluntatum habitus, plenus amoris ac fidelitatis erga Christi Vicarium, inter fundamentalia censendus est spiritualitatis et identitatis veri sodalis Societatis.

Vestris me precibus commendo.

In festo Conversionis Sancti Pauli.

Romae, 25 ianuarii 1972

Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

17. **29 ianuarii 1972**

De catalogo generali defunctorum in renata Societate.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Parat Curia Generalitia edere, mense aprili ineunte, grandiusculum volumen, paginarum circiter 900, cum integra biographica notatione omnium sociorum in restaurata Societate defunctorum. Huiusmodi opus, quod indefessis lucubrationibus P. Rufi Mendizábal tribuendum est, elenchum continebit iesuitarum plus quam 32.000; cui elencho addentur indices duo, alius alphabetico, alter geographico ordine dispositi, in quibus reperiri poterit quo quisque iesuita defunctus et ortum et obitum habuerit.

Hoc volumen investigationi et consultationi destinatum, erit utillimum, immo necessarium instrumentum historicis et investigatoribus Societatis, et in genere omnibus qui scientiis dant operam: negligi non poterit in elencho fontium circa motum demographicum restitutae Societatis. Locus ergo ei necessario dandus erit in Provinciarum Archiviis et in quibuslibet grandioribus bibliothecis et centris investigationis per universam Societatem.

Ad simpliciorem reddendam huius voluminis emptionem et missionem, constituimus sponte mittere ad singulas Provincias tria exemplaria; duo ad Viceprovincias; unum ad Regiones et Missiones (quorum pretium — libellarum italicarum 9.000, circiter 15 USA dollariorum — per nostrum Oeconomatum Generalem singulis Provinciis attribuetur). Superiores vero Maiores qui hunc exemplarium numerum vel augere vel minuere desiderent, monere me velint ante diem 15 martii 1972.

Vestrum omnium in Domino addictissimus

Romae 29 ianuarii 1972

Louis Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

18. **31 ianuarii 1972**

De documentis quae utiliter a Superioribus leguntur.

AD PP. SOCIOS PROVINCIARUM ET VICEPROVINCIARUM

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Bene noveras folium quod P. Secretarius decreto nominationis novi Superioris addere consueverat.

Nunc te commonefacio novam illius folii editionem a Patre Generali esse confectam, cum novo elencho documentorum quae utiliter a Superioribus, praesertim recens nominatis, legentur et super quae considerationem adducere poterunt magno cum fructu pro suo erga socios communitatis servitio.

Nonnulla exemplaria hic annectuntur quae rogo velis inter recentiores Superiores tuo iudicio distribuere.

Romae, 31 ianuarii 1972.

ADDICTISSIMUS IN XTO
LOUIS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

PRO SUPERIORIBUS REGIMEN INEUNTIBUS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Magni momenti munus Tibi hac nominatione Superioris concreditum est.

Quicumque Superior — maior uti dicitur vel minor — plenam cognitionem suae responsabilitatis conari debet sibi acquirere, hac nostra praesertim aetate cum tam plura in mundo, in Ecclesia, in Societate Iesu fere cotidie mutentur.

Superior necesse est ut sit vir orationis, cum Deo unitus et cum Ecclesia sentiens. Omnes ab eo expectant ut dilectionem erga Societatem demonstret. Regere et adiuvare fratres suos debet sicut is qui, Iesu Christi exempla secutus, illis inservit. Exemplo magis quam verbis membra Societatis sibi commissa ad perfectionem adducere debebit.

Superior profundam debet habere cognitionem de Societatis Instituto, ita ut regere quemque possit secundum Societatis normas et spiritum, potius quam mero sui ipsius humani iudicii lumine.

Ne omittat Superior frequenter cogitare de qualitatibus quas S. Ignatius in Superiore Generali requirit et analogice a quolibet alio auctoritate praedito.

Quo facilior huius muneris adimpletio tibi evadat, indicem quemdam conficiendum curavi rerum praecipuarum legendarum, quas in huius folii tergo invenies.

Iesus et Beata Virgo gratia consiliisque suis Tibi adsint, ut Te tuosque fratres, fraterna caritate coniunctos, munus Superioris susceptum ad perfectum Dei amorem adducat.

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

DOCUMENTA QUAE A SUPERIORIBUS UTILITER LEGUNTUR

I. De Gubernatione

1) Ex Constitutionibus S. Ignatii
   Pars IV, nn. 423-426; 431; 434. Normae pro Rectoribus
   Pars VIII, nn. 662; 666-667. De dependentia et unione
   Pars IX, nn. 723-735; 790. Dotes quae requiruntur in Praeposito Generali, et analogice in aliis Superioribus (P. IX, n. 811).
2) Ex decretis CG. XXXI: nn. 666-694. De Provinciarum gubernatione et collaboratione.
3) Ex documentis Praep. Gen.
   a) Monita et consilia Patris Janssens: AR XIV 72-74;
   b) De gubernatione Provinciarum (P. Arrupe): AR XV 480-490;
   c) De statu Societatis eiusque renovatione (P. Arrupe): AR XV 587-599; 618-623.

II. De vita religiosa in genere

1) Epitome: observantia Constitutionum et cura spiritus, nn. 171-223
2) Ex decretis CG XXXI
   a) de vita religiosa, nn. 202-209
   b) de vita communitaria, nn. 312-344
   c) de disciplina religiosa, nn. 345-354
3) Ex documentis Praep. Gen. (P. Arrupe): AR XV 118-124.

III. De vita religiosa in specie

1) de *castitate*: Epit. nn. 456-464; C. G. XXXI, nn. 243-267
2) de *oboedientia*: Epit. nn. 465-477; CG XXXI, nn. 268-282
3) de *paupertate*: CG XXXI, nn. 283-311; Epit. nn. 544-596 (de administratione bonorum); *Statuta* de Paupertate: AR XV 65-90; Epist. P. Arrupe: Paupertas et vita communis: AR XV 276-295
4) de *oratione*: CG XXXI, nn. 210-237; Doc. P. Arrupe: AR XV 114-118.

IV. De Apostolatu

Epit. nn 597-636 (Cfr. de Gratuitate ministeriorum, nn. 525-530).
CG XXXI, nn. 360-605 Plura sunt; seligenda a Superioribus pro diversis officiis quae gerunt.
Doc. Praep. Gen. AR XV 124-128.

19. **5 martii 1972**

Verba P. Generalis dum Commissio Praeparatoria CG mittit documenta pro secunda periodo praeparationis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverend and dear Father, P. C.

I would like to add a few lines to the communication that is being despatched today by the Preparatory Commission for the 32nd General Congregation.

First of all, I want to associate myself with the gratitude expressed by the Commission for your efforts to promote the consultation held in the course of the past year; and I make my own its earnest appeal that you continue to direct and inspire the work of preparation in your Province, particularly through personal involvement in its spiritual aspects.

The desire expressed by so many, that the preparation be focussed on the fundamentals of our vocation and mission, and on the concrete forms of our religious and common life, enables us to integrate this preparation into the more general movement of spiritual and apostolic renewal which I had earlier proposed to the whole Society. This does not mean that the problems of structures and organization will be completely ignored by the

future Congregation; some of them must in fact be treated. But our main efforts will remain concentrated through the period of preparation.

The Commission has also brought to my notice—as stated in its communication—the reservations with regard to the Congregation which some have expressed in their answers to the consultation. I have duly examined these with my General Assistants.

As a matter of fact, the priorities that emerge from the reports sent in by the Provinces, confirm once again the reasons that led me, at the time of the last Provincial Congregations and of the Congregation of Procurators of 1970, to think already of another General Congregation to be held at the end of a suitable preparation. But you may on occasion assure our men that I fully take account of the concerns expressed, and I want to stress what I have already said: the work of preparation should include a quiet and steady effort, day by day, to renew and adapt ourselves, to achieve a thorough purification and conversion, in fidelity to our vocation and to our Institute. In this way, as I envisaged in October 1970, the General Congregation will be only a stage, but an important one, in a more general movement.

In conclusion I ask you, dear Father, to commend the preparation of the General Congregation to the prayers of the whole Province. As our Constitutions tell us, « it was not by human means that the Society was established; no more can it survive and grow by human means, but by the grace of Almighty God and of our Lord Jesus Christ » (P. X, n. 1; 812). May that grace make our efforts fruitful, so that we may the better serve God in his Church.

Yours devotedly,
PEDRO ARRUPE, S. J.

20. **5 martii 1972**

Rerum agendarum et itinerum ordo pro P. Generali.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Postquam Patres Assistentes et Consiliarii affirmantem opinionem mihi protulerunt, opportunum duxi committere usque ad mensem iunii Patri Vincentio O'Keefe, Assistenti Generali, gestio-

nem rerum ordinariae et cotidianae administrationis, meae tamen decisioni reservatis quaestionibus maioris momenti et universalioribus.

Plures ad hanc decisionem me rationes impulerunt: ante omnia delineatio cuiusdam itineris paucorum dierum in Cameroun, exeunte mense martio, ad conventum Superiorum maiorum in Africa: item brevis itineris in Germaniam decurrente mense maio; mense vero aprili consueta mea Exercitia spiritualia paragam; prae omnibus tamen me movit desiderium et officium longioris et profundioris reflexionis ad urgentiora nunc perpendenda futurae Congregationis Generalis problemata. Hoc idem votum nuper mihi protulit Commissio praeparatoria quae his decurrentibus diebus (17 februarii - 3 martii) primam sui laboris sessionem habuit.

Me, resque omnes Societatis nostrae tuis ss. SS. commendo.

Romae, 5 martii 1972.

Addictissimus in Xto
Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

21. **22-26 martii 1972**

De hodierno apostolatu Societatis in Africa et Madagascar.

[*Allocutio habita a P. Generali coram Superioribus Maioribus Assistentiae Africae in Dualensi Collegio Libermann*].

NOTRE APOSTOLAT ACTUEL EN AFRIQUE ET A MADAGASCAR

I - Notre vocation missionnaire

Le moment que nous vivons présente un intérêt extraordinaire et sans aucun doute crucial pour l'Eglise, pour la Compagnie, pour les Missions en général et pour l'Afrique et Madagascar en particulier. Cette conjoncture historique doit nous porter en conséquence à une réflexion aussi profonde que possible, si nous voulons nous situer exactement et nous disposer à un meilleur service.

Il est intéressant de remarquer que, dans la période de transition que nous traversons, tout nous pousse, au fond, à une purification plus grande, à un retour au véritable esprit de la Compagnie, à un approfondissement des éléments essentiels de notre vocation. Le progrès technique lui-même nous fournit des données nouvelles

pour incarner d'une manière plus efficace ce que saint Ignace a saisi comme essentiel, ce qu'il a considéré comme la réalisation la plus apostolique et le service le plus vrai de l'Eglise. Le « choc du futur » est une secousse salutaire qui nous ouvre les yeux à une réalité nouvelle.

Le travail missionnaire, ce qu'en termes classiques on appelait la « propagation de la foi », est d'une actualité plus urgente que jamais. Il appartient à l'essence même de l'Eglise. C'est pourquoi, avant d'entrer dans le sujet, je voudrais préciser un point qui a pu causer de l'étonnement à ceux qui travaillent dans le domaine des missions. Parmi les priorités apostoliques que j'ai présentées à la Compagnie durant la Congrégation des Procureurs de 1970, je n'ai pas fait mention des « missions ». Certains ont noté cette absence. L'explication est bien simple: si l'on prend le mot « mission » dans le sens de « propagation de la foi », il est clair qu'il ne s'agit pas d'une simple priorité mais d'une des finalités essentielles de la Compagnie au service de l'Eglise, comme il est évident par la formule même de l'Institut. Si d'autre part on entend par « mission » l'apostolat en pays « non-chrétiens », il me semble que cet apostolat, aujourd'hui, n'est pas essentiellement différent de celui qui doit s'exercer dans le reste du monde. Sans compter que l'expression « pays de mission » comporte aujourd'hui pour les nations ainsi qualifiées quelque chose de péjoratif et d'humiliant.

Je crois que les activités déployées dans ces régions doivent être considérées comme partie intégrante de l'activité du monde entier. Voilà pourquoi en parlant de réflexion théologique, d'éducation, d'action sociale ou de moyens de communication sociale, je considérais ces champs d'apostolat dans leur extension totale, comprenant toutes les nations dans lesquelles nous travaillons, car je suis convaincu de leur importance universelle, même s'il faut les considérer et les pratiquer de façons différentes selon les circonstances et les nécessités concrètes.

Nous ne pouvons plus considérer aujourd'hui les « pays de mission » comme quelque chose de spécifiquement différent. Les problèmes qui s'y posent doivent être étudiés et résolus en profondeur et en collaboration, avec le même sérieux que dans le reste du monde. L'universalité des questions au moment actuel, aussi bien que la mobilité, la communication, les possibilités de collaboration, etc., sont telles que nous pouvons considérer le monde comme une unité; sans créer de frontières artificielles. avec les avantages que cette conception d'unité universelle entraîne pour la distribution du personnel et les recours possibles, comme pour l'échange des expériences.

Quand on parle, comme on le fait aujourd'hui, d'une nouvelle figure de « missionnaire », cela veut dire pour nous en réalité la figure d'un apôtre de la Compagnie, c'est-à-dire d'un homme qui réalise avec une vitalité nouvelle une incarnation plus ignatienne de l'idéal entrevu par Ignace au Cardoner et à Manrèse et qu'il exprima dans les Constitutions.

Il est certain que la situation actuelle du monde, de l'Eglise et de la Compagnie est compliquée, riche de nouveaux problèmes qui touchent des points substantiels de la foi et jusqu'à la nature même de notre vocation. La problématique d'aujourd'hui se présente comme quelque chose d'intellectualisé ou de théorique, car l'homme moderne veut savoir le pourquoi de tout et appliquer à la foi la métaphysique et les méthodes de recherche purement humaines pour pénétrer jusqu'à la vocation personnelle elle-même, jusqu'au sens même de la vie, jusqu'à la foi elle-même.

Quel est aujourd'hui le sens des missions, jusqu'à quel point est nécessaire la conversion au christianisme de ceux qui n'ont pas la foi, quelle est la relation entre l'église locale et l'église universelle, quel est le vrai sens de la vie religieuse, sous quelle forme doit-on intégrer l'évangélisation et le développement et le progrès culturel et humain, quel doit être le rôle des étrangers dans l'église locale, jusqu'à quel point devons-nous ouvrir et collaborer avec les autres églises chrétiennes, ou avec les autres religions, ou avec les non-croyants, etc.? Problématique dont la seule formulation en tant que questions à résoudre produit déjà chez beaucoup un état de malaise, de découragement o ude frustration.

Les uns se sentent profondément affectés par cette problématique et seraient prêts à considérer que leur vie a été en grande partie perdue, dans la mesure où elle s'appuyait sur des opinions ou des croyances que l'on estimerait aujourd'hui insuffisamment fondées. D'autres, surtout des jeunes, abordent ces questions d'une façon plus théorique, mais ils se sentent désorientés en face d'une situation où le doute peut diminuer leur élan apostolique ou du moins le réduire à une conception plutôt humaine et naturelle de l'évangélisation. Il n'en manque pas, d'autre part, missionnaires expérimentés, qui, tout en se tenant au courant de ces disputes qu'ils jugent intéressantes mais un peu académiques, savent, par expérience personnelle, même s'ils ne peuvent facilement le démontrer par des arguments d'école, que leur vie a été pleine, que leur travail a eu un sens profond. Eux aussi, et parfois profondément, ont souffert du doute et du scepticisme, mais cela n'a rien ôté à la valeur absolue et à l'efficacité d'une vie qu'ils ont consacrée entièrement au service de l'Eglise et des âmes. Après une discussion compliquée entre théologiens profonds, sur la manière

de concevoir la fin des missions, un vieux missionnaire me disait: *Elle est bien bonne, vraiment: venir me dire, à moi qui ai travaillé 40 ans comme missionnaire, que les théologiens ne savent pas pourquoi nous avons travaillé toute notre vie. Ils ne le savent pas, peut-être, mais moi je le sais, au moins pour moi, et cela me suffit. Comme ils nous compliquent la vie, ces savants!*

Ainsi donc, dans ce climat de « démythisation », d'« herméneutique », d'ecclésiologie nouvelle, de nouvelle exégèse, se présente fréquemment la question de l'identité de la Compagnie et du sens missionnaire de son travail.

Ce n'est pas le moment de faire une recherche théologique ou historique sur l'essence de la vie missionnaire ou sur l'identité de la Compagnie. Nous pouvons cependant dire brièvement que le « principe et principal fondement » de notre vie, consiste, selon saint Ignace [1] dans le quatrième voeu, celui d'obéir au Vicaire de Jésus-Christ en ce qui concerne les « missions »; en d'autres termes, notre vie se base sur la « mission », sur l'envoi de la part du Christ par l'intermédiaire du Pontife Romain et de la Compagnie pour travailler au service de l'Eglise. Nous entendons réellement le Christ nous envoyer quand il dit: *Allez et prêchez par toute la terre et jusqu'au bout du monde* [2]. Chacun de nous a entendu souvent cette voix et il sait qu'en la suivant il réalise sa mission, et que, par là, sa vie, sous l'aspect humain et sous l'aspect divin, a acquis son sens le plus profond. Notre vie, de cette manière, est comme la prolongation du dialogue intime qui commença au sein de la Trinité entre le Père et le Verbe: *Voici que je viens faire, ô Dieu, ta volonté* [3]; ce dialogue fut l'expression de l'amour du Père pour l'humanité tombée: *alors que nous étions pécheurs* [4], et le Fils le manifesta en s'offrant comme victime jusqu'à la mort sur la croix. Ce même dialogue s'est prolongé dans le fond de nos âmes quand nous avons entendu la voix du Verbe incarné nous inviter à le suivre: *Ce n'est pas vous qui m'avez choisi, c'est moi qui vous ai choisis* [5], et nous y avons répondu généreusement: *j'offre toute ma personne au travail* [6], *Prenez, Seigneur, et recevez, toute ma liberté* [7].

Et ce même dialogue se prolonge maintenant entre nous personnellement et le monde non-chrétien auquel nous présentons la

[1] MI, 3e série, vol. I, p. 162.
[2] Mc. 16,15, cf. Mt. 28, 19-20.
[3] Heb. 10, 9.
[4] Rom. 5, 8.
[5] Jn. 15, 16.
[6] Exerc. 96.
[7] Exerc. 234.

personne du Christ et que nous essayons de convaincre, par une initiative qui part de nous, sans avoir été appelés par notre interlocuteur. Celui-ci est tout homme, sans aucune distinction: *Là, il n'est plus question de Grec ou de Juif, de circoncision ou d'incirconcision, de barbare ou de Scythe, d'esclave ou d'homme libre; il n'y a que le Christ, qui est tout et en tout* [8]. Ce dialogue, outre qu'il doit être universel, doit aussi s'établir sans aucune coaction: *Notre mission, bien qu'elle soit l'annonce d'une vérité indiscutable et d'un salut nécessaire, ne se présentera pas armée de la coaction extérieure, mais elle offrira le salut qu'elle donne en respectant toujours la liberté personnelle et civile* [9].

Dans ce dialogue, nous avons à être patients, car *le dialogue du salut a connu normalement des degrés, des développements successifs, d'humbles débuts avant le succès complet* [10]. *Le nôtre aussi tiendra compte du temps qu'il faut pour la maturation psychologique et historique et du devoir d'attendre l'heure où Dieu le rendra efficace* [11]. Ce dialogue se continue entre l'âme de l'infidèle et le Christ. C'est le point final où l'âme doit décider si elle acceptera ou non, sans conditions, la personne du Christ comme Dieu incarné. C'est le mystère de la conversion: action intime du Christ dans l'âme, et réponse personnelle de celle-ci au Christ.

Dialogue trinitaire; dialogue du Christ avec moi, qui m'invite à me donner; dialogue de moi-même avec le monde, avec les âmes, avec les infidèles; dialogue enfin de l'âme du converti avec le Christ. Tel est le résumé grandiose de notre activité missionnaire.

Si nous considérons notre vie à cette profondeur, impossible de ne pas éprouver joie et réconfort, car l'*Eglise est vivante aujourd'hui plus que jamais,* même si *tout bien considéré, il semble que tout soit encore à faire, que le travail commence aujourd'hui et soit sans fin* [12]*; c'est le devoir habituel de notre ministère; aujourd'hui tout nous invite à en faire quelque chose de nouveau, de soigné, d'intense* [13].

Nous devons encore nous sentir envoyés par le Christ *pour compléter ce qui manque à sa passion* [14], comme ses véritables aides et collaborateurs. Le missionnaire est un porteur d'espérance au monde. Précisement quand les pays développés se trouvent

---

[8] Col. 3, 11.
[9] Ecclesiam suam, n. 69.
[10] Mt. 13, 31.
[11] Ecclesiam suam, n. 71.
[12] Ibid. n. 110.
[13] Ibid.
[14] Col. 1, 24.

dans de plus grandes difficultés idéologiques et sociales et que l'Eglise même semble traverser une période d'épreuve et de désolation, le travail apostolique, avec tout ce qu'il implique d'esprit de foi, de vie surnaturelle, d'effort et d'accroissement, est un rayon d'espérance qui ranime et rajeunit la véritable figure de l'Eglise. Il n'y a pas de doute que les travaux apostoliques des pays du Tiers Monde et des missions constituent une source d'inspiration pour le reste du monde, car aussi bien leurs difficultés que l'esprit qu'ils manifestent et exigent sont une prédication muette dans l'Eglise elle-mê, et de cette manière ceux qui travaillent au service des jeunes Eglise rendent un témoignage inspirateur et encourageant. Aussi bien le succès qui se manifeste par l'augmentation des conversions que le travail constant et très difficile de celui qui poursuit pendant des années ses efforts sans voir aucun résultat sont des témoignages convaincants de la force de l'Esprit et des preuves palpables que continue à vivre Celui que, dans des pays qui devraient être chrétiens, on a voulu déclarer « mort ».

II - Double aspect de la vocation missionnaire

Il pourrait être utile de considérer cette vocation sous un double aspect: le premier serait de porter le Christ au monde, le second de trouver le Christ dans le monde.

1. Il est évident que notre vie missionnaire a pour but de porter le Christ aux hommes et les hommes au Christ. Elle exige de nous une possession aussi convaincue que possible du « depositum fidei », de toute la révélation, afin de pouvoir présenter au monde non-chrétien la vérité dans toute son intégrité, sans aucune mutilation. Cette connaissance s'acquiert surtout par un travail d'intériorisation, par le contact avec le Christ au fond de l'âme où il nous enseigne et nous découvre *les insondables trésors de la sagesse de Dieu* [15]. Cette communication intérieure réellement transformante, nous « christifie », nous transforme en Christs vivants, non seulement dans nos paroles, qui, dans le débordement de l'esprit du Christ, résonneront comme des paroles du Christ lui-même, mais encore dans toute notre vie « christifiée » qui répandra la *bonne odeur du Christ* [16], témoignage visible et convaincant qui donne à la prédication une force transformante. Ce qui transforme l'homme, en effet, ce n'est pas une idéologie ou une théorie, mais une force vitale. Une vie consacrée qui continue l'holocauste

[15] Col. 2, 3.
[16] 2 Cor. 2, 15.

du Christ sera toujours l'argument le plus convaincant de la vérité de notre doctrine.

2. Mais le travail d'évangélisation comporte un autre aspect, souvent oublié: il consiste à découvrir le Christ et son esprit dans les pays et dans les cultures non-chrétiennes: *les autres religions que l'on trouve dans le monde entier s'efforcent de répondre de diverses manières à l'inquiétude du coeur humain ... il n'est pas rare qu'elles contiennent une lueur de la Vérité qui éclaire tous les hommes ... C'est pourquoi l'Eglise exhorte ses fils à reconnaître, garder et promouvoir avec prudence et charité, grâce au dialogue et à la collaboration avec les membres des autres religions, et en donnant témoignage de foi et de vie chrétienne, les biens spirituels et moraux, ainsi que les valeurs culturelles qui s'y trouvent* [17].

Une de nos tâches est de dévouvrir les traces du Christ dans les autres religions, dans la vie et dans la culture de ceux qui ne connaissent pas le Christ. Cela suppose, en premier lieu, un grand amour pour ces « peuples qui n'ont pas la foi ». Il faut les considèrer avec compréhension et sympathie, avec un grand sens d'égalité.

Un contact personnel intime nous permettra de pénétrer au fond de ces cultures et de ces esprits et de faire un travail indispensable et constructif pour leur porter le message complet du Christ sans devoir d'abord exécuter une démolition radicale. C'est une attitude d'esprit complètement différente de celle d'un apôtre qui est convaincu de posséder la vérité absolue et qui méconnaît ou refuse d'admettre qu'il peut lui-même apprendre beaucoup d'autres nations et d'autres cultures, car elles possèdent, elles aussi, des aspects différents de l'âme humaine. Il faut s'approcher des autres avec sensibilité et délicatesse d'âme, en cherchant à reconnaître l'oeuvre de l'Esprit, même au milieu de formes inadmissibles à première vue dans bien des cas.

Quel changement s'est produit à ce point de vue dans ces derniers temps! Il fut un temps où le « zèle apostolique » posait comme condition nécessaire la destruction des autels domestiques bouddhistes. Aujourd'hui on les transforme en autels du foyer chrétien: ce souvenir ancestral d'une histoire de famille tellement identifiée à celles de ses membres peut ainsi se transformer et devenir le centre de la même famille et le symbole d'un pas définitif vers la vérité. Pourquoi provoquer ou exiger des blessures non nécessaires quand il est possible de les remplacer par une catéchèse constructive et consolante?

---

[17] Conc. Vat. II, « Nostra aetate », n. 2.

III - Caractéristiques ignatiennes de l'image du missionnaire

En cherchant à trouver les caractéristiques ignatiennes qui reflètent l'image du missionnaire, je crois que nous pourrions, en général, signaler les suivantes:

1. Un *engagement absolu,* qui porte à la base de l'évangile, jusqu'à l'holocauste des forces et jusqu'au troisième degré d'humilité. C'est l'esprit qui se manifeste dans l'expression « sous l'étendard de la croix », au premier paragraphe de la Formule de l'Institut. Il porte à *accepter et à désirer de toutes ses forces tout ce que le Christ notre Seigneur a aimé et embrassé*[18]. *Avec les autres chrétiens, les membres de la Compagnie, enracinés dans la foi, lèvent leurs yeux avec assurance vers le Christ, en qui ils trouvent la perfection absolue du don de soi et la charité sans faille* ...[19].

C'est donc une vie difficile: *C'est pourquoi, ceux qui pensent entrer dans notre Compagnie, avant de mettre sur leurs épaules ce fardeau du Seigneur, doivent considérer attentivement et longuement s'ils ont un capital suffisant de forces spirituelles pour conduire à bien la construction de cet édifice*[20].

2. La vocation de la Compagnie n'est pas individuelle, mais DANS LE CORPS DE LA MÊME COMPAGNIE[21]. *Nous décidâmes finalement pour l'affirmative ... à savoir que nous ne devions pas rompre l'union et le rassemblement suscités par Dieu, mais au contraire les renforcer et les stabiliser en constituant un corps, en prenant soin les uns des autres, en nous entendant mutuellement pour le plus grand bien des âmes*[22].

De la vient que notre vocation missionnaire entre dans le plan de la Compagnie comme telle: le charisme personnel aussi bien que son exercice doivent toujours être jugés à cette lumière. La Compagnie comme corps a une fonction apostolique à remplir qu'elle doit réaliser à travers ses membres. Combien cela est-il contraire aux « destinations personnelles » de ceux qui veulent se créer une position ou une activité par eux-mêmes. Notre vie n'a de sens et n'entre dans la ligne de l'histoire du salut que dans la mesure où elle est une mission reçue de Dieu par l'intermédiaire de la Compagnie.

---

[18] Ex. gen. 101.
[19] C. G. XXXI, décret 1, § 6, trad. n. 14.
[20] Formule de l'Institut, n. 4.
[21] Cf. Form. Inst. n. 1.
[22] Délibération des premiers Pères, MI, 3e série, t. I, p. 3, n. 3.

La véritable communauté dont parle saint Ignace est le *corps de la Compagnie, corpus Societatis,* même si dans les conditions apostoliques concrètes il existe et il doit exister des communautés particulières. Parce que chacun s'incorpore à la Compagnie *comme membre d'un seul et même corps* [23].

3. Une autre caractèristique est l'*universalité,* car notre service de l'Eglise et du Souverain Pontife implique cette universalité et nous devons être prêts à aller dans n'importe quelle partie du monde. Cette universalité donne son vrai sens à notre travail apostolique local: tout régionalisme ou nationalisme qui s'opposerait vraiment à cet universalisme est inadmissible. Nous sommes « citoyens du monde et de l'Eglise ». C'est pourquoi nous devons éprouver de l'intérêt pour les problèmes mondiaux ou concernant des régions distinctes de la nôtre. Nous devons considérer le salut du monde à travers les yeux du Christ en Croix.

4. L'universalité exige une *disponibilité* et une *mobilité* très grandes. Cela veut dire que de notre part nous devons nous maintenir toujours indifférents, au sens ignatien, au sujet de notre travail, de manière à pouvoir accourir où l'obéissance nous appelle. Cette disponibilité et cette mobilité pourraient sembler un obstacle à un travail concret et prolongé, entretenir un zèle et un amour constants pour le travail présent comme si ce devait être notre occupation continuelle et définitive; d'autre part, nous devons nous maintenir dans une disponibilité intérieure permettant de le quitter à n'importe quel moment. On n'arrive à une telle disposition que grâce à un grand esprit surnaturel et à une charité apostolique très parfaite, d'où naît une grande liberté intérieure, fruit de la véritable indifférence.

5 *Adaptabilité,* par laquelle nous nous intégrons et nous nous incarnons dans le milieu dans lequel nous devons travailler. Cela vaut non seulement des étrangers qui doivent s'adapter à leur nouveau milieu d'apostolat mais aussi des nationaux eux-mêmes, s'ils veulent vraiment se faire tout à tous. Elle exigera des uns et des autres solidité et souplesse spirituelles, ce qui suppose élévation et liberté intérieures. Celles-ci, à leur tour, nous permettent de reconnaître et d'accepter la valeur des personnes et des conditions qui nous entourent.

6. Nous devons également compter sur le secours d'une *stratégie surnaturelle,* fondée sur le *magis,* c'est-à-dire cherchant toujours la manière de servir la plus efficace. Cette stratégie suppose aussi bien la réflexion surnaturelle sur les circonstances con-

[23] Constitutions, n. 510.

crètes dans lesquelles on travaille ou on doit travailler, que l'application des principes du discernement et de choix des ministères; leur formulation magistrale faite par saint Ignace rejoint d'ailleurs les principes et les manières de procéder aujourd'hui en usage dans les grandes entreprises internationales.

7. Une dernière caractéristique du Jésuite missionnaire est son sens de l'Eglise: il est un serviteur de l'Eglise hiérarchique: *pour l'unique Seigneur et l'Eglise son Epouse, sous le Pontife Romain* [24]. *Nous servons le Christ qui vit et agit dans l'Eglise, et notre Compagnie n'aurait pas droit au nom de Jésus si elle n'était entièrement dédiée au service de l'Eglise* ».

Ce sens de l'Eglise sera interprété selon l'esprit que saint Ignace nous a décrit dans ses *règles pour penser avec l'Eglise* [25].

Notre soumission à l'Eglise hiérarchique doit être exemplaire de manière que l'on sente réellement que la Compagnie, fidèle à sa tradition, possède l'esprit de l'Eglise qui a été si caractéristique dans toute notre histoire.

IV - Antinomies dans l'activité missionnaire

Dans l'esprit et dans le travail missionnaire, tout Jésuite doit être prêt et donc capable de résoudre les diverses antinomies qui peuvent se présenter dans son activité apostolique. La solution sera toujours à chercher dans un ordre supérieur et dans l'expérience religieuse intérieure. J'indiquerai quelques-unes de ces antinomies.

1. *Mobilité et efficacité locale*. Nous y avons fait allusion en parlant de la disponibilité. Nous devons avoir une vision universelle de l'Eglise, de ses besoins et de ses possibilités et nous devons nous maintenir toujours dans l'esprit de la véritable obéissance, qui exige entière indifférence et disponibilité. Cela, toutefois, loin d'empêcher l'engagement efficace dans le travail actuel, doit au contraire le renforcer en le faisant considérer comme un travail d'Eglise et comme une préparation de l'Evangile, même s'il peut parfois nous paraître moins important.

2. *Stratégie rationnelle et inspiration charismatique*. Savoir donner toujours la primauté à l'esprit et aux moyens surnaturels, sachant que *les moyens qui unissent l'instrument à Dieu et le disposent à être bien dirigé par la main de Dieu sont plus efficaces que ceux qui le disposent vis-à-vis des hommes* [26], sans oublier

---

[24] Formule de l'Institut, n. 1.
[25] Exerc. 352.
[26] Const. 713.

toutefois *qu'à partir de ce fondement* [27], les moyens humains eux aussi, en tant que tels, conduisent à la même fin si on en use, comme dit saint Ignace, non pour s'appuyer sur eux mais pour coopérer avec eux à l'action de la grâce divine. Ayant posé cette condition, le saint conclut: *aussi doit-on cultiver soigneusement les moyens humains ou acquis* [28].

3. *Culture locale propre et culture occidentale.* Nous devons reconnaître les valeurs des cultures locales, sans toutefois tomber dans une estime exclusiviste. Sans perdre de vue que tout ce qui est humain est imparfait, soyons convaincus qu'un contact constant entre diverses cultures nous conservera un jugement réaliste et nous procurera un véritable enrichissement. Nous devons tâcher de favoriser de tels contacts tout en sauvegardant les vraies valeurs de la nation. La solution ne consiste pas à revenir aux coutumes ataviques, comme si le passé seul était caractéristique, car ce serait ignorer la force de l'assimilation et de la symbiose. Contribuons à ce que l'évolution se fasse d'une manière fructueuse, qui marque un progrès, et ne soit pas la destruction d'authentiques valeurs nationales ni un pas en arrière à cause de l'importation d'éléments négatifs.

4. *Eglise locale et universelle.* Une saine théologie de l'Eglise locale n'ignore pas qu'il faut développer les Eglises particulières pour que l'Eglise universelle puisse assumer en plénitude les personnes, les groupes humains et les peuples avec leurs différentes cultures, leurs langues et leurs coutumes, mais elle n'oublie pas pour autant que « l'Eglise particulière, *comme telle,* est toujours universaliste; par toute son essence, elle est tournée vers l'unité; aussi n'est-il pas besoin, et même serait-il absurde de préciser (comme pour les groupes qui reçoivent le nom d'Eglises locales) qu'elle existe « sans préjudice de l'unité, etc.). Au coeur de chaque Eglise (particulière) toute l'Eglise (universelle) est présente en principe. En chacune l'évêque a pour essentielle mission de veiller à ce que la foi qu'on y professe soit la foi de toute l'Eglise et de célébrer l'Eucharistie, qui est le lien à la fois mystique et visible de l'unité catholique [29]. L'Eglise universelle vit en chaque Eglise particulière. Chaque Eglise particulière, consciente de sa co-responsabilité doit la porter et l'assumer de manière à vivre une vraie communion et coopération sous l'autorité du successeur de Pierre.

---

[27] Ibid. 814.

[28] Ibid.

[29] Henri de Lubac, *Sur les rapports entre Eglise universelle et Eglises particulières,* Omnis Terra, janvier 1971.

C'est en cela que consiste la grande contribution que la Compagnie peut apporter par son caractère universel et international. La présence des congrégations religieuses internationales, surtout quand elles sont enrichies par des vocations locales, assure une ouverture beaucoup plus grande, permettant aux Eglises particulières de demeurer elles-mêmes ouvertes à la co-responsabilité et à l'influence de l'Eglise universelle.

5. *Contemplation et action.* Le problème est à la fois ascétique et apostolique, et la spiritualité de la Compagnie lui donne une solution originale qui procède essentiellement de la contemplation « ad amorem ».

6. *Réflexion théologique et action.* Il est très important de nous rendre compte que la solution des problèmes de fond exige une réflexion théologique profonde, aussi bien pour les problèmes proprement théologiques que pour éclairer de la lumière de la foi des problèmes humains réels dont la véritable solution est à chercher dans l'ordre surnaturel. C'est dire que, d'une part, nous devons maintenir un réalisme énergique, et que, d'autre part, il nous faut une force d'abstraction suffisante pour nous élever au-dessus de la casuistique quotidienne et chercher des solutions d'ordre plus profond et plus général, car c'est dans cette abstraction que les problèmes apparaissent dans leur consistance et dans leur profondeur véritables. Réalisme et abstraction seront donc deux éléments nécessaires pour pouvoir résoudre les problèmes humains.

7. *Identité et ouverture.* Il est certain que nous devons travailler selon notre charisme et que l'efficacité de notre travail apostolique dépendra de notre fidélité à ce charisme; cependant, il est également certain que la fidélité au charisme ne signifie pas exclusivisme ou ghetto, mais au contraire ouverture et collaboration.

Cette ouverture et cette collaboration doivent s'étendre non seulement à d'autres groupes de l'Eglise (clergé diocésain, autres familles religieuses, laïcs), mais aussi à d'autres dénominations chrétiennes et à d'autres religions, sans exclure, dans des cas déterminés où elles peuvent être convenables, les non-croyants.

Le sens oecuménique est très nécessaire et source de possibilités pour l'action apostolique, et de plus un des meilleus moyens pour faire disparaître les préjugés qui existent, et par conséquent pour rapprocher dans la charité mutuelle tous ceux que nous croyons être dans le Christ.

8. *Evangélisation et développement.* Conscients de ce que le développement intégral humain inclut l'élément surnaturel et de

ce que la relation surnaturelle donne dans le Christ un sens nouveau au travail progressif de l'homme, nous devons unir évangélisation et développement.

Le travail du monde par l'action de l'homme christiforme est réellement ordonné à être participation et expression de la gloire du Christ; bien plus, il est dès maintenant une préparation et une anticipation à la fois de cette même gloire. Le progrès de l'homme dans son action transformatrice du monde et de l'histoire a reçu une dimension nouvelle et définitive, celle du Christ. Il demeure intégré dans la plénitude absolue, le Christ.

Les relations humaines se font infiniment plus profondes et tout amour et service désintéressé de l'homme est en même temps amour et service du Christ. A la lumière de la grâce et du mystère du Christ, le sens objectif de la transformation du monde par l'homme entre dans une perspective nouvelle et immense: elle devient édification de l'Eglise de l'humanité, dont le chef est le Christ.

Cependant notre travail missionnaire et sacerdotal doit se réaliser en déterminant dans chaque cas quelle est la manière la plus efficace de conduire les âmes au Christ. Il faut éviter de tomber dans l'un ou l'autre extrême: soit exagérer l'importance de l'aspect économico-social ou culturel, si bien qu'on devient par principe de purs activistes ou des sortes de promoteurs laïcs, soit repousser a priori toute activité qui ne soit pas directement sacramentelle ou prédication de la Parole de Dieu. Aujourd'hui, le premier danger peut se présenter sous une forme plus attirante et comme une réaction contre les attitudes du passé ou comme une évasion devant les difficultés que nous rencontrons dans le travail d'évangélisation.

Nous pourrons aussi aider à éviter l'erreur du progrès moderne qui, dans la majorité des cas, donne une priorité presque exclusive au progrès technique et matériel en sacrifiant, ou au moins en laissant de côté les valeurs morales et spirituelles. Quelle peine de voir tant de pays sacrifier l'originalité de leur caractère religieux et leurs valeurs propres pour idolâtrer la machine, l'hédonisme et une pseudo culture. L'Eglise a une fonction importante et une grande responsabilité dans ce domaine.

V - Quelques points plus concrets pour notre apostolat dans l'Assistance d'Afrique

Ayant la grande joie de me trouver aujourd'hui au milieu des représentants de tous les Jésuites de l'Assistance d'Afrique,

je voudrais examiner avec vous quelques points plus concrets qui me paraissent utiles pour vous tous malgré les situations très différentes dans lesquelles vous vivez et travaillez.

Unité et diversité des situations dans l'Assistance

Je constate en effet que malgré une indéniable diversité des situations il y a cependant des tendances importantes et certains problèmes qui sont communs à tous. Je songe entre autres à la tendance à l'indépendance dans tous les domaines et à la tendance au développement; je songe aussi aux problèmes créés par l'acculturation, par l'urbanisation, par le manque de contacts avec les cadres responsables, par la diminution du personnel face à l'augmentation constante du nombre des baptisés, par la valorisation raisonnable de l'Eglise locale, par l'incertitude politique et apostolique de l'avenir. Je voudrais m'arrêter avec vous sur l'un ou l'autre de ces points.

1. *L'Afrique veut devenir elle-même*

L'Afrique veut, toujours davantage, devenir elle-même. La tendance à l'indépendance politique, économique et culturelle est une chose normale et souhaitable. A l'Eglise de donner, dans les limites de sa mission, une réponse évangélique à cette attente. De plus l'Eglise d'Afrique et de Madagascar, s'étant remarquablement développée dans beaucoup de pays, désire prendre en mains ses propres destinées. Cela m'est très clairement apparu lors du dernier Synode et lors du Symposium des Conférences épiscopales d'Afrique tenu à Abidjan il y a un an. Le Pape Paul VI parlait dans le même sens à Kampala, lorsqu'il disait aux africains qu'ils étaient dorénavant leurs propres missionnaires. Ceci indique un changement de perspective; le but à atteindre reste le même: l'évangélisation, mais les moyens pour y parvenir sont différents. N'était-ce pas Paul VI encore, qui disait à Kampala: *A l'impulsion que donnait à la foi l'action missionnaire de pays étrangers, doit s'unir et succéder l'impulsion venant de l'Afrique elle-même* [30]. Pendant 75 ans ce sont les prêtres venus d'Europe et d'Amérique qui ont dirigé l'Eglise d'Afrique. Ils ont fait les options apostoliques et ont déterminé les méthodes. A présent, dans la mesure où le développement du clergé local le permet, ce seront les responsables africains et malgaches qui dans beaucoup de cas auront à prendre les décisions importantes. Ils le feront après avoir étudié soigneusement le problème et après avoir demandé l'avis de ceux qui collaborent avec eux. Le rôle des non-africains

[30] Doc. C. 1969, 764.

reste important, mais au lieu de diriger iis deviendront ceux qui assistent, qui collaborent, qui aident. A ce niveau leur initiative peut être grande. Ce changement de rôle exigera d'eux beaucoup de disponibilité. A certaines heures l'un ou l'autre pourra avoir l'impression d'être moins efficace que par le passé. Mais il s'agit là d'une efficacité conçue d'une façon trop immédiate. C'est en se mettant généreusement dans cette perspective nouvelle que tous continueront à *construire le Corps du Christ* [31] en Afrique et à Madagascar et à être ainsi vraiment efficaces mais à long terme. Les temps actuels exigent des africains et des non-africains une grande adaptation. Il nous faut viser à l'efficacité snas être trop attachés aux résultats immédiats, garder des principes d'organisation sérieuse tout en sachant s'en passer. Il faut pouvoir s'accommoder des moyens qui nous sont offerts. Il faudra toujours préférer le respect au succès, les personnes au oeuvres, la disponibilité aux sécurités.

Les jeunes Jésuites d'autres continents qui songent à partir pour l'Afrique doivent avoir devant les yeux ces nouvelles perspectives d'apostolat. De plus, je leur suggère de partir pour ce continent avec la conviction qu'ils ont beaucoup à en recevoir: avant de donner il faut apprendre à recevoir. De plus, comme je l'ai déjà dit plus haut, je leur demande de partir pour l'Afrique et Madagascar avec le désir d'y consacrer toute leur vie. C'est l'attitude normale pour un Jésuite missionnaire. Cependant, dans certains cas, je n'exclus pas la possibilité de séjours temporaires pour une aide déterminée.

A tous les Jésuites oeuvrant en Afrique je répéterais volontiers les paroles si riches de Paul VI: *Vous pouvez et vous devez avoir un christianisme africain ... Il y faudra peut-être du temps. Il faudra que votre âme africaine soit imprégnée profondément des charismes secrets du Christianisme, afin que ceux-ci se répandent ensuite librement en beauté et en sagesse, à la manière africaine* [32]. L'extraordinaire floraison en Afrique des sectes d'inspiration chrétienne doit nous aider à réfléchir sur cette nécessaire africanisation et à en tirer les conséquences pastorales.

Dans certains endroits il y a des prêtres et religieux non-africains qui se demandent s'il ne vaut pas mieux quitter le pays pour permettre à l'Eglise locale de devenir elle-même. La présence de collaborateurs occidentaux n'empêche-t-elle pas cette évolution souhaitable? Au Symposium d'Abidjan les Evêques — dont la majorité était des africains — ont nettement pris position en

[31] Eph. 4, 12.
[32] Doc. C. 1969, p. 765.

demandant à leurs collaborateurs d'autres continents de rester au service de l'Afrique: les besoins apostoliques l'exigent, disaient-ils. Dans la grande majorité des cas je partage cet avis. Si la première page de l'évangélisation a été écrite presqu'exclusivement par des non-africains, la deuxième page, celle d'aujourd'hui, sera écrite par la collaboration des africains et des autres, la troisième sera, en majeure partie, l'oeuvre des seuls africains et malgaches.

2. *Le manque de personnel*

Passons à un autre problème qui vous préoccupe tous: le manque de personnel et l'augmentation constante du nombre des baptisés et des besoins auxquels il faudrait répondre. Que faire devant cette situation qui ira en s'aggravant?

Veillons d'abord à susciter et à former des vocations sacerdotales et religieuses. Ce devrait être un de nos principaux soucis. Cela suppose une vraie pastorale des vocations. N'ayons pas crainte de parler ouvertement de la vocation aux étudiants de nos collèges. J'estime qu'un des principaux services que nous pouvons rendre à l'Eglise d'Afrique et de Madagascar est de collaborer à la formation de prêtres et de religieux et à leur animation spirituelle.

Il faudra ensuite veiller à former des laïcs responsables, animateurs de leurs communautés chrétiennes. Nous pourrons de moins en moins nous occuper individuellement de tous les cas. Devenons plutôt des animateurs d'animateurs.

Enfin il faudra établir des priorités apostoliques, non seulement à l'échelon d'une Province, d'une Région ou d'une communauté, mais aussi à l'échelon individuel où chacun de nous dans le travail qui lui est confié tâche de discerner ce qui est essentiel et ce qui l'est moins. Employons pour cela les critères de discernement apostolique que nous a donnés saint Ignace dans les Constitutions [33]. Ayons le courage de mettre en veilleuse ou de supprimer ce qui est moins important. C'est ainsi que nous préparerons l'avenir d'une façon réaliste et apostolique.

3. *L'avenir de la Compagnie de Jésus en Afrique et à Madagascar*

Comme un des principaux besoins de l'Afrique et de Madagascar est celui des vocations, je voudrais vous dire un mot sur l'apport spécifique que la Compagnie peut offrir dans ce domaine en suscitant dans ces contrées de nombreuses et bonnes vocations à la Compagnie. Vous savez que récemment la Congrégation pour

[33] Part. VII, 6. 2.

l'Evangélisation des Peuples a fait savoir qu'il était désirable que dans tous les pays dits de mission « on développe harmonieusement les deux clergés ». Pour réaliser cet objectif un effort devrait être fait en Afrique où il y a environ 3.500 prêtres diocésains et seulement 250 prêtres religieux. De plus, je suis frappé par la confiance que l'Afrique fait à la Compagnie: j'ai de nombreuses requêtes d'Evêques et même de quelques chefs d'Etat me demandant la collaboration de la Compagnie en des endroits où elle n'est pas présente en ce moment. Celle-ci ne pourra répondre aux besoins grandissants que si elle se recrute sur place. Je voudrais de nombreuses et bonnes vocations locales. Je souhaite que ce soient des jeunes gens équilibrés, attachés à leurs pays respectifs, mais trés disponibles pour n'importe quel service apostolique, soit dans leur pays natal, soit en dehors. La dimension missionnaire si essentielle à notre vocation doit aussi se développer dans la Compagnie africaine et malgache. L'exemple des Jésuites indiens est stimulant: bien que leur pays ait d'immenses besoins apostoliques ils ont déjà envoyé des leurs en Guyane, à l'Ile Maurice, en Tanzanie et au Soudan. Je crois également qu'il est indispensable que les Jésuites africains et malgaches soient formés à vivre généreusement l'esprit de la Compagnie et à avoir une connaissance approfondie des Exercices spirituels, non seulement pour en vivre mais aussi afin de pouvoir être capables de les diriger.

De plus, il convient que la Compagnie soit africaine en Afrique comme elle est américaine aux Etats-Unis ou espagnole en Espagne. Ce pluralisme est sain à condition d'être tous animés par le véritable esprit de la Compagnie et de respecter l'unité du Corps. Comment faire pour incarner davantage le voeu de pauvreté dans la réalité sociologique africaine? Comment allier les obligations et les liens familiaux avec notre disponibilité apostolique? Comment vivre une vie communautaire dans laquelle les africains se sentent spirituellement et humainement chez eux? Ces points et d'autres encore méritent pas mal de recherches. Je serais heureux de recevoir vos suggestions. Les Jésuites africains ou malgaches auront un rôle important à jouer dans ce domaine.

Cependant l'africanisation de la Compagnie est une oeuvre commune à tous les Jésuites d'Afrique: nous ne formons qu'un corps, composé de membres issus de continents et de pays différents. Ceux qui viennent d'un autre continent sont invités par leur vocation à s'identifier avec le pays où ils oeuvrent. La démarche missionnaire est totale. Si elle ne l'était pas, elle pourrait faire naître de la suspicion. Les peines et les souffrances d'un pays déterminé, ses joies et ses espérances, ses besoins et ses

problèmes devraient être partagés profondément par tous les Jésuites qui y vivent. D'autre part les Jésuites natifs de ce pays considéreront ceux qui viennent d'ailleurs comme des frères à part entière. Ceux-ci ne sont pas des « techniciens » qu'il faut encore tolérer, mais de vrais « compagnons » d'apostolat animés du même idéal ignatien. Au lieu de regarder trop vers le passé, ou vers ce qui pourrait nous diviser, regardons plutôt vers l'avenir à construire ensemble et vers tout ce qui nous unit. Au lieu de nous arrêter aux lacunes de notre frère issu d'un autre pays, apprenons de lui ce qu'il a à nous apporter de positif. Ceci vaut également pour des Jésuites africains ou malgaches entre eux, lorsqu'ils sont issus de pays ou de régions différentes.

Dans beaucoup d'endroits de l'Assistance d'Afrique la Compagnie revêt un caractère international. Je m'en réjouis car j'y vois des avantages apostoliques. Cette façon d'agir est dans la ligne de notre apostolat missionnaire tel qu'il fut dès le début de la Compagnie du temps même de saint Ignace. Cette internationalisation nous permet de donner un témoignage de catholicité. De plus, la complémentarité des mentalités et des expériences nationales diverses qui en découlent peut être un enrichissement pour notre apostolat. Enfin en agissant de la sorte nous évitons plus facilement les écueils presqu'inévitables lorsque les Jésuites travaillant dans une même région sont tous d'une même nationalité. Nous avons alors une tendance à apporter dans le pays où nous travaillons notre propre problématique, nos habitudes nationales, notre mode de vie, notre conception de la vie religieuse, nos méthodes apostoliques, etc. C'est en considérant les avantages d'une certaine internationalisation que je crois qu'il vaut mieux éviter de confier aux Jésuites d'une même nationalité l'exclusivité d'un secteur géographique ou d'une oeuvre dans une même Province ou dans une même Mission. Que notre but à tous soit de donner un témoignage communautaire de charité universelle et d'espérance rayonnante dans l'avènement du Règne du même Seigneur et Maître Jésus.

4. *L'Assistance d'Afrique*

Il y a un an j'érigeais l'Assistance d'Afrique. C'est poussé par un motif apostolique que je l'ai fait. J'espère que la réunion qui commence aujourd'hui et toutes celles qui la suivront vous permettront d'étudier comment vous entraider davantage, soit à l'échelon de l'Assistance, soit à celui des régions d'Afrique qu'on appelle parfois francophones ou anglophones. Je songe aussi à l'utilité de confronter vos expériences dans les divers secteurs de

votre apostolat: celui des grands séminaires, des collèges, des centres sociaux, en examinant comment présenter et diriger les Exercices spirituels en Afrique? Comment adapter la vie religieuse? Comment former les jeunes Jésuites? Comment concevoir une pastorale rurale?

Enfin il y a tout le domaine de la recherche théologique. J'ai indiqué ce secteur comme une priorité à toute la Compagnie. Il revêt ici un caractère qui me paraît urgent. Vu l'expérience que la Compagnie s'est acquise dans plusieurs domaines, et sa présence dans de nombreux pays, je crois que nous avons une réelle possibilité de rendre de grands services à l'Eglise dans cette partie du monde. Notre responsabilité est engagée.

Dans quelques jours vous rentrerez chez vous. Je voudrais vous demander de saluer de ma part tous les Jésuites de vos régions. Dites-leur combien j'apprécie leur courageux et persévérant dévouement malgré les difficultés. Je suis heureux de voir combien en Afrique et à Madagascar la Compagnie consacre une part très importante de ses effectifs à un apostolat parmi les pauvres: je songe en particulier à tous ceux qui travaillent en milieu rural.

J'encourage tous ceux qui se dévouent dans le très valable apostolat de l'éducation. Il revêt une grande importance pour l'avenir. Quant à ceux qui se consacrent au ministère de l'animation spirituelle, je crois pouvoir leur dire qu'ils rendent d'inappréciables services à un moment où dans la plupart des pays nous devons veiller plus à l'approfondissement de la foi qu'à son extension. Enfin tous ceux qui collaborent au développement socio-économique savent l'importance que j'attache à cet apostolat. J'espère d'autre part que nous pourrons avoir dans l'avenir un peu plus de Jésuites oeuvrant dans les Mass-media.

5. *De quoi demain sera-t-il fait*?

Un dernier point dont je voudrais vous entretenir est celui de l'inquiétude que beaucoup d'entre vous éprouvent en regardant l'avenir. Quelles seront dans les années qui viennent les situations et les options politiques du pays où nous travaillons? Pour combien des temps les Jésuites non-africains seront-ils encore acceptés dans ces pays? Pour combien de temps leur collaboration sera-t-elle encore vraiment désirée? Le travail qui se fait est encore énorme mais on ne voit pas venir la relève. Les méthodes que nous employons actuellement sont-elles les meilleures pour préparer l'avènement du Règne de Dieu? En un mot nous nous posons tous à certaines heures la question: de quoi demain sera-t-il fait?

Que cette inquiétude ne vous décourage pas, pas plus que celle de l'inutilité apparente de vos efforts qui peut vous impressionner à certains jours. Tâchez de déceler dans les difficultés présentes les signes des temps. Dieu vous parle par ces événements. Il poursuit son oeuvre par des voies parfois bien déconcertantes. Que cette inquiétude et cette obscurité vous aident à faire un effort de réflexion et d'imagination, mais faites-le calmement. Qu'elle vous stimule à prier davantage, car c'est de la lumière et de la force de l'Esprit que nous avons principalement besoin. Surtout qu'elle soit pour vous tous l'occasion d'approfondir votre foi et votre espérance.

22. **22 aprilis 1972**

Congregatio Provincialium anno 1973 non convocabitur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Re coram Deo diu multumque perpensa et cum Patribus Assistentibus Generalibus collata, — respectu habito iam progredientis praeparationis futurae Congregationis Generalis, quae anno 1974 vel ineunte 1975 habenda praevidetur —, visum est Congregationem Provincialium, quae in annum proximum 1973 indicenda esset, non esse convocandam.

Hanc decisionem, proxime coadunandi Congregationem Generalem, Summus Pontifex probare dignatus est [1].

Ideo nec congregationes provinciales, quae Congregationem Provincialium praecedunt, erunt cogendae.

Velis hoc cum sociis tuae Provinciae, Viceprovinciae vel Regionis tempestive communicare.

Romae, die 22 aprilis 1972
in festo Mariae Virginis Matris Soc. Iesu

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

[1] Cf. supra, p. 827.

23. 27 aprilis 1972

De Corde Iesu et Societate saeculo recurrente a consecratione SS. Cordi.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

CARISSIMI PATRES AC FRATRES:

Sicut promiseram in litteris die 16 decembris 1971 datis [1], recurrente hoc anno 1972 saeculari memoria Consecrationis Societatis ad Cor Iesu, a P. Petro Beckx factae, desidero vobiscum, universim et singulatim, familiarem sermonem miscere circa aspectum christocentricae spiritualitatis nostrae et circa eiusdem concretam manifestationem in devotione erga Christi Cor.

Quod equidem argumentum in corde habeo, sed, ut varii sunt in Societate animorum habitus circa ipsum, plane animadverto haud facilem fore huiusmodi sermonem. Satis ergo habebo si exhibere vobis potero desiderium quod, ut Generalis Praepositus, profunde sentio; si quam scilicet opem ferre potero ad solvendum problema asceticum, pastorale et apostolicum quod hodie nobis devotio Sacri Cordis obtrudit.

Nemini dubium est spiritualitatem ignatianam esse christocentricam: quanta enim ea est, sicut et totus apostolatus noster, fundatur in cognitione ac profunda dilectione Christi, Eiusque cum divinitatis tum humanitatis; in cognitione scilicet Christi Redemptoris, qui aeternum Patrem et totum hominum genus amore divino-humano, infinito ac personali, dilexit, omnes ac singulos homines pertingens. Haec Christi dilectio, quam in Eius Corde traditio plurium saeculorum, Magisterii favore impulsa, repraesentare consuevit, provocat apostolicum responsum eorum qui, iuxta sancti Ignatii dictum *insignes fieri intendunt in omni servitio* et usque ad ipsam vexilli Crucis exinanitionem seu *kenosin* pervenire, ut collaboratores sese exhibeant in mundi redemptione.

In hoc fundamentale punctum facile omnes convenimus. Cum vero de devotione Sacri Cordis iam agitur, duae exsurgunt oppositae sententiae, quae sic breviter describi possunt: alii spiritualitatem illam quam vocaverunt et vocare pergunt « devotionem seu cultum erga Cor Iesu » adeo propriam ac Societati essentialem retinent ut neminem ducant bonum eiusdem membrum qui ea devotione non insigniatur. Iuxta hos igitur, apostolatus Sacri Cordis, *munus suavissimum,* pertinet ad essentiam nostrae actuo-

---

[1] AR XV 766.

sitatis apostolicae, cuius esse debet et anima et inspiratio. His ergo Sacrum Iesu Cor, symbolum dilectionis divinae et humanae Christi, est via brevior qua ad cognitionem et dilectionem Christi pervenitur.

Alii e contra indifferentes se erga hoc devotionis genus sentiunt, vel etiam subconscie ab ea aversantur, cuius ne mentionem quidem facere amant. Censent enim ex alia parte eam reduci ad quasdam praxes devotionales obsoletas et nostro tempori alienas: ex alia vero parte nihil se iuvari dicunt symbolo cordis: verbum enim « COR », iuxta ipsos, sentimentalismum iam sapit et incoercibilem vim allergicam detinet: asserunt praeterea, in quorumdam saltem populorum moribus, cor non haberi tamquam dilectionis symbolum nisi in contextu mere sentimentali.

His ita positis facile fit ut complures in hac re summa animi perplexitate laborent: perspiciunt enim veros contineri valores in essentia huius spiritualitatis Cordis Christi, sed non reperiunt idoneam rationem eamdem christifidelibus acceptabiliter proponendi, et propterea malunt rem silentio revereri, opportunitatem commodiorem exspectantes.

Iam vero videntur prima et altera sententia componi non posse et inter sese plane aversari. Sed forsitan in ipsarum penitioribus fundamentis res aliter sese habet. Prima enim sententia fulcitur, idque nemo reicere valet, innumeris Ecclesiae publicis documentis, nec non Societatis traditionibus, Congregationum Generalium decretis, epistulis Patrum Generalium, aliis id genus multis. Qui ita sentiunt asserunt se, ex institutione a novitiatu accepta et e spirituali experientia adquisita, personali ac apostolica, iuvamen se non leve traxisse ex praxi huius devotionis; immo, complures sincere fatentur fructus apostolicos se *ultra quam speraverint* collegisse; in eoque fidem faciunt efficaciae huius devotionis.

Opposita sententia originem habet in rationibus quae, iuxta casuum varietatem, et ipsae variant. Sane non hic indicare intendo profundiora illa problemata circa Christum quae ipsam fidem in Christum deformare valent et quandoque relationem personalem cum ipso Christo infirmant: indico potius motiva variae indolis, quae quosdam in serias haesitationes perducunt. Sentiunt enim nonnulli difficultatem in recipiendis spiritualitatis methodis quae connotare valeant, iuxta ipsos, aliqualem personalis libertatis limitationem, vel quoquomodo exterius, sine personarum respectu, impositae videantur. Avertuntur alii a suscipienda ea spiritualitate quae sibi nimis subiectiva appareat vel privatae intimitati favens. Repelluntur alii a momento quod hac in re conceditur quibusdam privatis revelationibus, in quibus saepe devotio Sacri Cordis fundari praedicatur vel a notione ipsa consecrationis. Apud non paucos

denique valet repulsio quaedam instinctiva formarum quarundam « emotivarum », quovis pretio vel artistico valore quandoque carentium, quibus hoc argumentum tractatur vel in scriptis exprimitur.

Hi duo sentiendi modi, si serio considerantur et aperto dialogo exponuntur in ordine ad veram discretionem spiritualem, reperientur forsitan minus oppositi quam videbantur. Si enim profundior sensus inspicitur huius dicendi generis: « Procul a me peculiares devotiones: mihi sufficit Christus Redemptor, crucifixus et resurgens! », statim innotescet sic loquentem nihil aliud colere velle praeter soliditatem verae dilectionis Christi, qui in mysterio paschali nostram salutem operatus est nosque invitat ut identitatem secum perficiamus; iam vero, nonne haec potissimum dilectio totalis erga Christi personam, essentialis semper fuit in cultu Sacratissimi Eiusdem Cordis?

Cum vero illi qui aliter in hac re sentiunt asserunt se non devotionem ipsam respuere sed potius quasdam exteriores praxes quae hodierno sentiendi modo aegre accommodentur, respondent priores facile se agnoscere nonnisi valorem accidentalem, relativum ac condicionatum, posse eisdem dari. Cum vero e contra hi exigunt ut christocentrismus et dilectio personalis erga Christum censeantur res necessariae ad implendam veram Societatis vocationem, alii id plane agnoscent, libenter fatentes quod nimis concederetur « horizontalismo », si forte non sufficienter advertatur ad necessariam « verticalitatem ».

Hac via colligi possent multiplicia elementa quae, intra sanam discretionem ignatianam, vel aggresivitatem suam amittunt, vel penitus evanescunt. Utinam huiusmodi sententiarum commercium foveatur atque his dotibus ignatianis insigniatur:

— incipiat quisque dialogum aperta interlocutoris aestimatione, conando scilicet illius dicta et sententiam plane intellegere [2].

— fundetur disceptatio in plena rerum obiectivitate, ita ut tantummodo valores veri accipiantur et quaelibet unilaterales exaggerationes, etiam « emotionales » reactiones respuantur [3].

— servetur debita obsequentia erga aliorum ius cogitandi, nec una eademque via omnibus imponatur, siquidem Spiritus unumquemque, quo vult, ducit [4].

* * *

Valor obiectivus veri cultus Cordis Iesu perspicue ostenditur in plurimis Ecclesiae et Societatis documentis. Ardua ergo esset

---

[2] Exerc. 22.
[3] Exerc. 181.
[4] Exerc. 15.

res tenere, praesertim vero scientifice ostendere, fundamenta huius devotionis (si tamen ea exhibeatur in vera sua essentia et in praeconio quod continet atque in responsione quam exigit) vel corruisse vel basi theologica destitui.

Christus, Deus et homo, praecise quia Filius Dei est incarnatus, plenitudinem possidet valorum omnium genuine humanorum. Deus est, sed etiam plus homo quam ceteri homines. Persona Christi mensuram implet plenae dilectionis, siquidem exprimit donum quod nobis Pater in Filio elargitur, in carne revelato; et in se ipsa perfectam exsequitur synthesim dilectionis erga Patrem et amoris erga homines. Est autem hoc mysterium dilectionis divinae-humanae, quae in Christi Corde symbolum habet, quod intelligere ac colere semper voluit traditionalis devotio Cordis Iesu, ac mundo hodierno manifestare, maiorem in dies dilectionem sitienti, reciproca tollerantia et iustitia semper indigenti. Inter Dei Verbum et Cor Christi in Cruce transfixum stat integra Filii Dei humanitas: oblivio vero solidi sensus theologici circa hanc humanitatem computanda est inter praecipuas causas imminuti valoris symbolici illius Cordis. Qui enim integram Christi humanitatem negligit, eo ipso inducit inter symbolum et symbolizatum « theologicum vacuum », quod illico vel anthropomorphismus vel pietismus replere temptabunt.

Praeterea negligere plenam Christi humanitatem idem valet ac ignorare dimensionem communitariam, seu quod idem est ecclesialem, spiritualitatis christocentricae. Ecclesia enim nascitur in Incarnatione Verbi, atque adeo, ipsa est continua Filii Dei incarnatio, nam Ecclesia est mysticum corpus Dei, hominis facti. Hinc est quod genuina spiritualitas Cordis Christi longissime abest ab omni forma individualismi: sicut et ipse reparationis conceptus non aliunde procedit nisi ex communitaria exigentia corporis Christi mystici.

Omnis ergo iesuita, superatis obstaculis ordinis psychologici quae eidem quaelibet exteriores devotionis formae obtrudant, debet huic cultui novam vitam addere per spiritualitatem christocentricam, solidam ac virilem, quam in Exercitiis didicit; Exercitia enim quo pollent christocentrismo integrali et qua deditione culminant totali erga Christum, parant optime nos ad « sentiendam » dilectionem Cordis Iesu, tamquam verticem unitatis quo totum Evangelium vergit. Tota autem iesuitae vita unitatem suam perficit in responsione ad vocationem Regis Aeterni et in illo *Suscipe, Domine* Contemplationis ad amorem, quae est velut Exercitiorum corona. Vivere iuxta hanc responsionem et oblationem, aptior erit via, pro unoquoque nostrum ac pro tota Societate, vitam ducendi spiritui consecrationis Cordis Iesu, sensu ignatiano, vere conformem.

Ex hac potissimum intensiore vita iuxta Exercitiorum spiritum enata est, velut ex necessaria urgentia apostolica, professio vivendi ac offerendi orationem et actionem in unione Cordis Iesu, et sic vitam exigendi intime cum Christo et cum Ecclesia coniunctam. Non aliter Apostolatus Orationis vivificavit olim ac vivificare hodie pergit dimensionem sacerdotalem plurimorum christifidelium, quorum vitam ad culmen ducit in oblatione eucharistica Christi ac in consecratione mundi Deo (LG 34). Hoc ergo instrumentum Apostolatus Orationis, quod tanto iuvamini fuit populo Dei, potest, si debite renovetur et aptetur, nova ac maiora servitia praestare, hodie praesertim cum urgens percipitur necessitas efformandi coetus apostolicos orationis et christifidelium sese rebus spiritualibus serio devoventium.

* * *

Longiusculam hanc tractationem compendio iam absolvam. Experientia compertum est Dei providentiam, prout adiuncta historica variabant, Ecclesiae suae aptissima quaeque media spiritualia suppeditasse. Inter haec autem media, quod ad Societatem attinet, devotio Sacri Cordis evidenter recensenda est: nemo enim ignorare potest quam excellentes fructus ex eadem pro spiritualitate christocentrica ac pro actuositate apostolica nostrae Societatis orti sint.

Est praeterea theologice certum ac traditione Societatis confirmatum, inesse in essentia devotionis Cordis Iesu ingentes valores, qui etiam ad hodierna adiuncta applicari et possunt et debent.

Sed compertum aliunde est esse re vera hodie multos ac bonos iesuitas qui, nedum per eam cultus formam trahantur, positive per eamdem repellantur. Iam vero, inter Ignatii principia hoc quoque prostat: nulli imponendam esse certam formam spiritualitatis quae ipsum in vita iesuitica non iuvet [5].

Proprius est nostri temporis spiritus criticus nec non, cum ea quae contestatio dicitur, repulsio multarum rerum traditione receptarum. Haec agendi ratio, periculis certo gravibus obnoxia, hoc habet commodum, ut penitius in rerum essentias inspicere nos cogat.

Hinc fit ut Societas, siquidem se fidelem propriis traditionibus exhibere tenetur, incumbere hodie debeat in perspiciendam essentiam devotionis Cordis Iesu et in quaerendam rationem qua eamdem usurpet atque mundo hodierno ostendat. Ceterum omnino reiciendae videntur eae simpliciores solutiones quae vel necessitatem vivae

[5] Cfr. MI Fontes Narr. IV, 855.

adaptationis atque novi studii theologici circa ipsius essentiam et usum non agnoscant, vel devotionem hanc plane respuant, quod scilicet personalibus placitis non accommodetur.

Quo ergo altius in hoc problema spirituale, pastorale ac apostolicum incubuerimus, eo propius accedemus hinc verae solutioni (quae magno usui erit, non solum nobis, sed plurimis religiosis ac laicis qui in hac re lumen quaeritant), hinc vero ad nitidiorem notitiam Illius *in quo repositi sunt omnes thesauri sapientiae et scientiae* [6].

Acrior inquisitio theologica in transfixum Christi latus (Io. 19, 34) argumentum est fecundissimum et hodierno scientiae statui valde consonum. Idem enim Evangelista, qui dilectionem Christi in Eius potissimum passione et morte detexerat [7] videtur attentionem nostram excitare voluisse circa hanc dilectionem, velut ipsa clavis sit operis redemptionis, nobis designans apertum Christi latus, ex quo *exivit sanguis et aqua,* mysticum nuntium donorum quae Spiritus Ecclesiae largitur.

Vellem, rem totam concludens, verbulum adhuc tamquam Generalis Praepositus addere. Obligationem persensi loquendi de tam vitali puncto nostrae spiritualitatis, non tantum quia decurrit annus centenarius a prima Consecratione Societatis, sed etiam quia, praeterquam quod ipse agnosco intrinsecum valorem devotionis Cordis Iesu eiusque eximiam vim apostolicam (idque tum theologicis argumentis tum personali experientia pastorali), credo eamdem rectissime definiri posse, ut a Summis Pontificibus iam factum est, « christianae religionis compendium », et, ut a Paulo VI assertum est, « excellentem verae pietatis formam ... nostro tempore aptissimam ».

His omnibus eo adducor ut singulis vobis commendem (maxime autem theologis ac spiritualitatis et rei pastoralis peritis) ut inquiratis pro reperienda aptissima ratione hanc devotionem hominibus nostri temporis proponendi, ita ut non privemur fructibus quos hucusque per eam adepti sumus. Persuasum habeo me sic facientem eximium Societati universae praestare servitium, et nos omnes, quo penitius noverimus Christi dilectionem, eo facilius inventuros esse rationem aptam eamdem christifidelibus describendi et exponendi. Quod promissum est *ultra quam speraverint,* valide nobis quoque promittitur.

In Ecclesia Sanctissimi Nominis Iesu in Urbe, ubi P. Beckx primo Societatem Sacratissimo Iesu Cordi sacravit, renovare in-

---

6 Col. 2, 3.

7 Io. 13, 1; 15, 13.

tendo proximo die 9 iunii, in festo Eiusdem Sacri Cordis, Societatis consecrationem, formulam adhibens quam adnexam his litteris accludo. Vellem omnes Societatis sodales in spiritu huic consecrationi adsocientur, forma quae opportunior cuique Provinciae videatur.

Pater autem, qui *haec sapientibus et prudentibus abscondit, revelavit autem parvulis* [8], mihi vobisque omnibus largiatur novisse ac sentire, altius in dies, investigabiles divitias quae in Corde Iesu latent. Hanc equidem gratiam inter summas hoc tempore pro Ecclesia et pro Societate haberem. *Petite et dabitur vobis.*

Roma, die 27 aprilis
In festo S. Petri Canisii.

Vestrum omnium in Christo,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

CONSECRATIO SOCIETATIS SACRATISSIMO CORDI IESU

OMNIPOTENS SEMPITERNE DEUS:

In Sacello ad La Storta orantis Ignatii, singulari favore dignatus es exaudire petitionem, quam diu ipse fecerat per intercessionem Beatae Virginis: *ut eum cum Filio tuo poneres* [1]. Eidem etiam promisisti te futurum esse eius tutamen, dum haec ei verba diceres: *Ego vobiscum ero* [2]. Immo significasti velle Te ut Iesus, Crucem baiulans, in servitutem sibi Ignatium assereret, quod Iesus annuit cum, ad eum conversus, adderet *Volo ut tu nobis inservias* [3].

Nos ergo, successores illius hominum manipuli, qui primi fuerunt *socii Iesu,* vicissim petimus ut nos cum Filio tuo ponere velis ac permittas ut Ei inservire possimus *sub vexillo* illius *Crucis* [4], cui Iesus per oboedientiam affixus manet, aperto latere et vulnerato corde, in signum summae Eius in Te ac in omne hominum genus dilectionis.

Consecrationem Societatis Sacratissimo Cordi Iesu libenter renovamus ac fidelitatem promittimus quam maximam, tuam ef-

---

[8] Mt. 11, 25.
[1] *Autobiographia* n. 96; in FN I 496-7; cfr. MI, *Const.* I, p. 104.
[2] FN I 313; II 158; Mon. Nadal V, 51.
[3] FN II 133.
[4] *Form. Inst.* n. 1.

flagitantes gratiam ut, quo Ignatius eiusque socii spiritu ac fervore servierunt, eodem et nos Tibi ac Filio tuo inservire pergamus.

Per intercessionem igitur Beatae Mariae Virginis, ac coram Cruce in qua Iesus transfixi Cordis sui divitias nobis elargitur, per Ipsum et in Ipso, ex imo corde nostram hodie oblationem proferimus: *Suscipe, Domine, universam meam libertatem. Accipe memoriam, intellectum ac voluntatem omnem. Quidquid habeo vel possideo, mihi largitus es. Id Tibi totum restituo ac tuae prorsus voluntati trado gubernandum. Amorem Tui solum cum gratia tua mihi dones, et dives sum satis, nec aliud quidquam ultra posco* [5].

Romae, in Ecclesia Sanctissimi Nomini Iesu,
in die festo Sacratissimi Cordis, 9 iunii 1972.

24. 1 maii 1972

Colloquia quaedam proponuntur habenda inter P. Generalem et Praepositos Provinciarum.

A TOUS LES PREPOSES DES PROVINCES ET VICE-PROVINCES

Au cours des deux dernières années, afin d'établir et de développer des contacts personnels avec chacun des Provinciaux, j'ai tenu à prendre part ici même à Rome et dans plusieurs pays, aux travaux des réunions de Provinciaux de toutes les Assistances. Ces rencontres m'ont été extrêmement précieuses pour connaître et comprendre les situations et les problèmes souvent très différents selon les régions et les cultures, ainsi que pour apprécier la valeur et la qualité de l'engagement de chacun des Supérieurs Majeurs. J'ai l'intention de poursuivre et de prolonger avec les Provinciaux ces contacts qui prendront une importance particulière en raison de l'annulation de la Congrégation des Provinciaux, prévue pour 1973.

Aujourd'hui, je voudrais vous proposer un programme de rencontres d'un type un peu différent, dont j'ai déjà discuté les grandes lignes avec mes Conseillers. Il s'agirait d'une session d'une dizaine de jours, où alterneraient les temps de prière et de travail en commun, à laquelle je convierais tous les Provinciaux distribués par groupes de quinze ou vingt selon des critères linguistiques et géographiques, pour réfléchir ensemble sur le gouvernement de la Compagnie et certains problèmes que doivent affronter aujourd'hui les Supérieurs Majeurs.

[5] *Exerc.* 234.

L'objectif serait donc double: réfléchir ensemble et échanger sur les problèmes généraux de la Compagnie: identité, mission, choix des ministères, et par la suite, procurer aux Provinciaux une aide dans leur gouvernement ordinaire. Par exemple, le renouveau spirituel tant des communautés que des individus; la visite des maisons et le compte de conscience; le rôle du Provincial dans la réorganisation et l'adaptation des activités apostoliques, la pratique de la pauvreté; l'animation spirituelle; la vie et l'organisation des communautés; la responsabilité du Provincial vis-à-vis de la formation spirituelle jésuite des jeunes religieux; etc. Ces échanges devraient permettre à chacun de mieux connaître les situations diverses dans la Compagnie universelle et assurer une plus grande et profonde unité d'action au niveau des Supérieurs Majeurs de la Compagnie.

Pour assurer à ces échanges une véritable qualité spirituelle et en faire une expérience de discernement en commun, le programme prévoit au début de la session trois jours de prière au cours desquels seront présentées quelques grandes méditations ignatiennes.

Deux des rencontres auront lieu à Rome et trois autres dans des villes choisies pour les possibilités culturelles qu'elles offrent ainsi que pour des raisons pratiques d'accessibilité et d'économie.

Voici le calendrier qui a été prévu et qui tient compte de certains engagements antérieurs, à Rome et ailleurs, auxquels je suis personnellement tenu:

N° 1 Rome 3-15 octobre: Groupe anglophone I
N° 2 Beyrouth [1] 26 oct.-7 novembre: Groupe francophone I
N° 3 Mexico 15-27 novembre: Groupe hispanophone
N° 4 Inde-Goa 27 déc.-8 janvier: Groupe anglophone II
N° 5 Rome 15-27 janvier: Groupe francophone II

En général, chaque Provincial participera à la réunion qui se tiendra dans sa région; cependant, quelques-uns pourront être invités à participer à une réunion déterminée, de façon à assurer dans chaque groupe une représentation de la Compagnie universelle. De même, les Provinciaux récemment nommés seront pour la plupart invités à participer aux réunions de Rome afin de leur donner l'occasion de prendre contact plus à loisir avec la Curie et l'ensemble des Assistants.

Vous trouverez sur un feuillet additionnel une indication du groupe auquel on vous invite à vous joindre. Il est bien entendu

[1] Cette rencontre se tint, de fait, à Nice, France.

que, par suite d'engagements antérieurs ou pour d'autres raisons, certains devront proposer de participer à une autre réunion que celle qui leur est suggérée ici: qu'ils n'hésitent pas à le faire.

Enfin, j'ai pensé que les frais de déplacement et de logement devraient, en esprit d'équité, être également partagés entre tous; en même temps que je vous communiquerai des précisions sur le contenu et l'organisation de ces rencontres, je vous ferai savoir comment cette répartition des frais pourrait se faire de la façon la plus simple.

D'ici le 15 mai, j'aimerais savoir de vous si vous êtes en mesure de participer à l'une de ces rencontres, selon le groupe qui vous est proposé sur le feuillet ci-joint. Si cela vous était impossible, je vous saurais gré de me proposer vous-même la réunion qui vous conviendrait.

De plus, il serait important que vous m'indiquiez brièvement, à l'intérieur du cadre général que je viens de vous décrire, un point ou l'autre qui pourrait être inscrit à l'ordre du jour, ainsi que toutes suggestions sur l'organisation et la conduite de ces réunions.

En vous redisant mon entier et fraternel dévouement,

Rome, le 1er mai 1972.

In Christo,
PIERRE ARRUPE
Préposé Général

25. **5 maii 1972**

De mox edendo Annuario Societatis 1972.

TO ALL SUPERIORS AND DIRECTORS OF OPERATIONS

The preparation of the 1972 issue of the Yearbook of the Society of Jesus is making good progress. Part of last year's issue was aimed at illustrating the four apostolic priorities designated by Father General. The 1972 edition is intended to describe certain concerns of the universal Society in the light of contemporary questions and interests. For example, in the 1972 issue we want to look back at some major events in the world of politics, such as the tragic situation of refugees in India and Pakistan, the opening up of China, the movement of the European Community from Six to Ten, and to show the Society's contributions or projects with regard to these matters.

As the 1971 issue showed, this formula is in no way restricting, and in fact has the advantage of picturing the universal life

of the Society in a more interesting fashion. If anyone would have a contribution to make for the 1972 issue we should like to have their texts on the editor's desk before May 31st. This is a rather late invitation, but by that date the editing and translating will have to begin.

We have some happy news about the printing of the book. A generous benefactor has made it possible to reduce the printing costs for the 1972 issue considerably, so that the price per copy will be Lire 1,000.—instead of last year's Lire 1,300.— ($1,60 per copy, including postage). For the countries with lower economic means the price can be reduced even further. The invoice will indicate the price charged. Also, as you can see from the enclosed leaflet, the editor is ready to consider a special price for larger orders.

This unexpected intervention of our benefactor will no doubt encourage Superiors, communities, and Directors of various operations to increase the number of copies they wish to purchase. This would be especially desiderable with regard to the French edition (2000 copies) and the Portuguese edition (1100 copies). Having so relatively few copies in these languages causes the overall printing costs to rise considerably.

As in the past, the editor will do what he can to hasten the printing so that you may have your orders filled in time to give a copy of the Yearbook as Christmas presents to parents of Ours, to benefactors, alumni, and friends of the Society.

It may be good here to call to mind the raison d'être and the aims of the Yearbook of the Society. Being the only publication that offers to Jesuits and their parents and friends, as also to the public at large an image of the universal Society as it lives in the present world, the Yearbook fulfills a unique role in communicating information about the Society. Far from substituting for local or even national news bulletins or publications, the Yearbook complements them in a form and style that is more accessible and better adapted to the wide public at which it is aimed.

I would ask you therefore to return as soon as possible the enclosed order form, and to please not hesitate to write to the editor if you have any suggestions about the content, presentation, or circulation of the Yearbook.

Thanking you for your cooperation,

Rome, May 5, 1972.

Sincerely yours in Christ,
Louis Laurendeau
Secretary of the Society

26. 8 maii 1972

Index Bibliographicus S. I.

AD SOCIOS PRAEPOSITORUM PROVINCIARUM ET VICE PROVINCIARUM

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Exhaustis iampridem antiquis modulis, quibus *Informationes de libris et articulis* Romam mittendae sunt, nova et accuratior earum editio concinnata est.

Hanc occasionem nactus, haec de annuali periodico informativo « *Index Bibliographicus S. I.* » dicenda habeo. Ob causas huic periodico extrinsecas ab anno 1966, in quo vol XI (1965) editum est, nullum aliud volumen prodiit. Hac de causa fortasse plures putarunt hoc periodicum cessasse, ideoque Informationes de libris et articulis non esse Romam mittendas, etenim informationes de anno praeterito (1971) paucissimas accepimus.

Iam vero sciant omnes vol. XIII (1970) periodici « Index Bibliographicus S. I. » nunc typis dari, vol. XIV (1971) exeunte a. 1972 vel ineunte a. 1973 prodituruin, atque vol. XII, quadriennium (1966-69) complectens, fere esse paratum. Immo, speratur fore ut vol. V et VI, quae notitias bibliographicas a. 1950-60 dabit, intra biennium vel triennium typis dentur: ita ut collectio bibliographica, quae a. 1937 incepit, expletis lacunis ob adversa adiuncta creatis, sine intercapedine decurrat et in posterum singulis annis labor iesuitarum bibliographicus anni praecedentis omnibus notus fiat.

Rogo itaque RVam ut, si Informationes a. 1971 nondum Romam miserit, eas quam primum collectas ad nos mittat, separando folia quae Libros a foliis quae Articulos spectant.

Romae, die 8 maii 1972.

In Xto addictissimus
Louis Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

P. S. - Ad Te mitto nonnulla exemplaria modulorum quibus informationes de Libris et de Articulis colliguntur: velis ea distribuere inter Patres qui scribere solent. — Si quam explicationem petendam habeas, dirigere illam velis ad P. José Colodrón vel ad P. Rufo Mendizábal, quibus cura de Indice Bibliographico commissa est.

27. **19 iunii 1972**

De obitu P. João Bosco Rocha, olim Assistentis Amer. Lat. Mer.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Die 13 iunii, in Domo Probationis Campinensi Provinciae Brasiliae Centralis, pie in Domino obiit P. João Bosco Rocha, annum aetatis 68um, Societatis vero 53 agens. P. Rocha, olim Praepositus Provinciae Brasiliae Centralis, constitutus erat Assistens Americae Latinae Meridionalis, die 10 ianuarii 1962, quod munus usque ad Congr. Gen. XXXI anno 1965 retinuit.

Ratione habita vigentis ordinationis de Missis ad certas intentiones applicandis [1], tantum in Assistentia commendatur Nostrorum suffragiis qui Assistens Regionalis fuerit. Cum vero P. Rocha Assistens fuerit ante CG XXXI, quo tempore omnes Assistentes officiis hodierni Assistentis Generalis fungebantur, nuntium de eius obitu cum universa Societate communico et omnium precibus eius animam commendare volo.

Romae, die 19 iunii 1972.

Tibi in Xto addictissimus
Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

28. **20 iunii 1972**

Communicatur homilia habita a Patre Generali in festo SS. Cordis Iesu.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto Pater
P. Xti.

Libenti animo Tibi transmitto textum Homiliae a Patre Generali habitae in festo SS. Cordis Iesu, die veneris 9 iunii, Romae in templo SS. Nominis Iesu.

---

[1] AR XV 62.

Ex huius homiliae verbis facilius et profundius intellegi poterit formula Consecrationis a Patre Generali adhibita in concelebratione: textus huius consecrationis Tecum iam fuerat communicatus una cum epistola de Corde Iesu et Societate [1].

Romae, 20 iunii 1972.

In Xto addictissimus
LOUIS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

OMELIA

del R. P. Generale, P. PEDRO ARRUPE,
durante la concelebrazione nella festa del Sacro Cuore
9 giugno 1972 — Chiesa del Gesù — Roma
(*Rinnovazione della Consacrazione della Compagnia*)

CARI FRATELLI,

volendo rinnovare oggi, dopo un secolo, in questa stessa Chiesa del Gesù, la Consacrazione della Compagnia al Sacro Cuore, mi vengono istintivamente alla memoria i momenti difficili che attraversava la Compagnia quando il P. Beckx compiva, cento anni fa, quella cerimonia. « Chiediamo e aspettiamo dal Sacro Cuore di Gesù la salvezza, l'incolumità e la pace ... — sono sue parole — con fede, senza esitanze » [1].

Come allora, anche oggi, la situazione del mondo e della Chiesa è sommamente delicata. E convinti come siamo che solo in Colui che è « solutio omnium difficultatum » possiamo trovare aiuto, rinnoviamo oggi la nostra Consacrazione al Cuore di Cristo.

Pensando come avrei potuto commentare a voi questa Consacrazione, non ho trovato nulla di meglio che rievocare la visione della Storta.

Ma potrebbe chiedere qualcuno: come si collega la Storta con la Consacrazione al Sacro Cuore?

Certamente, se guardiamo le cose dall'esterno, si direbbe che non vi siano due episodi più differenti.

Alla Storta, una cappellina solitaria e abbandonata alla estrema periferia di Roma, un pellegrino poverissimo si ferma a pregare con altri due compagni. Quivi la Santissima Trinità comunica a Ignazio, in fondo all'anima, nel più intimo del suo spirito, una grazia altissima, che sarà come la sintesi di tutta la sua pre-

---

[1] Cf. supra p. 885.
[1] Cfr. Giac. 1, 6.

cedente vita mistica e diventerà una delle grazie più determinanti della fondazione della Compagnia di Gesù.

La Consacrazione al Sacro Cuore avviene qui, tre secoli più tardi, in questo tempio del Gesù, ad opera del P. Beckx. Il Padre Generale rappresentava migliaia di Gesuiti, e l'eco della sua Consacrazione si estendeva a tutte le case della Compagnia sparse per il mondo.

Ma se osserviamo i fatti, interiormente, scopriremo tra la grazia della Storta e quella cerimonia nel Gesù un'intima relazione. Il significato spirituale, la profondità e ricchezza della grazia della Storta è la chiave migliore per poter interpretare in senso ignaziano il significato e la portata della nostra Consacrazione al Cuore di Cristo.

Ignazio aveva chiesto incessantemente alla Madonna che lo ponesse col Figlio suo, *le pusiese con su Hijo*. Domanda molto cara a Ignazio, questa di *esser posto col Figlio*, dalla forma grammaticale forzata, perfino dura, ma che esprime l'aspirazione a un'intima vicinanza con Gesù Cristo, a una particolarissima interiorità con Lui, a qualcosa che richiama ciò che Santa Teresa chiama « fidanzamento spirituale », « desposorio espiritual », e Maria dell'Incarnazione « dono del Verbo Incarnato » [2]. Se Ignazio desiderava così ardentemente questa grazia, era perchè ne intravvedeva la necessità e trascendenza per poter realizzare l'ideale apostolico che aveva concepito.

La preghiera di Ignazio è esaudita dallo stesso Divin Padre. E' il Padre che infonde in Ignazio un intimo e inconfondibile sentimento della protezione divina. Le parole *Ego vobiscum ero*, « io sarò con voi », sono quasi l'eco delle promesse bibliche. Così il Dio degli Eserciti assicurava Gedeone: « Io sarò con te e tu sconfiggerai i Madianiti come se fossero un uomo solo » [3]. Così il Dio di Israele al suo popolo: « Non temere, perchè io sono con te » [4]; così diceva il Signore al profeta Geremia: « Non temerli, perchè io sono con te per proteggerti » [5]. Così Maria fu rassicurata dall'Angelo: « Ave, Maria, piena di grazia, il Signore è con te » [6]. Così Gesù confortò gli apostoli: « Io sono con voi tutti i giorni fino alla fine del mondo » [7] e Paolo a Corinto: « Non aver paura, ma continua a parlare e non tacere perchè io sono con te » [8].

---

[2] Lettre du 2. 2. 1649. Ecrits spirituels, IV, 258-62.
[3] Giud. 6, 16.
[4] Is. 41, 10.
[5] Ger. 1, 8 e 19.
[6] Lc. 1, 28.
[7] Mt. 28, 20.
[8] Att. 18, 9-10.

Ignazio può sentirsi sicuro: Dio è con lui, e se Dio è dalla sua parte, chi potrà vincerlo?

L'Eterno Padre, rivolgendosi a Cristo, che appare carico della croce, gli dice indicando Ignazio: *Voglio che lo prenda per tuo servo.* E a sua volta Cristo, che sempre compie la volontà del Padre, parla a Ignazio e gli dice: *Voglio che tu ci serva.*

La parola *servire,* così caratteristica di Ignazio, che esprime lo stessa fine degli Esercizi e compendia l'offerta del Regno, dei due Vessilli e dei tre gradi di Umiltà, conferisce all'episodio della Storta il suo pieno significato.

Servire sarà anzitutto offrirsi interamente al servizio della Trinità come compagno di Gesù, nella povertà, nella abnegazione totale di se stessi, nella Croce.

Questa offerta di sè è la risposta a una chiamata ed elezione divina; è un'oblazione di sè che viene compiuta con la speranza che essa venga accettata da Dio stesso: « se la Sua Maestà vorrà scegliermi e accogliermi a tale stato di vita » [9].

Se Dio la accetta — e certo Dio la accetta — si ha una vera consacrazione, cioè una presa di possesso, da parte di Dio, della persona che si offre: Dio la fa sua in un modo nuovo e più profondo.

L'oblazione di Ignazio alla Storta è accettata dal Verbo Incarnato. L'anima di Ignazio ne rimane consacrata. In essa avviene una trasformazione profonda, più intima di quella sperimentata al Cardoner: lì gli sembrò che gli si cambiasse l'intelletto, qui si sente accolto e come introdotto nella vita trinitaria, in quel « circolo » intimo della Trinità [10], dal quale è mandato da Cristo *ad extra,* perchè *serva* la Trinità al bene delle anime: *Voglio che tu ci serva.*

Alla Storta Ignazio comprende il senso profondo della sua vocazione e di quella dei suoi compagni, si sente non solo chiamato e accettato, ma penetrato e trasformato interiormente, come lo furono gli Apostoli [11]. Tale fu la sua forza interiore da sentirsi capace financo di morire in croce: « Non so cosa ci aspetta a Roma, ripeteva, non so se saremo crocefissi ».

* * *

La grazia della Storta, vero compendio dell'esperienza mistica di Ignazio, segna e illumina la traiettoria spirituale della Compa-

---

[9] Es. Spir. n. 98; cfr. n. 16.

[10] MI, ser. III, vol. I, 132.

[11] LAGRANGE, *L'Evangile selon St Jean,* Paris 1936, 447-48.

gnia. Essa ci aiuta anche a comprendere il senso della nostra vocazione: in ogni prospettiva storica, la nostra vita deve essere un incessante servizio alla Trinità con Cristo povero.

E quale altro significato può avere il *munus suavissimum* affidato alla Compagnia, di vivere e diffondere la devozione al Sacro Cuore, se non quello di un impegno totale e incondizionato al servizio di Cristo e della Trinità?

Gesù si mostrò a Ignazio con la croce sulle spalle: a noi si mostra confitto in croce, col costato ferito e il cuore aperto, simbolo del suo amore, dal quale uscì, manifestazione mistica della Chiesa, *sangue ed acqua*. Il *vexillum crucis* riveste così un aspetto personale, dinamico, profondo. Il ricordo continuo del Cuore di Cristo, la parte più intima della sua personalità, simbolo del suo amore al Padre e agli uomini, ci aiuta a meglio comprendere e a mantener vivo il rapporto diretto che la visione della Storta ha con noi e il significato e importanza che essa ha per noi.

Voglio dire: La Storta contribuisce a farci penetrare più a fondo il vero senso ignaziano della nostra consacrazione, che vuol essere una pubblica conferma che la nostra vita sarà un servizio costante a Dio a vantaggio dei nostri fratelli; a sua volta la nostra Consacrazione al Cuore di Cristo ci aiuta a penetrare più a fondo il messaggio della Storta, portandoci a conoscere più intimamente la persona di Cristo, a immedesimarci del significato della nostra missione, a essere più ignaziani e migliori e più autentici *socii Iesu*.

Essere *compagni di Gesù* significa avere una disposizione di animo — quella del 3° grado di umiltà — in virtù della quale, rispondendo a un invito di Cristo, ci associamo volontariamente e generosamente a Lui, facendo nostri i suoi criteri: « Abbiate in voi gli stessi sentimenti che furono in Cristo Gesù » [12]; significa tale una identificazione con Cristo che, secondo l'espressione del P. Nadal, « pensiamo col pensiero di Cristo, vogliamo con la sua volontà, ricordiamo con la sua memoria, e tutto il nostro essere, il nostro vivere e operare sia non in noi, ma in Cristo » [13].

E' proprio questo legame personale con Lui che, facendoci penetrare nei sentimenti più intimi del suo Cuore umano, ci porta a comprendere le sue intime sofferenze e a voler condividere il suo amore redentore, che lo ha spinto ad annientarsi, a divenire uno di noi, a farsi obbediente fino alla morte di croce [14].

La Consacrazione, che siamo per fare tra qualche momento

---

[12] Fil. 2, 5.
[13] MHSI, vol. 90, 122.
[14] Cfr. Fil., 2, 6-9.

« non è altro, dice Leone XIII nell'Enciclica ' Annum Sacrum '[15], che un donarsi e impegnarsi a Cristo; qualsiasi omaggio di pietà viene offerto al Divin Cuore, è una vera e propria offerta allo stesso Cristo ».

E' un impegno, una oblazione, un *suscipe*. Un atto di fede, perchè è una confessione della Santissima Trinità. Un atto di speranza, perchè, per mantenere le nostre promesse, contiamo sull'aiuto del Signore: *Ego vobiscum ero;* e se Dio è con noi, chi sarà nostro avversario? Un atto di carità, perchè il nostro impegno è come un olocausto, offerto con scienza e coscienza e nella previsione delle sue conseguenze, ben sapendo cosa significa « dar la vita per gli amici », cosa vuol dire seguire Gesù Crocifisso.

Il mondo ha bisogno di questi uomini di fede, forti, disinteressati, fiduciosi, disposti a dar la vita per gli altri. Ma per questo è necessaria una grazia speciale, che trasformi interiormente le nostre anime e quasi direi le nostre facoltà. Solo una grazia speciale potrà cambiare « il nostro cuore di pietra in un cuore di carne »[16].

Per questo la nostra Consacrazione termina con le parole del « Suscipe ». Il « suscipe », sintesi e vertice degli Esercizi, vuole significare il carattere personale del nostro impegno, la concreta attuazione di un olocausto, che, unito all'olocausto di Cristo sull'altare, offriremo davanti all'Ostia consacrata, come il giorno dei nostri voti: « in odorem suavitatis »[17].

E poichè il Signore accetta il nostro olocausto, abbiamo fiducia che non ci farà mancare le grazie necessarie per renderlo realtà: « sic etiam ad explendum gratiam uberem largiaris » — « anche per compirlo mi elargisca una grazia abbondante ».

Lo spirito della nostra Consacrazione si identifica così con lo spirito degli Esercizi e delle Costituzioni. E la testimonianza più adeguata della nostra Consacrazione sarà quella che meglio realizzerà l'ideale del vero figlio di Ignazio e dell'autentico « Compagno di Gesù ».

---

[15] ASS XXXI, 649, a. 1899.
[16] Cfr. Ezech. 36, 26.
[17] Cost. [540].

29. **21 iunii 1972**

De candidatis ad tertiam probationem et ad ultima vota.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto. Pater,
P. Xti.

Epistolam Patris Generalis diei 22 aprilis perlegens, certe animadvertisti tempora quibus probabiliter futura Congregatio Generalis convocanda et habenda erit. Cum vero Congregationes Provinciales dimidia anni parte ante Congregationem Generalem haberi possint, electiones praeviae evolvendae forsitan erunt in Provinciis quattuor vel quinque menses ante Congregationem Provincialem, scilicet coniecturaliter ineunte mense septembris 1973.

Si res ita sese habebunt, Pater Generalis me rogavit ut attentum tuum animum redderem super illos tuae Provinciae socios qui — adimpletis ante septembrem 1973 ceteris condicionibus pro admissione ad ultima vota [1] — illa tamen non emiserint ea sola ratione quia nondum tertiam probationem peregerint, supposita bona eorum dispositione illam perficiendi. Fieri tunc poterit ut, tertiam eorum probationem adhuc differendo, Provincia validam et efficientem cooperationem nonnullorum amittat, qui nondum ad ultima vota promoti neque activa neque passiva voce gaudebunt.

Pater Generalis Tibi — hac mea epistola — commendat ut sollerter omnia apte disponantur ad necessarias condiciones constituendas ut ii, quos hic casus respicit, tertiam probationem tempestive peragere possint.

Quae commendatio, uti patet, minime tangit socios illos qui subiectivas difficultates ad tertiam probationem agendam experiuntur (casus isti pertractari debebunt secundum normas iam Praepositis Provincialibus traditas) [2], neque illos quibus tempore electionis praeviae adventante, aliae quaedam deerunt condiciones (v. gr. temporis vel aetatis ...) ad ultima vota requisitae.

Romae, 21 iunii 1972.

In Xto addictissimus
Louis Laurendeau
Secr. Soc. Iesu

---

[1] CG XXXI, d. 11. AR XIV 880.
[2] AR XV 813.

30. 21 iunii 1972

Ad PP. Provinciales qui colloquiis cum Patre Generali adesse intendunt — Programma methodusque communicatur.

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROVINCIARUM

Cher Père Provincial, P. C.

J'ai appris avec plaisir votre intention de prendre part à notre prochaine Réunion de Provinciaux et considéré avec intérêt les observations que beaucoup d'entre vous m'ont faites.

Je vous écris de nouveau sur le même sujet.

Vous trouverez ci-joint quelques suggestions concernant les objectifs concrets de cette réunion, la méthode de travail et quelques sujets que nous devrions traiter. Ce programme a été élaboré avec l'aide des Père Assistants et d'un groupe de spécialistes.

Après trois jours d'introduction spirituelle (Programme, 3), nous proposons, comme vous le verrez, de consacrer cinq jours de la seconde partie à étudier un thème particulier par jour, tout en réservant les deux derniers jours pour formuler certaines conclusions ou pour aborder d'autres questions.

Je vous prie, après avoir réfléchi sur les sujets, de me dire quels sont à votre avis ceux qu'il conviendrait de traiter de préférence. Je voudrais que vous choisissiez personnellement CINQ SUJETS, pris dans la liste que je vous suggère ou parmi d'autres que votre expérience vous fait estimer plus nécessaires. Veuillez m'envoyer la liste de ces cinq sujets classés par ordre d'importance.

De plus, je recevrai volontiers toute suggestion ou expérience que vous voudrez bien nous communiquer au sujet de la méthode de travail ou d'une documentation que vous estimeriez utile pour le groupe; il importe dès maintenant que nous nous sentions tous activement responsables de l'organisation de notre travail.

De mon côté, je compte vous envoyer rapidement un choix de documents qui pourront vous aider à approfondir les sujets qui seront finalement soumis à notre réflexion.

La période actuelle présente des difficultés particulières pour la correspondance, à cause des déplacements d'été en de nombreuses régions et de la restriction du personnel de la Curie durant ce même temps. Je me permets donc de solliciter une réponse qui nous arrive avant le 15 juillet.

Recommandons dès maintenant au Seigneur la réussite de

cette réunion dont j'espère beaucoup pour une efficace rénovation spirituelle de la Compagnie.

En la fête de S. Louis de Gonzague,

Rome, 21 juin 1972.
Annexe: Programme des réunions

Vôtre en Notre Seigneur,
PIERRE ARRUPE, S. J.

PROGRAMME DE LA REUNION DES PROVINCIAUX

1. *Objet de la Réunion*

1.1. Faire un pas important dans le sens du renouvellement spirituel et de l'adaptation apostolique de la Compagnie. Rénovation personnelle des Provinciaux.

1.2. Union personnelle des Provinciaux avec le P. Général. Promouvoir un « consensus » sur les questions de politique générale de la Compagnie qui exige, comme préparation, un approfondissement des attitudes, des critères, des principes, des méthodes de gouvernement, etc..

1.3. Eveil des mentalités à un sens plus universel, à la compréhension des situations différentes et à l'unanimité dans le pluralisme de la Compagnie.
Tout cela en vue de la préparation de la prochaine Congrégation générale.

2. *Méthode*

2.1. On ne prévoit pas d'exposés ou de conférences sur des thèmes donnés, même si, à l'occasion, le groupe pourra faire appel à ce moyen; on utilisera plutôt, dans une atmosphère de discernement spirituel, l'échange interpersonnel des expériences faites et des façons personnelles de voir et d'apprécier les problèmes. On essaiera ainsi de déterminer des critères de jugement universellement admis et de promouvoir un « consensus » en vue d'une décision.

2.2. Chacun devra se sentir activement coresponsable du développement de la Réunion; c'est pourquoi on demande à chacun de communiquer au P. Général suggestions et expériences.

3. *Introduction spirituelle dans un sens ignatien* (Ière partie)

3.1. La première partie durera trois jours.

3.2. Le P. Général introduira lui-même le thème de la méditation une ou deux fois par jour. Il y aura un temps pour l'oraison privée et éventuellement un temps de mise en commun de la prière. La concélébration aura une place importante dans chaque journée.

4. *Réflexion et applications pratiques sur quelques problèmes fondamentaux* (IIème partie)

4.1. La seconde partie de la réunion durera sept jours, y compris les interruptions. Chaque jour sera consacré à l'étude d'un seul thème.

4.2. Pour le moment les thèmes retenus sont les suivants: (on pourra y ajouter ceux qui seront encore suggérés par les PP. Provinciaux)
- — Mission de la Compagnie. Planification, priorités apostoliques.
- — Unité de la Compagnie.
- — Façons de gouverner dans les circonstances actuelles: éducation à la liberté responsable.
- — La pratique de la pauvreté personnelle et apostolique.
- — Vie communautaire. Prière.
- — Problèmes des générations différentes. Vocations, sorties de la Compagnie.
- — Rapports de la Compagnie avec la Hiérarchie.
- — Préparation de la prochaine Congrégation générale: échange d'expériences.

N. B. Les thèmes ne sont pas classés par ordre d'importance.

4.3. Les Provinciaux pourront suggérer encore d'autres thèmes d'étude. De toute façon chacun devra indiquer les CINQ thèmes qui lui semblent les plus urgents à traiter à la Réunion.

4.4. On prévoit que les deux derniers jours seront réservés pour insister sur les conclusions plus importantes.

4.5. Après une brève exposition du thème par un des Provinciaux, on travaillera par petits groupes, en terminant chaque jour par une séance plénière.

4.6. Chacun recevra en temps opportun une documentation sur les thèmes principaux.

5. *Organisation générale*

5.1. L'organisation logistique est sous la responsabilité du Provincial du territoire sur lequel se tiendra la Réunion.

5.2. En outre, les Provinciaux désigneront, au début de la Réunion, un comité chargé d'organiser les séances et de réfléchir sur la bonne marche de la Réunion.

A la Curie, en liaison avec le Secrétaire de la Compagnie, le P. Luis González, Directeur du Centre ignatien, se chargera de la préparation et de la coordination des réunions.

21 juin 1972.

31. **24 iunii 1972**

P. Ary Roest Crollius nominatur novus Consiliarius P. Generalis de rebus missionariis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER
P. XTI.

Hac mea epistola certiorem te reddere volo Patrem ARY ROEST CROLLIUS, e Prov. Neerlandica, sed iam Viceprov. Proximi Orientis destinatum, a primo die iunii decurrentis, munus assumpsisse mei Consiliarii de rebus missionariis et moderatoris Secretariatus Missionum Societatis.

Vices Patris COLEMAN DALY (Pr. Philipp.) qui infirmae valetudinis causa in patriam redire coactus fuerat (et dein obiit 29 maii 1871) mense maio 1970 assumpserat P. VINCENTIUS POGGI (Pr. Ven. Med.) et ad tempus munus Directoris Secretariatus Missionum gessit. Liceat hic nomine meo et omnium sociorum Curiae, necnon plurimorum missionariorum e Societate qui Patris Poggi generoso servitio usi sunt, eidem gratias plurimas agere.

Haud inutile reputo hic in mentem vestram revocare nos de nostro Missionum Secretariatu peculiare habuisse studium (a. 1969-1970); cuius studii conclusiones profunde examinare munus erit inter alia praecipuum novi Directoris et exinde statuere ipsius Secretariatus functionem hodiernis circumstantiis Ecclesiae et Societatis conformem.

Meo equidem iudicio necessarium reputo ut inter membra administrationis centralis Societatis adsit et vigeat organum explicita ratione deditum studio operum evangelizationis, quod insuper

de caractere eminenter missionario Societatis universae testimonium reddat.

Tuis ss. SS. me commendo,

Romae, 24 iunii 1972
in festo S. Ioannis Baptistae

in Xto addictissimus
PEDRO ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

32. 13 iulii 1972

De P. Generalis itineribus eiusque in Curia Substituto.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER
P. XTI.

Cum per aliquot hebdomadas Pater Generalis quaedam itinera ad Socios et praesertim Superiores Maiores colloquendos mox aggressurus sit, sibi Substitutum constituit Patrem Vincentium O'Keefe, Assistentem Generalem, pro ordinaria rerum administratione, incipiendo a die 28 iulii usque ad diem 20 augusti, cum Pater Generalis suo ordinario munere fungi resumet [1].

Romam relinquet die 29 iulii; Vietnam pertransiens, perveniet in Hongkong ubi a die 3 ad diem 7 augusti partem habebit in *Colloquio II*, quod est applicatio quaedam magis extensiva Colloquiorum Superiorum, triginta circiter Jesuitis e variis regionibus destinatum.

Indiam inde profectus aderit, Calcuttae, studiis et consultationibus totius Assistentiae Indiae Provincialium.

Iam domum rediturus in urbe Kampala (Uganda) die 13 augusti consistet, invitatus ut Symposio Conferentiarum Episcopalium Africae et Insulae Madecassensis assistat.

Me iuvat hac utens opportunitate te admonere, totum commercium epistolare, etiam perdurante suppletionis periodo, ad nomen ipsius Patris Generalis esse inscribendum.

---

[1] Ob rationes diuturnae Patris Generalis absentiae a Curia, Patri O'Keefe a die 15 octobris ad 9 decembris, et a die 25 decembris ad 2 februarii 1973, ordinaria rerum administratio commissa est.

Ipse se suosque horum itinerum labores precibus Nostrorum commendat.

Romae, 13 iulii 1972.

In Christo addictissimus
LOUIS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

33. 14 iulii 1972

Communicatur epistola Secretarii Status de Congregatione Generali.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER
P. XTI.

Litteris die Paschatis ad Summum Pontificem datis nuntiabam me statuisse Congregationem Generalem opportuno tempore fore convocandam. Tunc Summus Pontifex die 18 aprilis per Secretarium Status responsum dedit [1], quod libenter ad Tui notitiam nunc transmitto, ut cum Sociis tuae Provinciae communices. Textum responsionis Cardinalis Villot, lingua italica exaratum, tibi transmitto latino sermone fideliter translatum.

In hac responsione animadvertere licet et sollicitudinem fiduciamque quam Summus Pontifex erga Societatem alit, momentum quod huic Congregationi Generali eiusque praeparationi tribuit; animadvertatur quoque qua spirituali profunditate singulos nos ad participationem invitet, Ecclesiae quam fidelissime servientes et spiritum Sancti Ignatii apprime sectantes.

Vestris orationibus me valde commendo.

Romae, 14 iulii 1972.

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

[1] Cfr. sup. 827.

34. 28 augusti 1972

Erigitur Prov. Brasiliae Centro-Orientalis ex unione Prov. Brasiliae Centr. et Vicepr. Goiano-Minensis.

DECRETUM

PETRUS ARRUPE

Praepositus Generalis Societatis Iesu

Viceprovincia Goiano-Minensis, iam anno 1952 ex Provincia Brasiliae Centralis seiuncta et a Provincia Legionensi dependens constituta, anno 1966 tandem in Viceprovinciam independentem erecta est.

Nunc autem, rerum conditione non parum mutata, et ita suadentibus non paucis experimentis iam alibi factis, placet magnas unitates continentales vel nationales potius quam separatas regiones considerare, simul atque in magis dynamicam gubernationem quae cooperationis et subsidiarietatis principio ditescat libenter inclinamur. Ideo, hucusque tum Provinciam Brasiliae Centralis, tum Viceprovinciam Goiano-Minensem, in unam tantum novam Provinciam integrare volumus.

Quare, re coram Domino perpensa, auditisque Praepositis Provinciae Brasiliae Centralis et Viceprovinciae Goiano-Minensis eorumque Consultoribus, necnon Sociis non paucis qui suam sententiam manifestarunt, et in consilium adhibitis Assistente Regionali Americae Latinae Meridionalis atque Assistentibus Generalibus, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, Provinciam nunc existentem Brasiliae Centralis atque Viceprovinciam Goiano-Minensem, cum omnibus earum territoriis, Sociis, Domibus ac bonis, ita coniungimus ut ex iis efficiatur nova atque unica Provincia, Brasiliae Centro-Orientalis nuncupanda, cum omnibus iuribus et officiis quae ceteris Societatis Provinciis iuxta nostrum Institutum competunt.

Haec autem coniunctio in novam Provinciam, gressum insuper volumus ut implicet ad novam gubernationis formam quae, signa temporis diligenter persequendo, novas vias novasque methodos in operibus reviviscendis sociisque pro suis viribus et donis distribuendis et inquirat et in actionem reducat.

Cum hoc igitur Decreto, adnexa 'Estatutos para o governo da Provincia do Brasil Centro-Leste' promulgantur, quibus, praeter Provincialem, varii Viceprovinciales constituuntur, quorum tum

iurisdictionis delegatio eiusque exercitium, tum relationes cum Provinciali, operibus et Sociis, in ipsis Statutis accurate definiuntur.

Talis Sociorum et negotiorum distributio imprimis, experientia teste, efficiet ut attentio personalis Superioris erga sodales et erga Communitates intensior et accuratior sit, utque deditio ad studium problematum quae directionem et renovatam accommodationem formationis NN. et apostolatus nostri quotidie postulant, profundior sit et efficacior.

Hac spe renovationis et accommodatae adaptationis Societatis Nostrae nixi, NN. omnes in fervidam cooperationem exhortamur: omnium igitur, sive senium sive iuvenum sive hominum maturae aetatis, est unam instruere aciem in bonum Ecclesiae et Societatis universae, ita ut unus spiritus omnes in unum congreget et omnium vires Iesu Christi servitio generose devoveat.

In omnibus domibus Provinciae Brasiliae Centralis et Viceprovinciae Goiano-Minensis, die 17 Septembris, in Festo Sancti Roberti Bellarmino hoc nostrum Decretum cum adnexis Statutis promulgetur, et ab eodem die plenam vim suam habere incipiat.

Beata Maria Virgo Parensque noster Ignatius apud Dominum Nostrum Iesum Christum intercedant, ut quae in hoc Decreto statuimus in bonum Provinciae, Societatis, Ecclesiae, rata habeantur et divino confirmentur auxilio.

Datum Romae, die 28 Augusti 1972.

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

ALOYSIUS LAURENDEAU
Secretarius Societatis

35. **8 septembris 1972**

Considerationes quaedam Patris Generalis post perspectas litteras ex officio ineunte anno 1972 [1]

A TODOS LOS SUPERIORES MAYORES

Ya a finale de 1971 pedi a todos los que debían escribirme ex officio en el mes de enero: Superiores, Consultores de Provincia y de las Casas, que me quisieran informar este año especialmente acerca de estos tres puntos: sobre cuanto en las Provincias o en las Casas se va realizando a fin de determinar las priorida-

[1] Documentum lingua etiam anglica et gallica transmissum est.

des apostólicas y el modo de ajustar a ellos nuestros ministerios; sobre la manera de vivir nuestra vida comunitaria; y, por fin, sobre la práctica de los Ejercicios ignacianos, tanto por lo que se refiere a los mismos jesuitas, cuanto en nuestro apostolado.

Doy las gracias a todos los que han contestado a tales preguntas. La diversidad de circunstancias y la multiplicidad de las experiencias en curso, piden ahora esta clase de comunicación. Quizá a más de uno se le ocurra preguntar: a qué sirve escribir a Roma?; servirán para algo nuestras informaciones? A lo cual yo respondería que la comunicación epistolar, a la que San Ignacio concedía tanta importancia (Const. 790), sigue siendo también hoy muy necesaria. En algunos casos y en determinadas circunstancias la comunicación directa o el contacto personal podrá ser especialmente útil, pero en realidad la correspondencia por escrito no podrá en muchos aspectos ser sustituída.

De ahí que yo haya pensado hacer una cosa útil remitiéndoles, en forma sencilla y familiar, algunas observaciones y comentarios sobre aquellos puntos acerca de los cuales los Superiores y los Consultores me han escrito. Y ésta es la finalidad de mi carta.

I - Prioridades Apostolicas

La primera pregunta intentaba invitar a una reflexión, a nivel de Provincias y de Comunidades, acerca de nuestros objetivos apostólicos. Es decir, si se había conseguido determinar las debidas prioridades, si se había sido consecuentes en llevarlas después a la práctica y, por último, si ordinariamente se venía realizando la necesaria evaluación.

Son bastantes las respuestas que manifiestan la convicción real a que se ha llegado acerca de la necesidad de una adaptación dentro de nuestros ministerios.

Algunos, no pocos, se confiesan convencidos al referirse a la calidad apostólica del trabajo que vienen realizando y se sienten satisfechos en ese trabajo. Me felicito con ellos, pero pienso no insinuarles una falsa inquietud al invitarles a preguntarse a sí mismos con toda sinceridad: aunque lo que estamos haciendo sea bueno, es ésto lo mejor que podemos hacer?; responde al bien más universal que debe ser nuestra meta?; hace fructificar, en el servicio del Señor, todos los dones que él nos ha otorgado y que nostros hemos cultivado en la Compañia?.

Otros, en cambio, reflexionan consigo mismos sobre su trabajo y, en general, por justos motivos, puesto que éste es un momento

de nuevas exigencias dentro de la Iglesia y de circunstancias que se transforman y cambian rápidamente.

Sin embargo, no he conseguido llegar a tener la impresión de que, a nivel de Comunidades, se esté realizando siempre y con la debida continuidad un esfuerzo por definir las adaptaciones oportunas o necesarias. Me parece que a veces ha podido echarse de menos la consideracion objetiva del Superior con sus Consultores y Comunidad sobre las posibles adaptaciones o cambios radicales, y otras veces no se ha llegado hasta la aplicación práctica, que, como es obvio, exige paciente reflexión, evaluación y constante revisión. Demasiadas veces nos contentamos con decir que nuestra prioridad está ya bien definida en el fin específico de nuestra propia casa.

La creatividad es muy necesaria hoy, cuando se nos ofrecen tan diversas oportunidades, nuevos medios y modos de apostolado. Tiene mayor importancia a nivel de Provincia, pero la tiene también a nivel de Comunidades y de obras, en donde la experimentación resulta más fácil. No es menos importante la evaluación periódica de las experiencias basadas en criterios claros de valoración. En este punto creo que se ha fallado con frecuencia, convirtiéndose así las experiencias en hechos consumados, a veces con consecuencias no poco nocivas.

En esta nueva organización de nuestros trabajos hay un elemento muy importante: el descenso en el número de vocaciones. Cada Provincia debe prever, con relativa facilidad, el número y la pirámide de edades de los hombres que en ella estarán en plena actividad dentro de los 10 años siguientes. Se trata de un dato importantísimo, del que no se puede prescindir, para la organización del futuro apostolado. Es urgente una planificación realista: ver el modo de utilizar, de la manera más eficaz, las fuerzas de que disponemos, aplicándolas a aquellas obras y actividades que hoy sean más necesarias.

En un buen número de Provincias se ha manifestado como un punto débil la Comisión de Ministerios, o porque no existe, o porque no ha funcionado activamente, o porque ha llegado a ser como un cuerpo paralelo a la Consulta de la Provincia, cosa que ha producido más bien desorientación. Donde ha funcionado bien, la Comisión de Ministerios ha sido de gran ayuda. Ante las dificultades que en no pocas Provincias se han manifestado, tal vez convenga que los Provinciales estudien la conveniente integración entre la Consulta de la Provincia y la Comisión de Ministerios.

Querría también destacar que, sobre todo a nivel de Comu-

nidades, la reflexión y el examen de la calidad apostólica de nuestro trabajo no debe tener únicamente como finalidad el llegar a la resolución de emprender, abandonar o modificar un determinado ministerio; sino que lleva consigo el *ejercicio espiritual* permanente de buscar la voluntad de Dios, dentro del plan concreto de la Redención. Aun en aquellos trabajos que el discernimiento nos mueve a proseguir resueltamente, sin modificarlos, hemos de vivir en la plena conciencia de nuestra « misión » y de la vocación concreta a que Dios nos llama. La posición apostólica de un jesuita de hoy jamás puede ser rutinaria, sino de honda y constante creatividad, apoyándose sin intermisión en la conciencia explícita de la misión recibida. La « conciencia de misión », es decir, de ser enviados por Cristo a través de la obediencia, constituye a su vez un precioso elemento de nuestra oración, aunque sea lamentable tener que confesar que tal conciencia, en muchos, se ha ido esfumando.

No es mi intención, en esta breve carta, entrar a fondo en los problemas apostólicos que hoy se nos presentan. Tampoco tengo intención de volver a recordar los criterios de selección de ministerios, que pueden encontrarse en las Constituciones y en las normas directivas promulgadas por la última Congregación General, o que yo mismo he sugerido. Hoy querría insistir principalmente en la necesidad de mantenernos siempre en este estado de discernimiento dinámico, sin dejarnos arrastrar por la acción, en que estamos comprometidos; en la necesidad de dar su tiempo debido a la oración y una constante reflexión, realizada a la luz del conjunto de nuestros criterios apostólicos; en la necesidad, en fin, de una actitud refleja y consciente de misión, tanto en nuestro trabajo más institucionalizado, cuanto en las otras ocupaciones más personales de cada uno, pues tampoco éstas tendrán verdadero valor apostólico si nosotros no somos « enviados » a ellas, permaneciendo siempre en ellas como « enviados ».

En vuestra cartas me parece encontrar de ordinario las prioridades consideradas desde un punto de vista local. Es natural que así suceda. Pero conviene no perder nunca de vista la visión universal de nuestro trabajo.

Precisamente, considerando el panorama de toda la Compañía, tanto en los países cristianizados desde hace mucho tiempo como en las así llamadas tierras de misión, expuse ya en la Congregación de Procuradores, cuatro prioridades que me parece han de ser tenidas en cuenta, según las circunstancias locales.

Supuesto que los Ejercicios son nuestro instrumento peculiar, tanto para nuestra propia espiritualidad, cuanto para nuestro

apostolado, al referirme a prioridades quise usar esta expresión en un sentido muy amplio: el de campo de apostolado, dirección o enfoque apostólico. Así, por ejemplo, cuando trataba yo de la « reflexión teológica », me refería no solamente al análisis teológico especializado y de altura científica, que requiere un esfuerzo de varias disciplinas, sino también a la reflexión pastoral que se realiza en el trabajo apostólico directo y aun a la reflexión teológico-espiritual que debemos realizar de nuestro trabajo personal. Esta reflexión, por lo que se refiere al contacto con la realidad, es de gran valor, pues recoge elementos que vienen de la experiencia y ayuda a los que consigue la reflexión teológica hecha a nivel más elevado. Se puede decir que en ella se trata de una iluminación de los fenómenos humanos a la luz de la fe.

Del mismo modo, al hablar del apostolado de la educación, la palabra « educación » se enriquece con un sentido amplísimo: no se limita únicamente al apostolado escolar, institucional, sino que abarca las múltiples manifestaciones pedagógicas modernas, es decir, todo aquello que puede contribuir a la formación integral del hombre.

En la expresión « apostolado social » se encierra cuanto contribuye a la transformación de la sociedad humana y de sus estructuras, sobre todo cuanto se refiere a la justicia social y a la mejora de « todo el hombre y de todos los hombres ».

Del mismo modo cuando se alude a los « medios de comunicación social », se quiere subrayar tanto su carácter de instrumentos de difusión de ideas, en relación con otros medios de apostolado, cuanto lo que toca a la aplicación que pueden tener en otros campos, y a su concreción específica en aquellas actividades o instituciones consagradas a la comunicación e información (prensa, cine, radio y TV).

Estas cuatro prioridades no excluyen otras, ni pueden o deben ser aplicadas igualmente en todas partes, dada la diversidad de circunstancias y necesidades. Al llamarlas prioridades he deseado notar que, a mi juicio, son hoy la mejor aplicación prática para conseguir el fin de la Compañía, que es la « defensa y propagación de la fe », donde quedan incluídos nuestra confrontación con el mundo de los incrédulos y nuestro apostolado misional. Pero, como acabo de indicar, tanto en la línea de normas directrices, como en la de su aplicación a obras concretas, deben ser objeto de seria consideración y atento estudio en cada lugar, encuadradas en el conjunto de las circunstancias concretas de cada caso.

II - Vida comunitaria

También en este punto de nuestra vida de comunidad, los Superiores y Consultores han hecho un verdadero repaso de nuestros progresos y de nuestras deficiencias.

Es esencial, para comenzar, tener un conocimiento exacto de lo que debe ser la vida de comunidad en la Compañía. Es menester no olvidar que la vida comunitaria, como la estructura misma de la Compañía, es apostólica. En sí misma no constituye un fin, sino que debe ser estructurada y vivida de manera que ofrezca una base para el apostolado, sin reducirse a un pequeño grupo apostólico que, cerrado en sí mismo, pierda el sentido de la unidad y de la universalidad, y al mismo tiempo de su dependencia del cuerpo total de la Compañía.

No dejan de percibirse algunos progresos, o, por lo menos, algunos esfuerzos que apuntan hacia el progreso mismo: formas más vivas de oración comunitaria, manifestación de determinadas experiencias espirituales en las concelebraciones litúrgicas, Ejercicios de toda una Comunidad o de la mayoría de ella, sesiones de trabajo y asambleas de reflexión de carácter provincial o regional, etc. Y sobre todo se manifiesta abiertamente la voluntad de realizar mejor nuestra vocación, de formar un cuerpo cuyos miembros experimentan la responsabilidad mútua en orden al cumplimiento de la misión. Al ir realizando esta adaptación, las comunidades suelen resumir la experiencia realizada con frases como éstas: « ahora nos hallamos mejor, nos sentimos cada vez más profundamente unidos ».

Pero no podrían faltar las deficiencias. Buena parte de ellas se deben al individualismo. Y éste se traduce en faltas de atención para con los demás; o en una clara oposición a que se pueda actuar un mínimo de aquella estructura que requiere una vida comunitaria — no es muchas veces un puro egoísmo? — ; o en un cerrar la puerta al intercambio espiritual, obstaculizando la apertura y la colaboración. Hasta en algunas comunidades más pequeñas se manifiestan los aludidos defectos.

Respecto a estas comunidades menores, de las que, como era natural, se me ha hablado mucho en las cartas, quiero tan sólo recordar o confirmar la necesidad de que se cumplan ciertas condiciones, para que puedan conseguir resultados positivos.

Deben estar penetradas de un sentido apostólico, con una finalidad constructiva. La Eucaristía debe ser su núcleo vital y el centro de su impulso, que debe estar dirigido hacia una extrinsecación apostólica más que hacia el interior de la misma comunidad.

Simples afinidades de temperamentos o de caracteres entre sus componentes no son suficientes. Y bien seguro es que no se podría esperar nada de la falta de caridad de la que toma principio un rechazo intolerante de los demás.

Deben estar formadas, en lo posible, por individuos de diversas generaciones, ya que cada comunidad debe ser realmente como una célula del cuerpo entero de la Compañía, que comprende todas las edades. Deben estar siempre abiertas a la comunidad mayor de la Provincia, de la región y de todo el resto de la Compañía.

Deben tener al frente un verdadero superior, que ejerza abiertamente su oficio, aun dentro de unas relaciones fraternas, sencillas y familiares.

Debe estar vigente en tales comunidades una espiritualidad comunitaria intensa, sin que por ello sea exageradamente emotiva. Debe regir un estilo de pobreza evangélica explícita que, radicada en el amor a Cristo pobre, sea fruto del discernimiento comunitario, y cargue el acento en la participación, sin hacer por ello desaparecer la responsabilidad personal y de grupo. (Cfr. AR XV, 276-295 « Paupertas et vita communitaria »).

Se debe practicar una verdadera intercomunicación espiritual entre los miembros de la pequeña comunidad y, cuando sea oportuno, el discernimiento espiritual comunitario, en el que se reserve el debido lugar a las exigencias del sentido común así como a las luces de la fe y al puesto que ocupa la autoridad, fuente de toda misión apostólica.

Por otra parte estoy cierto de que estas mismas condiciones, en la medida en que pueden ser llevadas a la práctica, son las que hacen fructuosa la vida religiosa y apostólica de las comunidades mayores, de las que en otros lugares la Compañía tiene necesidad.

El mayor enemigo de todas las comunidades es la desunión. Doy por supuesto que no todos podemos, o acaso debemos, pensar del mismo modo en cada cosa, pero el mayor defecto para una vida en común, demasiado frecuente por desgracia, es la incapacidad de dar oído a los demás, y sobre todo cierta forma de irritabilidad pasional, que se manifiesta ante cualquier criterio o modo de obrar diferente del nuestro. No es ésta la actitud de compañeros, reunidos en la caridad de Cristo y que participan unidos de un mismo bien, que es la Compañía de Jesús.

Demasiadas veces no nos limitamos a hacer notar las deficiencias o los peligros doctrinales o prácticos que nos parece pueden seguirse de ideas o modos de proceder, sino que enseguida condenamos las personas con un juicio negativo que las hace aparecer como infieles a la Iglesia, a la Conmañía y al propio deber.

A la vista de las informaciones recibidas, creo sinceramente que, tratándose de un punto tan vital de la Compañía (Const. 655), es mi deber hacer esta observación que podría parecer severa, y pedir a los Superiores que inviten a todos a un serio examen sobre este punto. Termino, sin embargo, observando, a base también de no pocos testimonios de los que me han escrito, que no dejan de faltar quienes, después de poner de relieve con claridad las deficiencias de la vida comunitaria, hacen al mismo tiempo la salvedad de que en su propia comunidad se vive la alegría, el sano humor, la amistad y la ayuda mutua y que en definitiva resulta agradable vivir juntos. Diremos entonces que se contradicen?. Creo que no, sino que estamos convencidos de vivir un momento de evolución, todavía acaso no poco lejano de nuestro ideal, pero sin embargo de positivos progresos, de los que hemos de dar gracias a Dios, esforzándonos por hacerlos cada vez mayores.

III - Ejercicios espirituales ignacianos

Esta era la tercera cuestión: qué son, al día de hoy, los Ejercicios de San Ignacio por una parte en nuestra vida de jesuitas y por otra en nuestro apostolado?

La mayor parte de los jesuitas se conserva fiel a la práctica de los Ejercicios anuales. Es con todo necesario que lo sean todos, ya que tan necesarios son en esta periódica renovación. Creo muy importante que no se abrevie el tiempo de los Ejercicios, ni fácilmente se divida en varios períodos, sin motivos muy especiales, de los que debe juzgar el Superior.

Pero aun cumpliendo con los Ejercicios anuales, es necesario renovar y dar nueva vida a su práctica ignaciana. Pudiera ser, en efecto, que ésta se hubiera hecho algo rutinaria. E, inclusive, algunos han intentado sustituir el ejercicio espiritual de discernimiento personal y de renovación de la propia vida, por una reflexión más exclusivamente intelectual, menos exigente, acompañada por un buen predicador o por algunos excelentes libros, y a veces dejando a un lado el indispensable silencio.

Las informaciones recibidas me hacen ver la satisfacción de cuantos han querido vivir, en numerosas Provincias, unos Ejercicios Espirituales, dirigidos por un guía experto y realizados personalmente. En otras Provincias ha habido quien ha optado por volver a hacer, en las circunstancias actuales, el mes entero de Ejercicios. En otras partes veo ponderar el fruto de los Ejercicios hechos en comunidad. Y en todo ello, como en otros detalles, lo que de diversas formas se manifiesta es una verdadera renovación espiritual,

en un punto de tan capital importancia para nuestra conversión. Mi mayor deseo es que este movimiento siga extendiéndose más y más cada día.

En muchos países, los Ejercicios de San Ignacio, como arma principal de apostolado, tampoco se encuentran hoy en retroceso. Se dan, es cierto, a menos grupos, sobre todo a menos grupos grandes, pero se dan en cambio a personas más capaces de hacerlos individualmente y de un modo más exigente. Ayudamos con los Ejercicios a un buen número de religiosas. Por el contrario, se dan menos, en algunos lugares, a grupos sacerdotales; debemos interrogarnos para llegar a conocer la causa que haya podido haber, por nuestra parte, en este retroceso, ya que se trata de un servicio importante de la Iglesia, que la Compañía ha procurado siempre prestar con particular consagración y consoladores frutos. incluso de excelentes vocaciones.

Será asimismo necesario renovar los métodos y la adaptación de los Ejercicios a las jóvenes generaciones: todavía hay mucho que hacer para conseguirlo.

Se han ido multiplicando también oportunamente los cursos para la formación de Directores de Ejercicios. Pero quisiera observar que no basta el « aggiornamento » teológico en el contenido y en la exposición de las meditaciones. Sino que hemos de profundizar más en el dinamismo interior, típico de los Ejercicios ignacianos, que favorece tanto la acción de la gracia y consigue frutos absolutamente propios y especiales.

Conclusion

El género literario de esta comunicación mía con vosotros, que no quiere ser más que una respuesta a las cartas que me han escrito Superiores y Consultores, no pide el cierre de una síntesis final; pero sí quisiera, a propósito de los puntos que he tocado arriba, que cada uno trate de examinarlos personalmente y por propia cuenta, viendo cómo puede ayudar a otros a considerarlos con mayor atención para llegar a las decisiones convenientes.

Intima relación con todo lo tratado tiene la responsabilidad, que todos tenemos, de obtener del Señor el aumento de las vocaciones para la Compañía. Es un asunto de los que más en el alma debemos llevar, y esta preocupación será una señal de nuestro amor a la Compañía y de la vitalidad de nuestra propia vocación. Todos los jesuitas nos debemos sentir responsables ante Dios y ante la Compañía de que crezca el número de vocaciones, ya que cualquier

posible planificación a largo plazo debe contar esencialmente con el número y la calidad de los futuros nuevos jesuitas.

La vocación es, en definitiva, un don de Dios. Por eso debemos pedirla intensamente al Señor, debemos clamar por esta gracia de nuevas y abundantes vocaciones. Pero para eso tenemos que amar al mismo tiempo con toda sinceridad nuestra propia vocación y manifestar ese amor en toda nuestra vida. No dejemos de esforzarnos para que la vida personal y las actividades apostólicas de cada uno de nosotros en las provincias y en las comunidades presenten una imagen nueva del jesuita, adaptado al mundo moderno, que sea atractivo para los jóvenes de hoy. Y por eso también no nos debe desanimar el que estemos viviendo un tiempo de búsqueda y de experimentación el algunos puntos de la formación y de nuestra vida comunitaria y apostólica, pues los mismos jóvenes de hoy saben bien que, durante este período de transición, todos tenemos que contribuir a encontrar nuestro nuevo camino, como ocurre en los otros sectores de la vida humana, en las profesiones, en la vida familiar, en la política, etc. Y precisamente la conciencia de todo esto puede ser un aspecto actual y característico de la « llamada » del Señor a los jóvenes en esta época de transición.

Por consiguiente, los Superiores, con la ayuda de sus Consultores, inviten a todos a examinarse sinceramente ante Dios si piden por las vocaciones, si aman a la Compañía y a su vocación con completa generosidad, si contribuyen a manifestar en su vida la verdadera imagen del jesuita: o si no son más bien, de los que dicen — y es cosa bien lamentable — que no aconsejarían a los jóvenes a entrar en la Compañía, mientras no se llegue a aclarar nuestra situación actual de renovación y adaptación.

Si alguno realmente no sintiere ese amor a la vocación, deberíamos aún preguntarle si no será porque mira más los defectos de los demás, que su propia resistencia a aceptar lo que Dios dispone en estos momentos; o porque está tratando inconscientemente de eludir su propia responsabilidad personal en el procurar que la Compañía pueda realizar su misión en los tiempos actuales. Y quién sabe si los tales, con su acerba crítica, no son los demoledores de aquello que dicen que quieren salvar o adaptar.

Por último, aprovechando esta carta, quiero agradecer a los Superiores, en estos momentos en que cargan con tan pesada cruz, los servicios que están prestando a la Compañía; y a los Consultores el apoyo moral y la ayuda que, con sus conocimientos y con sus pareceres, de todo punto necesarios, dan a los Superiores. Y querría expresar de nuevo el deseo de que esta colaboración se vaya concretando cada vez más en verdaderos equipos de trabajo,

consagrados por entero al servicio de toda la comunidad, de toda la Provincia y de toda la Compañía. Y que la comunicaciòn constante entre la Cabeza y los miembros, tan recomendada en las Constituciones, sea el modo concreto de colaborar con la Compañía universal (Const. 675) en su servicio universal a la Iglesia.

Pido a los Superiores Mayores que quieran dar a conocer esta carta a los Superiores locales y a los Consultores de Provincia y de las casas.

A todos y a cada uno me uno en oración fraterna.

Y de todos me subscribo afmo. en el Señor.

En la fiesta de la Natividad le Nª Sª,

Roma, 8 setiembre 1972.

Pedro Arrupe, S. J.

36. 9 septembris 1972

Solvuntur dubia quaedam de Normis pro reductione ad statum laicalem.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto Pater:

Ad solvenda dubia quaedam circa applicationem Normarum in causis reductionis ad statum laicalem, Em.mus Praefectus S. Congregationis pro Doctrina Fidei, cum litteris die 31 iulii 1972 datis (Prot. N. 128/61), transmisit novum Documentum, die 26 iunii 1972 exaratum et a Summo Pontifice approbatum, cum Ordinariis etiam Religiosis communicandum, quo praebetur authentica interpretatio quarundam Normarum.

In hoc Documento agitur:

I. De necessitate paterne et sollicite assistendi Sacerdotibus qui in crisi vocationis versantur, ne praecipitanter agant neve dispensationem sine gravibus rationibus obiectivis petant, cum consequenti forsan revocatione petitionis, post crisim superatam. Huiusmodi assistentia non tantum praeberi debet, sed etiam omnino oportet ut in documentis S. Congregationi proponendis clare constet eam praebitam esse.

II. De rationibus proportionate gravibus requisitis pro concedenda dispensatione, quae conceditur non cuicumque petenti indiscriminatim aut velut « automatice », nec in causis quae *unice* fulciuntur rationibus insufficientibus, sicut simplici voluntate nu-

bendi, legis sacri coelibatus contemptu, matrimonio attentato, etc. Experientia praeterea docet dispensationem denegari vel differri posse, si rationes non sunt eae quae in Normis indicantur, aut si simpliciter et perbreviter declarantur, sine adaequata et concreta expositione et sine necessaria confirmatione obtenta per alias notitias vel adiuncta ex investigatione pastorali et ex testimonio aliorum desumpta.

III. De impossibilitate in huiusmodi casibus applicandi can. 81 CIC.

IV. De exsecutione Rescripti reductionis ad statum laicalem, quod immediate a momento notificationis ex parte Ordinarii vim suam plene exercet nec ullam acceptationem ex parte Oratoris requirit, necnon de modo procedendi si Orator, Rescripto notificato, poenitentia motus voluntatem manifestat perseverandi in exercitio sacerdotii.

V. De authentica denique interpretatione verborum « similibus Institutis », quae in n. VI, 4, d Normarum inveniuntur. Magis specifice describuntur eiusmodi Instituta, apud quae nullum docendi munus sacerdotibus uxoratis committi potest, immo ipsi a dicto munere omnino recedant oportet ante dispensationis concessionem. Item ex recenti experientia constat S. Congregationem insistere ut etiam haec norma diligenter servetur.

Velis igitur curare ut, in praeparandis huiusmodi casibus, omnes Normae S. Congregationis plene serventur atque ratio diligenter habeatur harum interpretationum authenticarum, ne ob insufficientiam sive assistentiae Sacerdotibus in crisi versantibus datae, sive rationum obiectivarum, sive denique informationum in documentis praebitarum, gratia denegetur vel casus solutio ad longum tempus inutiliter protrahatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 9 septembris 1972

Tibi in Domino addictissimus,
PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

37. 15 septembris 1972

Nominatur novus Director Officii Informationis Curiae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Reverende in Xto Pater
P. Xti.

Ab incoepto hoc mense septembri P. Gordon George (Can. Sup.) suscepit directionem nostri Officii Informationis.

P. George curam gerebat, iam ab annis tribus, de instituendis Superiorum Colloquiis, quorum scopus fuit opportunitatem nostris Superioribus praebere discendi hodiernam rationem technicam rerum gerendarum et penitiorem intellegentiam artis gubernandi iuxta Sancti Ignatii spiritum. Nunc autem, appropinquante Congregationis Generalis convocatione, mihi visum est haec Colloquia, quae per triennium protracta sunt et ad quae non mìnus quam 200 Superiores convenerunt, suspendere, ut alii Superiorum conventus haberi possint, magis directe excogitati ad perficiendum ipsorum munus gubernandi.

P. Gordon George succedit P. Roberto Tucci (Neap.), qui, praeter alia sua munera — est enim Director ephemeridis *La Civiltà Cattolica* et Consiliarius P. Generalis circa rem oecumenicam — consenserat nascentis Officii Informationis Director ad tempus designari. Qui nihilominus eidem Officio nunc addictus perseverat, tamquam membrum eius Consilii Directionis.

Novus Officii Director iuvabitur collaboratione aliorum, praesertim ad editionem foliorum in variis linguis; ex his P. Franciscus Zurbano (Loyol.), curator editionum linguae hispanicae, ex ipso Officii ortu eidem addictus esse pergit; aliorum collaboratorum nomina, pro linguis anglica et gallica, opportuno tempore nuntiabuntur.

Hanc nactus occasionem gratias ago imprimis P. Roberto Tucci: sed etiam P. Ioanni St. George (Neo Ebor.), qui cum esset ex coetu curatorum Servitii Radiophonici Vaticani, editiones anglicas Officii Informationis sustinuit et munus Vice-Directoris Officii egit; necnon P. Eduardo Dunn (Neo Ebor.), qui Officii archivum curavit.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 15 septembris 1972

Tibi in Christo addictissimus,
Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

38. 3 octobris 1972

E Prov. Madurensi seiungitur Regio Andhrensis — Statuta pro nova Regione.

AD REV. P. DOUGLAS M. GORDON
MADURENSIS PROVINCIAE PRAEPOSITUM

DEAR FATHER PROVINCIAL, P. C.

A score of years has passed since in concluding the decree of erection of the Madurai Province my revered predecessor, Fr. John Baptist Janssens, declared, « We pray the Divine Majesty to bring it about that from the very beginning the new Province, deeply imbued in the principles of the Spiritual Exercises, may advance along the road of perfection and, eagerly dedicating itself to the conversion of its fellow-countrymen, may reap a plentiful harvest of souls » [1]. And eight years later, on the occasion of the separation of Kerala from the Madurai Province, he wrote to the latter, « Let her not consider her maternal role ended with the creation of the Kerala Vice-Province. There is another area calling for her services. She has already established a flourishing College in Andhra Desa. It will be her responsibility to cultivate that area in ways and in the measure that the interests of the Church will demand. Let the Fathers and Brothers of the Madurai Province stir themselves to renewed zeal and fervour in order to fulfill that mission » [2].

In the discharge of their responsibility the Madurai Jesuits have in recent years not only developed Andhra Loyola College, but have founded Loyola Public School at Guntur and have launched the Vinukonda Mission. However, much more can and must be done for the growth of Christ's Mystical Body in what is one of the vastest and most populous States of the Indian Union, with its own distinctive language and culture. Prayerfully considering therefore both the past achievements of the Society in Andhra and the prospects for the future, after having heard my Assistants and the Provincial of Madurai and his Consultors, I have decided to constitute and do hereby constitute the Andhra Region within the Madurai Province, to cover its territory in Andhra Pradesh, and to be governed by a Major Superior dependent on the Provincial of Madurai, according to the Statutes that ac-

[1] AR XII 226.
[2] AR XIII 862.

company this letter. This decree is to come into force on the coming November 5th, feast of all the members of the Society who are with Christ in glory.

It is obvious that the erection of the Region, if considered merely as a juridical step, will not automatically secure that development of the Church and that growth of the Society in Andhra which we have in view. Rather must this erection be a spur to our zeal for souls and an occasion for a total and practical rededication to God's service, in close union with Him, with His representatives in the local churches, and with the members of the Society within and without the Region. Without such union we cannot expect God's blessings on our labours.

Today more than ever mission work — « the spreading of the faith », as it used to be termed — is a work of immediate urgency, since it enters into the very definition of the Church. Perhaps the world today is so different from the past that we need a new image or concept of the missionary. But for us this should mean a new actualization of the Jesuit apostle, as a man who incarnates with new vigour the vision granted to Ignatius at Manresa, and which he wrote into our Constitutions.

Let the Fathers and Brothers of Madurai consider that they are sent by Christ « to make up all that has still to be undergone by Christ for the sake of His body, the Church » [3], as really and truly his helpers and fellow-workers in an appointed part of his vineyard. The missionary is a bearer of hope to the world. At a time when the citizens of India are facing new challenges and great opportunities, and when the Church is striving to play a significant role in national development, the ongoing work of the apostolate, with all that it exemplifies of lively faith, supernatural outlook, persevering effort and steady growth, is a ray of hope that gives new life and vigour to the true image of Christ's Mystical Body.

And on this note of hope I wish to end, the while I request you to convey my good wishes and blessings to the dear Fathers and Brothers of the Madurai Province, especially those who will be labouring in the new Region, to all of whose prayers I commend myself.

Rome, October 3rd, 1972.

Devotedly yours in Our Lord,
PEDRO ARRUPE
Superior General of the Society of Jesus

[3] Col. 1, 24.

STATUTES FOR THE ANDHRA REGION (*Madurai Province*)

1. The Madurai Province of the Society of Jesus remaining one and undivided, the Andhra Region is erected within it for purposes of good administration and to secure *the more effective* development of the Society's works in Andhra Pradesh.

2. The Andhra Region will comprise the works of the Madurai Province in Andhra Pradesh and the members of the Province attached to them as well as any Jesuit whose usual residence is in Andhra. At present the works of the Province in Andhra are Andhra Loyola College (Vijayawada), Loyola Public School (Guntur), and the Vinukonda Mission.

3. The Superior of the Region, to be appointed by Father General, will have the status of a Major Superior with *the functions* and faculties of the Superior of a dependent Viceprovince or mission [1]. He will have four Consultors *and an Admonitor nominated by* the Provincial of Madurai. He himself will be called to attend the Consultation of the Province, as Consultor « extra numerum », whenever business pertaining to the Region is transacted or *there is question of planning for the entire Province.* Within the territory of the Region he will make the annual visitation of the houses and works, receive the manifestation of conscience and exercise the power of transferring members from one status or house to another, but persons holding certain important posts [2] will not be transferred without the Provincial being consulted.

4. *Saving always the right of direct recourse,* all important business with Father General will be transacted through the Provincial, including reports of visitations, *admission to Last Vows, appointment of Local Superiors,* but excluding annual letters which are to be written to Rome « ex officio ». This applies also to Local Superiors and Consultors in the Region.

5. In order to enable the Regional Superior to promote effectively the development of the area committed to his care and prepare the way for the erection eventually of an Andhra Province of the Society, he is authorized *to promote vocations, establish apostolic contacts, raise funds* and, after due consultation with the Provincial, to undertake new works, expand existing ones and accept new responsibilities in Andhra Pradesh.

6. The membership of the Region will be twofold: those who are permanently assigned to it and those who are *appointed to it*

---

[1] Cf. Regulae S. I. [1963] 162-166.
[2] Cf. Epit. n. 768, 4°.

for the time being. Those members of the Madurai Province who were born in Andhra Pradesh, or who have offered themselves to work there on a permanent basis, will be considered as assigned to the Region. All others will be considered as temporarily appointed. This distinction is made in order to encourage members to learn Telegu and decide on working permanently in Andhra. Those who are at present working in the Region, or are understood to be in training for work there, are to inform the Provincial within a month of the promulgation of these Statutes whether they wish to be assigned permanently or only temporarily appointed; *those born in Andhra Pradesh are given a similar choice now. Members of the Province outside Andhra may also offer themselves for work in the Region, which is in need of personnel.* Transfers from the Region to the rest of the Province and vice-versa will be made only after consultation between the Provincial and the Regional Superior, and in the case of assigned personnel only for very special reasons.

7. The Andhra Region continues to depend on the Madurai Province financially, so that the Arcae of the Province will continue to meet the common expenses such as the support of the Regional Superior and his office, the support of scholastics and Brothers in training for the Region, and the financing of its apostolic works, which for this purpose will be treated as part of the Madurai Province. It is understood that until the Region is sufficiently developed to support itself the Province will be generous in providing funds according to its means. For this purpose an annual subsidy — *to be settled between the Provincial and the Regional Superior, and to be approved by Father General* — will be paid to the Region, mainly for the support of missionaries; it is subject to revision.

8. *The present Statutes are to be in force for two years, in the first instance.* Any doubt concerning their meaning or application may be presented to Father General for solution.

Rome, 3rd. October 1972.

39. **9 octobris 1972**

De obitu P. Petri van Gestel, olim Assistentis Germaniae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER
P. XTI.

Die 6 octobris, in nosocomio « Santo Stefano », Romae, pie in Domino obiit P. Piet van Gestel (Neerl.), annum aetatis 76um, Societatis vero 56 agens. P. van Gestel constitutus erat Assistens Germaniae die 23 septembris 1947, quod munus usque ad Congregationem Generalem XXXI anno 1965 retinuit.

Ratione habita vigentis ordinationis de Missis ad certas intentiones applicandis (AR XV 62), tantum in Assistentia commendatur Nostrorum suffragiis qui Assistens Regionalis fuerit. Cum vero P. van Gestel Assistens fuerit ante CG XXXI, quo tempore omnes Assistentes officiis hodierni Assistentis Generalis fungebantur, nuntium de eius obitu cum universa Societate communico et omnium precibus eius animam commendare volo.

Romae, die 9 octobris 1972.

Tibi in Xto addictissimus
PETRUS ARRUPE
Praep Gen. Soc. Iesu

40. **12 octobris 1972**

De Catalogo generali Defunctorum in renata Societate.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER
P. XTI.

Postquam *Catalogus defunctorum S.I.* (1814-1970) ad universam Societatem missus est, P. Mendizábal qui eum exaraverat, plures litteras ab archivistis et rerum historicarum studiosis accepit, quibus opus multum laudant, illudque perficere volentes vel errata corrigunt vel lacunas implent.

Idem Pater praeterea ab aliquibus historiae peritis consilium accepit invitandi ceteros archivistas vel historiae cultores ut hunc

Catalogum Defunctorum percurrentes animadversiones, praesertim propriae Provinciae collectas Romam mittere velint. Si hoc fiat, speratur fore ut codicillus redigatur, qui omnia *corrigenda, omittenda, addenda* contineat et ad universam Societatem mittatur.

Itaque P. Mendizábal rogavit me ut, ad Superiores Maiores litteras mitterem ut, si hoc intentum probent, proprium archivistam vel aliam personam idoneam invitent ad hanc investigationem exsequendam, quae procul dubio toti Societati usui erit.

Litterae de hac re more solito ad Secretarium Societatis dirigantur.

Romae, 12 octobris 1972.

Omnium in Xto addictissimus
LOUIS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

41. **15 octobris 1972**

De litteris quas ex officio Superiores et Consultores Romam mittere tenentur mense ianuario 1973.

AD SUPERIORES MAIORES

In litteris die 8 septembris ad vos datis [1], quasdam exponebam considerationes ad quas perveneram legens epistulas quas ex officio dederatis ineunte anno 1972.

Sane meministis me, per autumnum 1971 (AR XV 761), scripsisse ad Superiores Maiores circa has litteras, ac proposuisse, tamquam rationem easdem denuo vivificandi ac in novum valorem perducendi, ut tangerent quosdam fundamentales aspectus nostrae vitae apostolicae ac religiosae, circa quos intererat clariorem ac recentiorem habere notitiam. Haec ratio contulit procul dubio ad perficiendam qualitatem informationum quas mihi ineunte anno 1972 suppeditastis.

Constitui igitur eamdem methodum hoc anno sequi, et certas quaestiones vobis proponere, alias circa vocationes, alias circa praxim nostrae paupertatis.

Admoneo nihilominus litteras ex officio non esse restringendas ad has tantum quaestiones quae nunc proponentur: expedit

[1] Cfr. supra 905.

enim ut agant etiam, si opus fuerit, de gubernio Provinciae ac Domorum, de Consultorum delectu etc. Superiores et Consultores in suis epistolis sese referant ad indicationes quae continentur inter *Practica Quaedam*, nn. 20-22.

* * *

De Vocationibus

Innueram in litteris diei 8 septembris ad quaestionem de vocationibus, cogitans scilicet de vocationibus ad Societatem, Patrum et Fratrum. Mihi peculiariter placebit si in hoc puncto liberrime sententiam vestram expromatis.

— Cum vocatio sit imprimis donum Dei, precesne per annum effusae sunt (vel rogati alii sunt ut effundant) pro hac intentione?

— Quid revera fit apud vos ut inter adolescentes et apud homines in genere, diffundatur vera notitia Societatis hodiernorumque eius ministeriorum?

— Si in vestra Provincia valde inminutus est numerus vocationum, quo modo hoc factum explicatur? Si e contra, auctus est, quas ob causas?

— Animadvertuntur forsitan apud vos illae reactiones negativae quae inducunt Nostros ad nihil de hac re curandum, vel etiam ad dehortandos candidatos? quibus causis hoc erit tribuendum?

— Quodnam adiutorium concretum obtulit hoc anno vestra communitas iis qui in Provincia peculiarem curam habent vocationum promovendarum? Prospiciturne aliquod programma pro anno venturo?

De simplicitate vitae

Omnis expressio nostrae paupertatis est nobis hodie necessaria ad accipiendum Spiritum « qui renovat faciem terrae ». En ergo quaestiones aliquot, in quas consideratio vestra convertenda est.

— Estne habita cura, decurrente postremo anno, conservandi vel augendi amorem erga Christum pauperem (Constit. 66)?

Modus vivendi istius communitatis seu Provinciae estne talis ut testimonium reddat apostolicae ac religiosae simplicitatis?

— Fiunt in hac re concretae quaestiones; exempli causa, circa tenorem vitae nostrae communitatis relate ad varias condiciones vitae inter gentes istius nationis? circa res vel vitae commoditates, quae quodammodo evadunt « antitestimonium » (feriae, cibaria, potiones, vestes, etc.)?

— Quomodo in praxi applicatae sunt quae commendabantur in epistola de Paupertate, labore et vita communi (AR XV 276 ss)? Estne v. gr. vera partitio bonorum inter membra communitatis, inter domos, in favorem operum quae Societas gerit in Tertio Mundo? rationes oeconomicae quas titulo personali quidam habent in mensa argentaria (banca) suntne Superiori apertae? estne aliqua proclivitas ad constituenda peculia?

* * *

Cum haec ad Superiores et Consultores Provinciae et Domorum omnium Societatis scribam, satis adverto modum enuntiandi quaestiones videri posse, in aliquibus casibus, localibus adiunctis minus respondentem; sed circa essentialia, id est, circa promovendas vocationes et circa praxim paupertatis, persuasum mihi habeo unumquemque vestrum, in quacumque mundi plaga et in quocumque munere positus sit, posse utilem informationem dare.

Sicut superiore anno factum est, exspecto e Superiorum Maiorum diligentia ut haec epistola tempestive cum iis qui litteras ex officio dare tenentur communicetur: quos insuper rogabunt ut, qua possint diligentia, responsa apud nos inveniantur primis diebus proximi mensis ianuarii.

Orationibus vestris me valde commendo

Romae, die 15 octobris 1972

Petrus Arrupe
Praep. Gen. Soc. Iesu

42. **9 decembris 1972**

Per epistolam Patris Generalis ad P. John Williams, *Consiliarium P. Generalis pro rebus hislamicis, gratiae illi aguntur ob fidele servitium per hos annos praestitum, simulque nuntiatur P. Ary* Roest-Crollius *tamquam moderatorem Secretariatus pro Missionibus in Curia generalitia, munus Consiliarii de rebus hislamicis accepisse.*

43. 25 decembris 1972

Erigitur Regio Cubana independens, seiuncta a Prov. Antillensi.

DECRETUM

Attentis specialibus adiunctis, re coram Deo diligentes perpensa, auditis Praeposito Provinciae Antillensis eorumque Consultoribus, exquisita quoque Patrum Consiliariorum Generalium sententia, pro ea quam Litterae Apostolicae ac Societatis Constitutiones nobis conferunt potestate, novam Regionem independentem erigimus, a Provincia Antillensi seiunctam, quae Regio Cubana nuncupabitur, cuique Superior Regionalis praeerit, immediate a Praeposito Generali dependens, cum omnibus iuribus et officiis quae Superioribus Maioribus competunt.

Quod vero ad territorium, socios, subsidia attinet, haec quae sequuntur decernimus:

1. Territorium Regionis Cubanae integrum nationis cubanae territorium amplectetur.

2. Ad socios quod attinet. Regioni Cubanae pleno iure adscripti manebunt: a) omnes NN. e Prov. Antillensi, qui in territorio Cubano nunc stabiliter commorantur.

b) item omnes ex quacumque Societatis Provincia qui, intra decem annos, a P. Generali destinati, territorium Cubanum ingredientur ut ibi stabili modo degant,

c) omnes pariter qui, intra territorium Regionis Cubanae, ad Noviciatum admissi fuerint.

3. a) Bona omnia in territorio Cubano exsistentia, sive mobilia sint sive immobilia, ad Provinciam Antillensem hucusque pertinentia Regioni independenti Cubanae pleno iure adscribuntur.

b) ad decem annos, nisi aliter a Praeposito Generali decretum posthac fuerit, Provincia Antillensis e propriis Provinciae bonis novam Regionem fraterne adiuvabit, praesertim quoad eius sumptus communes extra territorium cubanum solvendos; omnes autem sumptus scholasticorum Regionis Cubanae Provincia Antillensis solvet, dum congrua divisio bonorum Arcae Seminarii statuatur de consensu Provincialis et Superioris Regionalis, approbante Praeposito Generali.

4. Dubia, si quae occurrant de hoc Decreto interpretando vel in exsecutionem mandando, nobis solvenda proponantur.

Hoc nostrum Decretum a die 1° ianuarii 1973, plenam suam vim obtinere incipiet.

Dominus ac Deus Noster, deprecante Beatissima Virgine sanctoque P. N. Ignatio intercedente, haec omnia a nobis statuta in caelo rata habeat novaeque atque independenti Regioni largiter benedicat quo apostolico ministerio ac religiosae vitae sanctitate magis magisque floreat ad eius in dies maiorem gloriam.

Datum Romae, die 25 decembris 1972.
in festo Natalis Domini

PETRUS ARRUPE
Praep. Gen. Soc. Iesu

ALOISIUS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

44. **30 decembris 1972**

De schedis personarum renovandis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER
P. XTI.

Schedulae personarum quae anno 1970 Romam missae sunt, anno 1973, iuxta programma prius constitutum erunt hodiernandae seu renovandae.

Hae schedulae, quarum quaestiones prorsus recognitae fuerant post Congregationem Generalem XXXI, erant triplicis generis:

1) Schedula 27, anagraphica seu descriptiva, continens generaliorem cuiusque Sacerdotis et Coadiutoris formati notitiam, quae proinde semel pro semper compilanda est.
2) Schedula 28, complementaria, continens mutationes elapsi triennii.
3) Schedula 29, de morali aestimatione circa valetudinem, capacitatem et dotes apostolicas.

Hodiernatio harum schedularum Patri Generali eiusque Assistentibus occasionem praebuit penitius inspiciendi in ipsarum non solum utilitatem sed praesertim qualitatem. Omnibus ergo perspectis, visum est Patri Generali has statuere mutationes:

a) Schedula 27 erit conficienda etiam de Scholasticis et Coadiutoribus postquam prima vota emiserint.

---

[1] AR XV 641.

b) Cum schedula 27 magni sit momenti pro nostro generali archivo, erit deinceps inter documenta quae singulis annis mittenda sunt.
c) Schedula 29 conficienda iam non erit: difficultates enim recte et presse personas aestimandi, ut adverterunt complures Superiores Maiores, efficiunt ut incommoda huius praxis non sufficienter commodis compensentur.

Quo clarior fiat labor hoc anno a P. Socio conficiendo, in folio annexo quaedam magis practica explicantur.

Vestrum Omnium in Christo addictissimus

LOUIS LAURENDEAU
Secr. Soc. Iesu

AD PP. SOCIOS PROVINCIARUM ET VICEPROVINCIARUM

NORMAE PRO SCHEDIS PERSONARUM A. 1973

1. Scheda 27 — prius conficiebatur tantummodo de Sacerdotibus et Coadiutoribus formatis; nunc vero extenditur etiam ad Scholasticos et Coadiutores statim postquam prima vota post noviciatum emiserint. — Proinde, pro hac vice anno 1973, scheda 27 paranda est:
   a) de his qui ordinati sunt sacerdotes a die 1° ian. 1970 ad 31 dec. 1972.
   b) de his coadiutoribus temp. qui ultima vota emiserunt a die 1° ian. 1970 ad 31 dec. 1972.
   c) de omnibus scholasticis non sacerdotibus et coadiutoribus temp. « non-formatis » usque ad die 31 dec. 1972.
2. Scheda 27 — quae prius erat *triennalis*, deinceps erit *annualis*. Hoc anno infert maiorem laborem sed in posterum levius erit onus, quia tantum erit paranda de illis qui prima vota singulis annis emittunt.
3. Scheda 27 — quidam Socii distribuunt schedulas inter illos quorum interest, ut ipsi suam schedam conficiant: hoc leviorem certe reddet laborem, sed P. Socius advertere debet ut schedae ad tempus praestitum reddantur et eas revisere debet utrum bene sint confectae.
4. Scheda 28 — nihil innovatum est: conficienda est de omnibus Sacerdotibus et Coadiutoribus formatis, sociis inscriptis in Provinciae Catalogo, infra aetatis annum 65, et de quibus a. 1970 vel prius scheda 27 fuerat confecta.

5. Quid intelligitur nomine *Socii*? Socii de quibus schedae faciendae sunt in Provinciis et Viceprovinciis independentibus sunt ante omnes Socii ADSCRIPTI; sed, considerata frequenti applicatione in aliis Provinciis, petimus ut Provinciae faciant schedas etiam de sociis aliarum Provinciarum qui sunt illis APPLICATI.
6. De illis qui pertinent ad Domos Romanas immediate a P. Generali dependentes:
   a) schedae fiant in Provincia sicut supra dictum est, si agatur de sociis qui ad tempus determinatum (uti biennistae) Romam degunt.
   b) si vero stabili ratione sunt in illis domibus tunc P. Socius nihil agat, quia ipse P. Delegatus Patris Generalis schedas conficiendas curabit et mittet unum exemplar ad Curiam Generalem et alterum ad Provinciam.
   Pro Sociis qui in Curia P. Generalis degunt, schedae parantur in ipsa Curia.
7. Ineunte mense ianuario 1973 ex Curia Romana ad Provinciales tot schedae (27 et 28) mittentur, quot sufficere videbuntur ita ut unum exemplar Romam remittatur, alterum exemplar in Curia Provincialis servetur.
8. De Viceprovincialis dependentibus, Regionibus et Missionibus. — Ut tempori expensisque parcatur, ad harum Superiores directe nos schedas mittimus, ut ibi conficiantur. Ipsi vero directe Romam unum exemplar mittent, altero misso ad Provinciam a qua dependent.
9. Enixe curandum est ut schedae confectae Romam perveniant ante festum S. Patris Ignatii, 31 iulii 1973.
10. Omnes schedae 27 et 28 promiscue, disponantur unico ordine alphabetico Sociorum, et nulla habita distinctione utrum agatur de scholasticis, sacerdotibus vel coadiutoribus.

II — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

45. **5 ianuario 1972**

De attributione bonorum Arcae Seminarii ad fines diversos.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

I. - Respecto al Arca Seminarii:

1) Para la fundación del Arca de Obras Apostólicas — además de otros bienes que se destinasen directamente a ella — se pueden tomar del Arca Seminarii algunas cantidades que no se hubieran dado expresamente para la formación de los Nuestros o para la atención de los enfermos, sobre todo en aquellas Provincias en que llegaban a la Provincia iban prácticamente al Arca Seminarii. Mientras no exista esta Arca de Obras Apostólicas — que es muy conveniente se funde cuanto antes — pueden tomarse algunos bienes del Arca Seminarii para la fundación y sostenimiento de Obras apostólicas provinciales o interprovinciales, si realmente no hay otros fondos disponibles y no se causa un perjuicio notable a los fines actuales del Arca Seminarii; y siempre que se trate de los bienes que no han sido donados expresamente para la formación de los Nuestros.

2) Al establecer los coeficientes de proporcionalidad de las aportaciones de las Provincias a obras o gastos interprovinciales se han de tener en cuenta también los bienes del Arca Seminarii de cada una de las Provincias. Así se ha hecho en otras naciones en las que se ha establecido este coeficente de proporcionalidad entre las diversas Provincias.

3) De los bienes que han sido destinados al Arca Seminarii por libre voluntad del Padre Provincial — siguiendo la recomendación del Epit. n. 490 § 5 — puede el mismo u otro Provincial disponer para otros fines apostólicos con tal de que se mantenga la voluntad del donante y sean requeridos para otros fines más urgentes o necesarios de la Provincia o de la Compañía.

II. - Respecto a la ayuda o subsidio a ancianos o enfermos:

1) Puede el Provincial ayudar a las Casas (aunque no dependan del Arca Seminarii) con bienes del Arca Seminarii por razón

de tener en ellas a enfermos o ancianos. Y tampoco hay dificultad jurídica en que se ayude ya a las Casas por razón de los ancianos a partir de una edad convenientemente determinada, v. gr., 70 años, aunque sería oportuno que esta norma de la edad la aplique el Provincial con flexibilidad y discreción teniendo en cuenta la situación económica de la casa, la ayuda que de hecho presta el sujeto, y sobre todo nuestro gobierno personal y paternal.

2) Para este fin se puede constituir una sección especial dentro del Arca Seminarii o simplemente hacer uso de los bienes del Arca Seminarii para los enfermos y ancianos tal como se ha indicado en el n. 1.

46. **24 ianuarii 1972**

De quodam apostolatu in scholis secundariis.

AD QUEMDAM RECTOREM HIGH SCHOOL

I appreciate the difficulty you feel in trying to capitalise on all the opportunities of the school apostolate with a staff that is necessarily limited. *The high schools* are so full of opportunities that they could absorb the energies of an unlimited number of highly qualified Jesuits, yet in our time we have to cut down more and more on the numbers assigned to this work. There is certainly no question of closing any of our high schools in your Province where the members of the Society have no serious doubts about the value of this work. We must bend all our efforts in the direction of securing quality, dedication and team-work on the part of the Jesuits in the schools, together with a very close integration of the lay staff.

As a practical measure, it would seem reasonable that in a school like yours each year one man should be given the opportunity of taking a course in his own field. In this way we could start to bring about the improvement in teaching and administration which you are so earnestly seeking.

I am glad to hear of the success of your catechetical planning of small, voluntary groups. Congratulations, too, on your training of the boys in a spirit of service. It is important that they should have a very clear impression that we place a higher value on such fundamental Christian attitudes than on mere academic or sporting achievement. Undoubtedly the best way to train them to a spirit of service is to give a clear witness of it ourselves.

47. 25 ianuarii 1972

Peculiare systema probatur pro Assistentia Americae ad reddendam rationem de Statu temporali domorum et provinciae.

To the Province Treasurers of the America Assistancy.

Thank you for your letter concerning the financial reports that are sent to Rome. In your letter you stressed that many Provinces and Houses of your Assistancy have their financial reports prepared each year by an independent outside Auditor. In general, I find the plan that you suggest acceptable. Thus:

1. Any House or Province of the Assistancy may continue to use and submit the Latin Form, as in the past.

2. For any House or Province where audited financial reports are prepared, these may be submitted in place of the Latin reports. The comments and explanatory notes prepared by the Auditor and incorporated in the report should also be submitted.

3. Serious efforts should be made to achieve some uniformity in the format of the audited reports for similar institutions throughout the Assistancy. This should be done as soon as possible. Without uniformity, comparisons are most difficult; also, a great deal of time and efforts is required merely to interpret the intent of diverse formats.

4. The Houses or Provinces that submit audited reports annually, need not submit triennal reports. Only those Houses or Provinces that continue to use and submit the Latin form will be expected to prepare and submit the triennial forms.

5. Financial reports should be submitted for all Provinces and at least for all the larger and more important Houses of the Province. It is felt that in many cases these House reports are necessary to give a complete financial picture of the Province, and also to permit the comparison of Provinces and the Houses of various Provinces.

With personal best wishes, I commend myself to your prayers and Masses.

Devotedly yours in Christ
Pedro Arrupe S. J.

48. 31 ianuarii 1972

Negatur experimentum cuiusdam communitatis in Societate quae a se ipsa sine superiore regatur[1].

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

..... Es verdad que se están permitiendo o pueden permitirse una serie de experimentos encaminados a buscar nuevas formas para la adaptación de la vida religiosa a las necesidades de los tiempos en que vivimos. En esto, nuestras Constituciones ofrecen un amplio margen y desde luego una serie de cosas inspiradas en ellas y que hasta ahora no se habían permitido por razones circunstanciales, pueden ser estudiadas en una nueva luz, aunque siempre con la necesaria prudencia en su contraste con la realidad.

Sin embargo, estos experimentos no pueden ser de tal tipo que lleguen a desfigurar la imagen de la Compañía aun concebida en un pluralismo y riqueza mayores que los que hasta ahora hemos conocido. Consiguientemente, no creo justificado el permitir una experiencia, ni aun a título de excepción rarísima, cuya generalización se prevéya desde el principio inaceptable.

Y en este encuadre es donde sinceramente juzgo que entra la proposición de una comunidad sin Superior o en la que ella misma en su conjunto actue de Superior, con autoridad delegada.

Para concretar más el punto central, prescindo del hecho de que tal teoría pueda llevarse a la práctica en un Instituto Religioso cuyas Constituciones establecen un régimen capitular de gobierno. Tampoco trato, como es claro, de aquellas comunidades de la Compañía que por diversas circunstancias y de manera temporal o más estable, tienen al frente un Ministro o un Vicesuperior que depende directamente de otro Superior local. Finalmente, también es conocido el caso de algún particular que por razón de trabajo u otra semejante, depende directamente del Provincial, cosa que por otra parte, no es aconsejable se extienda fuera de circunstancias muy especiales.

Fuera de estos casos, he de manifestarle claramente que una comunidad sin verdadero Superior, que sea una persona física concreta, es absolutamente contraria a nuestro Instituto; y que un experimento en tal sentido, nunca se ha permitido ni se debe permitir. Recordarán los que asistieron a la última Congregación de Procuradores, que la única vez que no pude menos de interrum-

[1] Cfr. Superius documentum S. C., p. 825.

pir a uno que hablaba, fué cuando propuso una experiencia en este sentido.

Incluso en un plano meramente teórico, se plantea una duda muy seria al menos en la Compañía sobre la obligación que puede tener un individuo en virtud del voto de obediencia que ha emitido, ante las decisiones de un grupo, de una comunidad. En la Compañía se hace ese voto de obediencia al Superior General elegido por la misma Compañía y a sus delegados o superiores mayores y locales: todo en nuestras Constituciones se explica solamente si estos Superiores son personas fisicas, no colegiales. En la práctica, en el proyecto aducido apenas se explica cómo se han de tomar decisiones en el seno de la Comunidad: cuando se habla de obedecer a la comunidad, ¿se entiende sólo cuando hay una previa unanimidad? ¿bastaría una mayoría? Además, la obediencia al Superior supone, al menos para las cosas más importantes, la cuenta de conciencia (en todo caso, siempre se supone la posibilidad de la misma); ahora bien, me parece muy difícil que la apertura de conciencia requerida se obtenga en relación con un grupo de personas. Y qué decir de los cambios de casa que imponen las mismas etapas de la formación o las necesidades apostólicas o de trabajo concreto? Saltan a la vista los inconvenientes que se seguirían contra la disponibilidad que nos pide nuestra vocación, si previamente a cualquier cambio hubiera que conseguir el mutuo consentimiento del sujeto y de la comunidad en que va a vivir, para asegurar ese clima de confianza y plena integración mutuas, que exigen la autoridad compartida por todos los que la forman.

Por todo lo dicho, tampoco me parecen aplicables los casos que aducen como realización de esta autoridad colegiada: la Congregación General es algo eminentemente transitorio en la vida de la Compañía, cuya misión es precisamente la elección del nuevo General o el estudio de problemas especialmente importantes, pero no ordinarios; evidentemente se desenvuelve en un plano superior al gobierno normal de la Compañía y consiguientemente presenta unas características tan específicas que no se pueden generalizar.

Como ve, padre Provincial, respecto al caso concreto que me exponen (los miembros de la Comunidad Campion) lo que he expresado anteriormente lleva consigo la imposibilidad de proseguir tal experiencia. Deseo que se tomen mis palabras como una interpretación auténtica y oficial de este punto, que considero absolutamente fundamental en nuestra vida religiosa en la Compañía, y espero confiadamente que, como expresan en su carta, acepten

« los motivos que persuaden » esta determinación, la cual naturalmente, tiene el carácter de decisión última en el caso propuesto.

Me encomiendo en sus oraciones y quedo de usted

Afectísimo en el Señor,

Pedro Arrupe, S. I.

49. **2 februarii 1972**

Tales condiciones vitae et laboris procurandae ut missionarii in terris adoptionis libenter usque permaneant.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

I cannot hide from you my concern about the permanent return of so many members of your Province to Europe in the last few years, a phenomenon paralleled in some other parts of the Society, and which cannot but affect adversely the morale of the men who remain in the missionfield, as well as the missionary spirit of the mother-Provinces in the West. I am sure that the mother-Provinces will always and gladly receive the old missionaries returning from abroad, but the effects consequent on such re-entries, especially if multiplied, have to be considered.

I am well aware, dear Father, that the missionary today experiences tensions that did not exist twenty, or even ten years ago. Factors such as national aspirations, language difficulties, theological questionings, facility of travel and the quickening pace of life contribute to weaken the commitment originally made to a mission. On the other hand, Jesuit mobility may actually require that someone be transferred by Superiors out of a mission to a new assignment where he may produce more fruit. No rule can be laid down which will admit of no exception: rather, each case must be carefully and prayerfully discerned. Yet I must repeat here what I have said on other occasions: our desire and policy should rather be to stay till death in the missionfield assigned to us by obedience, unless there are very special reasons to the contrary. And it is for Superiors to judge if such reasons exist.

There are, I know, some who hold, paradoxically, that they should leave the mission just for the advancement of the work they originally came out to do — in other words, to leave the field open for the full and complete indigenization of the Church. Supremely important though it is for the Church to adapt itself

to local mentality and way of living, yet I do not think that this will be achieved by foreign missionaries abandoning their posts, nor that the good that might be achieved by such a move would compensate for the harm that would be done to existing works.

It will be one of your principal tasks, dear Father Provincial, to create in the Province, conditions of life and of work that will foster in your men the desire to spend the rest of their days in the land of their adoption. In endeavouring to do this you may find it helpful to consider the experience of other Provincials and of other religious congregations. And you may count on my prayers, as one whose heart is very much in the missions where he spent most of his priestly life, that God may enlighten you.

Devotedly yours in Christ,

PEDRO ARRUPE, S. I.

50. **15 februarii 1972**

Litterae ad Socios Prov. Indonesianae postquam Pater Generalis illam visitaverat.

TO ALL THE MEMBERS OF THE PROVINCE OF INDONESIA

MY DEAR FATHERS AND BROTHERS IN CHRIST, THE PEACE OF CHRIST!

At last I have found the time to sit down and write to thank all of you for the warmth of the reception you gave me in Indonesia last September. Thank you for your hospitality. Thank you for the encouragement. As I said to you more than once, while I am here in my room on the fourth floor of the Curia, there is danger that what reaches me contains a disproportionate emphasis on the negative side of contemporary Jesuit life. To appreciate the true worth and strength of the Society I must go out and see the vast silent majority of Jesuits at work. I can say with complete sincerity that during my four days among you, my spirits soared at having some first-hand experience of the Society's development and work in Indonesia. It was therefore a very special joy for me that, on the last day of my visit, I was able to raise Indonesia to the status of a fully constituted Province of the Society [1].

---

[1] *Data occasione, periodus quaedam ex decreto creationis Prov. Indonesianae hic transcribuntur cum textu pleniore ac in AR XV 152:*

« Post initum Institutum Theologicum Jogjakartae et Institutum

It is primarily to commemorate this important step in the Society's history in Indonesia that I send you this letter. I have given much thought to what I should write. I finally decided that the most helpful approach I could make would be to state simply what seems to me to be the major assets of your Province. Do not think that I am doing this in order to flatter you! I do so only because I am convinced that a community, like an individual, becomes most vital and efficient when it reflects seriously and humbly on the specific gifts which it has received from God, and determines to build upon and develop these. Of course, in your Province there are limitations and liabilities. Of course, efforts must be made to correct what is wrong and capable of correction. Yet constant reflection on one's liabilities and limitations has a crippling and negative effect. It is, I believe, Our Lord's intention that we attend more assiduously to the watering of the wheat than to the eradication of the cockle.

The new Province of Indonesia has many assets. Primary among them is that all of you, whether born in Indonesia or abroad, have a mission. You have been sent. Because you have a mission, you have a goal, a goal you share with your fellow-Jesuits all over the world. I need not here elaborate on the goal common to all Jesuits, as it is well known to you and I have written about it before. It is to proclaim the purifying, saving, exhilarating message of the Gospel to all to whom you are sent, and to share with them the richness of your own joyful experience of and commitment to Christ.

Furthermore you have received, along with your mission, the means to attain this goal. Through the Spiritual Exercizes and the Constitutions you have been, or are being, trained to be contemplatives in action. You cultivate a familiarity with God in

---

Philosophicum Djakartae, Viceprovincia nunc omnes domus formationis habet proprias, excepta Tertia Probatione. Apostolatus quoque educationis in Viceprovincia, iam tribus benemerentibus scholis mediis exercitatus, ulteriorem evolutionem obtinuit cum initum est Institutum Superius Paedagogiae necnon Centrum Catecheticum, in diversis urbibus florescens, ac toti archipelago inserviens. Praeter consueta opera apostolica, praesertim paroecialia, nuper Centrum Televisivum et Radiophonicum florentem vitam incepit; item Centrum pro cursu agriculturae, et domus Exercitiorum altera. Academia Technica et Schola Lignaria, recenter conditae, populi progressionem non solum spiritualem verum etiam materialem ac technicam promovere conantur. Cum motus Socialis Pantjasila, necnon cursus formationis pro iis qui in actione laicali versantur apud Djakartam traditi in dies crescant, Societas maiorem semper influxum in evolutione nationali, sive politica et oeconomica, sive sociali et humana exercere potest »

prayer. Your prayer life is a dynamic proof to the world of the transcendance of God; it enables you to find Him in everything and spurs you to commit yourselves entirely to the service of all around you.

Another inestimable benefit arising from your having a mission is that you have support. Every member of the Society is behind you. You have the very particular support of the Dutch Province which God has used to bring you to the happy position in which you now find yourselves. Your links of charity, however, are not only with the Dutch Province but with the whole Society. I can assure you that at the heart of the central government of the Society there are many who are intensely interested in all you do; we want to make your problems our problems; your aspirations our aspirations. I am sure that it will encourage you to know that because of our concern and interest in all that affects you, you are often in our prayers.

The assets which I have so far mentioned are ones which you share with other Jesuit communities. I would like now to touch on a few that are proper to your Province. The first of these is that you work in a milieu where you are needed and wanted, certainly a spur to enthusiastic apostolic service. You are surrounded by good people to whom the Gospel has not yet been preached. Indonesia has a rich and ancient culture. All that is good in this culture must be absorbed by the Church if the Body of Christ is to be completely built up. Hence, not only does Indonesia need the Church, but the Church needs Indonesia. There is a tendency at present to over-complicate the question — « Why Missions? ». To a serene, clearthinking Jesuit, this should not be a very complicated question. Missions are needed simply because Christ sends us and because joy, to be true, has to be shared. They are needed because men, poor, bleeding, suffering, exploited, doubting, searching and forgetting, have to be told not once, but a hundred times: « The Father Himself loves you. Dare to believe in love! Dare to rejoice! ».

You live in a developing country, where many suffer extreme poverty. In 1969 the average per capita income in Indonesia was U.S. $80, one of the lowest in the world. Such poverty stimulates you to be poor. Unlike some Jesuits living in affluent countries, you do not experience a problematic of religious poverty. You can give a real and not just a notional assent to Ignatius' prayer for actual as well as spiritual poverty in the Kingdom colloquy. You can feel in the depths of your heart and soul why Christ chose to cast His lot with the poor. You understand very clearly with what kind of people He most wanted to identify Himself and you

inevitably feel a desire to imitate Him in this. You have a high proportion of the priests and brothers of your Province working in parishes. From what I saw and what I was told, it is clear that these men show their generosity not merely by the simplicity of their own living, but by their increasing efforts to promote social and economic development. Your « Pantja Sila » movement, the direction of which has been entrusted by the Bishops to the Society, is endeavouring to create a greater awareness of economic problems and to provide an answer to the question of what the Christian response should be in a developing country as well as giving practical advice to pastors in their efforts to promote social and economic development.

It is not only the pastors who are responding generously to the surrounding poverty. It was with joy that I observed many of you, old and young, with the desire to identify yourselves with the poor. One of my happiest experiences in your country was a visit to the homes of the philosophers in Kramat and Salemba Bluntas. There I saw them living contentedly in simple houses with a minimum of this world's comforts compatible with a life of prayer and study.

A further asset of your Province is your structures, particularly, your educational structures. You run a major and minor seminary, a higher institute for education, a catechetical institute, three high schools and a technical college. I know that some of you fear that these institutions are counter-productive, that they imprison you, tie you down and keep you away from the more urgent works of either direct evangelization or a more immediate impact on the areas of Indonesian society where poverty, corruption and injustice are most rampant. May I tell you very frankly that I think this to be an erroneous attitude.

Your seminaries, colleges and schools are tremendous assets. Why? Well, there are many reasons, of which I shall give only three. The *first* is that in these institutions you are — or should be — educating young men to want to be good and ready to serve others. You put goodness ahead of academic, sporting or any other achievement. The whole purpose of a Jesuit school is to share a vision of human goodness with the young and to support them to develop all their talents as they respond to this vision. The *second* is that your schools give an example of institutional integrity, of corporate honesty, and of the willingness of many to cooperate in the common task, and in this way they serve as a stimulating influence to other schools and, indeed, to a whole range of institutions now being developed by government. The *third* is that you can use your existing institutional strength to

introduce in your plans of study and in your way of educating some of those changes which your country's educators are rightly calling for. You can be daring in demanding that your students study what is relevant in your society; inventive in reaching their hearts and in stimulating their desire to learn how to learn; alertly courageous in leading your students to an understanding of the real needs of your country and to their responsibility to build upon the good of previous generations while combatting those personal and social maladies which prevent true progress

Your institutions of education are, in short, assets of enormous potential. Do not, in effect, bury them. Improve them, keep them flexible and responsive to needed changes, so that they render a return ten-fold or one hundred-fold.

Though you do not form a broad international group such as we find in some other missions, yet yours is not a uni-national Province. You have Indonesians, Chinese, Dutch, Germans, Swiss and members from a few other countries. Some may see this as an obstacle to the building up of an authentic local Indonesian Church. But I see the multi-national feature of your Province as yet another asset. Without the collaboration of your over-seas members you could not honour your present commitments. You are already over-stretched and have plans for further expansion. But there is yet a more profound aspect of this problem. It is certainly true that the Society, in the spirit of « Ad Gentes », encourages the indigenization of Christianity in local cultures; we wish the Church in Indonesia to be truly Indonesian; we wish the Jesuits in Indonesia to share most of the national aspirations of the Indonesian people. Christ's own example gives us healthy insights into how we should encourage the national aspirations of emerging countries. He, the universal Saviour, took on Himself a nation and a people, (« I am not sent but to the lost sheep of the House of Israel »), and used the language, thought-patterns and cultural forms of that nation to preach a Gospel which is for all men. It is, therefore, part of the mission of the Church to embody the universal Gospel in each national culture, and by so doing enrich it and enable it to make its own unique contribution to man's understanding of the divine. Is not this the Christian content which we men of the Church should give to the nationalism of the new nations?

Yet, in this whole complicated issue of nation-building the Church must not blindly follow every national hero or government; we have a prophetic mission. As Christians we acknowledge a brotherhood of all men that transcends nationalism. Christ said: « If you love those who love you, what reward have you?

Do not even the tax-collectors do the same? And if you salute only your brethren, what more are you doing than others? Do not even the Gentiles do the same? You, therefore, must be perfect as your Heavenly Father is perfect ». We cannot be party to the hatred, aggression and bitterness that mar so many of today's national movements. As a truly international body, the Society is excellently disposed to be at the forefront of the prophetic Church in this area. We, more easily than others, give a living witness that all men of all races are sons of the same Father. The people of Indonesia cannot but be deeply moved by the union that binds Jesuits of different origin as they work cheerfully together for a common goal.

Because of the seriousness of the problems with which you grapple, there must be times when all of you feel discouraged. Such discouragement and desolation, as you well know, is the lot of all good men, since unfortunately the forces of evil so often prevail over those of good. Yet yours is in many respects a favoured Province with all the auspices of a bright future. One quarter of your men are under 30 years of age. This is a quite exceptional situation today. You had 26 novices when I visited you in September, and had hopes of a larger number in 1972. Of your 323 members, 168 were born in Indonesia and 120 of them were under forty. During the past five years you have witnessed an unprecedented interest in and respect for the Catholic Church, which has grown by leaps and bounds, most notably in Central Java, the main area assigned to the Society. Can you really doubt that you have received a very special blessing from God and are at present basking in the sunshine of His favour?

Let me end where I began, but this time using not my own halting language but that of a great apostle, Paul of Tarsus. « Finally, brethren », he wrote to his cherished Philippians, « whatever is true, whatever is honourable, whatever is just, whatever is pure, whatever is lovely, whatever is gracious, if there is any excellence, if there is anything worty of praise, think about these things ... and the God of peace will be with you » (Philip. 4, 8-9).

Please do just this.

Rome, 15 febr. 1972

Pray for me,

Yours cordially in Christ,
PEDRO ARRUPE
General of the Society of Jesus

51. **7 aprilis 1972**

Litterae Patris Generalis ad Rectorem Instituti Nun'Alvres (Lusit.), centesimo recurrente anno a nativitate P. Afonsi LUISIER *(Pr. Lusit. sed nativitate helvetica), qui magnam aestimationem sive in docendo, sive in investigatione scienfica, praesertim de Briologia, sibi acquisiverat.*

52. **17 maii 1972**

Nostris non licet concurrere ad publica officia electiva politica, absque explicita P. Generalis permissione.

May 17, 1972

Reverend JOHN V. O'CONNOR, S. J.
JESUIT CONFERENCE
Suite 402.
1717 Massachusetts Avenue N. W.
Washington, D. C. 20036.

DEAR FATHERS PROVINCIAL:
P. C.

The policy, which I announced to the American Assistancy on April 26, 1970 that « no Jesuit be allowed to run for elective office without explicit permission from the General », has apparently not come to the attention of all the members of the Assistancy.

Therefore, permit me at this time, when nationwide political elections are taking place in the United States, to reaffirm this policy, and, moreover, direct that the content of this letter should be made known to all members of the Assistancy, in order to avoid any misunderstandings in the future.

This policy does not necessarily exclude a Jesuit from becoming a candidate for an elective office. The request of a Jesuit to make such a candidacy his apostolate will be evaluated against the long tradition of the Society in these matters, and in accordance with the spirit of the last Synod of Bishops, which allows that in concrete and exceptional circumstances the good of the community may require it.

With St. Paul I pray that the God of peace, Who brought our Lord Jesus back from the dead to become our great Shepherd, may make you ready to do His will in any kind of good action.

Sincerely in Christ,
PEDRO ARRUPE, S. J,

53. 15 iunii 1972

In Societate manere nequit qui ultima vota statuto tempore emittere recusat.

AD QUEMDAM SACERDOTEM SCHOLASTICUM

DEAR FATHER,
P. C.

Thank you indeed for your frank and open letter, in which you requested not to take your final vows at the prescribed time.

Your Provincial has already explained your position very sympathetically. I myself have given your problem considerable thought and prayer, and have already explained as clearly as possible to him what is the position.

Very briefly, the substance of my reply to Father Provincial was that nobody can remain in the Society who is convinced that he should not take final vows and refuses to take them. After taking our first vows, all of us freely signed a statement stating that we understood that the clause « promitto eandem Societatem me ingressurum » included a promise later to enter definitively into the Society in whatever grade the General of the Society called us. You have not yet fulfilled that promise.

May I suggest, Father, that you take a little time off to make a directed retreat under an understanding and competent father who will help you to clarify your ideas — a man who will have nothing but your best interests at heart? I am sure that the Holy Spirit will fill your heart with love and warmth, and the consequent willingness to make any sacrifice that Our Lord may ask of you. I am convinced that it is of tremendous importance for yourself that you do this. If you do not put yourself in a disposition to take your final vows, you will put yourself in a position unacceptable to the vast majority of your fellow-Jesuits. You are only asked to do what you promised to do and what tens of thou-

sands of other Jesuits through the centuries have been asked, and have generously done.

I hope this letter does not appear harsh. It is certainly not meant to be. The greatest injustice which I could do to you at this critical moment of your life would be to lack clarity and leave you in a state of confusion.

So, Father, please do talk over this letter with Father Provincial, and do take to heart my suggestion that you make a directed retreat.

I assure you of a special corner in my Masses and prayers during these days of your deliberations.

Devotedly yours in Christ,
PEDRO ARRUPE, S. J.

54. **30 iunii 1972**

De moderato studio theologiae noviciatus tempore instaurando.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

The principal ends of a Jesuit novitiate are to acquire a more profound knowledge, theoretical and experimental, and love of Christ, to acquire an experimental, historical and theological understanding of the Society of Jesus, and finally to arrive at a deeper knowledge of oneself. As to-day theology is rightly understood as a science to be lived just as much as learned, there is no contradiction between the ends of the novitiate and those of courses on the Mysteries of Christ and related subjects. Hence, I am in favour of many of the courses you propose for study during the novitiate.

At the same time I would insist very much that these studies be undertaken seriously. Superficial and dilatory studies will deform rather than form. I fear that the programme outlined in your draft « Ordo » is too big if at the same time all the ends of the novitiate are to be achieved and serious theology is to be studied. I fear, in other words, that so heavy a course will entail that the experiments, which for St. Ignatius constitute the kernel of the novitiate, will be skimped and not properly evaluated, that not enough time will be available for intensive prayer nor for a fitting study of the Constitutions and other elements of our Jesuit life.

So far I have not allowed any Province to equate novitiate theological studies with one full year of theology, and thus am loathe to allow this to your Province either. In France, for instance, there is an intensive semester of a formal, adapted course of theology during the last six months of the novitiate. After the novitiate is a whole year of juniorate and theology studies combined. The theology done in this one and half year is recognized as just one year of theology by the Faculty at Fourvière. Would it not be possible that some courses proposed for the novitiate in your Ordo be studied at another period, such as during what used to be called the « juniorate »

I commend myself to your prayers and Holy Masses.

Yours devotedly in Christ,
PEDRO ARRUPE, S. J.

55. **20 iulii 1972**

Probatur ad triennium Ratio quaedam organizationis, et operationis Conferentiae PP. Provincialium in Assistentia Americae.

Reverend JOHN V. O'CONNOR, S. J.
Executive Secretary, Jesuit Conference
Washington, D. C.

DEAR FATHER O'CONNOR,
P. C.

By this letter I wish to appoint Father Robert A. Mitchell, for a term of three years, as the President of the newly approved System of organization and operation of the Jesuit Conference of Provincials in the American Assistancy.

Towards the end of this period of three years an objective re-evaluation will be made of the System in accordance with No. VI of that approved System.

I pray that the fruit of this new System will be increased inter-Provincial cooperation in serving the national and international needs of the Church under the Roman Pontiff, the Vicar of Christ on earth.

May the peace of Christ reign in your herats, because it is

for this that you were called together as parts of one body in Christ Jesus.

United with you in the grace of Saint Ignatius, I remain

July 20, 1972

Devotedly,
PEDRO ARRUPE, S. J.

JESUIT CONFERENCE SPECIFICATIONS OF OPERATION
(*Excerptum*)

I. THE NATIONAL BOARD

A. Membership

1. The Regional Provincials
2. The President

B. Functions

1. As the Board seeks the will of God in its policy-making processes, its deliberations should be marked by the exercise of prayer and the Ignatian method of discernment. It is to be a community of prayerful reflection.
2. It should aim to develop international and national vision; and in the light of that vision, it should set national goals, priorities, and policies for Jesuits of the United States.
3. In the setting of goals, it looks to the international and national directions of the Society of Jesus; it listens to members and groups in the Assistancy; it strives to identify the needs of the Church and American society; it endeavors to see how Jesuit manpower and resources may best be mobilized to meet needs and how Jesuits may best be stimulated and encouraged to exercise initiative in the service of the Church and to respond to the call of the Church for personal and corporate conversion.
4. It is ultimately accountable for the development and functioning of all parts of this method and the method as a whole and for the implementation of the Board's goals and policies.

C. *Mode of Operation*

1. The Board operates in a communal manner and in accordance with the process of Ignatian discernment.
2. The results of its discernment may be expressed in various ways; but the one product always looked for, as the basis for any action, is *consensus* (i. e., that agreement, regardless of individual views on a particular issue, which expresses the general satisfaction of the whole group that the process of arriving at this decision was appropriately Ignatian in quality).
3. This process does not dispense the Board from its obligation to seek (Ignatian) « confirmation » of its decisions and their validation .

D. *Authority*

1. The Board receives its authority from Father General to operate in a communal manner according to discernment. The force of the Board's decisions for Provincials and the Provinces of the United States derives from the confirmation (explicit or implicit) given to the decisions by Father General.
2. Within the framework of this authority, the Board makes all its decisions. These decisions concern policy especially but also administration and execution. The Board does not, however, have direct authority over any individual Jesuit since this would run counter to the Society's mode of government.

II. The President

A. *Qualities*

Since the Society of Jesus is a religious organization, the President is expected to be a man of deep religious spirit and conviction, to be open and deeply committed to the apostolic vision of the Society for the world today and the future. These qualities should so permeate his administrative functions that he is clearly seen to be exercising a role of *religious* leadership.

B. *Appointment*

He is appointed by the Board with the approval of Father General for a three-year term, once renewable.

C. *Authority*

1. He is not a religious superior.
2. He is the Chief Executive Officer of the Board.

D. *Functions*

1. He is the Chairman and convener of the National Board.
2. He prepares the agenda for Board Meetings.
3. He makes administrative decisions needed for carrying out the policies and directives of the Board.
4. He is a representative of the Board. This function looks, first, to the members of the Provinces of the United States in that he would be the Board's ordinary spokesman to the Jesuits of the Provinces. He would also represent the Board, and to this extent the Society inasmuch as it is a national body, to other groups. When so empowered by the Board, he could on occasion speak for the Board to different publics.
5. He maintains liaison with Father General and national leaders, religious and civil.
6. He acts as a catalyst for the growth and development of national and international vision among the Provincials.
7. He supports the Provincials in their own lives as Jesuits and as religious leaders.
8. He helps to acquaint newly-appointed Provincials with the responsibilities and issues that will be facing them as Board members.
9. He supervises the work of the Central Staff.

III. The Executive Secretary

A. *Qualities*

The Executive Secretary should have sufficient administrative skills to be able to coordinate the work of the Central Staff. He should be a man who can maintain apostolic vision in the midst of necessary and routine office business.

B. *Appointment*

He is selected and presented by the President for appointment by the Board.

C. *Functions*

1. He is the Executive Assistant to the President.
2. He is secretary to the National Board.

3. He coordinates the meetings and works of the Central Staff.
4. With the assistance of the Central Staff, he studies and oversees the proper functioning of the Jesuit Conference system.
5. He maintains liaison with Assistancy projects and programs. In the name of the National Board and under the supervision of the President, he deals with them in accordance with Board policy.

IV. Central Staff

A. *Qualities*

1. Members of the Central Staff should be men who are convinced of the value of participation in the development of national vision. They should be willing and able to make this effort as members of a team in a community of faith.
2. They should be inventive and open, have varying backgrounds and expertise, a sense of the problems of the day, a capacity to integrate the vision of the Society with a variety of apostolates.

B. *Membership*

The Central Staff is composed of four to six people, including the President and the Executive Secretary.

C. *Appointment*

After selection and presentation by the President, Staff members are appointed by the Board.

D. *Functions*

1. The Central Staff is in service to the National Board in the development of national policies.
2. It facilitates communication and exchange of information between the Provinces and the Board, among the Provinces themselves, and among apostolic groups.
3. It identifies issues; it provides for research by its own members or by others; it presents options for the consideration of the National Board.
4. It correlates its work with the over-all programs of the Society.

5. It studies ways of coordinating its work with the programs of the hierarchy and other church groups.
6. It develops plans for addressing the problems crucial to Jesuit life in America.

V. PROVINCES

1. A Province maintains its traditional autonomy, with the freedom to develop goals and policies and structures on its own initiative. As a unit within the system, it will have the responsibility to do so in dialogue and collaboration with other Provinces and national groups.
2. Provinces are units in the system and, as such, should be characterized by communities and apostolates which are in close union. They are centers of reflection; they interact and support each other in implementing the vision, goals, and policies spelled out by the National Board.
3. The Provincial is and remains the major superior of his Province directly under, and with direct access to, Fathe General. In accord with the Society's mode of government, he, as the provincial superior, ultimately makes decisions (e. g. assignments) about persons.
4. At the same time, the Provincial is the key link to the total method operative in the Assistancy. He is ultimately responsible in his own Province for the execution of the policies of the Central Board, either by himself or through others.

VI. EXPERIMENTAL PERIOD

This system is undertaken as an experiment and will be reevaluated after a period of three years.

56. **3 augusti 1972**

De organizata renovatione vitae communis et operum pro vocationibus.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

I congratulate you on having clearly formulated *your key areas*. I was most interested to learn what they are. The « ex officio » and consultors' letters which arrived here confirm that

considerable progress has been made in the most important of all four key areas, that of renewal. There is, of course, always the danger that the word *renewal* become a cliché and a vague concept which each man interprets according to his own light. I think you have forcefully averted that danger by focusing your attention on the rebuilding of community life, weakened by tensions and divisions arising from differences of age and nationality. Surely you have been right to do this. The most crying need in a Society, whose strength must come from cooperation and collaboration, is unity. Ours is a corporative vocation.

Your second key-area is *the man-power problem*. As you well know, this is experienced in many other Provinces. I do hope that your appointment of a full-time vocation promotor and the establishment of a second pre-novitiate will help to provide the long-term solution. We think, however, that the most effective way of obtaining vocations is by being relevant. If warm and generous young men see Jesuits actively concerned in the vital issues of their fellow countrymen, they will be proud to associate themselves with them as closely as possible.

57. **27 septembris 1972**

Statuta Consilii et Delegati Interprovincialis pro Prov. Brasiliae Centro-Orient. et Viceprovv. Bahiensi et Bras. Sept.

ESTATUTOS DA INTERPROVINCIALIZAÇÃO DAS PROVÍNCIAS DO BRASIL CENTRO-LESTE, BAHIA E BRASIL SETENTRIONAL

I - Os órgãos da Interprovincialização

art. 1 - São órgãos da interprovincialização:
a) o Conselho Interprovincial
b) o Delegado Interprovincial.

II - O Conselho Interprovincial

art. 2 - O Conselho Interprovincial é constituído pelo Provincial do Brasil Centro-Leste, pelos Vice-Provinciais da Bahia e do Brasil Setentrional e pelo Delegado Interprovincial, podendo também tomar parte no mesmo os outros Vice-Provinciais, porém sem direito de voto.

§ 1 - Ao Conselho Interprovincial compete tomar decisões fundamentais em matéria de colaboração interprovincial, tanto no Apostolato como na Formação.

art. 3 - O Conselho Interprovincial é presidido por um dos Provinciais ou Vice-Provinciais ou pelo Delegado Interprovincial, conforme escolha a ser feita anualmente, competindo contudo ao Delegado Interprovincial convocar as reuniões e elaborar a respectiva agenda.

art. 4 - O Conselho decidirá por maioria de votos dos presentes, tendo o Presidente, além do seu, o « voto de Minerva ». As decisões serão logo transmitidas ao P. Geral a fim de receberem a sua aprovação, tácita ou explícita segundo a importância das matérias.

art. 5 - O Conselho elaborará um Regimento Interno para as suas reuniões.

art. 6 - Compete ao Conselho propor ao P. Geral, após a apresentação pelo Delegado Interprovincial, os Superiores das Casas e Obras compreendidas nos setores da Formação, Ação Social e Meios de Comunicação que exijam tal requisito, ou autorizar o Delegado Interprovincial a nomeá-los se não for necessário recurso a Roma [1].

art. 7 - Ao Conselho compete também aprovar projetos de planejamento apostólico propostos pelo Delegado Interprovincial.

III - A Criação e a natureza do cargo de Delegado Interprovincial

art. 8 - Fica criado o cargo de Delegado Interprovincial das Províncias do Brasil Centro-Leste, Bahia e Brasil Setentrional para atender de modo especial aos setores da Formação, da Ação Social e dos Meios de Comunicação das três Provincias e promover uma major colaboração entre elas e delas com a Província do Brasil Meridional.

art. 9 - O Delegado Interprovincial é indicado pelo Conselho Interprovincial e nomeado pelo P. Geral.

art. 10 - O Delegado Interprovincial tem autoridade delegada pelo P. Geral, conforme consta dos presentes Estatutos.

§ 1 - O Delegado Interprovincial terá direito a voz e voto nas reuniões da Conferência dos Provinciais Jesuítas do Brasil.

---

[1] Nondum plene definitiva videtur formulatio huius articuli.

§ 2 - O Delegado Interprovincial é um Superior Maior « ad instar Provincialium ». Não tem contudo direito « ex officio » a participar das Congregações Provinciais, Gerais ou de Provinciais, retendo o direito de voz ativa e passiva na própria Província.

art. 11 - O Delegado Interprovincial é nomeado por 2 anos.

IV - As funções do Delegado Interprovincial

art. 12 - As funções específicas do Delegado Interprovincial são:

§ 1 - O planejamento e a coordenação da ação da Companhia através dos Provinciais e Vice-Provinciais nos diversos setores da actividade apostólica da Companhia.

§ 2 - O governo direto das pessoas e obras nos setores da formação, Ação Social e Meios de Comunicação.

a) Os membros do quadro de pessoal estão apenas designados para obras comuns e continuam a ser membros adscritos às respectivas Províncias, nas quais conservam plenos direitos quanto a Congregações, etc.

b) Os que estão em formação nas Casas Comuns de Formação dependem do Delegado Interprovincial em matéria de disciplina religiosa, estudos presentes e outras atividades; quanto ao resto continuam sujeitos aos seus próprios Superiores, que recebem a conta de consciência. As atividades externas dos membros dependentes do Delegado Interprovincial estão sujeitas ao Superior da Província onde se realizam.

c) Os que durante a formação forem destinados ao Magistério nos Colégios ou outros setores de apostolado ficam sob a jurisdição dos respectivos Provinciais ou Vice-Provinciais, dos quais dependerão diretamente e aos quais darão conta de consciência. Para que o Delegado Interprovincial possa assegurar a continuidade da formação dos que estão no Magistério, ficará diretamente em contato com o respectivo Provincial ou Vice-Provincial [2].

§ 2 - Incentivar os cursos de atualização de Padres e Irmãos, informando as Províncias sobre as iniciativas de cada uma.

§ 4 - Promover e organizar a cooperação interprovincial (preparação, execução) em todos os aspectos da ajuda mútua tanto de pessoas como de bens.

---

[2] Haec pericopes proposita fuerat tamquam dispositio transitoria.

§ 5 - Apresentar à Província do Brasil Meridional projetos de interesse nacional, em vista de uma possível cooperação.

§ 6 - Urgir a criação e funcionamento dos Conselhos de Pobreza em cada Província e criar um Conselho de Pobreza em sua área, a fim de orientar a destinação do supérfluo e os critérios para o seu estabelecimento, assim como levar os religiosos a um teor, dentro do possível, o mais condizente com a situação local.

V - As faculdades do Delegado Interprovincial

art. 13 - O Delegado Interprovincial, em virtude da natureza do seu cargo, terá todas as faculdades delegadas para desempenhar as suas funções, e de um modo particular:

a) fazer a visita canônica das Casas e obras e receber a conta de consciência das pessoas do seu setor de governo;
b) destinar jesuítas das 3 Províncias para obras diretamente governadas por ele, com a aprovação do respectivo Provincial;
c) aplicar jesuítas de uma Província a outra, com a aprovação dos Provinciais interessados;
d) determinar campos de apostolado e atividades prioritárias em função da coordenação apostólica das 3 Províncias;
e) decidir o início de actividades novas e a supressão das já existentes, em razão de um planejamento apostólico de conjunto, com a aprovação do Conselho interprovincial;
f) destinar jesuítas das 3 Províncias para obras comuns, com a aprovação do respectivo Provincial;
g) dispor que as obras de uma Província prestem determinados serviços de colaboração, sem aplicação permanente de pessoas e obras de outra.

VI - As Relações do Delegado Interprovincial com os Provinciais

art. 14 - Das decisões do Delegado Interprovincial cabe recurso ao Conselho Interprovincial, que decidirá por maioria de votos.

§ 1 - Das decisões dos Provinciais, no que diz respeito a destinações de pessoas, no setor do Delegado Interprovincial, cabe recurso deste ao Conselho Interprovincial.

VII - Os meios para desempenhar a função de Delegado Interprovincial

art. 15 - O Delegado Interprovincial é assessorado por uma Consulta de 4 membros escolhidos por ele e aprovados pelo Conselho Interprovincial.

§ 1 - No que diz respeito à Formação, quando se tratar de problemas nacionais, o Delegado Interprovincial deverá respeitar as orientações propostas pela Comissão Nacional de Formação aprovadas pelos Provinciais do Brasil.

§ 2 - No que diz respeito à Ação Social, quando se tratar de problemas nacionais, o Delegado Interprovincial será assessorado pelo Grupo Nacional de Coordenação Social.

art. 16 - O Delegado Interprovincial terá um Secretário.

VIII - O lugar de residência

art. 17 - O Delegado Interprovincial escolherá o local de sua residência e mudá-lo-á se for conveniente para o cumprimento dos seus deveres, aconselhando-se com o Conselho Interprovincial.

IX - A assistência financeira e os assuntos econômicos

art. 18 - As 3 Províncias contribuirão para um Fundo destinado à Formação. O Conselho Interprovincial dará também uma assistência financeira para a dinamização dos projetos de Ação Social e Meios de Comunicação apresentados pelo Delegado Interprovincial. Do mesmo modo custeará os trabalhos de planejamento.

art. 19 - Todos os anos o Delegado Interprovincial apresentará ao Conselho Interprovincial o balanço das contas e o orçamento para o ano seguinte. O Conselho determinará as contribuições que há de fazer para o Fundo e as despesas do Delegado Interprovincial.

art. 20 - Não se tenciona fazer nenhuma alteração quanto à propriedade das Casas comuns, nem quanto a qualquer acordo financeiro existente entre as referidas Casas e as Províncias.

Regimento Interno das Reuniões do Conselho Interprovincial (Estatutos, II, art. 5)

1. *Os membros substitutos e extraordinários.*

a) Em caso de impedimento, o membro do Conselho deve fazer-se representar por um substituto credenciado, o qual conserva o direito ao voto.
b) Em caso de impedimento do Presidente, o membro mais antigo no cargo o substitui no exercício da Presidência, cabendo-lhe neste caso o « voto de Minerva ». Se o impedimento for duradouro, o Conselho deve escolher outro Presidente.
c) Além dos membros do Conselho, alguns assessores podem ser convidados pelo Presidente, ouvidos pelo menos dois membros « ex officio ».

2. *O Secretário das reuniões.*

As reuniões serão secretariadas pelo Secretário do Delegado Interprovincial.
O Conselho Interprovincial reúne-se quatro vezes por ano, podendo ser convocado extraordinariamente pelo Presidente ou por proposta de dois membros.

4. *A comunicação das decisões.*

a) Pertence ao Presidente transmitir ao P. Geral as decisões aprovadas nas reuniões (cfr. Estatutos, art. 4).
b) A comunicação das Atas do Conselho Interprovincial ao Provincial e Vice-Provincial da Província do Brasil Meridional será feita pelo Delegado Interprovincial (cfr. Estatutos, art. 12, § 4).

5. *A agenda das reuniões.*

a) A agenda com as sugestões dos membros do Conselho seja enviada - aos membros com antecedência.
b) Em toda reunizão haja um tempo conveniente para a oração, de sorte que se realize num clima de discernimento inaciano.

58. **30 septembris 1972**

Constituitur Coetus Provincialium pro cooperatione, inter Provincias Societatis Jesu in Europa.

AUX PROVINCIAUX D'EUROPE
(et pour information à tous les Supérieurs Majeurs)

CHERS PÈRES ET FRÈRES,
LA PAIX DU SEIGNEUR.

Au mois de mai dernier, j'ai réuni près de Paris un groupe de Provinciaux d'Europe occidentale pour étudier avec lui les mesures à prendre pour promouvoir une meilleure coordination du travail des Provinces des divers pays d'Europe.

J'avais en vue, à ce moment, l'orientation et le développement d'activités déjà existantes en milieu spécifiquement européen, en particulier à Bruxelles. Autour de ces activités s'est déjà manifestée depuis plusieurs années une heureuse et courageuse coopération de plusieurs Provinces; mais, à plus long terme, je songeais aux multiples collaborations qui devraient se présenter de plus en plus dans divers domaines de notre apostolat, éducation comme publication, travail de réflexion théologique ou sociale comme animation de mouvements de spiritualité internationaux. Je songeais, de même, aux possibilités d'une collaboration intensifiée entre ces Provinces pour la formation des jeunes Jésuites ainsi qu'à la coopération souvent nécessaire entre diverses Provinces d'Europe pour l'apostolat auprès des migrants. Plus encore, j'ai la conviction que la Compagnie, dans la réalité multi-nationale européenne, devrait être une des voix capables de rappeler avec insistance, au delà des intérêts économiques et des pressions politiques, les valeurs de l'Evangile, en particulier nos obligations envers les opprimés et les défavorisés.

Au terme de la réunion de mai, les Provinciaux, désireux d'une coopération plus active, ont suggéré la création d'un comité composé de quelques-uns d'entre eux, chargé de proposer des dispositions concrètes. Après avoir pris leur avis, j'ai décidé de nommer le Père Simon Decloux, Provincial de Belgique Méridionale, président de ce comité. Les autres membres sont le Provincial d'Espagne, le Provincial de France, le Délégué d'Italie, le président du comité des Provinciaux d'Allemagne, les Provinciaux d'Angleterre, d'Irlande, de Hollande, de Belgique Septentrionale et du Portugal. La question d'une extension à quelques

responsables des Provinces Slaves de la Compagnie sera examinée dès que l'occasion s'en présentera.

Cette mesure initiale de coopération, à la vérité bien modeste, se situe dans la ligne des efforts de coordination qui ont lieu au sein de la Compagnie dans chacun des continents, tout comme entre les divers Episcopats continentaux, qui ne peuvent plus se passer de comités d'étude et de recherche pour assurer au travail de l'Eglise la dimension internationale qui lui convient.

Il sera possible désormais aux Jésuites des divers pays d'Europe et surtout à leurs Provinciaux de s'adresser au nouveau comité de Provinciaux et à son président chaque fois que des initiatives de portée internationale européenne se présenteront à eux.

Je vous serais reconnaissant de porter cette lettre à la connaissance des membres de votre Province et recommande volontiers à tous les Jésuites des Provinces européennes le développement de ce germe d'une collaboration plus organique entre elles.

Rome, le 30 septembre 1972.

Vôtre en Notre-Seigneur,
PIERRE ARRUPE S. J.
Préposé Général

59. **6 octobris 1972**

Litteris ad Praepositum Prov. Wisconsinensis datis, Pater Generalis statuit ut Missio Koreana transcribatur inter regiones pertinentes ad Assistentiam Asiae Orientalis, quamvis permaneat a Prov. Wisconsinensi dependens.

60. **8 novembris 1972**

Vigesimo quinto recurrente anno a constituta Viceprov. Melitensi litterae Patris Generalis.

AD PRAEPOSITUM VICEP. MELITENSIS

DEAR FATHER DARMANIN,
PAX CHRISTI.

Before leaving for the next meeting of Provincials in Mexico I should first send you and all the Jesuits of the Maltese Vice-

Province my sincere congratulations, thanks, and good wishes on the occasion of the celebrations to commemorate the establishment of the Vice-Province twenty-five years ago.

As you know, I would have preferred to have come to Malta, sharing personally in at least some of the festivities, but my present engagements force me to postpone still further my visit with the Maltese Jesuits.

There is no need for me to point to the many highlights in the development of the Vice-Province. These will no doubt be mentioned by speakers who themselves have made great contributions in achievements all of you can justifiably be proud of.

However, I should like to single out one aspect of the Vice-Province's life which truly merits honourable mention, and one which is very close to my heart. That is the generosity with regard to the missionary effort of bringing Christ and His salvation to the poor and the needy. First the Maltese Jesuits went to the Santal Region in India, and three years ago the first missionaries went forth from Malta to help in the considerable needs of the Church in Uganda. The doors to Santal are practically closed now, and we should hope and pray for indigenous vocations there, so that the good work begun by the Maltese may be continued. Now we should do all we can to provide for the needs of our developing mission to Uganda, and I am pleased to know that the more universal work of the foreign missions outranks your list of priorities covering the fine apostolic work being done within the Vice-Province. Your recent appeal to the Scholastics and young priests of Malta should, I hope, meet with a generous response by zealous and suitable Jesuits for the building up and strengthening of the young mission in Uganda.

I am convinced that this whole missionary effort will bring many blessings and graces to the work at home. And in turn, the missionary enterprise will no doubt be greatly helped by fostering and promoting the spiritual renewal of the Maltese Jesuits. Both the planned centre of Ignatian Spirituality at Mosta will, I am sure facilitate this spiritual renewal, not only invigorating the Vice-Province itself but also its missionary endeavour and the apostolic works on the island itself.

As I have stated somewhere before, at a time when the Church seems to be passing through a period of trial and desolation, the ongoing work of the apostolate with all it exemplifies of lively faith, supernatural outlook, persevering effort and steady growth, is a ray of hope that gives new life and vigour to the apostolate on which we are together engaged.

The dialogue of salvation has always been a gradual growth, starting from small beginnings and passing through successive stages of development before reaching complete success. (Mt. 13. 31). Let us then together continue to work toward the hour when God will make the human process fully effective.

Wit my sincere greetings and blessings for all the Jesuits entrusted to your care, and with repeated congratulations, I am

Rome, November 8, 1972

Devotedly yours in Christ,
PETER ARRUPE S. J.

61. **10 novembris 1972**

Verba P. Generalis ad Coetum Directivum Consociationis Educationis Secundariae Societatis in America [1].

ADDRESS OF VERY REVEREND FATHER GENERAL TO THE BOARD OF DIRECTORS OF THE JESUIT SECONDARY EDUCATION ASSOCIATION OF THE UNITED STATES

(*November 10, 1972, New York City*)

I am very happy to be with you today. Through such face-to-face encounters we lift to a higher level of intensity the dialogue carried on in part through exchange of letters and circulation of reports. In exchanging our reflections, we grow in that « unio cordium », which St. Ignatius urged in season and out of season. In a sense we are contributing to a type of communal discernment for the whole Society on the meaning of the Jesuit apostolate in secondary school education.

I am not being merely courteous when I congratulate you on the outstanding work you have been responsible for during the past two years. I am genuinely convinced that through your many activities your are leading Jesuit secondary school educators to a truly penetrating study of the meaning of your work and its future. As you are surely aware, Jesuits in other countries are engaged in a similar search.

In May last year, for example, some 100 Jesuits from every part of India spent six days together discussing the direction their

[1] Hanc allocutionem P. Generalis habuit dum per Americam transiens iter ad Mexicum habebat. Alteram habuit allocutionem sequenti die in Jersey City; cfr. infra p. 968.

85 secondary schools should take in the years ahead. The report of the meeting, *Not Without A Compass*, reveals that they tackled the toughest of questions. That they intended their deliberations to be of service to all educators throughout India is clear from the fact that they considered Jesuit education within the context of national development.

At the Jesuit Curia in Rome in September, 1970, we were privileged to host a meeting of Jesuit prefects or directors of study from most of the western European countries. Through four days they discussed what the future held for Jesuit secondary schools. Their reports on student attitudes in their different countries made it clear that European youth faces basically the same major questions in every country. It was striking to see, for example, that almost all were agreed that problems concerning personal faith, which a generation ago were widespread at the university level, are now quite common among secondary school students.

If we turn to east and southeast Asia we see that a small, resourceful group of Jesuits organized and helped direct a truly historic meeting for educators from some fifteen countries during the entire month of August, 1971. Held in Kyoto, Japan, this educators' social action workshop brought together approximately fifteen educators from each of thirteen east and southeast Asian countries to work out ways of incorporating in their educational systems the major provisions of the United Nations universal declaration of human rights.

This meeting, let me emphasize, was not a meeting of Jesuits. It was, however, organized by a network of Jesuits, known as the Committee for Development of Socio-Economic life in Asia (SELA), which for the past decade has unobtrusively been sponsoring think-tanks on major social issues.

Less than a year ago — in December to be exact — a group of Jesuits met for one week in Oaxtepec, Mexico, to explore a whole range of questions relating to education, both institutional and non-institutional. Their report has formed the basis for discussion on the part of Jesuits in almost all Latin American countries and will, I predict, generate several kinds of practical response. Its five major conclusions you will, I am sure, have no difficulty in resonating to. They are:

1) The basic criterion for the revision of our educational apostolate in Latin America is social and distributive justice, and in the measure that we give ourselves to these demands shall we be fulfilling the *magis* that our vocation requires of us.

2) We have therefore to shift the thrust of our labors from the products of our education to the producers of social change.
3) To achieve this new thrust we shall need both to train the young Jesuits going into education and to retrain the older ones already lodged in it.
4) The most effective school for this training or retraining will be the *schola affectus* of the Exercises and community discernement, wherein Christ is both the medium and the message.
5) No matter how valiant our efforts, they will always fall far short of national needs. All the more reason, then, why we should extend our collaboration to, and seek the collaboration of, other church and national bodies whose educational ideals we share.

Finally, I should like to mention briefly two seminars held in Rome to help the Superiors-General of major religious congregations and their councilors keep abreast of some of the more notable trends in education. The first, held in November, 1970, enabled us to hear and enter into discussion with Paolo Freire, whose works you are all familiar with, and with Maurice Strong, the organizer of the United Nations Conference on the Environment. The second, which took place in May this year, focused our attention on the role of education in the promotion of justice among men. Like the meeting in Asia I referred to, these two seminars were obviously not Jesuit affairs. But we made them our concern, and I believe we contributed to their fruitfulness.

I mention these meetings not to feed a sense of corporate complacency but to strengthen your sense of identity with a worldwide movement of men asking themselves in serenity and seriousness how best we can serve our Lord. No less do I mean to assure you that your own contributions, through the presence of Father McDermott — both in India and at the Rome meeting of Prefects of Study — and through your publications, have been felt, deeply appreciated, and gratefully acknowledged.

I mention these meetings for yet another reason; namely, to make clear how important they are, and how important it is that their findings and recommendations reach down to the individual school, to the individual administrator and teacher. There are some who argue that our lives are cluttered up with meetings and that we gather largely to pool our bewilderment or ignorance. They call for a moratorium on meetings and for a return to the quiet of individual contemplation. It is easy to understand this

line of thinking, for some meetings are unproductive, while the results of others are never felt. But the conclusion to be drawn from this is surely that we should be more conscientious in preparing, and leading to fruitful conclusions the meetings in which we do take part.

Who could doubt, for example, the worth of the meeting which issued in your *Preamble*, the April 1971 national meeting of your Association in Chicago, the June meeting of your Association's Commission on Research and Development, as well as those for teachers of religion and for presidents of your schools? Certainly the impact of your *Preamble* has been extraordinary, while the response to the CORD report, « The Jesuit High School of the Future », will, I predict, be gratifyingly enthusiastic.

So, let meetings flourish, I say, provided that they are solidly prepared, professionally conducted, stimulate responsible feedback, and issue in action responding to the needs of our time.

This demanding and at times painful work of self-study and projections for the future is all the more necessary now that in each individual community we are preparing for the forthcoming General Congregation. As we explore earnestly and serenely what the vocation, mission, and apostolate of *the Society of today* are to be, we are asking about *our* community, about *our* school, *our* place in the Society of Jesus, about *our* role in society itself.

Each day, the role of our schools in society comes under more strident questioning. One response open to us is to give up our work in order to begin something new; specifically, leave the educational apostolate and turn to more specifically pastoral works, especially such as bring us directly in the midst of the poor. Another response is to carry on what we are doing as in the past. A third response is to carry on, indeed, but to improve on past performance. This, I take it, is your response — a wise one indeed. You, it seems, are evaluating the criticisms so rampant today. You are not flinching from those which point to weaknesses in your own schools. You are uniting your efforts to share the best in each of your schools with your confreres in other cities and thus are making it clear that the « mindlessness » of which Charles Silberman accused American educators does not characterize your own efforts.

We are all, I am sure, at one in our conviction of the unique contribution of Catholic education to the community at large. It is not to sustain a minority culture. It is not to provide a competitive educational system in order to prevent the state system from becoming monolithic. Its unique contribution, as Dr. Mary-

Angela Harper so well expressed it, *is its precise understanding of the human person as a God-related being and its explicit teaching and developing and implementing of the values that flow from this understanding, values that nourish and strengthen the entire public community. If we choose to dilute our identity as religious, value-oriented schools, we will have cheated not only ourselves, but even our fellow citizens in the civic sector* [1].

This is extremely well said, an encouraging reaffirmation of your own views in your *Preamble* and in the CORD Statement. I know that you will study and discuss this Statement with the same enthusiasm that marked reflections on the *Preamble,* and that the parents of your students as well as teachers in many schools will draw enlightenment and strength from it. Let me draw your attention to its initial statement concerning three ways of viewing the Church as reflected in the documents of the Second Vatican Council and then suggest one or two lines of thought that you may want to develop further. We can understand the Church as the visible means of man's salvation instituted by Christ; as a kerygmatic event issuing in the People of God; and as a prophetic servant to all men. Each of these views reflects the wonderful richness of the Church from one particular angle. They are complementary, not contradictory.

When we see the Church as kerygmatic event, we focus on Christ, revealed as Son and proclaimed as Lord, drawing all peoples into a community of believers, forming them into the People of God. When we see it as prophetic servant, we focus on it as pointing to the One Who is always coming yet already in our midst, reflected surely if obscurely in the faces of the scattered sheep of Israel. In our schools, does this not mean that we should strive to build a true community, one which becomes more and more aware of its identity as a recipient of gifts given precisely so that they may be shared? Our students are not to see themselves as isolated individuals learning how to elbow their way through hostile masses to positions of power and prestige. Rather, let them discover in ways they can never forget that they are brothers in a planetary village, fellow pilgrims on spaceship earth. Perhaps in the past we stressed individual achievement somewhat too much. Who can say with certainty? But now, let us be ingenious in educating our students — and ourselves — to *the joys and hopes, the griefs and the anxieties of the men of this age, especially those who are poor or in any way afflicted* [2]. As part of the

[1] « Catholic School — foiling the Gravediggers », *America,* Sept. 16, 1972, p. 173.

People of God, let them experience that they are to be led by the Spirit of the Lord as they labor *to decipher authentic signs of God's presence and purpose in the happenings, needs and desires in which this People has a part along with other men of our age* [3].

As the Church explicitates its mission, so should our schools work *to structure and consolidate the human community according to the divine law* ... (and to) *initiate activities on behalf of all men* [4]. This emphasis on service for the human development of all people is the hallmark of the Church today. As I mentioned last year in my letter, « The Social Commitment of the Society of Jesus », we are called to this service yet « there still remains a gap between the Intentions publicly expressed and the reality of the apostolate ».

Let no one say that this mission of expanding the mind to global views and schooling the heart to a spirit of service is outside the scope of a Jesuit high school. If our faculties and students were outraged at injustice, zealous in study and service, experienced in doing without and yearning for contemplation, they would serve the Church today as Canisius and Regis, Bellarmine and Claver did in their day.

How, you may ask, can this be done in an educational institution? Through curriculum, I would answer; through educational theory and methods; through teaching and living Christian values; but most effectively through the type of education described by a brother Jesuit as follows:

> *... the ' new humanism ' should place a counterstress on the more social virtues: sensitivity to human need; compassion gentling competition; concern for the poor, the oppressed, the marginalized, not so much as obects of charity but as subjects of rights, as equals who must be helped to help themselves, so that by taking their rightful share of the cost of human development they may also take their rightful share of its rewards* [5].

We show a genuine interest in combatting injustice in the third world by respecting persons in our schools, by dialoguing with students, by encouraging interdependent activities among

---

[2] Gaudium et Spes, 17.
[3] Ibid., II.
[4] Ibid., 42.
[5] HORATIO DE LA COSTA, « New Humanism » in *Let No Flame Be Quenched*, p. 14.

teachers, by individualized instruction, by social action as a constitutive part of a curriculum designed to promote reflectiveness, contemplation, meditation.

As Jesuits we are accustomed to examining ourselves daily. We are now corporately examining where we stand in today's world. For yourselves as educators I think this means that you will want to judge your effectiveness in meeting the educational needs of our time. This examination will lead you to look closely at the student, the teacher and the entire educational environment and technology. Let me comment briefly on each of these points.

Those who draw up criteria for judging the effectiveness of our educational programs today should situate the student in a *new stage of history* [6]. Historically our listing of educational goals tended to emphasize the *perennial* needs of all peoples. We must now recognize the urgency of responding to the *special* needs of each person in this special period of cultural change. *These changes recoil upon* (the individual person), *his manner of thinking and acting with respect to things and to people* [7]. The special needs of youth today are vastly different from those of students in a rural, pre-industrialized society. If we ignore this fact, we will be trapped into dealing with students in a regimented, routine, structured way that reflects nothing of the joy and confidence of *Gaudium et Spes* and *Octogesima Adveniens*.

I would like to invite each school to list the needs of their students today and to discuss them in relation to curriculum and the total school experience. Certainly these discussions will include such very practical matters as individualized learning, practice in decision-making, living experiences with those of other economic and racial backgrounds, service to others and, obviously opportunities to find God in private and public prayer.

Further, I hope that as you evaluate your schools you give much care to a description of a good teacher and his irreplaceable role in a school sensitive to individual needs, to the oppressed and to the special community we call the Church.

Your discussions will certainly lead you to deeper insights into the educational philosophy that is reflected in your institutions — especially in the United States, where you are flooded with pedagogical innovations of every kind, it is imperative that we have administrators and teachers truly competent in the field of pedagogy. It would be a most serious dereliction of duty if

[6] Gaudium et Spes, 4.
[7] Ibid., 4.

special help and guidance were not available to the over one thousand, one hundred Jesuits who are now working in your high schools. I urge every province to have some Jesuits thoroughly prepared in educational theory and practice so that they can help guide our schools in continuity with our best traditions through the unchartered educational seas of the 1970's.

I do not need to tell you that religious education today is not easy. The experience of every day brings home to you this fact. I do, however, want to urge all of you to examine carefully what kind of religious education is found in our schools today. In one of our better schools in another country I was told that some of the best students confided to a teacher-friend that they were atheists only during religion class. Such a remark should stir all of us to reflection. If during your review of the state of religious education in your school you find that you are not meeting the needs of your students, I know that you will avail yourselves of the experience and knowledge of your Commission on Religious Education. In this field, above all, I trust that we will all share with one another such experiences as can be mutually helpful. I trust too that your cooperation will extend far beyond your own schools and include brothers and sisters and lay teachers who, like yourselves, are laboring so tirelessly on behalf of youth.

In short, my dear brothers, as we draw together around Christ, we shall see indeed what our contemporaries see in the field of education: the beds that have borne only sixty, some only thirty, percent of the hundredfold we confidently expected when we went out sowing. We shall see the patches of rocky soil which have long ceased to bear fruit at all. We shall see the clumps of thorns which have choked both the fruits of the harvest and the enthusiasm of some of the harvesters. We shall see all these, but we shall not be discouraged by them, for with Christ we have lifted our gaze and rearticulated our vision, as your CORD Statement so challengingly expresses it, to the rich promise that beckons and sustains the valiant laborer in his Lord's vineyard. Be assured of my prayers that your laborers be many and your harvest great.

62. **11 novembris 1972**

Considerationes quaedam de Educatione Superiore Societatis in America[1].

SOME REFLECTIONS ON JESUIT HIGHER EDUCATION IN THE UNITED STATES

President, Distinguished Chairmen, Special Invited Guests, Ladies and Gentlemen,

I sincerely welcome the invitation from the President and Board of Directors of the Association of Colleges and Universities and from Saint Peter's College host President, to share with you some reflections on Jesuit higher education in the United States today.

Let me begin by thanking each and every one of you very specially for your work in educating young people in your city, state and nation and in contributing to the intellectual life and development of the people of your country. Jesuit institutions have in the past sent thousands upon thousands of well educated, public-spirited graduates into the mainstream of American life. So, let us thank the Lord of history that we have been able to serve our brothers through our liberal arts, professional and graduate schools, and that in a preeminent way.

All past, it is said, is prologue; it foreshadows the shape of things to come. But today, private education finds itself confronted with a situation so unexpected, so unprecedented, that many, even among those who have sustained and supported our colleges and universities with the utmost dedication in the past, are fearful that today may be epilogue to all our glorious yesterdays.

The principal determinant of the decision confronting us today is viability. It does not seem possible for us to survive as we are. Must we then surrender to extinction rather than to loss of identity, or must we surrender identity to escape extinction? Mr. Alan Pifer, President of the Carnegie Corporation, certainly no enemy of private institutions, spoke feelingly some two years ago of their « steady, unrelenting deterioration » and of their consequent increasingly hazardous condition. Looking

[1] Verba P. Generalis ad Praesides et ad Coetum Directivum Consociationis Societatis de Collegiis et Universitatibus, prolata in Saint Peter's College, Jersey City, New Jersy.

to the future, Mr. Pifer judged that it was unlikely that any « systematic, coherent effort would be made to alleviate the financial situation of private service institutions », and that their relative position in American life would decline[1]. As you know only too well, the events of the past months have not discredited his prophecy.

What is far more discouraging, however, is that while the survival of private educational institutions is questioned, there has been a steady erosion of faith in some quarters in the value of these institutions and of our commitment to them. This erosion is evident even among the very beneficiaries of the education we seek to impart.

For us Jesuits the implications of this phenomenon are momentous. The Society of Jesus is at present engaged in the most searching self-examination of its history. We are asking ourselves « Why are we doing what we are doing? Are we using our resouces most effectively for the greater glory of God? In what areas must we change our commitments so that we can be allied more visibly and more effectively with those who stand in the greatest need today, the voiceless, the poor, the plundered of our planet? ».

Some, it is true, ask this question in a spirit of antiintellectualism that is not consonant with the Jesuit vocation. Most, however, are disturbed by the same kind of uneasiness which seems to have prompted Father Paul Reinert, in his recent book, to state, *Now is the time for asking the right questions and for asking what our relationship should be to the rest of society. Many schools have lost sight of their mission*[2].

To be in financial difficulties is painful. To be subjected to probing examination may be embarrassing. But to lose sight of one's mission ... is to be like salt that has lost its savor. What this means is clear to us all.

Mission of the Jesuit College and University

I am convinced that despite the difficulties, our mission in the field of higher learning is even more important today than yesterday, provided we keep clearly in mind our over-all purpose in this apostolate.

I do not pretend that I can adequately describe the mission of a Jesuit college and university. I do, however, want to high-

---

[2] PAUL REINERT, *To Turn the Tide*, p. 55.

light one of its essential elements, and I do this by asking with you:

What do we think of man?

Where does he stand today?

And where do we stand, as committed Christians, regarding his opportunities, and ours, for his redemption?

Not for us that philosophy of materialism which sees in man a helpless pawn of scientific technology.

Not for us that equally degrading philosophy which sees wordly prosperity, at whatever cost to others, as the prime goal of education.

We cannot tolerate that man be manipulated, for whatever temporary advantage, at the expense of his freedom and dignity.

Rather must we see him as Christ saw him: crown of visible creation, constructor of a planetary home for all the children of God, pilgrim toiling along a road leading beyond time to the final disclosure of God. It was to heal his wounds as he struggled along, and to liberate him when he fell oppressed, that Christ came down to earth.

Whatever else man is, in his depths he is a pilgrim, created in love and called to love. Love is his meaning; love is his measure.

It is this simple vision of man which must animate us and permeate all our efforts in the classroom, the laboratory, the office, the playing field. Only as we promote this vision of love can we justify our work in college or university. To promote this vision is to see in every man a brother and to find in every civilization and culture glimpses of what man in his totality, man finally freed, is to be.

Financial security has never been our goal. We do not mind being labelled excessively conservative — or too radical. But we cannot, under any circumstances, be less than Jesuit in the fullest sense of that term. We cannot seek financial stability or a reputation among men by giving up our identity or obscuring it. To be a Jesuit means to be Christocentric in our view of the world and in our spirituality. It means to consider prayerfully and reflectively the signs of the times, and in response to that reading to demand ever more and more of oneself. It is to be, in Ignatian terms, *insignis*, outstanding in singleness of purpose, generosity and effectiveness. It means to have a passion for the possible and a disciplined willingness to take the next step. It means to be a new man, reborn in Christ, impelled by a faith-vision of the universe, sustained in hope and nourished in love.

This is the heritage we are called to share with others; it is our raison d'être. This is the vision, captured in prayer, commented on and explicated in the books that fill our libraries, and traced in the hearts of our fellowmen, that we are to announce from the housetops of our colleges and universities. And while within them we dedicate ourselves to the pursuit of truth and the dissemination of knowledge, this is the supreme truth and the highest knowledge that we have to follow and impart. As a theologian well expressed it at the Congress recently held in this country on the theme, *Religion and the Humanizing of Man,* « The vision of man which we encounter in Jesus of Nazareth could be a guide to preserve man's humanity in its most threatened hour. The highest ideal is now no longer the person who possesses himself and exists in and for himself, but rather existence for the many. Only love can effect the ideal of human existence in a human world » [3].

Can it really be said that it is towards this vision that we are leading our graduates?

Let us listen to the words of an eminent international figure as we ask how truly wise and prudent we and the graduates of our institutions are. In his review of world financial trends before the Board of Governors of the World Bank Group on September 25th, Mr. Robert McNamara argued that the « growing incremental income » of the rich nations « is so immense, their technological capacity so powerful, and their whole range of advantages so disproportionately gigantic, that no rational argument can be made for their refusal to do more to assist the disadvantaged nations ». Failure to step up and improve their programs of official development assistance can have only one consequence: namely, « the community of nations will only become more dangerously fragmented into the privileged and the deprived, the self-satisfied and the frustrated, the complacent and the bitter. It will not be an international atmosphere conducive to tranquility ».

« No *rational* argument can be made for their refusal », Mr. McNamara asserts. Yet today some of the wealthiest nations in the world are appropriating for overseas assistance less than one half of one percent of their gross national product. This is less than 50% of the very modest target set by the United Nations for this purpose. While the dogs licked the wounds of Lazarus,

---

[3] Dr. WALTER KASPER of the University of Tubingen at the first International Congress of Learned Societies in the Field of Religion, September 1972, at Los Angeles.

Dives languished and withered for lack of vision, for want of wisdom.

« Peace, peace and there is no peace, because men *do not think in their hearts* ». The cry of the prophet echoes across the land and reechoes from the ivied walls of our campuses. It calls into question the so-called intrinsic laws of economics and politics that lead to the worsening poverty of the Third World, to the sale of slightly outmoded but lethal weapons by wealthy powers to the poor, and to the ecological suffocation of life that results from unbridled consumerism.

Only wisdom and thinking in our hearts will lead us to listen to and follow the rational arguments that now fall on deaf ears.

A New Christian Humanism

Quite clearly I am not in a position to spell out a strategy on how the vision of man we are discussing can be worked into the programs and practice of the university. This is your task and that of your faculties and students bodies. This is the task of our Association of Jesuit Colleges and Universities. It is a task to which the Synod of Bishops in their deliberations last year summoned us, pleading for a type of education which would not foster a « narrow individualism » and a « mentality which exalts possessions ». Let me suggest three features of a college and university whose goal it is to educate the young to responsible freedom in wisdom, to want to *be* more, rather than to *have* more.

The *first* is increasing stress on truly *interdisciplinary study and research* as a means to find at least partial solutions to the problems that most severely plague the peoples of our earth. The concrete complexity of the major human problems of today must be respected, it seems to me, in the very way in which they are studied.

Individual disciplines are concerned with individual aspects of man: the biological, economic, political, and so forth. But the judgments that man must make in today's world demand the ability to draw information from many sources, to balance and weigh conflicting claims, and to fuse into a single mosaic the scattered and isolated pieces which are unintelligible in themselves. The boundaries between separate disciplines do not fence off compartments in man himself. They have been drawn precisely to enable the researcher and student to probe more profoundly into man. Therefore these boundaries must be transcended in our judgments about man and the human situation

if the gain in deeper understanding of one facet of man is to issue in real insight.

It should be an interdisciplinary study and research that also takes into account the international dimension and close interdependence of today's problems: does one, for example, have a clear grasp of international trade relationships if they are seen only from the viewpoint of one's own country's balance of payments, increasing volume, and so forth? If those trade relationships are such that almost inevitably they lead to the devaluation of the currency of a very poor nation, is not that predictable effect part of what the student or researcher should study and be concerned about? Taking the matter a step further, should not the impact of such predictable effects on men, women and children of the poor nation be a major criterion for judging the value of the relationship in question? The sharpening division between rich and poor nations is one of those signs of our times which *must* be read in classrooms across the country — if we are to describe our education as the development of man toward wholeness and freedom.

A *second* feature of an updated Christian humanism is, it seems to me, a strong accent on man in his pluralistic concreteness. The re-opening of relations between countries extolling Communism and those set on capitalistic paths — prescinding now from the reasons that motivated it — emphasizes the socio-economic, cultural and political pluralism in which we live. Their seemingly irreconcilable views on economics and geo-politics have been candidly admitted. Yet these differences have not proved a barrier to limited mutual understanding. This rapprochement dramatizes the need for a humanistic education that critically draws on the resources and accomplishments of man in his concrete diversity and prepares the citizen of the 1980's and the 21st century for the world that is now being shaped.

Our Jesuit predecessors eagerly accepted the interest of their contemporaries in the world of Greece and Rome, as transmitted through classical literature. They helped generations discover man in his pluralistic concreteness, on the time dimension, through the speeches of Demosthenes and Cicero, the plays of Sophocles, the histories of Thucydides and Livy. Do we not have a similar task today; namely, to work into our courses of study and into our research more that concerns man in his multiform *contemporary* cultures? Young people are becoming more and more centripetal, it would seem, as they pedal across national boundaries, or drop down in chartered jets on the airports of

countries their parents knew largely through the pages of a geography book.

Can we today be as ingenious in discovering the educational consequences of jet travel, films, television, and the computer as were our renaissance predecessors in the new age of the printing press and the rediscovery of the classics of Greece and Rome? I am convinced that unrealized opportunities lie before educators in Jesuit colleges and universities, for you are united to Jesuit institutions in over 40 countries on every continent, whose administrators and faculty are indigenous to the country where they live and labor. Student and faculty exchange, centers and institutes for research on common problems, cooperative projects with experts who can provide deep-rooted understanding of world trends and sensitive involvement in them: these and similar programs could evidence to your creative spirit in education and so foster that mutual respect, understanding and collaboration between nations and cultures which are so necessary in the world of today.

We may be so conscious of widespread materialism, of surly inward-turning nationalism and of profiteering liberalism, that we lose sight of the fact that now for the first time in history men are being driven to think of and to feel this earth as a planetary village, and themselves as brothers who must live or die together. Today's man, rooted in his town or city, is truly educated only if he stretches his hand and heart and mind beyond his geographical horizons.

I turn now to the *third feature* of the Christian humanism that our times demand: a delight in things of the spirit, a relish for contemplation. Let us not be deceived by youthful ways of dress or styles of music or attitudes of disinterest in the past and hastily judge that modern youth are extroverts, unwilling to face themselves and to explore the recesses of their hearts. The fact that in the United States there is a dramatic growth in the number of devotees of pentecostal and Jesus-movements, a growing resentment at the technological ravage of nature — these are signs indeed of that restlessness of the heart of man calling for interiority.

Our students and we ourselves will want seriously to study man in his pluralistic concreteness and to engage in the arduous task of interdisciplinary research, only if we plunge into the depths of our own hearts, only if we are *contemplative* in our view of the world. What the world hungers for is men and women of the spirit, alert and responsive to the fascination of the outer universe in proportion to their inner openness to the

Spirit of Christ. To see in the wealth of our planet and in the human universe around us only resources to be exploited for selfish ends is a terrible thing. It is to misread the whole sense of things. No, we must lovingly embrace all in our hearts, resonating to the groans of creation, as in travail it strains towards final redemption.

To become contemplative demands an inner remolding, a change of feelings, a conversion in heart. To reach this point of utter inner freedom, to be contemplative in the very midst of our activity means, of course, that we discover man prior to, and irrespective of his position in class and caste. *But it goes far beyond.* All the disciplined austerity, the linking of work and study, the predilection for the poor and outcast which secular humanists rightly insist on in the total education of man should lead to where words wither and the heart of man touches the heart of God. Only there do we find ourselves as we are: creatures created in love, redeemed in love, called to love.

I know that you share my conviction on the indispensability of reflection and contemplation in the full education of the person. In March this year, for example, three of your number, at a meeting with representative Provincials, agreed that without *high visibility to the spiritual dimensions of the higher education apostolate, the institution would not live up to* (its) *deep motivation; hence there should be a positive effort on the part of Jesuits to share the Jesuit vision with lay faculty* [4].

I hope that those engaged in the pastoral apostolate on the campus will be serenely confident that they play a vital role in leading student and faculty alike to that *metanoia* of which I have spoken. I hope that we will all take courage from those stirring words of Our Holy Father on the vivifying power of the evangelical message. *Christians,* he says, *must first of all renew their confidence in the forcefulness and special character of the demands made by the Gospel. The Gospel is not out-of-date because it was proclaimed, written and lived in a different socio-cultural context. Its inspiration, enriched by the living experience of Christian tradition over the centuries, remains ever new for converting men and for advancing the life of society* [5].

---

[4] *Minutes of meeting of Education Committee of Jesuit Conference and representatives of the Association of Jesuit Colleges and Universities,* p. 11.

[5] *Octogesima Adveniens,* paragraph 4.

Conclusion

Linking the demands of the Gospel with the exigencies of modern living — this work of synthesis is your task. It is a demanding task, as you know so well, you who are bearing the heat of the day and its burden. But if the burden is heavy, the reward is great. For through your efforts tens of thousands of young Americans can join their peers in scores of countries in the quest for the new promethean fire of which Father Teilhard de Chardin wrote. *One day,* he prophesied, *after we have harnessed the air, the winds, the seas and gravitation itself, we will seize for God the energies of love. And man, for the second time in the history of the world, will have discovered fire*[6].

63. **23 decembris 1972**

De cooperatione interprovinciali in Nostrorum theologica institutione in Assistentia Americae.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM AMERICAE

Dear Fathers Provincial, P. C.

I would like to take the occasion of this letter announcing my decision about the theologates to express my gratitude to you for the way you approached this question. You have shown a commendable concern not only for the local or special interests that understandably engage each of you but for the greater good of the Society of Jesus and the Church in the United States. I realize that, as is often the case in matters involving such complex questions, not everyone will be equally satisfied with my answer, notwithstanding the many days and even months of consultation and discussion you conducted to provide me with the necessary data, along with the recommendations you have made. Yet the question called for a decision on my part.

This decision, which is in accord with your recommendations, is that the American Provinces cooperatively sponsor three centers for the theological education of Jesuits at Bellarmine, Berkeley and Weston.

---

[6] J. M. Mortier, *Avec Teilhard de Chardin « Vues Ardentes »*, Editions du Seuil, 1967, p. 99.

For me, the heart of this decision lies in the effort to achieve excellence in the theological formation for our future priests through assistancy sponsorship and consolidation. I believe there is an extraordinary potential for the apostolate of theological education and reflection in the United States, especially if greater unity can be achieved among the ten American Provinces. American Jesuits, therefore, have an obligation to cooperate no matter what the cost to individual preferences and special interests. This is particularly true when consideration is given to the limited resources of the Society. For these reasons, although I am very conscious of the excellent work of all the theologates, I approve the recommendation that there be only these three theologates and that they be assistancy sponsored.

Concretely, this national approach and consolidation will mean that the three theologates chosen will have the sponsorship of the entire American assistancy in terms of faculty manpower, student personnel, financial subsidies and other resources available to your ten Provinces. Further it will demand changes in existing personnel and programs, especially if care be taken to provide in these three centers different areas of specialization and a healthy pluralism. Only you, in consultation with others, can take the steps necessary to implement this basic decision I have made with your help.

What has been decided is for me the culmination of a series of bold experiments undertaken in all five centers of Jesuit theological formation. During the last few years each of these institutions has made major moves in response to the challenges and directives of the Second Vatican Council and the Society's own 31st General Congregation. As a result, each has uprooted itself from the more cloistered setting and moved into new situations that allowed for improved academic contacts and opportunities, the expanding of ecumenical ties and interchange, the development of new community and field work arrangements. The experience gained from these changes has convinced me that it is in locations such as these that consolidation and assistancy sponsorship should take place.

Finally, in the work of implementation, I hope you will never lose sight of what you have considered in making your recommendations: the theological apostolate. This is a work that is close to my heart and central to the service of the Church. It should involve the three theologates, our university departments of theology and other theological endeavors. It may even call for some further development in the form of a theological center.

Please convey to those working in the theologates my gratitude for all they have accomplished these many years. The unique opportunities for service to the Church that are present in the United States can only be realized by their continued dedication and cooperation.

I commend myself to your prayers and Masses.

Rome, December 23, 1972.

Sincerely yours in Christ,
PEDRO ARRUPE, S. J.

64. 27 decembris 1972

Qua ratione praeparari potest in Provincia terna candidatorum ad futurum Provincialem constituendum.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

Pour répondre tout d'abord et clairement à la question que vous posez, je note ce principe important que la présentation d'une Terna au Père Général doit être faite par le Provincial et sa Consulte.

Voici maintenant quelques remarques qui concernent l'élaboration de cette Terna.

Ce n'est pas l'intention du Père Général de donner des directives officielles et générales sur cette question. « Ecclesiae Sanctae » a conseillé une certaine participation de l'ensemble des membres d'un Ordre ou d'une Congrégation au choix d'un Supérieur, mais a seulement donné des indications générales qui doivent être interprétées à la lumière des Constitutions de chaque Institut. Et les initiatives prises en matière de sondage préliminaire sont venues des Provinces et ont été approuvées par le Père Général.

Ce sondage préliminaire pourrait comporter les étapes suivantes.

Un premier sondage important concerne la fonction du Provincial. Il semble souhaitable que l'ensemble des membres d'une Province s'y trouvent impliqués, et la meilleure méthode pourrait être, comme vous l'avez heureusement demandé à votre Province, de procéder par des réunions de communauté.

Vient ensuite un sondage pour le dépistage des candidats et il paraît plus avantageux de distinguer ce deuxième sondage du premier. Il est évidemment nécessaire d'éviter l'écueil d'une

discussion publique des candidatures individuelles et les résultats de ce sondage devraient être strictement réservés aux membres de la Consulte qui participeront à la préparation de la Terna. Il serait avantageux que, pour chaque candidat proposé, on indique les raisons pour et contre cette candidature.

Pour analyser les résultats de ces deux premiers sondages, déterminer le rôle du futur Provincial dans les circonstances concrètes où se trouve la Province et arrêter la liste des candidats possibles, le Provincial peut convoquer une Consulte élargie composée des membres représentatifs des différents ministères, des conseils ou commissions de la Province et des groupes d'âge. Après cette Consulte, le Provincial peut procéder à une interview personnelle des candidats. Cette étape est essentielle, mais le Provincial doit quand même se garder dans ces conversations, de préjuger du résultat de la Terna et seulement dire à son interlocuteur que son nom a été mentionné pour la fonction. Il serait important, à cette étape, que des informations récentes sur l'aptitude au gouvernement aient été déjà recueillies sur chaque candidat

Le Provincial peut alors procéder avec sa Consulte à l'élaboration définitive de la Terna à présenter au Père Général. Cette consulte peut être la Consulte élargie dont il a été question plus haut pour l'établissement de la liste des candidats. Mais, de toute façon, il est plus avantageux de procéder en deux étapes distinctes pour l'établissement de cette liste et l'élaboration définitive de la Terna.

IV — RESPONSA

B) ALIA RESPONSA (Cfr. Epit. n. 18 § 2)

65. **28 aprilis 1972**

De annorum computatione pro ultimis votis emittendis.

Tuis litteris petieras solutionem ad dubium de interpretando numero annorum requisito decreto 11 Congr. Gen. XXXI [1] cum agatur de illo qui iam sacerdos Societatem ingressus est. Respondeo ita intellegendum esse ut inter decem annos requisitos ante ultima vota non sint computandi anni dediti ad repetenda studia ordinaria ante examen ad gradum. Possunt vero computari anni studiorum peracti in studiis post examen ad gradum pro titulo speciali in studiis superioribus philosophiae vel theologiae.

66. **19 maii 1972**

De indebita dilatione ultimorum votorum.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

Quaesieras de validitate Professionis 4 votorum emissae duos annos post decretum promotionis a Patre Generali concessum.

Auditis peritis, haec respondeo:

Non constat decretum promotionis ad ultima vota termino quodam validitatis coarctari; proinde standum est pro valore actus.

Attamen ratio agendi in hoc casu adhibita minime approbanda est. Promotio enim ad ultima vota non est privilegium cui quis simpliciter renuntiare possit. Scholasticus Societatis vi quarti voti emissi ingrediendi Societatem Iesu tenetur in conscientia ul-

---

[1] AR XIV 887.

tima vota emittere « quando et prout Praeposito Generali ad maius Dei obsequium videbitur » [1].

Si candidatus quadam ratione motus emittere vota tunc temporis nolit, ad Patrem Generalem recurrat oportet, cui dilationis rationes exponat.

[1] Coll. Decr. d. 146.

I.

INDEX ACTORUM
HOC VOLUMINE CONTENTORUM
ORDINE CHRONOLOGICO DISPOSITUS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

1969

1970

1971

II.

INDEX ALPHABETICUS

PERSONARUM, LOCORUM, RERUM